

Lorel K. Hamilton

Dodir ponoći

Merry Gentry 4.

Laurell K. Hamilton - A Stroke of Midnight

Knjiga iz serijala o Meredith Džentri, princezi Meredith, naslednici mračnog prestola.

Neprijatelji posmatraju svaki njen pokret.

Rođak Sel želi da je vidi mrtvu.

Ali, nije on uzročnik svih nasrtaja na njen život. Protiv nje se ustrem-
ljuju neprijatelji koje je nemoguće ni zamisliti.

Dodir ponoći je plod mašte. Imena, likovi, mesta, događaji i slučajevi su ili proizvod piščeve imaginacije, ili su pak upotrebljeni u izmišljenim situacijama. Svaka sličnost sa stvarnim osobama, živim ili mrtvim, događajima ili lokalitetima u potpunosti je slučajna.

Za Džej, koji drži moju ruku i srce, koji mi pomaže da se igram u mraku ali da ne živim u tami

ZAHVALJUJEM

Svim prijateljima, kako piscima tako i drugima koji me još uvek vole, iako većina naših razgovora u poslednje vreme počinje sa „Zdravo, neznaniče.“ Nadam se da ću se uskoro videti sa svima vama.

PRVO POGLAVLJE

Mrzim konferencije za štampu, ali ih posebno mrzim kada mi je naređeno da sakrijem veći deo istine. Tu naredbu je uputila kraljica Vazduha i Tame, vladarka mračnog vilenjačkog dvora. Ansilije ne treba jediti, iako sam ja njihova vilenjačka princeza. Ja sam bratanica kraljice Andejs, ali ta rodbinska veza mi nikada nije mnogo pomogla. Nasmešila sam se gotovo neprozirnom zidu novinara, trudeći se da ostanem pribra-nog lica.

Nikada ranije kraljica nije dopustila tolikom broju ljudi iz medija da uđu u šuplje brdo Ansilijevih, naše vilenjačko kraljevstvo koje predstavlja i utočište. Mediji se ne puštaju u utočište ali je to sada manje štetno posle jučerašnjeg pokušaja atentata. Pretpostavlja se da će me unutar kraljevstva naša magija mnogo bolje zaštititi nego juče na aerodromu, kada su me gotovo pogodili.

Publicista sa našeg dvora Madlin Felps pokazala je na prvog novinara, i krenula su pitanja.

„Princezo Meredith, juče ste imah krv na licu, ali danas je jedini trag vaše ozlede ruka u longeti. Kakve ste ozlede imali juče?”

Leva ruka mi je u longeti od zelenog platna koja gotovo savršeno odgovara mom odelu. Obučena sam u vesele božićne boje, crvenu i zelenu, što odgovara ovom dobu godine. Kosa mi je zagasitije crvene boje od bluze. Moja kosa je najviše ansilijevska, ši skarletna za nekog ko izgleda dobro u crnom a ne zlatno ili narandžastocrvena kao boja ljudske kose. Sako ističe zelenu boju dva od tri kruga mojih ženica.

Zlatni krug povremeno zasvetli od bliea kao da je zaista od metala. Oči su mi čisto silijevske, jedini deo mene koji pokazuje da je moja majka sa zlatnog dvora, barem delimično.

Nisam prepoznala novinara koji je postavio pitanje. Činio mi se nepoznat, nov u odnosu na jučerašnji dan. Posle jučerašnjeg pokušaja atentata na očigled svih medija pred kamerom, morali smo da odbijemo neke novinare jer nije bilo dovoljno mesta za sve. Pojavljujem se na konferencijama za štampu još od ranog detinjstva. Ova je najveća ikad, uključujući i onu posle ubistva moga oca. Naučila sam da se novinarima

koje poznajem obraćam poimence, ali ovom sam samo mogla da se nasmešim i kažem: „Juče sam imala sreće, samo sam uganula ruku.“

Zapravo, moja ruka nije povređena pri pokušaju atentata snimljenog kamerom. Ruku sam povredila prilikom drugog ili je to bio treći pokušaj atentata na mene juče, koji su se dogodili unutar kraljevstva gde bi trebalo da sam bezbedna. Jedini razlog zbog kog su kraljica i moji stražari mislili da sam sigurnija ovde nego napolju u svetu ljudi bio je taj da su izdajnici koji su pokušali atentat na mene i kraljicu uhapšeni ili ubijeni. Juče se gotovo dogodio puč na dvoru, ali mediji o tome nisu znali ništa. Jedan od starih naziva za vilenjake bio je skriveni narod. Zaslužili smo to ime.

„Princezo Meredith, da li je to bila vaša krv na licu juče?“ Pitanje sada postavlja žena čije ime znam.

„Ne“, rekoh.

Iskreno sam se nasmejala što se sneveselila kada je shvatila da će dobiti kratak odgovor. „Ne, Sila, krv nije bila moja.“

Nasmešila mi se, tako plava i visoka kakva ja nikad neću biti. „Princezo, mogu li da dopunim svoje pitanje?“

„Molim vas“, reče Madlin. „samo jedno pitanje po osobi.“

„U redu je, Madlin“, rekoh ja.

Naša se publicistkinja okrenula da me pogleda, i pri tom isključila mikrofon kako nas ne bi čuli. Ugledala sam se na nju i pokrila dlanom moj mikrofon i pomerila se u stranu.

Madlin se nagnu preko stola. Nosila je dovoljno dugačku suknja te nije postojala opasnost da će joj novinari odozdo, ispod bine, zavirivati. Dužina i boja suknje bili su po poslednjoj modi. Deo njenog posla se sastojao u praćenju mode. Ona je pred nama zastupala ljude bolje od bilo kog ambasadora kojeg je slao Vašington.

„Ako Sila bude postavila dodatno pitanje, onda će to svi uraditi. To će otežati stvar i vama i meni.“

Bila je u pravu, ali... „Recite im da je ovo izuzetak i onda možemo da nastavimo.“

Podigla je svoje savršeno počupane obrve i potom izustila: „U redu.“ Ponovo je uključila mikrofon dok se s osmehom okretala ka novinarima. „Princeza će dopustiti da Sila postavi još jedno pitanje, ali posle toga se vraćamo na prvobitno pravilo – jedno pitanje po osobi.“ Pokazala je na Silu i klimnula glavom.

„Hvala vam što dozvoljavate da dopunim pitanje, princezo Meredith.“

„Nema na čemu.“

„Ako to nije bila vaša krv juče, čija je?“

„Mog stražara Frosta.“

Fotoaparati su oživelili tako da su me zaslepeli, ali se pažnja svih usmerila iza mene. Moji stražari su stajali poredani uza zid duž ivica bine, okružujući sto sa svih strana. Obukli su se raznoliko, od firmirane odeće preko kompletnog oklopa do darkerskog klupskog izgleda. Jedino zajedničko bilo im je naoružanje. Juče smo pokušali da budemo diskretni u vezi s oružjem tako što ispupčenja koja su kvarila liniju odela nisu bila prevelika. Danas se pištolji nalaze pod jaknama ili plaštevima, ali se mogu videti, kao i mačevi, noževi, sekire i štitovi. Broj stražara oko mene se takođe udvostručio.

Bacila sam pogled na Frosta. Kraljica mi je naredila da ne izdvajam nikog od stražara. Otišla je toliko daleko da mi zabrani da s čežnjom gledam u nekog od stražara. Pomislila bih da je to čudan zahtev, ah ona je kraljica i sa njom se u raspravu ulazilo na sopstveni rizik. Ipak sam ga pogledala; na kraju krajeva, on mi je spasao život. Zar time nije zaslužio jedan pogled? Uvek mogu da se opravdam kod kraljice, moje strine, time kako bi novine smatrale čudnim da ga ne priznam. To je istina, ali sam ga pogledala i zato što sam htela.

Njegova je kosa boje srebrnih božićnih dekorativnih traka, sjajna i nalik na metal. Doseže do njegovih članaka baš kao i dekoracija ali ja znam da je mekana i živa, i tako topla oko mog tela. Kosu je sklonio sa lica pričvrstivši je iza glave šnalom izrezbarenom od kosti. Ona se presijavala i pomerala oko njegovog tamnosivog odela „armani“ skrojenog po meri njegovih širokih ramena i atletske grade. Odelo je takođe skrojeno tako da sakrije pištolj u futrolu za rame kao i nož-dva, ali nije skrojeno za pištolje ispod svakog ramena, niti za kratak mač na boku sa kožnim koricama čvrsto privezanim uz butinu. Balčak drugog mača prebačenog na leđa, virio je kroz svu tu sjajnu kosu. Frost je imao mnoštvo noževa kao i drugo oružje koje nije moglo da se vidi. Nijedno odelo ne može da se skroji tako da istovremeno pokrije toliko naoružanje i da zadrži svoj oblik. Nikako nije mogao da zakopča sako, te su pištolji i mač i jedan nož zasijali pod blicem fotoaparata.

Povici „Froste! Froste!“, ispunili su sobu dok je Madlin birala pitanje. Još jedan meni nepoznat čovek. Medije ništa ne privlači toliko kao pokušaj atentata.

„Froste, koliko je ozbiljna vaša povreda?“

Frost je visok nešto preko metar i osamdeset pet, i pošto sam sedela kraj mikrofona nameštenog za mene, morao je sasvim da se nagne. Vešt sa bilo kojim oružjem, pokazao se nespretan dok se saginjao ka mikrofону. Taman sam pomislila kako nikad nije koristio mikrofón, kada je dubokim glasom odgovorio na pitanje.

„Nisam povređen.“ Uspravio se, i mogla sam da pročitam olakšanje na njegovom licu. Okrenuo je leđa fotoaparatom, kao da je pomislio da može tako lako da se izvuče. Moje iskustvo je drugačije.

„Zar to nije bila vaša krv na princezi?“

Šakom je stiskao balčak svog kratkog mača. Nepotrebno dodirivanje oružja je znak nerveze. Ponovo se sagnuo ka mikrofónu, i ovog puta telom zakačio moje povređeno rame. Ne verujem da su novinari primetili taj neznatni pokret, ah je to bilo isuviše trapavo za nekog poput Frosta. Rukom se čvrsto oslonio na sto kako bi se umirio. Pogledao me je očima sivim poput zimskog neba i nemo upitao: „Da li sam te povredio?“

Nemo sam izgovorila ne.

Odahnuo je i nagnuo se ka mikrofónu. „Da, bila je to moja krv.“ Ponovo se ispravio kao da će im je to dovoljno. Trebalo bi da zna bolje jer godinama ukrašava ovakve konferencije kao kraljičin stražar, te zna da su mu odgovori isuviše kratki. Ovog puta barem nije pokušao da se vrati na svoje mesto iza mene.

Došao je red na reportera koga sam poznavala Sajmona Makrekena koji je godinama izveštavao sa vilenjačkog dvora. „Froste, ako niste povređeni, odakle vaša krv i kako se našla na princezi?“ Znao je da postavlja pitanja koja ne možemo da izvdamo jer ši ne lažu. Možemo da obojimo istinu u crveno, ljubičasto i zeleno, i da vas ubedimo da je crno belo, ali da slažemo – ne možemo.

Frost se ponovo nagnu nad mikrofón, šake još uvek oslonjene o sto. Neznatno mi se približio, toliko da su nogavice njegovih pantalona dodimule moju suknju. Njegov mač se gotovo uklještio između naših tela što nije dobro ukoliko bi trebalo da potegne oružje. Pogledala sam njegovu veliku i snažnu šaku na stolu i primetila da su mu vrhovi prstiju

pobeledi. Oslanjao se o sto kao što se neko čvrsto drži govornice kada je nervozan.

„Bio sam pogođen." Snažno je pročistio grlo kako bi nastavio. Okrenula sam glavu taman da vidim taj savršeni profil i shvatim da ga muči još nešto osim nervoze. Frost, kraljičin ubica Frost, se plaši javnog nastupa. O, bože. „Izlečen sam. Moja je krv pala na princezu kada sam je štitio od zla."

Uspravlja se, ah sam mu ja dodimula ruku. Pokrila sam mikrofon dlanom, i nagnula se ka njemu kako bih mu šapnula na uvo. Duboko sam udahnula miris njegove kože i izustila: „Klekni ili sedi."

Snažno je izdahnuo i povio ramena ah je kleknuo na koleno pored mene. Približila sam mu mikrofon.

Zavukla sam šaku sa zadnje strane njegovog sakoa kako bih je stavila na leđa tik ispod bočno postavljenih korica za mač. Kada su vilenjaci nervozni, nalaze utehu u međusobnom dodirivanju. Čak se i moćni ši osećaju bolje posle dodirivanja iako neće svi to da priznaju iz straha da će se izgubiti granica između plemstva i običnih vilenjaka. Moja krv je većim delom od niže vilenjačke, te nemam tu brigu. Osetila sam kako mu znoj kaplje niz leđa.

Madlin nam se približavala. Odmahnula sam glavom. Pogledala me je upitno ali se nije raspravljala. Odabrala je sledeće pitanje iz gomile.

„Znači vi ste primili metak kako biste zaštitili princezu Meredith?"

Nagnula sam se ka mikrofonu, stavljajući lice uz Frostovo, obazrivo ga dodirujući, kako mu ne bih prenela šminku. Fotoaparati su eksplodirali u mnoštvo belih odblesaka. Frost je poskočio, a to će se videti na fotografijama. O, bože. Zaslepeli su nas, eksplozijama belih i plavih tačaka. Mišići mu se zategnuše što to ne bih znala da ga nisam dodirivala.

„Zdravo, Sara, i da, on je primio metak namenjen meni", odgovorila sam.

Mislim da je Sara otpozdravila sa „Zdravo, princezo", ah nisam bila sigurna jer još uvek nisam dobro videla, a žamor tolikih glasova me je zbunjivao. Naučila sam da se obraćam poimence kada ih prepoznam. Iako su se svi osećali prijatnije, a na konferencijama za štampu trebaju vam prijatelji.

„Froste, jeste li se uplašili?"

Neznatno se opustio uz mene zahvaljujući dodiru mog dlana i lica. „Da”, reče on.

„Uplašili na smrt?”, doviknu neko ko nije bio prozvan.

Frost je svejedno odgovorio na pitanje. „Ne.”

Madlin je pozvala nekog ko je upitao: „Čega ste se onda uplašili?”

„Uplašio sam se da će Meredith nastradati.” Navlažio je usne i ponovo se napregnuo. Shvatila sam da je izrekao moje ime bez titule. Pogrešan korak za jednog stražara, ah je on naravno i više od toga. Svaki pojedinačni stražar je učestvovao u takmičenju da postane moj princ. Ali mi smo ši, i ne venčavamo se ukoliko nismo trudni. Paru bez dece nije dozvoljeno da se venča, stoga su stražari činili više od „čuvanja” mog tela.

„Froste, da li biste dah život za princezu?”

Odgovorio je bez oklevanja. „Naravno.” Ton njegovog glasa jasno je značio da je to pitanje beznačajno.

Novinar u dnu prostorije pored koga se nalazila televizijska kamera postavio je sledeće pitanje. „Froste, kako ste zacelili ranu od metka za manje od dvadeset četiri sata?”

Frost je još jednom duboko uzdahnio povijajući ramena. „Ja sam ši ratnik.” Novinari su očekivali da kaže još nešto, ali sam znala da neće. Frostu je bila dovoljna činjenica to što je ši. Bila je to samo prostrelna rana iz pištolja sa nekom uobičajenom municijom. Potrebno je nešto mnogo jače od toga da bi se zaustavio ši ratnik.

Sakrila sam osmeh i nagnula se ka mikrofONU kako bi to objasnila novinarima, kada je znoj duž njegove kičme iznenada prestao da bude vlažan i topao. Kao da je tračak hladnog vazduha prešao niz njegovu kičmu; iznenađeno sam sklonila dlan.

Pogledala sam njegovu veliku šaku na stolu i ugledala ono čega sam se plašila. Beli pokrov mraza se širio od nje. Zahvalila sam se Boginji što je stolnjak bele boje, jer nas je to spasilo da neko ne primeti. Možda vide kasnije, kada pregledaju snimljeni materijal, ali tu ne mogu ništa. Imala sam dovoljno briga da bih razmišljala o budućnosti. Ovo je, u neku ruku, moja greška. Slučajno samo dovela Frosta na nivo moći koji nije poznavao. To je blagoslov Boginje, ali je uz nove moći dolazila i nova odgovornost i novi izazovi.

Pomerila sam dlan sa njegovih leđa na šaku dok sam odgovarala uz zbuñjen žamor novinara. Očekivala sam da njegov dlan bude leden kao

taj tračak moći koji je prešao niz kičmu, ali me je iznenadilo što dlan nije toliko hladan.

„Ši isceljuju gotovo svaku povredu“, rekla sam.

Mraz se širio. Stigao je do mikrofona i počeo da se uspinje. Mikrofon je pucketao od statike, a ja sam zgrabila Frostovu šaku. Tada je primetio šta prouzrokuje njegov strah. Znala sam da to nije radio namerno. Skupio je šaku u pesnicu, a kako sam svoju držala preko njegove, prsti su nam bili isprepleteni. Nisam želela da iko vidi mraz pre nego što se istopi.

Okrenuli smo se jedno ka drugom. Sneg je vejao u njegovim zenicama kao da je imao malu sivu snežnu kuglu u očima. Nagnula sam se i poljubila ga. To ga je iznenadilo jer je čuo kraljičino upozorenje o favorizovanju, ali Andejs će mi oprostiti ako mi bude dozvolila da joj objasnim. I sama bi učinila isto, možda i više, kako bi skrenula pažnju novinara sa neželjene magije.

Bio je to čedan poljubac usnama jer je Frost osećao nelagodnost pred svim ovim strancima. Ja sam, priđe, nosila crveni karmin koji bi se razmazao kao klovnovska šminka da smo se poljubili jezicima. Preko zatvorenih kapaka videla sam sevanje bliceva kao narandžaste tačke.

Prva sam prekinula poljubac. Frostove oči su još bile sklopljene, usne opuštene, skoro otvorene. Uz treptaj je otvorio oči. Da li zbog svetla ili zbog poljupca izgledao je zbunjeno, mada Boginja zna da sam ga i pre ljubila i to sa mnogo više žara. Da li mu moj poljubac još uvek toliko znači kada smo se već nebrojeno puta ljubili?

Pogledom je to potvrdio jasnije od bilo kojih reči.

Fotoreporter i su klečali veoma blizu stola koliko su im telohranitelji dozvoljavali i fotografisali naša lica. Mraz se otopio dok smo se ljubili, ostavljajući slab trag oko naših šaka koji jedva da je nakvasio beli stolnjak. Sakrili smo magiju, ah smo svetu pokazali Frostovo lice. Šta učiniti kada neko čitavom svetu pokazuje koliko mu vaš poljubac znači? Ponovo ga poljubiti, naravno! To sam i uradila, i ovoga puta se nisam brinula zbog klovnovske šminke ili kraljičine naredbe. Oduvek sam želela da vidim taj pogled na njegovom licu kada se ljubimo. Oduvek i zauvek.

DRUGO POGLAVLJE

Crveni karmin nam se razmazao svuda po licu, ali mi smo ši i jedna od manjih moći koju posedujemo jeste glamur. Uz malo koncentracije učinila sam da moj karmin izgleda savršeno, iako sam mogla da osetim kako se razmazao oko usana. Bacila sam nešto magije na Frostovo lice kako bi izgledao kao i pre, a ne kao da je uronio glavom u crvenu farbu i utrljao je levo-desno.

Nedozvoljeno je koristiti magiju na novinarima. Vrhovni sud je proglasio da se time krši prvi amandman, sloboda štampe i sve to. Zato nam je dozvoljeno da koristimo malo magije na nama samima u kozmetičke svrhe. Na kraju krajeva, ne postoji razlika između toga i obične šminke ili plastične hirurgije za slavne. Sud je mudro odlučio da ne zadire u tu potrebu filmskih zvezda.

Mogla sam da nosim glamur umesto šminke, ali mi je za to bila potrebna koncentracija koju sam htela da usmerim na pitanja. Osim toga, ukoliko dođe do još jednog pokušaja atentata, glamur će nestati a kraljica je sujeta taman toliko da mi naredi da koristim šminku za svaki slučaj. Pretpostavljam da je to zbog toga kako bih, ukoliko bi se desilo najgore, i mrtva dobro izgledala. Ili sam samo cinična. Možda samo nije verovala u moju veštinu sa glamurom. Možda.

Rekla sam Frostu da je odgovorio na dovoljno pitanja za jedan dan i to je izazvalo sve gromoglasnije povike „Froste! Froste!“ Bilo je i nekoliko dovoljno nevaspitanih da glasno postave pitanja tipa: „Da li je dobra u krevetu...? Koliko puta nedeljno možeš da je krešeš?“ Kako da ne volite žutu štampu, pogotovo evropsku? Pored nje, američki tabloidi se doimaju prijateljski.

Svi smo ignorisali ta nepristojna pitanja. Frost se vratio na svoje mesto iza mene uza zid. Mogla sam da osetim malo magije oko njega. Ukoliko bi se suviše udaljio od mene, glamur bi se prekinuo, ali sa ove razdaljine sam mogla da ga čuvam. Ne doveka, ali dovoljno dugo kako bi nas izvukla iz ove gužve.

Madlin je odabrala tradicionalne novine Cikago tribjun, ali me je njihovo pitanje navelo da pomislim kako bi nam možda bilo bolje da odgovaramo na pitanja žute štampe. „Imam pitanje iz dva dela... Mere-

dit, ukoliko mi dozvolite?" Bio je tako ljubazan da sam mogla da pretpostavim da će to dovesti do nečeg neprijatnog.

Madlin me je pogledala, a ja sam klimnula glavom. Pitao je: „Ako ši mogu da iscele gotovo svaku ranu, zašto nisu iscelili vašu ruku?"

„Ja nisam punokrva ši, te meni, kao i ljudima, treba više vremena da se iscelim."

„Da, vi ste delom čovek i brauni, kao i ši. Zar nije istina da su neki plemići sa Blagosiljanog dvora¹ zabrinuti zbog toga što niste dovoljno ši kako bi gospodarili njima? Da vas neće priznati kao svoju kraljicu ukoliko i dospete na presto?"

Nasmešila sam se blicevima, intenzivno razmišljajući. Neko je pričao sa njim, neko ko zna da to ne treba. Neki su se ši zaista plašili moje smrtnosti, moje mešane krvi, i mislili su da ću ih uništiti ukoliko sednem na presto – da će moja smrtna krv uzeti njihovu besmrtnost. To je bio povod jednom, a možda i oba jučerašnja napada na mene. Uhapsili smo čitavu plemićku kuću kao i gospodara druge plemićke kuće i njih sada čeka presuda. Niko me nije uputio u to šta da odgovorim ukoliko se postavi takvo pitanje jer niko nije ni pretpostavio da bi se bilo koji ši ili niži vilenjak usudio da razgovara a kamoli da nešto nagovesti novinama.

Pokušala sam da izreknem poluistinu. „Neki plemići smatraju moju ljudsku i krv nižih vilenjaka nedostojnom. Ah svuda ima rasista, gospodine ...?"

„O'Konel", reče on.

¹ U Škotskoj se vilinska bića dele na Blagosiljani dvor i na Neblagosiljani dvor, u zavisnosti od toga da li su dobra ili ne. Blagosiljanom dvoru pripadaju sve dobre vile (Sili je), kao što su braonke, dok su Crvenokapci (Ansilije) pripadnici Neblagosiljanog dvora. U originalu je upotrebljena starosaksonska reč Seelie što znači blagosiljan, jer je to ono što ova vilinska bića rade – blagosiljaju. Blagosiljani dvor je dvor dobrih i dobroćudnih vila koje se obično mogu videti u sumrak kako se kreću u dugim svećanim povorkama. Ove vile pomažu siromašnima darujući ih žitaricama i hlebom. Dobre vile putuju, šire dobro i pomažu gde god da odu. Zli pandan Blagosiljanom dvoru je Neblagosiljani dvor. Njega čine samo najružnija i najzlobnija vilinska bića koja su uvek loša prema ljudima, povređuju ih, plaše, a ponekad, i ubijaju. Deo pripadnika dvora koji noću lete nebom – zove se Horda. Oni nesretni smrtnici koji pređu put Hordi odvođeni su na paklenu vožnju. Ove nesretne žrtve bivaju prebijene, štipane i prisiljene da učestvuju u bizarnim noćnim radnjama ovih stvorenja. Iako nije bezbedno uvrediti pripadnike Blagosiljanog dvora, kazna koja stiže od pripadnika Neblagosiljanog dvora je mnogo, mnogo gora, zato i ne pokušavajte da ih uvredite.

„Gospodine O'Konel", odgovorili mu.

„Mislite li onda da je to rasizam?"

Madlin je pokušala da me zaustavi, ali sam odgovorila jer sam htela da vidim koliko on zna. „Ako to nije rasizam, gospodine O'Konel, šta onda jeste? Oni ne žele nekog polutana na svom prestolu." Ako nastavi ovako, izgledaće kao rasista. Novinari Čikago tribjuna ne žele da izgledaju kao rasisti.

„To je gadna optužba", reče on.

„Da, jeste", odgovorili mu.

Madlin se umeša. „Moramo da nastavimo. Sledeće pitanje." Pokazala je na nekog drugog, pomalo užurbano, ali je to bilo u redu. Trebalo je da promenimo temu. Naravno, bilo je i drugih tema koje su gotovo podjednako loše.

„Da li je istina, princezo Meredith, da su čini koje su bačene naterale policajca da puca na vas?" To je pitao čovek u prvom redu koji se činio nejasno poznatim kao što vam se neke javne ličnosti obično čine.

Ši ne lažu. Načinili smo nacionalni sport od polulaži. Možemo da lažemo. Ali ako to uradimo, onda smo se krivo zakleli. Nekada davno se zbog toga izgonilo iz sveta vilenjaka. Odgovor na ovo pitanje je pozitivan, ali ja neću da na njega odgovorim pa ću to i da pokušam. „Ne morate da me oslovljavate sa 'princezo', momci. Tri godine sam radila u Los Anđelesu kao detektiv. Odvikla sam se od te titule."

Htela sam da izbegnem pitanje o tome ko je bacio čini, jer je to bio pokušaj puca na dvoru. Silno smo se trudili da sakrijemo činjenicu da je ši plemić učinio da policajac iz mog obezbeđenja pokuša da me ubije.

Madlin je savršeno uskočila, prozivajući drugog novinara sa drugim pitanjem. „Izveli ste popriličnu zbirku mišića, prince... Meredith." Novinarka se nasmešila kada je izostavila „princezo". Nadala sam se da će im se to dopasti, a meni titula nije potrebna da bih znala ko sam. „Da li je veliki broj stražara ovde jer se brinete za svoju bezbednost?"

„Da", odgovorila sam, a Madlin nas je pogurala napred.

Drugi novinar je postavio isto pitanje od kog smo strahovah. „Da li su čini naterale policajca da puca na vas, Meredith?"

Udahnula sam, nesigurna u to šta ću reći, kada sam osetila da mi se Dojl primakao. Nagnuo se nad mikrofona poput crne statue izrezbarene u komadu – u crnom firmiranom odelu, crnoj košulji sa visokim okovratnikom, čak mu je i kravata bila iste neumoljive crne boje. „Mogu li da

preuzmem ovo pitanje, princezo Meredith?" Srebrne minđuše koje su pratile liniju uha sve do njegovog špica, zasijale su pod blicevima.

Za razliku od svih onih koji su težili da budu vilenjaci ugrađivanjem hrskavice, njega su šiljate uši činile manje čistim plemićem, izmešanim poput mene. Crna kosa mu je dosegala do članaka i mogao je da sakrije svoju „nepravilnost“ ali gotovo nikada to nije činio. Kosu je, po običaju, spleo u pletenicu. Dijamantna minđuša na resici uha sijala je tik uz moje lice.

Većina njegovog oružja se monohromatski slagala sa njegovom pojavom te je bilo teško uočiti noževe i pištolje, tamu u tami. On je bio kraljičina Tama, njen ubica više od hiljadu godina. Sada je moj.

Borila sam se da sačuvam isti bezizražajni izraz lica poput njegovog i da ne pokažem olakšanje. „Samo izvoli“, rekla sam.

Sagnuo se ka mom mikrofону. „Jučerašnji napad na princezu je još uvek pod istragom. Izvinjavam se, ali neke detalje ne mogu da iznesem u javnost.“ Njegov dubok glas odzvanjao je preko mikrofona. Primitila sam da je nekoliko novinarki zadrhtalo, ali ne od straha. Nisam ranije primetila da mu glas dobro zvuči preko mikrofona. Mislim da on, kao ni Frost, nikada ranije nije govorio u mikrofón, ali za razliku od Frosta, njemu to nije smetalo. Malo šta mu je smetalo. On je Tama, a tama se nas ne plaši; mi se plašimo nje.

„Šta možete da nam kažete o pokušaju atentata?“, upitao je sledeći novinar.

Nisam bila sigurna da li je pitanje upućeno Dojlu ili meni. Nisam mogla da mu vidim oči kroz njegove sferične neprozirne naočare za sunce, ali mogu da se zakunem da sam osetila kako gleda u mene. Nag-nula sam se ka mikrofónu. „Ne mnogo, žao mi je. Kao što Dojl kaže, istraga je u toku.“

„Da li znate ko stoji iza toga?“

Dojl se ponovo nagnu nad mikrofón. „Žao mi je, dame i gospodo, ako nastavite sa pitanjima na koja ne možemo da odgovorimo kako ne bismo ometah našu unutrašnju istragu, onda je ova konferencija za štampu završena.“

S jedne strane, to je dobro izvedeno. Sa druge, upotrebio je pogrešnu reč 'unutrašnja'.

„Znači da je ši magija začarala policajca?!“, povika jedna žena.

Sranje, pomislih.

Dojl je zabrljao pa je pokušao i da počisti. „Pod 'unutrašnjom' sam hteo da kažem da se istraga tiče princeze Meredith, moguće naslednice prestola kraljice Andejs. Ništa više od toga. Posebno ne nama koji pripadamo princezi." Namerio je da ih navede na pitanja o mom seksualnom životu sa stražarima što je mnogo sigurnija tema za razgovor.

Madlin je sarađivala tako što je odabrala novinara jednog tabloida za sledeće pitanje. Ako se iko prima na seks više nego na unutrašnju politiku, onda su to tabloidi.

Progutali su mamac. „Kako to mislite 'da pripadate princezi'?"

Dojl se još više nagnuo nad mikrofon, dovoljno blizu da je svojim ramenom okrznuo moje. Izveo je to veoma diskretno i sasvim namerno. Verovatno bi to više skrenulo pažnju da se Frost i ja nismo prvo igrali ljubljenja, ali je Dojl znao kako da se ponaša sa novinarima. Trebalo je početi polako i dati sebi prostora. Sa medijima je počeo da se igra tek pre nekoliko nedelja, ali kao i u svemu drugom, učio je brzo i to dobro radio. „Dali bismo svoj život za nju."

„Tajna služba se zaklinje u život svom predsedniku, ali ona ne pripada predsedniku." Novinar je naglasio reč pripada.

Dojl se još više nagnuo nad mikrofon, što ga je nateralo da jednu ruku stavi na naslon moje stolice, te sam se ja našla pritisnuta oblinom njegovog tela. Blicevi su zableštali pa su me ponovo zaslepeli. Dozvolila sam sebi da se naslonim na Dojla, delom zbog fotografisanja a delom zbog toga što mi se to sviđa.

„Možda sam se pogrešno izrazio", reče Dojl, dok sam ja sedela božično vesela, okružena njegovom tamom.

„Da li upražnjavate seks sa princezom?", upitala je jedna novinarka.

„Da", odgovorio je jednostavno.

Zapravo su gotovo zajedno uzdahnuli od nestrpljenja. Sledeća žena upita: „Froste, da li spavate sa princezom?"

Dojl načini korak unazad kako bi Frostu omogućio da ponovo pride mikrofonu, premda bi mi više odgovaralo da ga se kloni. On je hrabro prišao i pognuo se nad mikrofon, nada mnom. Ali Frost nije hteo da glumi pred kamerama. Savršeno oholog lica, on nije ništa odavao, iako su njegove sive oči bile nezaštićene pred sevanjem bliceva. Uvek je govorio da je ispod časti da glumimo pred medijima. Shvatila sam, doduše, da ga u tome ne sprečava oholost, već strah. Staviše, fobija od fotoaparata, novinara i gužve. Uštogljeno se nagnuo i odgovorio:

Ovo ne bi trebalo da je novost nikome od njih. Javnost zna da sam se vratila u zemlju vilenjaka kako bih pronašla muža. Ši se puno ne razmožavaju, stoga se pripadnici kraljevske porodice venčavaju samo ukoliko prethodno zatrudne. Kraljica i ja smo to objasnile na jednoj od prethodnih konferencija za štampu, kada sam prvi put posetila dom. Ona je tada držala stražare podalje od mikrofona; medijima je uzbudljivo da stražari pred mikrofonima to priznaju – kao da je prljavije pošto oni to izgovore.

„Da li vas dvojica u isto vreme upražnjavate seks sa princezom?“

„Ne.“ Frost se trudio da se ne namršti. Imali smo sreće da novinari nisu pitali da li spavaju zajedno sa mnom, jer smo to činili. Vilenjaci spavaju na gomili, poput štenaca. Nije uvek u pitanju seks, već sigurnost i udobnost.

Frost se vratio uza zid, uštogljen i nesrećan. Novinari su urlali postavljajući mu još pitanja o seksu. Madlin nam je priskočila u pomoć. „Mislim da je naš ubica Frost pomalo stidljiv pred mikrofonom, momci i devojke. Izaberite nekog drugog.“

To su i učinili.

Izvikivah su imena i pitanja ostalim stražarima od kojih jedan ili dvojica njih nikada ranije nisu istupali pred medije. Nisam sigurna da su Adejr i Hotorn ikada gledah televiziju ih filmove. Nosili su kompletan oklop, Adejrov je bio sačinjen od zlata i bakra a Hotornov zagasitocrvene boje, koju nema nijedan metal. Adejrov je bio metalan, a Hotornov je samo izgledao kao da je od metala, premda nisam mogla da kažem od čega je tačno napravljen, svakako od nečeg magičnog. Obojica su odlučila da zadrže šlemove na glavama: Adejr, pretpostavljam zbog toga što mu je kraljica skratila kosu za kaznu zbog odbijanja da dođe u moj krevet; I lotornova je kosa padala u gustim crno-zelenim talasima sve do članaka te nisam imala ni najmanju predstavu zašto je zadržao šlem na glavi. Mora da su se skuvali pod ovolikim električnim osvetljenjem, ali pošto su odlučili da zadrže šlemove, nosiće ih dok se ne onesveste. Barem bi Adejr to uradio, a o Hotornu nisam znala ni toliko. Znah su šta je fotoaparat jer kraljica voli svoj polaroid, ali sem toga i vodoinstalacije, druge tehnologije su im bile strane. Pitala sam se kako se osećaju kada su ovako bačeni lavovima. Njihova lica ništa ne pokazuju. Oni su kraljičini Gavranovi, umeju da kriju osećanja.

Srećom, niko nije uzviknuo njihova imena, verovatno zato što niko nije znao ko su.

Madlin je konačno odabrala pitanje i odgovarajuću žrtvu. „Brede, imali ste pitanje za Risa.”

Ova novinarka se malo pridigla dok su ostali posedali poput svenulih cvetova. „Rise, kako je to biti pravi detektiv u Los Angelesu?”

Ris se nalazio daleko, uz ivicu bine. Bio je visok tek metar i šezdeset centimetara, najniži među punokrvnim šiima. Njegove bele kovrdže dosezale su do struka, povrh kojih je nataknuo borsalino šešir bez boje sa nešto tamnijom ukrasnom trakom. Kišni mantil koji je nosio preko odela odgovarao je boji šešira. Izgledao je kao mešavina starovremenog detektiva sa dobrim ukusom, muške striptizete i pirata. Na mušku strip-tizetu je ličio zbog svetloplave svilene majice koja se pripila uz njegove mišićave grudi i jasno definisane stomačne mišiće, a na pirata je podsećao zbog zaštitnog kapka na oku. To nije nosio zarad pretvaranja, već da novinare poštedi gledanja u ono što je ostalo pošto mu je goblin iskopao oko i ostavio ožiljke na dečački lepom licu. Zdravo oko je imalo tri prs-tena plave boje. Mogao je da upotrebi glamur kako bi sakrio ožiljke, ali kada je shvatio da meni ožiljci ne smetaju, i on je prestao da se brine. Mislio je da ga ožiljci čine osobenim, što je tačno.

Ris je oduvek bio zagriženi obožavalac noir filmova, a ova novinarka je to očigledno zapamtila zbog čega mi je postala draga.

Kako se primicao mikrofonu položio je jednu ruku na sto a drugom me zagrlio, slično onome što je Dojl učinio. Ah je Ris bolje glumio pred objektivima jer je to duže radio. Skinuo je borsalino i protresao kosu koja se rasula po njegovim ramenima u gustim belim loknama.

„Uživao sam kao detektiv u LA.”

„Da li je bilo kao u filmovima?”, upitao je neko.

„Ponekad, ah ne tako često. Više sam radio kao telohranitelj nego kao detektiv.”

Sledeće se pitanje pokazalo interesantno. „Glasine kažu da su neke zvezde koje ste vi i drugi stražari čuvah, želele više tela nego čuvanja?”

Teško pitanje, jer su mnogi klijenti tražili ili nagoveštavali spremnost na seks. Muškarci su ignorisali pozive ili ih odbijah. Formalno je odgovor potvrđan, ali ako tako odgovori sve polupoznate ih čak slavne osobe koje je Ris čuvao našle bi se u tabloidima koliko sutra i to našom krivicom. Naš bivši šef Džeremi Grej zaslužio je bolje od toga, kao i naši

klijenti. Tako bi se poželjna vrsta klijenata klonila Grejove detektivske agencije, a pogrešna bi dolazila i razočaravala se.

Približila sam se mikrofONU i nagovestila: „Bojim se da je Ris bio isuviše zauzet čuvajući mene da bi mogao da čuva bilo kog drugog.“

To je izazvalo smeh i svima im odvrátilo pažnju. Vratili smo se na pitanja o seksu i nama, a na njih smo mogli da odgovorimo.

„Da li je Ris dobar u krevetu?“

„Da“, odgovorila sam.

„Da li je princeza dobra u krevetu?“

„Veoma.“

Vidite, laka pitanja.

„Rise, da li ste ikada delili postelju sa princezom i nekim od stražara?“ „Da.“

Zatim su novinari počeli da rade združeno. Prvi novinar je upitao sa kim, ali je Madlin rekla da je postavio svoje pitanje. Sledeći novinar koga je odabrala je upitao: „Rise, sa kim ste delili princezu?“

Mogao je da priča izokola, ali je odabrao istinu, zašto da ne?

„Sa Nikom.“

Objektivi i pažnja su se obušili na Nika poput lavova kad ugledaju ranjenu gazelu. Ova gazela je visoka, tamnosmeđe puti i guste kestenjaste kose koja seže do članaka, prava i jaka, vezana jedino tankom bakarnom dijademom. Od pasa naviše bio je nag, njegove grudi krasili su zlatni tregeri oslikavajući bleožutu šaru sa njegovih smeđih pantalona. Dva pištolja kalibra 9 milimetara nalazili su se sa prednje strane pantalona jer niko nije našao načina da mu stavi futrolu za pištolj, ili priveže njegov oklop ili mačeve a da mu ne povredi krila.

Ona su se uzdizala iznad njegovih ramena i pomalo iznad glave. Sirla su se i spuštala ka njegovim listovima tako da su im krajevi gotovo dodirivali pod. Bila su to pozamašna krila noćnog leptira kao da je nekoliko različitih vrsta ogromnih noćnih leptirova upražnjavalo seks sa vilenjakom jedne mračne noći. Dva dana ranije krila su bila samo beleg na njegovim leđima ali su tokom seksa iznenada izbila iz kože i postala stvarna. Njegova leđa su sada bila jedna glatka smeđa površina.

Prilazio nam je i blicevi su nas opet zaslepeli. Ris je ostao uz mene kada nam se Nika pridružio, nadvisujući nas oboje. Pogledao je gomilu zbunjenog lica, nenaviknut na to da je u centru pažnje kako kod kraljice tako i kod mene.

„Nika, da li zaista spavate sa princezom i Risom?"

Nagnuo se ka mikrofonu, tako da je stajao sa jedne a Ris sa moje druge strane i raširio krila nada mnom. „Da", odgovorio je i povukao ispravljajući se.

Fotoaparati su škljocali a novinari su uzvikivali pitanja dok Madlin nije odabrala jednog. „Kako ste dobili krila?"

Dobro pitanje. Nažalost, nismo imali dobar odgovor. „Hoćete istinu?", upitala sam. „Nismo sigurni."

„Nika, šta ste radili kada su se krila pojavila?"

Kada se Nika ponovo nagnuo, krila su se istegla te su tako na trenutak činila pozadinu. Nisam videla ništa sem bliceva. „Upraznjavao sam seks sa Meredith."

Novinari su se zakikotali poput srednjoškolaca. Američki, a i neki evropski novinari nisu mogli da se naviknu na činjenicu da vilenjaci u celini, ne smatraju seks nečim lošim. Javno izreći da si sa nekim upražnjavao seks nije ni loše ni skandalozno, ukoliko to vašem ljubavniku ne smeta.

„Da li je Ris bio sa vama?"

„Jeste." Formalno, Ris se nalazio pored kreveta, ne u njemu, ali Nika nije osetio potrebu da to pojasni.

„Da li je još neko bio u krevetu sa vama i princezom kada se to dogodilo?"

„Da." To je ličilo na Niku i na šie. Ili skrećete pažnju pričama koje nemaju veze sa pitanjem, ili odgovorite tačno na postavljeno pitanje i ništa drugo ne pričate. Niki pričanje ne ide, te se držao istine.

„Ko?", neko je povikao.

Nika me je pogledao, a nije trebalo. Pogled je bio dovoljan da kaže novinarima kako nije siguran da li želim da kaže to ime.

Sranje. Većina ši žena ne želi da prizna da su se kresale sa nižim vilenjacima, ali mene nije sramota. Novinari će izmisliti svašta na osnovu ovog pogleda. Do đavola.

Nevolja je u tome što Sejdž nije na bini. On nije ši, a njegova kraljica je od njega zahtevala da joj se pridruži. Osim toga, njegova kraljica nije želela da on izađe na binu sa mnom. Da citiram Andejs: „Oralni seks je u redu, ali ne može da te kreše. Na mom prestolu neće sedeti nekakav poluvilenjak kao kralj, ma koliko bio visok." Stoga je Sejdž morao da se skloni što je ovaj trenutak činilo još zanimljivijim.

„Taj treći, ili je to četvrti“, rekla sam sa osmehom, „danas nije na bini jer nije siguran da želi medijsku pažnju.“

„Da li će on biti jedan od vaših ljubavnika i mogući kralj?“

„Ne.“ Što je istina.

„A zašto ne?“, povikao je neko drugi. Ne bih odgovorila, ali je zato Nika to učinio. „On nije ši.“

Eh, do đavola. To je pokrenulo još jednu uzrujanu navalu pitanja. Naslonila sam se na Niku i rekla mu da ode do svog dela zida iza bine. Ris je otišao do svog dela uz ivicu, odakle je mogao da posmatra gomilu. Trudio se da se ne nasmeje. Verovatno i jeste bilo smešno. Ali Nika je od sada morao da bude podalje od mikrofona. Nisam postidena zbog onog šta sam radila sa Sejdžom, ali nisam sigurna koliko toga je moja strina želela da prenesem medijima. Ona se činila posramljenom zbog toga.

Madlin je pomislila da je konačno našla pitanje na koje ću i moći i hteti da odgovorim. Pogrešila je. „Ko je od njih najbolji u krevetu, Meredith?“

Uzdržala sam se da ne pogledam Madlin. Šta joj je trebalo da prihvati takvo pitanje? Dovoljno je pametna. „Pogledajte ih sve. Kako neko može da odabere samo jednog?“

Smeh, ah nisu popuštali. „Princezo, čini se da ste ranije pokazivah veću naklonost prema Frostu.“

Pošto to nije pitanje, nisam odgovorila. Neki drugi novinar je upitao: „U redu, princezo, ali ako ne postoji jedan, ko su vaši favoriti?“

To je nezgodno. „Svako sa kim sam upražnjavala seks je za mene poseban na svoj način.“ Istina.

„Sa koliko njih ste upražnjavali seks?“

Nagnula sam se ka mikrofону. „Gospodo, da li biste istupili korak, dva.“

Ris, Nika, Dojl i Frost su iskoračili, još samo trojica iskoračiše od zida. Gejlenova koža je bela gotovo kao moja, ali pod pravim svetlom to je bledilo podvučeno nijansom zelene boje. Njegovi su uvojci zeleni pod bilo koji svetlom, osim u mraku, gde se čine plavim. Sam je sebi isekao kosu do iznad ramena, ostavljajući samo jedan tanak pramen da me podseća na to da je nekada ona išla do članaka. U svetu vilenjaka, samo su ši imali pravo na duge kose. Gejlen se svojevolumeno ošišao, za razliku od Adejra i Amateona koji je stajao pored njega. Amateonova gusta crvena

kosa bila je upletena u francusku pletenicu kako bi novinarima bilo teže da primete da mu kosa sada doseže samo do ramena. Poslušao je kraljičinu naredbu pre nego što je Adejr to učinio. Činjenica da je sečenje kose muškarcima predstavljalo kaznu, poniženje koje ih je teralo da se povinuju kraljici, dovoljno govori o tome koliko je neobično to što je Gejlen sam sebi uradio. On je najmlađi među kraljičinim Gavranovima, samo sedamdesetpet godina stariji od mene. Među šiima to je kao da smo zajedno odrastali. To otvoreno, naočito lice sam smatrala savršenim još kad mi je bilo četrnaest godina ili manje. Gejlen je bio osoba sa kojom sam htela da mi otac dopusti da se verim, ali je on izabrao nekog drugog. Ta veridba je trajala sedam godina, ali dece nije bilo, i na kraju je taj rekao da sam za njega previše čovek a nedovoljno ši. Pitala sam se zašto mi otac nije odmah dozvolio da se verim sa Gejlenom.

Pogledao me je divnim zelenim očima i nasmešio se, i ja sam mu uzvratila osmehom. Iako naoružan kao i svi drugi, sečivima i pištoljima, izgledao je blago dok su drugi tu blagost izgubili vekovima pre nego što smo se on ili ja rodili. On bi dao život za mene, kao i kad sam bila dete, za razliku od drugih. Ali kao političar je neuspešan, a io može biti pogubno na višim dvorima vilenjačkim.

Neko dotaknu moje rame. Poskočili i ugledah Madlin kako drži ruku na mom mikrofону. Nagnula se i prošaptala: „Zurite u njega. Hajde da ne ponavljamo nezgodnu situaciju kao sa Frostom?“ Povukla se sa spremnim osmehom za novinare, pritiskajući prekidač za pojasom.

Morala sam da okrenem lice od gomile jer sam crvenela. Nisam mnogo crvenela, čak ni po ljudskim standardima to nije bilo izrazito. Koža kod šia ne rumeni kao ljudska. Naravno, okrenuta leđima fotoaparata značilo je da Gejlen može da me vidi. Ponekad je pitanje izbora između različitih neprijatnosti a ne izbegavanje istih.

Madlin je rekla: „Princeza Meredith je malo umorna. Nažalost, moraćemo da skratimo ovu konferenciju, momci.“

Čuo se opšti protest, blicevi su nanovo zasevali, što je loše jer mi se Gejlen primakao. Kleknuo je ispred mene, kraj moje stolice, a dovoljno je visok da ga, od ramena naviše, svi jasno vide. Dotakao je moju bradu, lagano, samo vrhovima prstiju. Pogledala sam ga. Zaboravila sam da nas fotoaparati vide iz profila. Nagnuo je lice ka meni, te sam zaboravila da smo na bini. Krenula sam ka njemu a njegova ruka mi je dotakla lice i tako sam zaboravila na sve. Nemam objašnjenje za to što se dogodilo.

Mesecima smo delili postelju. On je politički neuspešan, a ovakvo pokazivanje naklonosti pred svima može da ga ugrozi, ali nisam o tome razmišljala kad smo se poljubili. Ni o čemu nisam razmišljala, a sve što sam videla je izraz zadovoljstva na njegovom licu i u očima. Voli me još od moje sedamnaeste godine, i to je, gledano njegovim očima, značilo da se ništa nije promenilo, kao da vreme nije proteklo.

Kraljica mi je naredila da ne pokazujem preteranu naklonost. Biće ljuta na mene, njega, na nas, ali posle male nezgode sa Frostom, kako je Madlin to formulisala, šta je značila još jedna nezgoda? Ništa dobro, ali sam ga ja ipak poljubila. Ipak sam želela da ga poljubim. Ipak se svet, barem na trenutak, sveo na Gejlenovo lice, njegovu ruku na mojoj koži, i njegovim usnama na mojim.

Bio je to mekan, čedan poljubac, zato što je znao da kad bi me poljubio jače, izgubila bih glamur koji je Frosta i mene sprečavao da izgledamo kao žrtve razamzanog karmina. Gejlen se povukao, pogleda koji je katkad odavao prijatno iznenađenje, kao da još uvek ne može da veruje da sme da me poljubi ili dodirne, jednom, dvaput sam uhvatila taj izraz i na svom licu u ogledalu spavaće sobe.

„Da li svi dobijamo poljubac?“ Začuo se dubok glas koji je zvučao kao teško mreškanje mora. Barintus nam se približio uz kovitlanje kose boje okeana. Tirkizna boja Mediterana; tamnija plava boja Pacifika; sivoplava boja okeana pred oluju, koja prelazi u gotovo crnu boju tamo gde vode teku duboko i gusto kao krv uspavanih džinova. Boje su se kretale i prelivale jedna u drugu, tako da se tačan opis boje njegove kose stalno menjao, poput okeana. Nekada je bio bog mora. Tek sam skoro saznala da je on bio Mananan Maklir, ali to je tajna. Sada je Barintus, pali bog mora. Ljupko se kretao po bini, sa svoja gotovo dva metra. Ima plave oči ali su mu ženice duguljasti prorezi kao u mačke ili neke životinje iz velikih dubina. Ima drugu prozirnu opnu koja prelazila preko oka kada se nalazi pod vodom, i koja često treperi kada je nervozan. Sada je samo neznatno treperila.

Pitala sam se da li je iko od ove gomile novinara znao šta je iziskivalo od ove veoma povučene osobe da predloži poljubac i sebe načini metom svih ovih objektivaa?

Gejlen je shvatio da se loše poneo jer mi je svojim očima pokazao da mu je žao. Nažalost, njegovo lice nije teško pročitati, uključujući i novinare. Kraljica je rekla „bez posebne naklonosti“. Naše ponašanje me

primorava da pokušam i dokažem da nemam posebne naklonosti, što će biti teško posle ovog što smo Gejlen i ja uradili.

Mnogi bi muškarci koji stoje pored mene glumili pred objektivima, i to ni njih ni mene ne bi ništa stajalo. Barintus nije jedan od njih. On je bio prijatelj moga oca, i mi, po američkim standardima, nismo upražnjavali seks. Čak ni po standardima Bila Klintonu. Da sam ja on, ostala bih na svom mestu, ali je njegov sud o istini bio viši čak i spram većine šia.

Pogledala sam Barintusa, a pošto sam sedela a on stajao, trebalo mi je vremena da stignem do njegovog lica. „Ako hoćete.“ Glas mi je zvučao veselo, a lice izgledalo prijatno. Barintus i ja se nikada nismo poljubili, a prvi poljubac ne treba da se snima.

Ris nas je spasao. „Ako Barintus dobije poljubac, onda i ja hoću.“

Dojl je rekao: „Bilo bi fer da ga svi dobijemo.“

Barintus se ovlaš nasmešio. „Ustuknuću pred višim potrebama, i svoj poljubac ću uzeti daleko od očiju javnosti.“

„Gejlen i Frost su svoje već dobili“, reče Ris, i dok se Gejlen vraćao na svoje mesto on se pravio da ga šamara.

Barintus se elegantno naklonio i pokušao da se tiho vrati na svoje mesto što mu nije uspelo. Novinar je upitao: „Gospodaru Barintuse, da li ste se odlučili da umesto kraljotvorca budete kralj?“ Nijedan ši mu ne bi u lice rekao kraljotvorac, kao ni kraljicotvorac. Ah, medije nije mogao da išamara.

Kleknuo je pored mene, umesto da se nagne ka mikrofону. Klečeći, glava mu je bila u visini moje. „Sumnjam da ću ostati sa princezom kao stalan član njene straže.“

„Zašto da ne?“

„Traže me drugde.“

Istina je bila da, pre nego što ga je kraljica Andejs primila na Blagosiljani dvor pošto ga je Neblagosiljani dvor izbacio, Barintus je morao da obeća da ovde nikada neće prihvatiti presto, čak i ako mu se ponudi. On je bio Mananan Maklir, a kraljica i njeno plemstvo su strepeli od njegove moći. Zato je dao svoju najsvečaniju zakletvu da nikada neće lično sestiti na presto.

Poklonio se svima u dvorani i samo se vratio na svoje mesto uza zid. Sasvim je jasno stavio do znanja da je završio sa pitanjima za danas. Kito, polugoblin i ši, već se vratio na svoje mesto. Mnogi mediji su ga opisivali kao dete zbog visine od metar i dvadeset centimetara. On je

dovoljno star da pamti kakav je svet bio pre nego što je hrišćanstvo postalo religija. Njegovo je prisustvo, doduše, unervozilo medije. Izgledao je obično u farmerkama i majici sa svojim kratkim crnim loknama, bledom kožom i naočarima za sunce. Kraljica nije imala firmirano odelo koje bi pristajalo nekom toliko niskom. Čak ni kraljičina krojačica nije stigla da prilagodi odelo za njega. Izvukao se tako što se držao svog dela zida.

„Princezo Meredith, kako ćete odabrati muža među ovolikim divnim muškarcima?“, upitao je jedan novinar.

„Onaj sa kim zatrudnim osvaja nagradu“, odgovorila sam osmehujući se.

„Šta ako ste zaljubljeni u nekog drugog? Šta ukoliko ne volite onog sa kim zatrudnite?“

Uzdahnula sam, i dopustila da mi se osmeh ugasi. „Ja sam princeza, i naslednica prestola. Ljubav nikad nije bila uslov za kraljevske brakove.“

„Zar nije tradicija da se u jednom trenutku spava sa jednim vernikom, dok se ne zatrudni ili ne?“

„Da“, rekla sam, i opsovala zbog toga što je neko tako dobro upoznat sa našim običajima.

„Zbog čega onda maraton sa muškarcima?“

„Da ste imali priliku, zar ne biste i sami tako uradili?“, pitala sam i to ih je zasmejalo ali ne i omelo.

„Da li biste se venčali sa muškarcem koga ne volite zato što je on otac vašeg deteta?“

„Naši su zakoni jasni“, rekla sam. „Venčaću se za oca mog deteta.“

„Bez obzira ko je to?“, pitao je drugi novinar.

„Takav je naš zakon.“

„A šta ako prvo vaš rođak princ Sel učini trudnom jednog od svojih ženskih stražara?“

„Onda će, po kraljici Andejs, on biti kralj.“

„Da li je to trka koja će prva da zatrudni?“

„Da.“

„Gde je princ Sel? Niko ga nije video gotovo tri meseca.“

„Ja nisam čuvar mog bratanca.“ Uistinu, on je u zatvoru jer je previše puta pokušavao da me ubije, kao i zbog drugih zločina za koje kraljica nije htela da dvor sazna. Za neke od zločina je trebalo da bude pogubljen, ah je kraljica molila za život svog jedinca. Trebalo je da ga zatvore

na šest meseci i muče istom magijom koju je on koristio na ljudima koji imaju ši poreklo – Brenvinovim suzama, jednoj od naših najčuvanijih masti. To je afrodizijak koji radi čak i protiv nečije volje. Ah i više od toga, on čini da telo žudi za dodirrom, da bude u ekstazi. Okovali su ga lancima i premazali Brenvinovim suzama. Dvorom su kružile opklade da će izgubiti i ono malo razuma sa kojim je rođen. Kraljica je tek juče nevoljno dopustila jednom njegovom stražaru da mu dovede ženu koja će utažiti njegove potrebe i sačuvati mu razum. I tako ne samo da su jednom, nego dvaput, ne, tri puta su pokušah da me ubiju, kao i kraljicu jedanput. To je više od slučajnosti, ali kraljica voli svog sina.

Madlin je ponovo stajala preda mnom i gledala me. „Jeste li dobro, princezo?”

„Izvinite, malo sam se umorila. Da li sam propustila pitanje?”

Nasmešila se i klimnula glavom. „Bojim se da jeste.”

Ponovili su pitanje, a ja sam poželela da ga ponovo propustim. „Da li znate gde se vaš rođak, princ, nalazi?” -

„On je ovde u kraljevstvu, ah ne znam šta radi u ovom trenutku, žao mi je.”

Osetila sam potrebu da se udaljim od ove teme, kao i sa ove bine. Signalizirala sam Madlin i ona je konferenciju završila uz obećanje foto-sešna za dan ili dva, kada se princeza potpuno zaleći.

Sićušna vila sa krilima leptira ulepršala je u domet objektivu. Bila je to poluvila. Sejdž, sa kojim sam „spavala”, mogao je da se učini visokim poput ljudi, ah većina poluvilenjaka su uvek veličine barbike, ili još manji. Kraljica neće biti srećna zbog male vile koja leprša ispred fotoaparata. Kada se u kraljevstvu održavala konferencija za štampu, vilenjaci koji su manje nalikovali ljudima držali su se podalje, posebno od fotoaparata, ili su se suočavali sa kraljičinim gnevom.

Ova pojava je blede plavo-ružičaste boje sa krilima u plavim prelivima. Lepršala je kroz sevanje bliceva, štiteći oči svojom tananom rukom. Pomislila sam da će sleteti na mene ili Dojla, ali je ona preletela celu binu kako bi sletela na Risovo rame.

Sakrila se među njegove duge bele uvojke. Prošaputala je nešto u njegovo uho, štiteći se njegovom kosom i šeširom. Ris se pridigao i prišao nam osmehujući se.

Dojl je stajao pored mene, ali ni tako blizu nisam mogla da čujem šta mu je Ris šapnuo.

Dojl je kratko klimnuo glavom i Ris je napustio dvoranu pre nas, sa malenom vilom još uvek upetljanom u njegovu kosu. Htela sam da pitam šta je toliko važno da nas Ris napusti pred svim novinarima.

Neko je povikao: „Rise, zašto odlaziš?”

Ris je izašao uz osmeh i pozdrav rukom.

Dojl mi je pomogao da ustanem da bi me potom ostali stražari okružili poput šarenog zida, ali novinari još nisu završili.

„Dojle! Princezo! Šta se desilo?”

„Šta je rekla malena?”

Moramo da ih ignorišemo jer je konferencija za štampu završena. Možda bi bilo mudro dati im neki izgovor, ali je Dojl smatrao da time ne treba da se bavimo ili nije znao šta da kaže. Osetila sam napetost u njegovoj ruci kada me je dodirnuo što je značilo da ga je uzdrmalo to što mu je Ris rekao. Čega se plaši Tama?

Moj šareni zid stražara me je ispratio sa bine i iz dvorane. Kada smo se našli u hodniku, daleko od medija, još uvek sam šaputala. Moderna tehnologija je divna, ali nema potrebe da nas neki precizniji mikrofon čuje. „Šta se desilo?”

„Imamo dva leša u hodniku kod kuhinje.”

„Vilenjaci?”, pitala sam.

„Jedan leš”, odgovorio je.

Saplela sam se u visokim potpeticama pokušavajući da se zaustavim, ali nas je on požurivao. „A drugi?”

Klimnuo je. „Da, baš tako.”

„Da nije neki novinar? Da li je neko od njih zalutao?”

Frost se nagnuo ka meni. „Nemoguće. Bacili smo čini koje im ne bi dozvolile da skrenu sa sigurne staze unutar kraljevstva.”

Dojl ga je pogledao. „Objasni, onda, mrtvog čoveka u našem kraljevstvu sa fotoaparatom u ruci.”

Frost je otvorio usta ali je samo rekao: „Ne mogu.”

Dojl odmahnu glavom. „Ni ja.”

„Eh, zar ovo nije katastrofa?”, reče Gejlen.

Imali smo novinara ubijenog u Blagosiljanom kraljevstvu, i gomilu živih novinara još uvek na našem tlu. Reč katastrofa nije dovoljna da to opiše.

TREĆE POGLAVLJE

Videla sam više nasilja na dvorovima nego za sve vreme dok sam bila privatni detektiv u Los Anđelesu, ali sam više mrtvih videla u Los Anđelesu. Ne zato što sam učestvovala u slučajevima ubistava – privatni detektivi ne rade na tim slučajevima, barem ne novim – već zato što je većina onih koji žive u zemlji vilenjaka besmrtna. Besmrtni, po definiciji, ne umiru često. Mogu da nabrojim na prste jedne ruke na koliko nas je novih mesta zločina policija pozivala, i da mi preteknu neizbrojani prsti. Čak su i ti slučajevi bili zato što se Grejova detektivska agencija mogla pohvaliti najboljim magijskim radnicima na Zapadnoj obali. Magija je kao i sve drugo; ako možete da uz nju činite dobro, neko će se već naći da uz njenu pomoć čini loše. Naša se agencija specijalizovala za Natprirodne probleme, magijska rešenja. Tako je pisalo na biznis karti i svemu ostalom.

Takođe sam naučila da leševi nisu muškog ili ženskog roda već su bezlični. Ako o leševima razmišljate kao o njemu ili njoj, oni postaju stvarni za vas. Postaju ljudi a da to više nisu. Oni su mrtvi, i osim u posebnim slučajevima, predstavljaju neživu stvar. Možete saosećati sa žrtvom kasnije, ali na mestu zločina, posebno u prvim trenucima, za žrtvu će biti korisnije da tako ne postupate. Saosećajnost vam oduzima sposobnost za razmišljanje. Empatija parališe. Distanciranost i logika predstavljaju spas kod novih slučajeva ubistava. Sve drugo dovodi do histerije, a ja ne samo što sam najiskusniji detektiv ovde u hodniku, već sam i princeza Meredith Nikesus, suveren ruku od krvi i mesa, Besabina Kob. Besaba je moja majka, i moje začće ju je primoralo da se uda za mog oca i neko vreme provede na Blagosiljanom dvoru. Pošto sam princeza, možda ću jednog dana biti kraljica. Buduće kraljice ne padaju u histeriju. Buduće kraljice koje su još i obučene detektivke ne smeju da histerišu.

Problem se sastojao u tome što poznajem jedan od tih leševa. Znala sam je dok je bila živa i kretala se uokolo. Znala sam da voli klasičnu literaturu. Kada su je izbacili sa Neblagosiljanog dvora i kada je morala da dođe na Neblagosiljani dvor, promenila je ime kao i mnogi, čak i među Silijevima. Menjali su ime jer nisu želeli da ih svakodnevno pod-

seća na to ko i šta su bili i koliko su propali. Nazvala se Beatris po Danteovoj ljubavi iz Božanstvene komedije. Danteovog Pakla. Rekla je: „U paklu sam, mogu da nosim odgovarajuće ime.“ Svetska literatura mi je bila obavezan predmet na koledžu. Kada sam je položila, dala sam Beatris gotovo sve moje knjige jer će ih ona pročitati, za razliku od mene. Uvek mogu da kupim onaj mali broj knjiga u kojima sam zapravo uživala. Beatris to nije mogla. Nije mogla da prođe kao čovek, a nije volela da u nju zure.

Zurila sam u nju sada, ah joj to neće smetati. Ništa joj više nikada neće smetati. Beatris je izgledala kao krhka verzija tanane poluvile koja se još uvek držala za Risovu kosu, samo u ljudskoj veličini. Beatris je nekada mogla da bude tako mala, ali se nešto dogodilo na Blagosiljanom dvoru, nešto o čemu nikada nije htela da priča i ona je izgubila sposobnost da menja veličinu. Ostala je visoka metar i četrdeset, te su nežna vilinska krila na njenim leđima postala beskorisna. Poluvilenjaci ne lebde već lete, a kada su krupniji njihova krila ne mogu da ih podignu.

Oko njenog tela stvorila se široka tamna lokva krvi. Neko joj je prišao sa leđa i prezeao grkljan. Da bi joj se toliko približio, taj neko je morao da bude osoba od poverenja ili neko sa dovoljno magije da joj se prišunja. Naravno, trebalo im je i dovoljno magije da joj se oduzme besmrtnost. U svetu vilenjaka nema mnogo onih koji mogu da urade obe stvari.

„Beatris, šta se dogodilo?“, tiho sam je upitala. „Ko ti je ovo uradio?“ Gejlen mi je prišao. „Meri.“

Pogledala sam ga.

„Jeste li dobro?“

Odmahnula sam glavom, i pogledala niz hodnik u drugi leš. Rekla sam naglas: „Biću u redu.“

„Lažljivice“, nežno je rekao, i pokušao da se povije kako bi me zagrlio. Nisam ga odgurnula ali sam se izmakla jer sada nije trenutak da se pripijam uz nekog. Po našoj tradiciji trebalo je da se dodirujem sa nekim. Šaćica stražara koja je sa mnom došla u Los Andeles radila je u Grejovoj detektivskoj agenciji samo nekoliko meseci dok sam ja tamo bila nekoliko godina. Na mestu zločina se ne grli niti se teši već se završava posao.

Gejlen se pomalo snuždio, kao da sam mu povredila osećanja. Nisam želela da ga povredim, ali smo usred krizne situacije. Morao je to da

vidi. Zašto onda, kao što se često zbiva, moram da trošim svoju energiju brinući se za Gejlenova osećanja kada treba da se u potpunosti koncentrišem na posao? Ima trenutaka, ma koliko da mi je drag, kada sasvim razumem zašto ga moj otac nije izabrao za verenika.

Otišla sam do drugog leša. Čovek je ležao na delu hodnika gde se ovaj ukrštao sa drugim, većim hodnikom. Ležao je na stomaku, raširenih ruku. Na leđima je imao veliku mrlju od krvi koja je zavijala niz bočnu stranu njegovog tela.

Ris je čučao kraj leša i pogledao me je dok sam prilazila. Poluvila je provirila kroz Risovu gustu belu kosu, pa potom sakrila sićušno lice kao da se uplašila. Poluvilenjaci su se obično kretali u velikim grupama poput jata ptica ili leptirova. Neki od njih su stidljivi kada su sami.

„Da li znamo šta ga je ubilo?“, upitala sam.

Ris je pokazao na uski prorez na leđima čoveka. „Nož, pretpostavljam.“

Klimnula sam glavom. „Nož su poneli sa sobom, zašto?“

„Zato što je nešto važno vezano za nož što bi moglo da ih oda.“

„Ili samo ne žele da ostanu bez dobrog sečiva“, reče Frost. Načinio je dva koraka koji su ga iz velikog doveli u mali hodnik. Organizovao je stražare koji su držali sve na odstojanju od mesta zločina. Sa mnom je dovoljno stražara da zatvore oba kraja hodnika, što sam i učinila.

Zahvaljujući Megi Mej, glavnoj kuvarici na Neblagosiljanom dvoru, hodnik je bio zaštićen lebdećim loncima i šerpama kada smo stigli. Brauni mogu da drže u vazduhu predmete ali ne i sebe, iz nekog razloga. Ona je pošla sa Dojлом da vidi da li može da urazumi kuhinjsku pomoćnicu koja je pronašla tela. Vilenjakinja je bila u histeriji i Megi nije mogla da odluči da li je ona videla nešto što ju je uplašilo ili je samo uznemirena zbog ovih ubistava. Dojl će pokušati da to otkrije. Nadao se da će na njega reagovati kao da je još uvek kraljičina Tama, njen ubica, i da će mu reći istinu iz straha i navike. Ako je samo uplašena, verovatno će dobiti napad od njegovog zastrašivanja, ali sam mu dopustila da pokuša. Mogu da glumim dobrog policajca pošto on odigra lošeg.

Poslala sam Barintusa da kaže kraljici šta se dogodilo, jer je od svih muškaraca on imao najveću šansu da prođe nekažnjeno kao donosilac tih užasnih vesti. Kraljica je sklona tome da okrivi glasnika.

„Navika“, reče Ris, „verovatno. Upotrebiš sečivo, izvučeš ga, očistiš i vratiš u korice.“ Ukazao je na mrlju na jakni tog čoveka.

„Izbrisao je oštricu", rekla sam.

Ris me je pogledao. „Zašto misliš da je on?"

Slegnula sam ramenima. „U pravu si, možda je i ona."

Nisam čula kada je Dojl došao iz hodnika, ali sam znala da je tu tren pre nego što je progovorio. „Trčao je kada su ga gađah nožem."

Slagala sam se sa njim, ali sam želela da čujem njegovo obrazloženje. Istini za volju, ne želim da budem zadužena za ovu zbrku, ali imam najviše iskustva. Stoga je ovo moja briga. „Zašto kažeš da je trčao?"

Krenuo je da dodirne čovekov kaput, na šta sam mu rekla: „Ne diraj ga!"

Pogledao me je ah je rekao: „Vidite kako mu je kaput podignut sa ove strane, te rana na košulji nije u liniji sa sadašnjim položajem kaputa. Mislim da je trčao, a pošto su izvukli nož, preturili su mu džepove i pomerili kaput."

„Kladim se da nisu nosili rukavice."

„Većina ne bi razmišljala o otiscima prstiju i DNK analizi. Većina nas bi se brinula da li će nas magija otkriti, ne nauka."

Klimnula sam glavom. „Tačno."

„Video je nešto što ga je uplašilo", reče Ris, ustajući. „Potrčao je na ovu stranu kako bi tome umakao. Ali šta je to video? Šta ga je navelo da potrči?"

„Postoji mnogo toga užasavajućeg što se slobodno kreće hodnicima našeg kraljevstva", zaključio je Frost.

„Da", potvrdila sam, „ali on je bio novinar. Bio je u potrazi za nečim neobičnim ili zastrašujućim."

„Možda je video ubistvo nižeg vilenjaka", reče Frost.

„Misliš da je video Beatrisino ubistvo?", upitala sam.

Frost potvrdno klimnu glavom.

„Dobro, recimo da je to video. Potrčao je, oni su ga gađali nožem i ubili." Odmahnula sam glavom. „Gotovo svi nose nož. Većina može njime da pogodi i muvu. To nam baš ne sužava listu osumnjičenih."

„Ali je Beatrisina smrt ograničava." Ris mi je odgovorio pogledom koji govori. Da li o ovome treba da pričamo tako da nas novi stražari, kojima ne verujemo u potpunosti, čuju?

„Nema razloga da to krijemo, Rise. Besmrtnika ne možeš da ubiješ nožem, ah je ona mrtva. Za to su bile potrebne odgovarajuće čini, moćne čini, a samo je ši ili nešto malo pripadnika slua to moglo da uradi."

„Kraljica je sluima večeras zabranila izlazak. Izazvali bi nepoverenje da ih neko vidi dok su novinari u kraljevstvu.“

Slui od svih vilenjaka imaju najmanje ljudskog u sebi. Oni su noćne more kojih se i Ansilijevi plaše. Oni su jedini lovci koje imamo; užasavajuća skupina koja može da lovi vilenjake – čak i šie, dok ih ne ulovi. Ponekad ubijaju, nekad samo love da bi vas vratili kraljici. Ši strepe od slua, a ta pretnja je jedan od razloga da se strepi i od kraljice. Pristala sam da delim postelju sa kraljem slua kako bih učvrstila savez sa njima protiv mojih neprijatelja. Na dvoru nisu svi znali da sam postigla pogođbu. Neki ši, čak i niži vilenjaci bi to smatrah izopačenošću. Ja na to gledam kao na političku obavezu. Sem toga, pokušala sam da ne mislim na mehaniku. Solto, njihov kralj, gospodar međuprostora je delom ši, ali je njegova druga polovina daleko od ljudske.

Odmahnula sam glavom. „Ne verujem da je neki slu uspeo da se tako dobro prikrije kako bi mogao da luta kraljevstvom večeras. Pogotovo ne sa činima koje smo bacili na hodnike kako bi svi ostali u tom malom prostoru.“

„Kao što ni novinar nije trebalo da napusti taj prostor,“ primetio je Frost. Imao je pravo.

„Dozvolite mi da kažem ono što svi mislimo, čak i stražari koji ne žele da razmišljaju o tome. Ši je ubio Beatris i novinara.“

„Opet imamo nekoliko stotina osumnjičenih“, reče Ris.

„Kuhinjska pomoćnica je veoma uplašena“, podsetio je Dojl. „Ne mogu da razlučim da li se samo uplašila ili je to zbog nečeg posebnog.“

„Znači da si je uplašio“, rekla sam.

Kratko je slegnuo ramenima. „Nisam to uradio namerno.“

Pogledala sam ga.

„Nisam, Meredith, ah je Pisblosom loše protumačila dolazak kraljičine Tame. Izgleda da je mislila da sam došao da je ubijem.“

„Zašto bi pomislila da kraljica želi da je ubije?“, upitao je Ris.

Pala mi je na pamet jedna strašna pomisao koja se kraljici Andejs nimalo neće dopasti. Nisam je izrekla glasno, premda su novi stražari znah dobro kao i mi da je ubica ši, ali verovatno nisu mislili isto što i ja u tom trenutku. Andejs me je opremila nekolicinom stražara koje ne poznajem i dvojicom kojima nikako ne verujem. Užasavajuća misao je pitanje da li su to bile pristalice princa Sela? Šta ako je pomoćnica Pis-

blosom videla nekog od prinčevih pristalica kako napušta mesto dvostrukog ubistva? Veruje da kraljica ne bi želela da ona to kaže bilo kome.

Nevolja je u tome što nisam mogla da vidim koju korist je imao Sci, ili bilo ko u njegovoj službi, od ubistva Beatris. Novinar je izgleda slučajna žrtva, na pogrešnom mestu u pogrešnom trenutku.

„Pomislili ste na nešto?“, upita Ris.

„Kasnije“, odgovorila sam, i na tren pokazala očima na leđa stražara udaljenih tridesetak centimetara od nas.

„Da“, reče Dojl, „da, treba da se povučemo.“

„Treba da sakrijemo telo“, primeti jedan od stražara iza nas. Amateonova kosa, čvrsto upletena u bakarno crvenu pletenicu razgoltila je njeovo lice ali su ga ukrašavale oči koje su poput nekog šarenog cveta sačinjavali slojevi latica crvene, plave, žute i zelene boje. Cesto me je hvatala mala vrtoglavica kada bi nam se pogledi susreli, kao da su se moje sopstvene oči borile protiv toga što na svet gleda svojim cvetnim očima. Lica četvrtastog ali uzanog, istovremeno muški snažnog i pomalo krhkog, činilo se da ni ono kao ni oči ne može da se odluči kakav želi da bude.

„Tražiće novinara, Amateone“, rekla sam. „Ne možemo da sakrijemo njegovo telo i ponadamo se da će sve proći.“

„Zašto ne možemo? Zašto jednostavno ne kažemo da ne znamo gde je otišao? Ili da je neko od nižih vilenjaka video kako napušta kraljevstvo.“

„To su sve laži“, reče Ris. „Ši ne lažu, ili si to zaboravio posle svih godina provedenih uz Sela?“

Amateonovo lice se smrklo od ljutnje, ali se obuzdao. „Ne tiče vas se šta jesam ili nisam radio sa princem Selom. Ah znam da bi kraljica ovo želela da sakrije od novinara. Ubistvo novinara na našem dvoru uništiće sav dobar publicitet koji je kraljica uspela da nam obezbedi u poslednjih nekoliko decenija.“

Verovatno je u pravu u vezi sa publicitetom. Kraljica neće hteti da prizna šta se dogodilo. Ako makar i pomisli da ja sumnjam kako je za ovo odgovoran neko od Selovih pristalica, tim pre bi to zataškala jer isuviše voli Sela, kao što ga je oduvek volela.

Činjenica da je Amateon predložio da se otarase tela me je još više navela na pomisao da Selovi interesi nekako stoje iza ovoga. Amateon je oduvek podržavao Sela. Sel je poslednji čistokrvni ši kuće koja je

vladala ovim dvorom tri hiljade godina. Amateon je jedan od šia koji me smatra polutankom i sramotom za presto. Zašto se onda on ovde takmiči da sa mnom legne i načini me kraljicom? Zato što je to naredila kraljica Andejs. Kada je odbio tu čast ona se potrudila da on shvati njenu bolnu poentu – da je ona vladarka a ne Sel, a Amateon treba da uradi šta mu se naredi ili ... Deo iza „ili...“ je bio da mu do kolena dugu kosu skрати na dužinu do ramena, iako je i to bilo dugačko po ljudskim merilima, ali je njemu predstavljalo veliku sramotu. Učinila je štošta još, bolnije za telo nego za sujetu, ali on nije hteo da otkrije detalje a ja zapravo i ne želim da znam.

„Da je samo Beatris mrtva, možda bih se i složila“, rekla sam. „Ali, ubijen je čovek u našem kraljevstvu. To ne možemo da sakrijemo.“

„Da“, usprotivio se, „možemo.“

„Nisi se bavio novinarima neposredno kao ja, Amateone. Da li je ovaj novinar došao sam u naše kraljevstvo? Ili je bio deo grupe koja će odmah primetiti njegov nestanak? Čak i da je došao sam, drugi ga novinari poznaju. Da ga je neko od nas ubio u ljudskom svetu, mogli bismo da sakrijemo ko ga je ubio i da to prođe kao još jedan nerešen zločin. Ali je on ubijen na našem tlu, a to ne možemo da sakrijemo.“

„Zvučite kao da ćete da kažete medijima za njegovu smrt.“

Sklonila sam pogled od njegovih zbunjujućih očiju.

Krenuo je da dotakne moju ruku ah je Frost stao između nas i sprečio da se to dogodi. „Prenećete to medijima?“ Zvučao je zaprepašćeno.

„Ne, ali moramo da obavestimo policiju.“

„Meredit“, počeo je Dojl.

Presekla sam ga. „Ne, Dojle, uboden je nožem. Nikada nećemo otkriti čiji je to nož. Ah dobar tim forenzičara bi mogao.“

„Postoje čini koje mogu da povežu ranu sa oružjem koje ju je načinilo“, podsetio je Dojl.

„Da, i ti si to probao kada si našao telo mog oca na livadi. Bacio si svoje čini, ali nikad nisi našao oružje koje ga je ubilo.“ Potrudila sam se da te reči zvuče obično, da uz njih nemam nikakve misli. Smrt moga oca, kao glavni grad Spanije. Samo činjenica, ništa više.

Dojl duboko udahnu. „Izneverio sam princa Esusa tog dana kao i vas, princezo Meredith.“

„Nisi uspeo zato što ga je ubio ši. Bio je to neko ko je imao dovoljno magije da spreči tvoje čini. Zar ne vidiš, Dojle, da je onaj ko je ovo ura-

dio dobar u magiji kao i mi, ali zato ne poznaje modernu sudsku medicinu. Neće moći da se zaštiti od nauke."

Onilvin je stao ispred ostalih stražara. Iako krupniji od svih drugih šia, visok ali zdepast, uvek se kreće gipko kao da je pokrete pozajmio od nekog vitkog. Kosa mu u dugačkom talasastom repu pada preko crnog odela i bele košulje. Crna – boja kraljice i princa Sela; veoma popularna ovde na Neblagosiljanom dvoru. Kosa mu je toliko zagasitozelena da ima crne odsjaje. Oči su mu blede zelene sa zracima u sredini oko ženica.

„Ne mislite valjda da dovedete ljudske ratnike na našu teritoriju?"

„Ako misliš na ljudske policajce – da, upravo to mislim da uradim."

„Izložićete nas tome zbog smrti jednog čoveka i jedne kuvarice?"

„Misliš da je smrt jednog čoveka manje važna od smrti jednog šia?"

Pogledala sam ga pravo u oči i zadovoljno zaključila da je shvatio svoju grešku. Gledala sam kako se priseća da sam ja delom čovek.

„Šta su jedna ili dve smrti spram štete koja će se naneti našem dvoru u očima sveta?" Probao je da se izvuče i dobro mu je išlo.

„Da li misliš da je smrt kuvarice manje važna od smrti nekog plemića?", pitala sam, zanemarujući njegov pokušaj da se opravda.

Tada se nasmešio, tako oholo i očekivano. „Naravno, verujem da je život plemenitog šia dragoceniji od života neke sluškinje, ili čoveka. I vi biste u to verovali da ste čista ši."

„Onda mi je drago što nisam čista ši", rekla sam. Razljutila sam se, i borila sam se da to ne prenesem na ravan moći, da ne počnem da isijavam i time podignem ulog u ovom sukobu. „Ova služavka čije je ime Beatris, pokazala mi je više ljubaznosti od većine plemića sa oba vile-njačka dvora. Beatris je bila moja prijateljica i ako nemaš ništa korisno da primetiš osim klasne predrasude, onda sam sigurna da će ti kraljica Andejs ponovo naći mesto među svojim stražarima."

Koža mu je od blede belozelene postala bela. Nakratko me je obuzelo zadovoljstvo zbog njegovog straha. Andejs ga je dala meni u postelju, i ako ga odbijem, propatiće. I ja ću, ali u ovom trenutku nisam sigurna da mi je do toga stalo.

„Kako sam mogao da znam da vam ona nešto znači, princezo Meredit?"

„Smatraj ovo mojim jedinim upozorenjem tebi, Onilvine", podigla sam glas kako bi se proneo kroz hodnik, „i ostalima koji me ne poznaju.

Onilvin je pretpostavio da smrt sluškinje meni ništa ne znači." Neki stražari sa kraja hodnika su se okrenuli i pogledah me. „Provela sam dosta vremena sa nižim vilenjacima dok sam bila na dvoru. Većina mojih prijatelja ovde nije među šiima. Jasno ste mi stavili do znanja da nisam dovoljno čiste krvi za većinu vas. Stoga sami sebe možete da krivite zbog toga što je moj stav demokratičniji nego što to obično važi za plemiće. Razmislite o tome pre nego što mi kažete nešto nepromišljeno poput Onilvina." Okrenula sam se stražaru o kome sam govorila, i spustila glas. „Imaj to na umu, Onilvine, pre nego što ponovo otvoriš usta i kažeš nešto podjednako glupo."

On se bacio na koleno i pognuo glavu, premda mislim da je to uradio kako bi sakrio gnev na licu. „Biće kako moja princeza naredi."

„Ustani, i stani negde podalje od mene."

Dojl mu je rekao da ode na drugi kraj hodnika i on je bez reči otišao, iako su zraci oko njegovih ženica sijali od besa.

„Ne slažem se u potpunosti sa Onilvinom", reče Amateon, „ali zar ćete zaista da dovede ljudsku policiju?"

Klimnula sam glavom.

„Kraljici se to neće dopasti."

„Ne, neće."

„Zašto biste provocirali njen gnev, princezo?" Izgledao je zaista začuđeno. „Ne bih ponovo provocirala njen gnev ni za šta na svetu. Čak ni za moju čast."

Amateon je jedan od šia koji je moje detinjstvo učinio paklenim, ah sam u poslednje vreme videla i njegovu drugu stranu. Onu koja je uplašena, osetljiva i nemoćna. Oduvek sam imala problema da mrzim one koji bi mi pokazali da i sami osećaju bol. „Beatris je bila moja prijateljica, ah je i pripadala mom narodu. Vladati narodom znači i štiti ga. Želim onog ko je to počinio. Želim da budu uhvaćeni i kažnjeni. Želim da ih sprečim da to još nekom urade. Novinar je bio naš gost, i tako ga ubiti predstavlja uvredu i za sam dvor."

„Nije vam stalo do časti ovog dvora", reče on dok sam gledala kako se muči da me razume.

„Ne, zapravo ne."

Progutao je knedlu dovoljno glasno da ga čujem. „Ničija smrt, pa ni moja me ne bi naterala da dovedem ljudske policajce na naš dvor."

„Zašto se plašiš policije?"

„Ne plašim ih se. Plašim se kraljičinog gneva zbog tog poziva.“

„Niko ne može da ubija one kojima sam se zaklela da ću ih čuvati, Amateone. Niko.“

„Još se niste zakleti. Niste položili zakletvu na ovom dvoru, ne sedite ni na jednom prestolu.“

„Ako ne učinim sve što mogu da rešim ova ubistva i zaštitim sve u ovom kraljevstvu, od najvećeg do najmanjeg – onda nisam zaslužila da sedim na bilo kom prestolu.“

„Vi ste ljudi“, rekao je a oči su mu se razrogačile. „Kraljica će vas zbog ovog ubiti.“

Pogledala sam ponovo Beatrisino telo i setila se drugog tela od pre mnogo godina. Jedini razlog zbog kojeg nije sakrila telo mog oca od novinara je taj što su ga oni prvi našli. Kilometrima daleko od vilenjačkih brežuljaka, iskasapljenog na komade. Novinari su ga našli i fotografisali. Ne samo da su njegovi stražari zakasnili da mu spasu život, već su zakasnili da mu sačuvaju dostojanstvo ili zaštite mene od užasa.

Policija je sprovela istragu jer je ubijen van vilenjačke zemlje, ali joj niko nije pomagao. Nije im bio dozvoljen ulazak ni u jedan vilenjački brežuljak. Bilo im je zabranjeno da ikoga ispituju. Bih su sprečeni i pre nego što su počeli, jer je kraljica bila ubeđena da ćemo naći onog ko je uradio tu užasnu stvar, ali se to nije dogodilo.

„Podsetiću svoju strinu na ono što je rekla kada je moj otac, njen brat, bio ubijen.“

„Šta je rekla?“, upitao je.

Dojl je odgovorio: „Da ćemo mi otkriti ko je ubio princa Esusa, da bi ljudi samo usporili istragu.“

Pogledala sam ga, i on mi je uzvratio pogled. „Ovog puta ću joj reći da ljudi imaju metode od kojih ši ne mogu da se sakriju i kako bi jedini razlog da se policija ne umeša bio taj da ne želi da reši ova ubistva.“

„Meri!“, rekao je Ris. „Drugačije bih to formulisao da sam na vašem mestu.“ I on je izgledao pomalo bledo.

Odmahnula sam glavom. „Ali ti nisi princeza, Rise, ja jesam.“

Nasmešio se, još uvek blede. „Ne znam, mislim da bi mi tijara lepo stajala.“

Nasmejala sam se, nisam mogla da se uzdržim a zatim sam ga zagrlila. „Divno bi ti stajala.“

Zagrlio me je. „Razgovaraćete o ovome sa kraljicom pre nego što obavestite medije ili pozovete policiju, zar ne?”

„Da, i obavestiću samo policiju. Prvo ćemo da pokušamo da izvedemo novinare odavde.”

Čvršće me je zagrlio. „Zahvalan sam Pratiocu.”

Izvukla sam se iz zagrljaja i rekla: „Odlučna sam, Rise, nisam samo-ubica.”

„Nadate se da voli svog brata dovoljno da oseća krivicu”, primeti Amateon, i zbog činjenice da je to shvatio, popravio se u mojim očima.

„Tako nešto”, odgovorila sam.

„Ona brine samo o princu Selu”, reče on.

Razmislila sam o tome. „Možda si u pravu, možda nisi.”

„Hoćete životom da se kladite?”, pitao je.

„Neću da se kladim, ali sam spremna da rizikujem.”

„Jeste li sigurni da ste u pravu?”

„Nisam u vezi sa kraljicom, ah sam u pravu u vezi sa onim što treba da uradimo kako bismo našli ubicu. Tu sam u pravu, i spremna sam da to kažem kraljici.”

Zadrhtao je. „Radije bih da ostanem ovde i čuvam stražu u hodniku, ako nemate ništa protiv.”

„Ne želim da sa mnom bude iko ko se više plaši kraljice nego onog ispravnog što čini.”

„O ne, Meri, onda niko od nas ne može da pođe”, rekao je Ris.

Pogledala sam ga.

Slegnuo je ramenima. „Svi je se plašimo.”

„Ja ću poći sa vama”, rekao je Frost.

„I ja”, dodao je Gejlen.

„Zar morate da pitate?”, rekao je Dojl.

Adejr je konačno progovorio u ime većine. „Mislim da je to ludost, iako plemenita ludost, ali to nije bitno. Vi ste naš ameradur, a to je titula koju nisam izgovorio jako dugo.”

Ameradur označava ratnog vođu koji je odabran iz ljubavi a ne krvne veze. Ameradur znači da bi onaj ko vas tako nazove dao svoj život pre nego što bi gledao kako vaš nestaje. Tu reč su Velšani koristili za Artura, da, onog Artura. Tu reč su neki koristili da opišu mog oca.

Nisam znala šta da kažem jer nisam učinila dovoljno da bih zaslužila tu titulu. Još ne. „Nisam zaslužila tu titulu od tebe, Adejre, ili bilo kog drugog. Ne zovi me tako.“

„Sinoć ste ponudili sebe umesto nas, princezo. Na svoje smrtno telo ste primili svu kraljičinu moć. Videvši kao nešto najhrabrije to da se magijom branite od nje, moja zakletva stoji.“

Nisam znala da li da se posramim ili pokušam da objasnim da to nije hrabrost. Da sam čitavo to vreme bila uplašena.

„Vi ste naš ameradur, i mi ćemo vas pratiti ma gde nas povelj. Do kraja. Pre ću umreti nego što ću dopustiti da vas neko povredi.“

„Ne misliš to“, reče Amateon.

Složila sam se sa Amateonom. „Ne zaklinji mi se da ćeš me sačuvati od opasnosti, Adejre, molim te. Ako već moraš, zakuni se da ćeš me sačuvati od smrti, ne od opasnosti.“

Čini se kao da za njega ili Amateona nisam prisutna u ovom trenutku, već sam samo predmet razgovora.

„Spasila nas je sinoć“, rekao je Adejr. „Sve nas je spasila. Rizikovala je svoj život da bi spasila naše. Kako možete da stojite tu i ne zakunete joj se?“

„Ko je bez časti ne može da se zakune“, rekao je Amateon.

Adejir je stavio ruku u oklopu na rame ovog drugog. „Onda pođi sa nama do kraljice, povrati čast, obnovi zakletvu.“

„Oduzela mi je i hrabrost. Isuviše se plašim da odem pred nju sa takvim vestima.“ Jedna suza zablistala je na putu niz njegov obraz.

Videla sam očaj u njegovim očima i rekla jedino čega sam mogla da se setim. „Pokušaću da igram na krivicu kako bi mi odobrila sve ovo. Na krivicu zbog toga što nikad nije razrešila ubistvo svog brata. Ali ako krivica ne proradi, podsetiću je da mi duguje život svog pratioca i čoveka ljubimca.“

„Nije uvek mudro podsećati kraljicu na dug“, rekao je Dojl.

„Nije, ali želim da mi to odobri, Dojle. Ako kaže ne, onda je to ne, a meni je potrebno da bude da.“

Dodirnuo mi je lice. „Vidim na vašem licu da vas nešto proganja. U očima vam vidim teskobu zbog nepravde oko očevo ubistva.“

Zatvorila sam oči i pustila da mi obraz odmara uz toplinu njegove ruke. Ruka mu je žuljevita od vekova vežbanja sa mačem i nožem, što ju je učinilo stvarnijom, čvršćom i sposobnijom da zaštiti. Neki ši, oni

dovoljno čistokrvni koji ne mogu da dobiju žuljeve smatraju to znakom nečistoće. Rasističke barabe.

Dok me je Dojl dodirivao, mogla sam da se prisetim tog užasnog dana. Čudno je to kako vas mozak štiti. Videla sam krvavi čaršav i nosila. Držala sam očevu ruku, hladnu ali ne i ukočenu, barem ne još. Ruke su mi bile krvave od dodirivanja, ali to nije bio on. Bilo je to samo hladno meso. To osećanje užasne praznine kada sam ga dodirnula bilo je kao da ulazite u kuću za koju mislite da je puna ljudi koje volite, kako biste je zatekli praznu, čak i bez nameštaja. Koraćate iz sobe u sobu, i čujete kako vaši koraci odzvanjaju po golom podu. Glas vam se odbija o gole zidove na kojima se vide mesta gde su nekada stajale fotografije, kao linije oko tela na mestu zločina. Otišao je. Moj visoki naočiti divni otac. Trebalo je da bude besmrtan, ah postoje čini kojima se i od bogova oduzima život, onih „nekada davno" boga.

Kada previše zadirem u sećanja na taj dan, pokušavam da se prisetim svega, ne sećam se krvi moga oca ili krvi uopšte. Sećam se njegovog mača. Jedan od njegovih stražara mi ga je položio na ruke, kao što se na vojnim sahranama polaže zastava. Balčak je imao zlatni umetak, sa izrezbarenim drvetom na obe strane. Ždralovi su plesali oko drveta. Ponekad su sa grana visila majušna izrezbarena tela, koja su krvarila preko zlata.

Mali žrtveni ljudi su zaista mogli da iskrvare na balčak mača. Tog dana na balčaku nije bilo ničeg, bio je hladan u mojim rukama. Grane drveća su bile bez malih žrtava jer je najveća već prinesena.

Balčak je od kože sa postavljenim zlatom i taj dan sam uglavnom provela lica prislonjenog na njega. Udisala sam miris dobre kože, ulja kojim je čistio mač i povrh svega, njegov miris. Vekovima je uz sebe nosio kaniju i ona je upila miris njegove kože. Mogla sam da držim balčak i osetim kako se ovaj magični metal oblikovao po njegovoj šaci.

Danima sam spavala uz taj mač, sklupčana oko njega kao da još uvek mogu da osetim njegovu ruku, njegovo srce. Zaklela sam se na balčak očevog mača da ću osvetiti njegovu smrt. Imala sam sedamnaest godina.

Od tuge se ne umire iako imate osećaj da je to moguće. Srce se zapravo ne lomi, iako vas grudi nekada bole kao da će pući. Tuga vremenom jenjava. Takav je ovaj svet. Dode dan kada se ponovo nasmešite i osetite se kao izdajnik. Kako se usuđujem da budem srećna. Kako se usuđujem da budem vesela u svetu u kome nema mog oca. Onda iznova

plaćete, jer vam ne nedostaje kao pre, i odustajanje od tuge predstavlja drugu smrt.

Sada mi je trideset tri godine. Šesnaest godina je prošlo otkad sam spavala uz očev mač. Mač je jednostavno nestao mesec dana posle očeve smrti. Otišao je poput mnogih naših velikih relikvija, kao da bez Esusa njegov mač nije našao ruku koja bi mogla da ga drži. Stoga je mač odlučio da izbledi i nestane u izmaglici. Možda velike relikvije ne biraju da odu. Možda ih Boginja zove kući kada ispune svoj zadatak. Ili ih, možda zove kući dok se ne pojavi neko ko je podesan za njih. Osetila sam tu narastajuću toplotu i prijatnost koju je predstavljao Boginjin glas. Onaj maleni tihi glas koji vam stavlja do znanja da ste nešto pametno pomislili ih postavili pravo pitanje.

Pokušaću da iskoristim grižu savesti kako bi mi Andejs odobrila da pozovem policiju. Ne uzdam se mnogo u njenu sposobnost da je neko emotivno ucenjuje, ali ona još ne zna da se jedna od velikih relikvija vilenjačkih dvorova vratila. Putir, onaj koga su ljudske želje od kazana pretvorile u zlatnu kupu, vratio se ko zna odakle. Pojavio mi se u snu, a kada sam se probudila postao je stvaran. Putir je bio jedno od velikih blaga Blagosiljanog dvora i jedan od razloga zbog kojeg sam ga držala u tajnosti jeste to što bi ga Silijevi tražili za sebe. Putir ide gde želi, i svakako ima sopstveni um. Gotovo sam ubeđena da se ne bi zadržao na Blagosiljanom dvoru čak i kad bismo im dozvolili da ga uzmu. A ako bi tamo nestao a ovde se pojavio, na Blagosiljanom dvoru bi mislili da smo ga ukrali ili bi nas optužili za to, jer ukoliko putir smatra da su oni nedostojni – kralj Taranis to nikad ne bi priznao. Ne, moj stric bi optužio nas, nikada sebe ili svoj svetli presto.

Ukoliko griža savesti i rodbinske veze ne ubede kraljicu, možda bi to postiglo saznanje da je putir u mojim rukama.

Još uvek se nadam da ću jednog dana saznati ko je ubio mog oca, ali je slučaj zastareo. Čitavih šesnaest godina. Za Beatris i novinara, pak, slučaj je i dalje i bukvalno aktuelan. Mesto zločina još uvek sveže. Lista osumnjičenih nije beskonačna. Ris je rekao nekoliko stotina, kao da je to mnogo. Policiji sam pomogla u nekoliko slučajeva kada je gotovo čitavo stanovništvo Los Andelesa bilo sumnjivo. Šta je nekoliko stotina spram toga?

Možemo to da uradimo. Ako iskoristimo moderan policijski pristup, možemo da ih uhvatimo. To ne očekuju i ne bi znali kako da se od toga

zaštite. Moglo bi da upali. U redu, bila sam 99,9 posto sigurna da će uspeti. Kada je ubistvo u pitanju, samo je budala sigurna sto posto. Bilo da se ubistvo učini, ili razreši. Oba mogu da budu podjednako opasna i štetna za vaše zdravlje.

ČETVRTO POGLAVLJE

Kraljica je stajala nasred svoje sobe, umotana u krzno i dugu crnu kosu.

Iz namreškanaog sivog krzna provirivali su vitko golo rame i savršeno beli vrat. Rekla bih da je krzno od vuka, ali nijedan vuk koji danas obitava na zemlji nije toliko velik. Postarala se da je dobro osmotrimo pre nego što je okrenula glavu i pogledala nas pravo u oči. Njene su činila tri savršena kruga oko ženica boje uglja, olujno sive i blede beličastosive boje zimskog neba. Iste te boje razlivala su se preko krzna i usmeravale pažnju na lice i oči koje su se činile većim nego što sam mislila i intenzivnije boje. Brzo sam uočila da ajlajner naglašava svu tu sivo-crno-belu eleganciju.

Prvi put sam shvatila da uz glamur mogu da uradim ono što ona mora da učini uz pomoć šminke. Nikada nisam videla da kraljica koristi mali lični glamur. Pitala sam se da li to uopšte može ili je i tu moć, kao i mnoštvo drugih, izgubila. Pribrala sam se i umirila lice. Uskoro ću biti u dovoljno velikoj nevolji da bi dovodila u pitanje njene magične sposobnosti. O, da, to bi zasigurno omogućilo nešto vremena da se strina i bratanica družu uz puno bola. Volim bol, ali ne toliko koliko strina Andejs.

„Pa, Meredit, vidim da si nam donela još neprilika.”

Otvorila sam usta kako bih izdeklamovala govor koji sam usput spremala u glavi. Zaustavila sam se jer ako me i posredno optuži za ubistva, gotova sam. Ne samo što mi policija ne bi pomogla da razrešim te zločine već bih verovatno napustila sobu krvareći. Postoji izreka na Neblagosiljanom dvoru: „Kraljici idete u posetu na sopstvenu odgovornost.” Zbog kakvog sam to iskrivljenog osećaja za pravdu smetnula to sa uma?

Kleknula sam i moji su me stražari ispratili, spuštajući se na koleno oko mene poput opasnih elegantnih cvetova. Sa mnom su bili Dojl i Frost ali smo Risa ostavili na mestu zločina. I on bi došao, ali je on jedini uz mene radio pravi detektivski posao u Los Anđelesu. Došli su i Adejr i Hotorn u svojim živopisnim oklopima kao i Gejlen koji mi nikada ne bi dozvolio da uletim u tako veliku opasnost bez njega. Jušna je iznenadio i mene i Dojla insistiranjem da pode sa nama. Nismo sumnjali

u njegovu hrabrost – često je riskirao samo da nas zabavi. Mislim da to ima veze sa činjenicom da se njegova majka transformisala u mačku pošto ga je rodila, a njegov otac je pak mačor što Jušni pruža jedinstven pogled na svet. On je u potpunosti ši muškarac, osim što su mu duga kosa i blede telo ukrašeni velikim mrljama crvene i crne boje poput šarene mačke. Nika je ostao iza nas jer su njegova divna nova krila izgledala tako krhko i ne bih mogla da podnesem da ih ona pocepa kako bi me kaznila. Onog trenutka kad sam shvatila da sam ga iz tog razloga ostavila za nama, znala sam da sam delimično očekivala od nje da neka-ko bude ljuta na mene zbog svega. Morala je na nekog da bude ljuta, a ja sam joj oduvek bila omiljena meta. Doduše samo kad moj otac nije bio na dvoru, nikada kada je bio blizu te mogao da se umeša. Posle njegove smrti, stvari su se na mnogo načina pogoršale.

„Odgovori mi, Meredith“, rekla je kraljica, ali joj glas nije zvučao lju-tito već umorno.

„Ne znam kako da vam odgovorim, strino Andejs. Nisam sigurna da sam učinila bilo šta što bi dovelo do smrti Beatris i novinara.“

„Beatris“, rekla je i krenula ka svima nama. Bila je bosa osim srebr-nosivog laka na prstima. Duge vitke noge izvirivale su iz krzna. Ši žene su savršeni modeli ove epohe; nemaju obline i to ne zbog držanja dijeta jer ši ne moraju da ih drže pošto su jednostavno natprirodno mršavi.

Andejs je visoka metar i osamdeset kao i većina njenih stražara, što je i za ši ženu prilično visoko. Tako je stala pred mene otkrivajući vešto jednu nogu i savijajući je elegantno od butine do prstiju u krznu boje uglja.

„Ko je Beatris?“

Volela bih da mislim kako se šah sa mnom, ali nije tako. Ona zaista ne zna ime svoje sopstvene poslastičarke. Zna za glavnu kuvaricu, Megi Mej, ali sumnjam da zna za bilo koga iz kuhinje. Ona je kraljica, i između nje i nekog poput Beatris nalazilo se mnoštvo sluga i nižih vilenjaka.

Razljutilo me je što niko ne bi ni znao njeno ime da ga nisam izgovori-la. Potrudila sam se da se to ne primeti u mom glasu dok sam odgovora-la: „Ubijena vila. Vaša poslastičarka. Njeno je ime Beatris.“

„Moja poslastičarka? Ja nemam poslastičarku“, rekla je prezrivim glasom.

Uzdahnula sam. „Poslastičarka na Neblagosiljanom dvoru.“

Okrenula se i zamahnul_a krznom kao da je lagani ogrtač. Činio se tako težak da ja ne bih imala snage da ga tako pomerim. Jača sam od ljudi ali ne toliko jaka poput čistokrvnih šia. Pitala sam se da li je taj mali pokret izvela kako bi me na to podsetila ili samo zato što je izgledalo lepo.

Obratila nam se okrenutih leđa. „Da li si zaboravila da sve što pripada dvoru Ansilijevih pripada meni, Meredith?”

Shvatila sam da želi da zapodene kavgu sa mnom što nikada ranije nije učinila. Planula bi na nekog drugog ili na mene, mučila me jer joj je to predstavljalo zadovoljstvo. Raspravljala se sa mnom ukoliko se ne bih slagala sa njom ali nikada nije zapodevala kavgu. Nisam znala šta da radim.

„Nisam zaboravila da ste vi, moja strina, kraljica na Neblagosiljanom dvoru.”

„Da, Meredith, podseti me na to da sam ti strina. Podseti me da mi je potrebna tvoja krv kako bih zadržala svoju porodicu na prestolu.”

Nije mi se dopalo kako je to sročila, ali pošto to nije bilo pitanje nisam se ni potrudila da odgovorim. Ostala sam da klečim u tišini.

„Da si bila dovoljno jaka da se juče zaštitiš, danas ne bismo imali novinare u kraljevstvu.” To je bila prva naznaka ljutnje u njenom glasu.

„Moja je dužnost bila da zaštitim princezu”, umešao se Dojl.

Mahinalno sam krenula d_a g_a zaustavim zdravom rukom ah nisam uspela. Odmahnula sam glavom. Pokušala sam da mu kažem očima da ne svaljuje njen gnev na sebe.

„Naša dužnost”, potvrdio je Frost sa moje druge strane.

Pogledala sam ga iznervirano. Ako je čvrsto resila da se razljuti, nisam želela da se taj gnev sruči na obojicu. Ne samo da ih volim već su mi i potrebni. Trebaju mi kapetan straže i njegov poručnik kako bismo razrešili ovu pometnju i kako bih ostala u životu uprkos odlučnim neprijateljima.

Ponovo se stvorila preda mnom a da nisam to ni primetila. Ili mi je zamračila um ili je prosto veoma brza i pored tolikog krzna koje je vukla za sobom. Kleknula je preda mnom obavijena krznom kroz koje se nazirala bela put.

„Ukrala si moju Tamu, Meredith. Otopila si srce mog ubice Frosta. Moja dva najbolja ratnika oteta u noći.”

Oblizala sam iznenada osušene usne i izgovorila: „Nisam htela da vam oduzmem bilo šta što cenite, strino Andejs.“

Nežno je dodirnula moje lice. Štreknula sam se, ne od bola, već iz straha da će me zaoboleti. „Da, Meredith, podseti me na to kako sam zapostavila svoju Tamu i svog Frosta.“ Pomazila je moje lice prstima i nadlanicom. „Kako sam zapostavila mnogo toga što je moje.“

Dlanom je uhvatila moju bradu i počela da je steže. Mogla je da mi skrcka svaku kosku. „Osećam tvoj glamur, devojko, skloni ga da vidim šta to kriješ.“

Sklonila sam glamur sa sebe i sa Frosta te se karmin razmrljao po našim licima.

Pridigla me je na noge povlačeći me za bradu. Bolelo je, a verovatno ću imati i modricu. Pridigla me je brže nego što sam sama mogla da ustanem i samo me je taj snažan stisak sprečio da padnem.

Muškarci su stali uz mene.

„Nisam vam rekla da ustanete!“, zauralala je na njih.

Ostali su na nogama. Zbog nje nisam mogla da se okrenem i vidim šta to rade, ah su stvari krenule po lošem.

Barintusov duboki glas se začuo sa drugog kraja sobe. Mora da je tamo stajao sve vreme ali ga ja nisam videla. Nečije snažno prisustvo može da vas omete da ne vidite preko dva metra visokog uglavnom plavog poluboga – Andejs je to snažno prisustvo. Dok je dlanom plavila moju bradu prisiljavajući me da gledam njen sivi pogled udaljen samo nekoliko centimetara, ona nije snažno već zastrašujuće prisustvo.

„Kraljice Andejs, Meredith je učinila samo ono što ste joj naredili.“

„Tišina, Kraljotvorče!“ Bacila je pogled na njega dok je vikala, te sam shvatila da ga je naterala da klekne jer ga nisam videla u tom delu sobe.

Ponovo se okrenula ka meni, a oči su joj zasijale kao da je iza njih neko svetio; kao da gledate mesec koji svetli kroz sive oblake i kroz njene oči, dok one same zapravo ne sijaju. Taj efekat nikad nisam videla u očima drugih šia.

„Kakva je ovo crvena mrlja na njenim usnama i na licu mog ubice Frosta?“ Pustila je da joj krzno u koje se umotala padne na pod, dok je palcem pritiskala moje usne i čvrsto ih protrljala pa sam morala da se potrudim da ne ispustim jauk. Ostalo je dovoljno karmina da umrlja svoj beli palac.

Stajala je tako, naga i bleđa i zastrašujuća. Ako i jeste lepa nisam to mogla da primetim. Andejs se često svlačila pre zlostavljanja kako ne bi upropastila odeću. Njena nagost nije donosila ništa dobro.

Konačno sam shvatila da je nameravala da se naljuti na mene zbog toga što sam pokazivala posebnu naklonost pred medijima. U nastupu besa će me kazniti zbog toga što sam poljubila Frosta, umesto da se pozabavi ubistvima. Izmeštanje je dobar mehanizam za prevazilaženje problema, ali ovo nema smisla.

Razum me neće spasiti. Svi argumenti koje sam spremila su beznačajni pred njenim nerazumnim gnevom.

„Misliš da naredbe izdajem kako bi ih zanemarivala?”

Zbog njenog stiska na bradi govorila sam pažljivo. „Morala sam da skrenem pažnju fotoaparata sa...”

Pustila me je tako naglo da sam se zateturala. Dojl me je zgrabio za ruku a onda me stegao u naručje, udaljavajući me od nje a približavajući svojim stražarima, protiv čega se nisam bunila. Kraljica nije prisebna. Andejs je temperamentna i sadistički nastrojena, ali nikada nije dozvoljavala da se išta od toga umeša u poslove na dvoru. Imali smo mrtvog čoveka novinara i fotoaparate u kraljevstvu. Situacija je alarmantna i zahteva brzu reakciju kako bi se umanjila šteta bez obzira na našu odluku. Ako se i odlučimo da sakrijemo tela i pretvaramo da se ništa nije dogodilo, to je trebalo izvesti brzo. Što više ljudi zna tajnu manje su šanse da se ona sačuva.

Ako policija dovodi forenzičare na mesto zločina, svaki protraćeni minut kviri mesto zločina. Svake sekunde gubimo neki trag.

„Madlin mi je rekla da je naš Frost izgubio kontrolu pred objektivima.” Koračala je u malom krugu a onda se okrenula da pogleda Frosta. Kao da je bilo koja meta, bilo koji problem bolji nego da se pažnja usmeri na ubistva. Da li misli da su to uradili Selovi ljudi? Da li zbog toga neće ništa da preduzme? Da li se plaši da otkrije istinu i kuda će je ona odvesti?

„Jesu li onda novinari otišli?”, upitala sam tiho.

„Spremali su se da izađu u redu, mirno”, izgovarala je sve glasnije i koračala, naga i opasna, „dok jedna grupa nije otkrila da joj nedostaje fotograf. Fotograf!” Kod poslednje reči je vrištala. „Kako je prošao pored čini koje su trebale da ga onemoguće da napusti oblasti pod stra-

žom?" Činilo se da se ne obraća nikom posebno, te joj niko nije ni odgovorio.

„Da li je nađen i fotoaparata?“, pitala je, a glas joj je zvučao gotovo normalno.

„Da, moja kraljice“, rekao je Dojl.

„Da li sadrži fotografije zločina?“

„Možda“, odgovorio je Dojl.

„Treba da pošaljemo film na razvijanje“, umešala sam se.

„Zar niko od vilenjaka to ne može da uradi?“

„Ne, moja kraljice.“

„Šta ste još našli kod tog novinara?“

„Nismo potpuno pretresli telo“, rekla sam.

„Zašto niste u potpunosti pretresli telo?“, upitala je ona, uz narastajući gnev.

Progutala sam knedlu i lagano izdahnula. Sad ili nikad. Dojl mi je stiskao ruku kao da je govorio: „Nemojte.“ Ali ako ikada postanem kraljica, Andejs će morati da se povuče. Ona je besmrtna dok ja nisam, stoga će ostati na dvoru. Sada sam morala da preuzmem inicijativu, ili nikada stvarno neću postati kraljica niti biti pošteđena njenog gneva.

„Na telu postoje tragovi koje naučni tim može da otkrije. Što ga manje diramo, to će nauka imati više uspeha.“

„Šta to brbljaš, Meredith?“

Dojl mi je jače stegnuo ruku. „Da li se sećate šta ste rekli kada mi je otac ubijen?“

Zaustavila se i pogledala me sumnjičavo. „Svašta sam rekla kad je Esus umro.“

„Rekli ste da ne smemo da dozvolimo ljudskim policajcima da uđu u naše kraljevstvo. Da niko sa njima ne može da razgovara ili odgovara na njihova pitanja jer ćemo ubicu naći uz pomoć magije.“

Stajala je veoma mirno i neprijateljski me gledala ali je odgovorila. „Sećam se tih reči.“

„Magija nam nije bila od pomoći jer su ubice bile dobre ili bolje s magijom od onih koji su trebali da skinu čini sa rana i tela.“

Klimnula je glavom. „Odavno sam mislila da se među mojim nasmejanim dvoranima, mojim poniznim plemićima nalazi i ubica moga brata. Znam to, Meredith, i neprekidno me muči što je ta smrt prošla nekažnjeno.“

„Kao i mene", odgovorila sam. „Želim da rešim ova ubistva, strina Andejs. Želim da se odgovorna osoba ili osobe uhvate i kazne. Želim da pokažem medijima da postoji pravda na Neblagosiljanom dvoru i da nismo uplašeni od novog znanja i novih metoda."

„Ponovo brbljaš", rekla je ona i ukrstila ruke pod svojim malim čvrstim grudima.

„Želim da pozovem policiju i dovedem tim forenzičara."

„Molim?"

„Tim naučnika koji su specijalno obučeni da pomognu policiji u rešavanju zločina u svetu ljudi."

Odmahivala je glavom. „Ne želim da se ljudska policija šeta ovuda."

„Ni ja to ne želim, ah u pitanju je nekoliko policajaca i nekoliko naučnika. Samo njih nekoliko, dovoljno da se sakupe dokazi. Svi su ši kraljevskog porekla, sa titulama; svi imaju diplomatski imunitet, te tako tehnički mi određujemo u kojoj meri će policija biti umešana."

„Veruješ da ćemo tako uhvatiti onoga ko je to učinio?"

„Verujem." Udaljila sam se malo od Dojla, te ga više nisam dodirivala. „Ko god da je to učinio, brine se da će ga magija pronaći ali mu nikad neće pasti na pamet da ćemo koristiti forenzičare unutar vilinskog kraljevstva. Od toga se nije zaštitio, i zapravo se od toga ne može u potpunosti zaštititi."

„Kako to misliš?"

„Nama, pa čak i šiima se perutaju koža i kosa, lučimo pljuvačku; sve se to može upotrebiti kako bi se otkrila osoba o kojoj je reč. Nauka koristi mnogo manji deo nego što je potrebno da se bace čini. Ne uvojak kose već jedna vlat. Ne pola kile mesa, već njegova najmanja mrvica."

„Sigurna si da će to raditi? Sigurna da ako dozvolim tu upadnicu, taj napad na našu privatnost, da će ljudska nauka rešiti ovaj zločin?"

Navlašila sam usne. „Sigurna sam da će ih oni naći, ukoliko dokazi postoje."

„Ukoliko", ponovila je i iznova počela da korača, ovoga puta sporo i nečujno. „'Ukoliko' znači da nisi sigurna. 'Ukoliko' draga bratanice, znači da nas možeš uplesti u sve to a da ubica ostane na slobodi. Ukoliko dovedemo policiju a oni ne reše smrt novinara, to će upropastiti svu pozitivnu pažnju javnosti koju sam u protekle dve decenije izgradila."

„Mislim da će uspeti, ah u oba slučaja će javnost biti zadivljena vašom spremnošću da pustite savremenu policiju u kraljevstvo. To niko nije učinio, čak ni na zlatnom dvoru.“

Okrenula se da me pogleda dok je lagano koračala ka Barintusu. On je zaista klečao pored njenog kreveta na crnoj krznoj prostirci. „Misliš da ćemo dobiti više bodova u medijima od Taranisa i njegovih svetlećih vilenjaka.“

„Mislim da će to pokazati kako nemamo nameru da bilo koga povredimo i da se takvi događaji među Ansilijevima ne tolerišu, uprkos vekovima mračnih tračeva.“

Sada je stajala ispred Barintusa ah mi se i dalje obraćala. „Zaista veruješ da će nam mediji oprostiti što smo dozvolili da neko njihov bude ubijen samo zato što smo pozvali policiju?“

„Mislim da bi neki od njih i sami ritualno ubili svoje fotografe, sve uz tamjan i molitve, kako bi imah priliku da isprate ovu priču.“

„Pametno, Meredith, veoma pametno.“ Potom se okrenula ka Barintusu. Milujući je prelazila dlanom preko njegovog lica, kao što se miluje ljubavnik, premda sam znala da ga nikad nije odvela u krevet. „Zašto nikada nisi pokušao da od mog sina načiniš kralja?“

Ukoliko Barintus i kraljica nisu razgovarali o nečem sasvim drugom, to je pitanje došlo niotkuda.

„Ne želite da odgovorim na to pitanje, kraljice Andejs“, rekao je on svojim dubokim, uzdišućim glasom.

„Da“, rekla je još uvek mu milujući lice, „da, želim.“

„Neće vam se dopasti.“

„U poslednje vreme mi se mnogo toga ne dopada. Odgovori na pitanje, Kraljotvorče. Znam, da je moj brat Esus bio spreman ti si mogao da ga nagovoriš da me ubije i sebe postavi na presto. Ali on ne bi ubio svoju sestru. Ne bi želeo taj greh na svom srcu. Pa ipak, mislio si da bi on bio bolji kralj nego ja kraljica, zar ne?“

Opasna pitanja. Barintus je ponovo rekao: „Ne želite da znate istinu, moja kraljice.“

„Znam šta je istina u tom pitanju. Znala sam to vekovima, ali ne znam zašto nikada nisi pogledao Sela. Prišao ti je posle Esusove smrti. Ponudio ti je pomoć oko mog smaknuća, ukoliko mu pomogneš da ranije dođe na presto.“

Mislim da su svi u sobi zadržali dah u tom trenutku. Ja sa tim nisam bila upoznata. Izrazi lica drugih su mi pokazali da ni oni to nisu znali. Samo su Adejr i Hotorn sakrili svoje iznenađenje pod šlemovima.

„Upozorio sam vas na njegovu izdaju“, rekao je Barintus.

„Da, i zbog toga sam naredila da te muče.“

„Pamtim, moja kraljice.“

Njen osmeh nije odgovarao recima, ah nisu to činili ni neprekinuto milovanje njegovog lica i ramena. „Kada je Meredith odrasla, okrenuo si se njoj. Da je tada imala magiju koju sad poseduje posle boravka u Zapadnim zemljama, ponudio bi joj ono što si ponudio Esusu, je li tako?“

„Znate odgovor, moja kraljice.“

„Da, znam.“, potvrdila je. „Ali Sel je oduvek imao moć da bude kralj. Zašto njega nisi postavio na presto? Zašto si podržao polutansku princezu umesto mog punokrvnog ši sina?“

„Ne pitajte me to“, odgovorio je.

Dvaput ga je ošamarila, dovoljno snažno da se čak i na kolenima zateturao. Dovoljno jako da mu potekne krv iz usta. „Ja sam tvoja kraljica, prokletniče, odgovori na moje pitanje. Odgovori mi!“ Ovo poslednje mu je vikala u lice.

Barintus joj je odgovorio dok mu je krv curila iz usta. „Vi ste bolja kraljica nego što bi Sel ikada bio kralj.“

„A Meredith? Šta sa detetom mog brata?“

„Ona će biti dobra kraljica.“

„Bolja kraljica nego što bi Sel bio kralj?“

„Da“, odgovorio je, i ta jedna reč je poput kamena bačenog sa visine padala u tišini sobe. Zna se da će napraviti zvuk, ali tek posle dugog, dugog pada.

Zvuk je došao uz njene reči. „Meredith, sa Barintusom nećeš činiti ništa što bi moglo da te ostavi trudnom. Ništa, je li to jasno?“

„Jeste.“ Glas mi je zvučao napeto i promuklo kao da sam ja vrištala.

„Pozovi policiju. Uradi ono što misliš da je najbolje. Najaviću dvoru i medijima da si ti zadužena za ovaj mali problem. Nemoj me s time više uznemiravati. Nemoj me izveštavati ukoliko ja to ne zatražim. Idite sad, svi, izađite.“

Izašli smo. Svi, čak i Barintus. Izašli smo, zahvalni što možemo da odemo.

PETO POGLAVLJE

Pozvala sam majora Voltersa iz Sent Luis policije koji je juče bio zadužen za našu bezbednost na aerodromu. Nazvala sam ga sa jedinog zemaljskog telefona u kraljevstvu Ansilijevih. Telefon se nalazi u kraljičinoj kancelariji koja mi izgleda kao crno-bela verzija kancelarije Luja Četrnaestog da je ovaj išao u darkerske diskoteke za besramno bogate. Izgleda elegantno, mračno, skupo i jezovito uzbudljivo; moderno, ali sa osećajem za starinsko; novobogataški ali sa merom – meni pomalo klaustrrofobično. Suviše crnih i sivih nijansi u tako malom prostoru, kao da ih je neki darkerski prodavač zavesa nagovorio da prekriju svaki pedalj sobe njegovom robom.

Telefon na crnom sekretaričinom stolu je beo i nalik na kosti ili to ja samo umišljam. Ne razumem kraljičino raspoloženje večeras. Upitala sam Barintusa, dok smo išli ka kancelariji, da li mu je nagovestila svoje čudno ponašanje i on mi je odgovorio da nije. Bez nagoveštaja.

Zašto zovem policiju iz Sent Luisa kada se vilenjačko kraljevstvo nalazi u Ilinoisu? Zato što je major Volters trenutno veza između vilenjačkog kraljevstva i ljudske policije. Nekada davno, stotinama godina unazad, čitava policijska jedinica je bila posvećena nama. Zašto? Zato što se nisu baš svi u Americi slagali oko odluke predsednika Džefersona da dovede vilenjake u ovu zemlju. Lokalno stanovništvo, budući susedi, bih su posebno uznemireni. Nisu želeli da monstrumi sa dvora Ansilijevih žive u njihovoj državi. U to vreme, Sent Luis je bio najbliži veliki grad u kome je radila policija. Premda smo se nalazili u Ilinoisu, policijski poslovi su se slali u Misuri i Sent Luis. Zapala im je vesela dužnost da nas štite od ljutih ljudi i da se šetaju našim kraljevstvom kako se mi ne bi iskradali i pravili haos. Da vilenjački dvorovi nisu izdvojili poprilično mito za nekoliko različitih vladinih institucija i izvesne moćne pojedince, možda nikad ne bismo stigli do ove zemlje. Niko nije želeo da se upušta u priču sa bilo kojim od dvorova posle poslednjeg ljudsko-vilenjačkog rata u Evropi. Naša im je prevelika moć stvarala nelagodu.

Ono što niko nije razumeo, od Džefersona pa do razularene gomile, jeste da kordon ljudske policije ne može zaista da spreči kretanje vilenjaka. Kretanje i lepo ponašanje vilenjaka su osiguravale pretnje i zakle-

tve kraljevima i kraljicama. Policija je zato sprečavala ljude da nas uznemiravaju.

Postepeno, pošto se ništa loše nije desilo, prisustvo policije se smanjivalo dok nisu sasvim otišli i od tada smo ih zvali po potrebi. Kada je lokalno stanovništvo shvatilo da uglavnom želimo da nas ostave na miru, sve smo rede zvali tu našu policiju. Uskoro su policajci koje su nam dodelili imali druge poslove u drugim policijskim službama dok ih ne pozovu u vilenjačku službu, kako se to zvalo. U današnje vreme tu jedinicu čini jedan detektiv ili službenik. Poslednji put je za njim bilo potrebe kada je ubijen moj otac, ali pošto se to desilo na farmi koja je pripadala državi, lokalce su dva puta izuzeli. Jedanput federalci a drugi put mi – to jest kraljica. Poslala bih odred vojnika da sam mislila da mogu da uhvate ubice mog oca.

Pošto je ta policijska veza bila tako neuspešna u vezi sa ubistvom mog oca, mislila sam da je ukinuta. Ali sam pogrešila.

Dojl je saznao da je major Volters još uvek naša veza. Poslednji ostatak jedinice koju je napravio lično Tomas Džeferson. Takođe nikada nismo imali nekog sa većim činom od majora. Major Volters se dobrovoljno prijavio za ovaj posao jer je njegov prethodnik takođe radio na obezbeđenju pri konferencijama za štampu, a to mu je donosilo ogromna primanja kao šefu obezbeđenja velike korporacije. Biznismeni vole da ih čuva neko ko čuva i kraljevsku porodicu – to unosi izvesnu živopisnost u rezime. Dojl je saznao i to da Voltersa čeka veoma dobro plaćen posao. Pitala sam se kako je na Volterska gledala velika korporacija posle jučerašnjih dešavanja. Odlično je da u rezimeu stoji kako čuvate kraljevsku porodicu, ali nije toliko sjajno kada se oni povrede u vašoj smeni. Verovatno će biznismeni postati malo nervozni što ih čuva neko ko je dozvolio da njegov podređeni puca na princezu Meredith. Ljudi veruju u magiju, ali je ne prihvataju kao izgovor za greške već vole da okrive nekog, a ne nešto.

Volters će morati da se iskupi. Moraće to da uradi pred očima javnosti. Iako smo moji stražari i ja znali da nikako nije mogao da spreči ono što se dogodilo, ljudi to neće prihvatiti. Major je bio na dužnosti – on snosi odgovornost; jednostavna logika.

Sekretarica moje strine, Kristina, je sitna i bujnih oblina što sada nije u modi ah je u nekom drugom vremenu izgledala savršeno. Plava kovrdžava kosa išla je do ispod ramena a mladalačko lice joj je večno lepo.

Jedan od naših plemića ju je zaveo pre mnogo vekova pa se zasitio. Da bi ostala u vilenjačkom kraljevstvu morala je da bude korisna, te je tako naučila stenografiju i rad na računaru. Verovatno je jedna od tehnološki najpotkovanijih osoba na oba dvora.

Ona je predložila da pozovemo Biro za poslove sa ljudima i vilenjacima. Logično, pretpostavljam, ah je Biro korisniji kod društvenih poteškoća ili diplomatskih problema. Ako želite da završite nešto, nemojte zvati političara ili nekog vladinog službenika već policajca.

Duboko sam udahнула, pomolila se Boginji, i okrenula broj koji mi je dala sekretarica.

Podigao je slušalicu posle drugog zvona. „Vaše Visočanstvo“, oslovio me je.

Mora da ima identifikaciju na telefonu. „Ne baš“, odgovorila sam. „Princeza Meredith ovde.“

Prve njegove reči su izgovorene profesionalno, ali su sledeće zvučale sumnjičavo. „Princezo, čemu mogu da zahvalim?“ Zapravo je zvučao sasvim neprijateljski.

„Kao da se ljutite na mene, majore Volters?“

„Novine kažu kako ne verujete da moji ljudi mogu da vas zaštite, kako ljudski policajci nisu dovoljno dobri da budu u vašoj straži.“

Nisam očekivala da će biti tako otvoren. On je više policajac nego političar. „Mogu samo da kažem da nikada nisam ni natuknula medijima da sumnjam u vaše ljude.“

„Zašto nam je onda zabranjen pristup drugoj konferenciji za novinare?“

Hm, teren je klizav. „I vi i ja znamo da su čini naterale vašeg službenika da me napadne, jel' tako?“

„Aha, naš vidovnjak je na njemu otkrio tragove magije.“

„Sigurnija sam ovde u kraljevstvu, ali vaši policajci nisu sigurni. Neko je bacio čini u zgradi sačinjenoj od metalnih nosača i greda, prepunoj elektronike. Kada bi taj koji baca čini bio u vilenjačkom kraljevstvu, bez prigušivača poput metala i elektronike, vaši policajci bi bili u još većoj opasnosti od bacanja čini.“

„A ljudski novinari, zar ne postoji opasnost da i oni budu pod činima?“

„Oni nisu naoružani“, primetila sam. „Ne mogu da načine toliku štetu.“

„Mi znači nismo dorasli vašim standardima, to li je?" Zvučao je ljuti-
to, a nisam sigurna zašto.

Izgleda da je kraljičina sekretarica pokupila dovoljno od našeg raz-
govora jer mi je ukazala na naslov Senf Luis Post Dispeča: POLICIJA
NIJE USPELA DA ZAŠTITI PRINCEZU. To je, dakle!

„Majore Volters, upravo su mi pokazali novine. Izvinjavam se zbog
toga što nisam shvatila kakve posledice ova situacija donosi vama. Isu-
više sam zaokupljena time što sam ja u opasnosti."

„Ne treba mi vaše izvinjenje, princezo. Treba mi da moji ljudi budu
dovoljno dobri da mogu da vas zaštite na javnim skupovima."

„Koliko vas smaraju zbog onoga što se desilo? Da li pokušavaju vas
da okrive?"

„To vas se ne tiče", rekao je, što je gotovo potvrđivalo moju sumnju.

„Mislim da možemo da pomognemo jedno drugom, majore."

„Kako?"

„Da li sedite?"

„Aha", i ta jedna reč nije zvučala srećno.

Rekla sam mu u najkraćim crtama ono što sam znala o novinaru i
Beatris, kao i to da me je kraljica ovlastila da to razrešim.

Sa druge strane žice je toliko dugo vladala potpuna tišina da sam
konačno rekla: „Majore, da li ste tu?"

„Ovde sam", odgovorio je promuklim glasom.

„Žao mi je što se vilenjačka dužnost toliko iskomplikovala. Žao mi je
što se time kvare vaši planovi."

„Šta vi znate o mojim planovima?"

„Znam da želite da budete šef obezbeđenja u izvesnoj firmi kada
početkom sledeće godine odete u penziju. Znam da ste se zbog rezimea
prihvatili ovog posla veze sa vilenjacima. Znam da vam verovatno neće
doneti poene to što su na mene pucali za vreme vaše dužnosti."

„Znate vraški mnogo za jednu princezu."

Prešla sam preko toga, nesigurna da li je to kompliment ili uvreda.
„Ali šta ako jednostavno pokažem da imam puno poverenje u vas, majo-
re Volters?"

„Šta želite od mene?" Sumnja je gotovo mogla da se opipa.

„Želim da ovde dođe Jedinica za mesto zločina. Mesto smo izolovali,
ali mi je potrebna nauka a ne magija u ovom slučaju."

„Zar mi niste upravo objasnili kako bi na moje ljude mogle da se bace čini ako se pojavimo?“

„Da, zato želim da dođete samo vi, JMZ i možda još jedan do dva čoveka. Moja straža može pojedinačno da vas zaštiti od magije ako vas nema previše.“

„Štampa, posebno ona iz Sent Luisa, krivi čitavo odeljenje.“

„Shvatila sam. Hajde da im pokažemo da princeza Meredith i njena straža ne veruje u taj loš publicitet. Ja vam verujem, majore Volters, vama i dobroj jedinici forenzičara. Šta mislite o tome, majore? Da li želite da učestvujete ili da vas izostavim? Mogu da se pretvaram da vas nisam zvala, i da krenem od šefa policije.“

„Zašto niste krenuh od njega?“, upitao je Volters.

„Zato što ste vi moja policijska veza. Poštujem tu titulu. Vi ste taj koga treba da pozovem. Osim toga, vi ste gotovo više od mene motivisani da rešite ovaj slučaj.“

„Zašto to kažete?“

„Ne budite naivni, majore Volters. Odeljenje je pod vatrom. Neko će biti okrivljen zbog svega ovoga, a to ste najverovatnije vi. Dozvolite mi da pokažem odeljenju da još uvek imam poverenja u vas i oni će se povući. Očajnički će želeti da reše ovaj drugu po redu napad i da nekog kazne. Polomiće se da vam daju sve što budem tražila.“

„Izgleda da znate kako to funkcioniše.“

„Politika je politika, majore, a ja sam rasla uz nju.“ Sela sam na ivicu stola i pokušavala da opustim rame. Povređeni mišići su se negde tokom razgovora sa kraljicom zgrčili. Čudno je to, ah sada me boli ruka i to uopšte nije smešno. Kao nekom ko je delom čovek najviše mi nedostaje to što ne mogu trenutno da se izlečim. „Potreban mi je pandur, majore Volters, ne političar. Potreban mi je neko ko razume kako mesto zločina zastareva i u ovom času, da se dragoceni dokazi gube ovog minuta. Potreban mi je neko ko će se brinuti o rešavanju ove zbrke, a ne o političkim posledicama. Mislim da ste vi taj čovek, i sada, kada vaša politička zvezda sija sa mojom – imate dvostruku motivaciju.“

„Zbog čega ste tako sigurni? Otkud znate da neću dići ruke i pobeći glavom bez obzira?“

Razmislila sam o tome i rekla: „Zbog vašeg pogleda juče na aerodromu, kada ste bili ljuti jer ste morali da komandujete sa Barintusom kao i zbog činjenice da ste ljuti na mene sada preko telefona umesto da mi se

ulizujete. Nisam bila sigurna zbog tog visokog čina majora, ali vi ste više pandur nego političar, Volterse. I kada biste znali koliko malo cenim politiku, znali biste da je to kompliment."

„Dobro se snalazite u politikanstvu za nekog ko tu igru ne voli."

„Dobra sam u mnogim stvarima u kojima ne uživam, majore Volters. Kao što sam sigurna da ste i vi takvi."

Ponovo tišina. „Ako ovo ne rešimo, ja sam gotov. Tada ni vaše ni poverenje bilo kog drugog neće moći da me spase."

„A ako rešimo..." , dodala sam.

Nasmejao se uz prigušen kikota. „Onda ću ja biti svetla zvezda mog odeljenja a glavonje će se polomiti da mi daju još veću platu. Aha!"

„Da li ste moj čovek ili treba da se pretvaram da vas nisam zvala?"

„Vaš sam čovek."

Nasmejala sam se. „Dobro! Telefonirajte i dovedite mi JMZ što pre."

„Šta da kažem šefu zašto nas puštate u vašu dragocenu vilenjačku zemlju?", pitao je. Da, sasvim sigurno je više pandur nego političar.

„Objasnite da, ko god je ovo učinio, ima diplomatski imunitet, ali mi dozvoljavamo ovu istragu zbog uzajamne želje da sarađujemo i pravde."

„Želite da uhvatite nitkova koji je to uradio, zar ne?"

„Da", rekla sam.

„Verovatno me se ne sećate, bio sam samo još jedno uniformisano lice koje je zaustavljalo rulju, ali ja sam vas video onog dana kada je vaš otac poginuo. Dah su vam njegov mač."

Ako sam i imala sumnji oko toga da li sam pozvala pravu osobu, ta ih je rečenica raspršila. Naglas sam rekla: „Da, dali su mi mač."

„Hvatanjem ovog zlikovca nećemo uhvatiti ubicu vašeg oca."

„To je veoma pronicljiva opaska za čoveka koga sam srela samo dva puta."

„Pa, ja sam na vilenjačkoj dužnosti s vremena na vreme."

„Moja greška, iako mi to opažanje ne prija."

„Izvinite. Jednom, pošto uhvatimo tog tipa i ako vilenjačke princeze piju sa običnim policijskim majorima, reći ću vam zašto sam postao pandur."

Na mene je došao red da budem pronicljiva. „Izgubili ste nekoga, a nitkov koji je to uradio nije uhvaćen."

„Već ste to znah." Zvučalo je kao da me optužuje.

„Ne, kunem se da nisam."

„Onda ste vraški dobro pretpostavili.“

„Izgleda da se oni sa sličnim mukama prepoznaju.“

Sumnjičavo je prokomentarisao a potom zaječao. „Pa, izgleda da se prepoznamo. Šta ćete vi raditi dok ja telefoniram i dovedem vam ljude?“

„Propitivaću svedoke.“

„Znate, bilo bi lepo da sam tu dok ispitujete.“

„Većina vilenjaka koji su mogući svedoci nikada nije putovala van vilenjačkog kraljevstva. Malo se snebivaju pred ljudima, posebno ljudima u uniformama. Svi se još sećaju velikog ljudsko-vilenjačkog rata.“

„To je bilo pre gotovo četiri stotine godina“, primetio je.

„Jasno mi je.“

„Nikada se neću navići na to.“

„Na šta?“

„Na to kako svi vi izgledate tako mladoliko, ah zato pamtite ovu zemlju i pre nego što se moj čukundeda ovde iskrcao.“

„Ne ja, majore. Ja sam samo sirota smrtna devojka.“

„Sirota malo sutra“, prokomentarisao je.

„Obavestiću vas ako saznamo bilo šta korisno od svedoka.“

„Voleo bih da ja odlučim šta je korisno a šta nije.“

„Onda požurite, majore, premda ne mogu da vam obećam da će neki vilenjak razgovarati sa vama. Ne mogu ni da vam obećam da ćete biti u sobi kada sve budem ispitala. Neko od njih jednostavno neće da pričaju pred ljudskom policijom.“

„Zašto onda dolazim?“

„Kako bi novinari koji će da nas prate videti zajedno i kako mi vi pomažete u rešavanju slučaja. Povedite i policajca koji je pucao na mene!“

„Zašto, zaboga?“

„Jer je njegova karijera propala ukoliko ne dobije priliku da učestvuje u ovom.“

„Zar neće predstavljati opasnost po vas?“

„Dobiće amajliju kojom će pojačati svoju psihičku odbranu. Ako bude isuviše slab za taj posao, obavestiću vas i isprat ćemo ga.“

„Zašto se brinete šta će se desiti jednom mladom uniformisanom policajcu?“

„Zato što je mogao da dočeka penziju i da mu se ništa slično ne desi, samo da se držao dalje od vilenjačkog sveta. Najmanje što možemo da uradimo jeste da umanjimo štetu.“

„Idem da telefoniram, ah me zbunjujete, princezo Meredith. Gotovo da ste isuviše fini da biste bili istiniti.“ Prekinuo je vezu.

Spustila sam slušalicu. Isuviše fina da bi bila istinita. Moj me je otac naučio da prvo treba da budem fina, jer uvek možete da budete zli kasnije, ah kada ste jednom zli prema nekome, taj u vašu finoću neće više verovati. Stoga, budi fina, fina, do trenutka kada treba da prestaneš da budeš fina, a onda ih uništi. Pitam se da li je sam poslušao svoj savet tog letnjeg dana, ili je oklevao jer je taj pred njim bio njegov prijatelj. Mnogo toga bih dala da otkrijem osobu o kojoj je reč i sama je priupitam.

ŠESTO POGLAVLJE

Trebalo je da obavim još jedan telefonski poziv. Pogledala sam Kristinino prijatno nasmešeno lice i rekla: „Da li možeš da izađeš napolje na trenutak, Kristina?“

Zatreptala je svojim velikim plavim očima, ali je duboko udahnula, ustala, zašuštala svojom suknjom i izašla bez reči. Nisam sigurna da li sam je uvredila, ali nju je svakako teško prozreti. Čudilo me je što je uz osmeh na licu gledala sve što kraljica radi pred njom. Da li je uživala u kraljičinih kratkim predstavama ili nije znala šta drugo da uradi?

Kada je Kristina otišla, ostala sam sa Dojлом, Barintusom i Jušnom. Frost, Gejlen, Hotorn i Adejr su stajali kraj vrata kako bi osigurali da nas niko ne uznemirava. Osim toga, kancelarija nije dovoljno velika za sve nas niti dovoljno udobna. Verovala sam svima osim Jušni. Nisam ga poznavala dovoljno dobro da bih mu verovala.

„Jušna, sačekaj nas u hodniku“, rekla sam.

Osmehnulo se bez pogovora, samo je zastao na vratima. „Želite li da pošaljem nekog drugog umesto mene?“

Razmislila sam. „Gejlenu.“

Kratko se naklonio, potom otvorio vrata i rekao Gejlenu da uđe. Gejlen me je začuđeno pogledao dok je zatvarao vrata za sobom.

„Pozvaću Džileta.“

Gejlen je odmahnuo glavom. „Nisam siguran da je to dobra ideja.“

„Ko je Džilet?“, upitao je Barintus.

„On je jedan od vladinih agenata koji su istraživali ubistvo princa Esusa“, odgovorio je Dojl.

„Ne znam zašto sam iznenađena što se toga sećaš, ali jesam“, primetila sam.

Dojl me je osmotrio pogledom koji ništa nije odavao, mračnim i nepristupačnim. „Džilet je bio najuporniji od svih ljudskih istražitelja.“

Klimnuo sam glavom. „Da, tako je.“

„U kontaktu ste sa njim?“, upitao je Dojl.

„Pre je on sa mnom u kontaktu, Dojle. Imala sam sedamnaest godina, a on je bio jedini kojem je stalo da reši ubistvo moga oca više nego što je bio spreman da se pokorava kraljici ili svojim nadređenima.“

Dojl je duboko udahnuo i lagano izdahnuo. „A Gejlen je to znao?"

„Da", rekao je Gejlen.

„I nikada ti nije palo na pamet da kažeš svom kapetanu da princeza održava kontakt sa vladinim agentom?"

„Meri se osećala bolje, a posle Esusove smrti učinio bih sve da se oseća bolje."

„A posle toga?", upitao je Dojl.

„Razmenjivali su karte dvaput godišnje i to je sve."

Dojl mi uputi svoj mračni pogled. Slegnula sam ramenima, a onda poželela da nisam jer me je to zbolelo. „Slao mi je kartu svake godine oko godišnjice očeve smrti a ja njemu božićnu čestitku."

„Kako to niko nije primetio?", upitao je Dojl.

„Kraljica se nije previše bavila mnome da bi to primetila, a ti si obraćao pažnju na stvari na koje ti je kraljica ukazivala. Svi vi."

Protrljao je oči palcem i kažiprstom. „Da li te puno boli ruka?"

„Bridi."

Ponovo je duboko udahnuo i sporo izdahnuo. „Trebalo da se odmorite, princezo."

„Nisi ljut na mene ili Gejlenu", zaključila sam. „Ljut si na sebe jer to nisi znao."

„Da", rekao je jedva ljutito.

„Kada je moj otac umro, kom sam drugom stražaru mogla da verujem osim Gejlenu?"

„Meni niste mogli da verujete?", upitao je Barintus.

Pogledala sam u njega, očevog najboljeg prijatelja. „Bio si gotovo isto potresen zbog njegove smrti kao i ja, Barintuse. Trebao mi je neko koga tuga nije previše obuzela a Gejlen je bio taj." Pružila sam ruku ka Gejlenu i on ju je uzeo, kao da je to nešto najprirodnije na svetu.

„Da možete da se udate za onog koga volite-", rekao je Dojl, „bojim se šta bi to donelo ovom dvoru."

Pogledala sam ga, pokušavajući da nazrem nešto iza njegovog opreznog lica. Stegla sam Gejlenovu šaku i privukla ga ka sebi. Nekada bi Dojl bio u pravu. Nekada je Gejlen bio u mom srcu i niko više, ali je to bilo pre nego što sam dovoljno odrasla da razumem šta je značilo biti na mojoj strani. Bilo je to opasno, rizično mesto.

Zagrlila sam ga ne zbog toga što je jedino njegovo ime u mom srcu, već zato što više nije. Delom sam tužna, a delom gotovo zahvalna.

Razumela sam nešto što je moj otac znao pre mnogo decenija: za Gejlenu je titula kralja predstavljala smrtnu presudu. Uz mene treba da je neko čvrst i opasan, a ne blag i pomirljiv.

Pogledala sam Dojla dok sam se držala uz Gejlenu. Da li je Dojl znao da je lista u mom srcu proširena i da je njegovo ime na njoj? Ponašao se kao da je ljubomoran ili zavidan ih ljut. Skrivao je svoja osećanja tako dobro te nisam uspela da otkrijem šta je u pitanju, osim da je snažno i da ne želi da ga deli. Tamina čuvena samokontrola je popuštala čim se i toliko naziralo.

„Pozvaću Džileta.“ Okrenula sam se ka telefonu, i pošto mi je samo jedna ruka upotrebljiva, morala sam da pustim Gejlenu. I dalje mi je dodirivao leđa, pripijajući se uz mene. Njegovo se telo oduvek slagalo uz moje, kao da se uz njega rodilo. Da je sve što sam želela u krevetu bilo nežno vođenje ljubavi, Gejlen bi bio izvanredan, ah smo proveli dovoljno vremena u krevetu da bi otkrili kako se njegova i moja predstava o strasti ne slažu. On nije razumeo moju potrebu za grubostima, ili bolom, ili time da treba da bude samo malo zahtevniji. Gejlen mi je upućivao bleđ pogled pun nerazumevanja kada sam od njega tražila izvesne stvari.

Napamet sam znala Džiletov broj koji sam okrenula, iako mu se broj u međuvremenu promenio. Uvek sam morala da ga pamtim iz straha da će neko dovoljno brižan da zaviri u neki od mojih adresara. Mogla sam da se poštedim te brige; Dojlova reakcija je jasno pokazala da mi niko nije posvećivao toliko pažnje. To je pomalo tužno i razočaravajuće.

Toliko uzaludnog truda da se nešto sakrije od onih koji nisu ni obraćali pažnju!

Čekala sam da zazvoni Džiletov mobilni telefon. Obećala sam mu da ću mu javiti ako ikada neko umre u okolnostima sličnim ubistvu moga oca. Ova ubistva nisu baš toliko slična, ali obećanje je obećanje.

Imala sam pomešano osećanje uzbuđenja i tuposti kao da ću tim jednim pozivom promeniti stvari. Imam preko trideset godina, ah deo mene i dalje ima sedamnaest i traži zadovoljenje pravde. Trebalo bi da sam pametnija.

Javio se sa: „Džilet.“

„Hej“, rekla sam.

„Meri?“

„Ja sam.“

„Jesi li dobro?"

Tokom godina je počeo da se ponaša zaštitnički prema meni. Kao da ispunjava neki zavet prema mom mrtvom ocu da će me paziti. Kad bi samo znao, ali ja nisam htela da mu kažem za sve napade na mene. Beskrajni dueli zbog kojih sam odavno pobegla iz vilenjačkog kraljevstva i pustila da svi misle kako sam otišla zauvek.

Ovo je prvi put da razgovaram sa njim od svog povratka. „Malo umorna, ali dobro."

„Mislio sam da su i tebe ubili pre tri godine. Zašto me nisi zvala?"

„Zato što bi, da si moje ime spomenuo pored zatamnjenog prozora, kraljica Vazduha i Tame to saznala. Zvuk našeg razgovora bi otplovio do nje što bi te dovelo u opasnost, kao i sve druge."

Uzdahnulo je u slušalicu. „A sad si ponovo 'princeza', u potrazi za mužem. Ali nisi zvala da čavrljaš, zar ne?"

„Da li si čuo nešto?"

„Glasine da su novinari napustili vilenjačke brežuljke, ali su se svi okupili na parkingu. Konferencija za štampu je završena, i zašto onda toliko mnogo tipova iz domaćih i stranih medija stoji usred polja kuku-ruza u Ilinoisu?"

Objasnila sam mu problem uopšteno.

„Mogu da dodem sa timom za manje od..."

„Ne, ne sa timom. Već mi dolazi nekoliko policajaca sa timom forenzičara. Možeš da dodeš, ali ne možeš da dovedeš desetine agenata sa sobom. Ovoga se puta to dogodilo unutar vilenjačke zemlje, ne na državnoj teritoriji."

„Mogli bismo da ti pomognemo."

„Možda, a možda i više ljudi nastrada. Dovoljno je loše što imamo mrtvog novinara. Ne možemo da dopustimo da neko od naših ubije agenta FBI-ja."

„Godinama smo o tome pričah, Meri. Nemoj sada da me isključuješ."

„Ubistvo mog oca je staro šesnaest godina; ovde je ono od drugorazredne važnosti, Rejmonde. Prioritet su nova ubistva. Sada kada čujem tvoj glas, nisam sigurna da je ovo slučaj za tebe." „Ne veruješ mi." Zvučao je uvređeno.

„Sada pretendujem na presto, Rejmonde. Dobrobit dvora uzima pre-vagu nad ličnom osvetom."

„A šta bi tvoj otac rekao da to čuje od tebe, svoje ćerke?“ „Rekao bi da sam postala mudra, složio bi se sa mnom.“ Poželela sam da ga nisam pozvala. Shvatila sam da je specijalni agent Rejmond Džilet deo mog dečjeg sna. Nisam sebi više mogla da priuštim snove.

Iznenada sam se osetila umorno, a ruka mi je bridela od ramena do zgloba. Okrenula sam se i naslonila na sto, napola sedeći na njemu. Time sam se odmakla od Gejlana, što je u redu. Rukom se i dalje igrao sa mojom butinom, povlačeći napred-nazad suknju dok me je mazio. To me je umirivalo.

Dojl me je gledao ovog puta omekšanog izraza lica. Morala sam da skrenem pogled sa blagosti koju sam ugledala. Nisam sigurna zašto mi se grlo stegnulo od takvog pogleda.

„Nemoj da dolaziš, Džilet. Žao mi je što sam te zvala.“ „Meri, ne čini mi to, posle gotovo dvadeset godina.“ „Kada rešimo ovaj slučaj, ako još uvek budem živa i imala određene ruke po tom pitanju, pozvaću te i moći ćemo da razgovaramo o tvom dolasku. Ali samo ako je u pitanju smrt moga oca.“

„Ne misliš li da bi FBI mogao da bude od pomoći kod dvostrukog ubistva?“

„Ne znam šta imamo ovde, Džilet. Ako nam bude trebalo nešto kvalitetnije od onog što lokalna laboratorija može da pruži, obavestiću te.“

„I ja se možda javim na telefon, a možda i ne.“

„Kako hoćeš“, rekla sam, pokušavajući da sakrijem da mi se stegnulo grlo i da me peku oči. „Ali razmisli o ovom, Džilet. Da li si sve ovo započeo sa sedamnaestogodišnjom devojčicom zato što ti je bilo žao mene, ih zato što si bio ljut što te je kraljica isključila iz istrage? Da li te je motivisala saosećajnost, želja za pravdom ih samo gnev? Pokazaćeš joj. Rešićeš slučaj bez kraljičine pomoći a Esusova ćerka će ti pomoći u tome.“

„Nije tako.“

„Zašto se onda ljutiš na mene? Nije trebalo da te pozovem, ali sam ti obećala. Bilo je to detinje obećanje da će te pozvati ako se desi slično ubistvo. Nije slično do detalja, ah kogod da je to učinio koristio je sličnu magiju. Ako to rešimo, možda budemo bliži otkrivanju očevog ubice. Mislila sam da to želiš da znaš.“

„Meri, žao mi je, samo...“

„To te ubistvo izjedalo sve ove godine?“, pitala sam ga.

„Da“, potvrdio je.

„Pozvaću te ako iskrсне bilo šta u vezi sa tim.“

„Pozovi me ako ti budu trebali bolji forenzičari od lokalnih. Mogu da ti obezbedim DNK analizu o kojoj oni mogu samo da sanjaju.“

Morala sam da se nasmejem. „Postaraću se da major Volters sazna da FBI ima toliko poverenja u lokalce.“

Suvo se nasmejao. „Izvini ako sam ti otežao stvari. Malo sam preop-terecen.“

„Zbogom, Džilet.“

„Zbogom, Meri.“

Spustila sam slušalicu i pridržala se za sto. Gejlen me je uhvatio, pazeći na moju povređenu ruku. „Zašto niste dozvolili Džiletu da dođe?“

Podigla sam glavu i pogledala ga. Pokušala sam da vidim tračak razumevanja onoga što se upravo dogodilo. Oči su mu zelene, velike i naivne.

Htela sam da zaplačem, imala sam potrebu za suzama. Pozvala sam Džileta jer su ova ubistva oživela stare rane – ne prave, već emotivne rane za koje mislite da su zalečene dok vas opet ne zaboje, ma koliko ih dobro zalečili.

Prišao mi je Dojl. „Gledam kako svakog dana sve više postajete kra-
ljica, Meredith, svakog minuta.“ Lagano je dodirnuo moju zdravu ruku, nesiguran u to želim li da me dodirne u ovom trenutku.

Izdahnula sam uz bolan jecaj i bacila mu se u naručje. Čvrsto me je stegnuo svojim snažnim rukama, gotovo do bola. Držao me je dok sam plakala, jer je pomalo razumeo koju sam cenu platila kako bih se odre-
kla detinjstva.

Barintus nam je prišao i oboje nas zagrlio privukavši nas ka sebi. Podigla sam pogled i videla suze koje su se slivale niz njegovo lice. „Vi ste u ovom trenutku mnogo više ćerka svoga oca nego što ste ikad bili.“

Gejlen nas je zagrlio sa druge strane, te smo se osetili toplo i ušuška-
no. Ali sam u tom trenutku shvatila da je Gejlen, kao i Džilet, deo deč-
jeg sna. Držali su me a ja sam plakala. Plakanje nije dovoljno dobra reč. Isplakala sam poslednji trag svoga detinjstva. Imam trideset tri godine; čini se pomalo kasno da se opraštam od detinjstva, ah neke nas rane toliko duboko povrede da nas zaustave u mestu. Zaustave nas u pušta-
nju, odrastanju, sagledavanju istine.

Pustila sam ih da me grle dok plačem, iako je i Barintus plakao. Pustila sam ih da me drže, ah sam nekako znala da samo Gejlen ne razume šta se dešava. On je moj najbližiji stražar, prijatelj, prva ljubav, ali me je upitao zašto ne dozvoljavam Džiletu da dođe?

Plakala sam u njihovom zagrljaju, ali nisam žalila samo za izgubljenim ocem.

SEDMO POGLAVLJE

Izbrisala sam ostatke šminke koju nisam razmrljala od plača. Skinula sam karmin koji je izgledao kao klovnovska šminka, i čak sam Frostu dala maramicu za skidanje šminke kako bi obrisao svoje lice. Izgledali smo čisto, uredno i pristojno kada smo se vratili na mesto zločina. Osetila sam prazninu u sebi, kao da deo mene nedostaje, ali nije važno. Volters će uskoro doći sa svojom Jedinicom za mesto zločina. Trebalo je da završimo sa ispitivanjem svedoka pre toga, u slučaju da kažu nešto što ne bismo želeli da ljudska policija sazna. Želim pravdu, ali ne želim da se već loš publicitet pokvari otkrivanjem neke mračne tajne ljudskom svetlu.

Dojl se tako naglo zaustavio da sam naletela na njega. Gurnuo me je ka Gejlenu i Jušni koji su me dočekali ispruženih ruku kao da im je dao znak koji nisam videla. Nisam videla šta ih je sve preplašilo jer su Dojl i Adejr stajali ispred, a Gejlen i Jušna bočno od mene. Barintus, Hotorn i Frost su držali odstupnicu. Okrenuli su se ka dnu hodnika kao da su se plašili da se neko prikrada otpozadi. Šta se dešava? Šta sad? Nisam smela da dopustim sebi ni trunku straha. Nije to hrabrost, već iscrpljenost. Isuviše sam umorna – i emotivno i fizički da bih trošila adrenalin na strah. Da smo u tom momentu bih napadnuti, mislim da bi mi bilo svejedno.

Probala sam da se otarasim ovog očajanja. Povikala sam: „Dojle, šta se dešava?”

Odgovorio mi je Barintus: „Kraljičini Gavranovi su u holu, isprečili su nam se.” Pretpostavljam da visina od preko dva metra omogućava bolji pregled.

Shvatila sam da moji stražari sada strahuju od svakog šia. I u pravu su. Jedan ši je počinio ubistvo a moj je zadatak da uhvatim ubicu. Izvršno. Upravo sam još nekom dala povoda da priželjkuje moju smrt. Pa šta ako je to još jedan od mnogih?

Adejr se pomerio ka sredini kako bi me sakrio iza svog oklopljenog tela, dok je Dojl išao hodnikom. Barintus je odgovorio na moje pitanje i pre nego što sam ga postavila. „Dojl razgovara sa Mistralom.”

Mistral je gospodar vetrova, donosilac oluja i novi zapovednik kraljičinih Gavranova. Preuzeo je Dojlov posao kada je postalo jasno da se Dojl neće vratiti na svoj stari posao.

„Šta se dešava?“, upitao je Gejlen veoma uznemirenim glasom.

Jušna se nagnuo nada mnom, mirišući mi kosu. „Lepo mirišete.“

„Misli o poslu“, rekao je Gejlen gledajući uz hodnik kuda se Dojl uputio. Izvadio je pištolj koji je držao uz nogu. Da sam birala između mača i pištolja, isto bih odabrala. Kada sam se vratila u vilenjačku zemlju, pištolji su zabranjeni unutar brežuljaka, ali posle nekoliko poslednjih pokušaja ubistva, moja je strina zaključila da je našim stražarima potrebna sva raspoloživa pomoć. Zato naši momci mogu da nose pištolje, ako znaju da ih koriste. Dojl i Mistral su odlučivali ko je u stanju da ga nosi a ko nije. Neki su stražari pištolje koristili kao što bi drugi nosili zmiju otrovnicu. Može biti od koristi, ah šta ako te ujede.

Jušna je imao po kratak mač u svakoj ruci, koje je usmerio na obe strane hodnika. Pomno je osmatrao svojim običnim sivim očima, ali je lice bradom oslonio na vrh moje glave. Prvo je jednim pa drugim obrazom dotakao moju kosu gledajući duž oba hodnika, ali me je gotovo u isto vreme obeležavao mirisom. Poput mačke i sasvim neprimereno datoj situaciji, da razmišlja kao čovek. Ali, to je Jušna, i znam da je svestan svega u hodniku, čak i dok pokušava da prenese miris svoje kože na moju kosu.

To me je neobično tešilo ali ne i Gejlenu. „Jušna, prestani.“

Ovaj je ispuštio tih zvuk, nešto između pređenja i režanja. „Previše se brineš, mali moj piksi.“

„A ti se ne brineš dovoljno, malo moje mače.“ Gejlen se nacerio kada je to izustio. Svi smo se osetili malo bolje zbog šale na Jusnin račun.

„Tišina, obojica!“, rekao je Frost iza nas. Začutili su, malo postićeni ali veseli. Jušna je prestao da trlja svoje lice o moju kosu. To je izgleda radio da bi isprovocirao Gejlenu pre nego mene.

Dojla dugo nema. Ako je nešto pošlo po zlu, Barintus ili Adejr bi nas upozorili. Ali ovo traje predugo. Neprirodna mirnoća se tiho iskradala iz mene.

Imam dozvolu za nošenje oružja u Kaliforniji. Imam i diplomatsko pravo koje me pokriva na svakom mestu, u svako vreme, na osnovu životnih opasnosti koja iziskuju naoružanje. Imam pištolje. Ali Andejs mi ne dozvoljava da na konferencije za štampu idem naoružana. Prince-

za sam, a one se ne brane same, imaju druge koji to rade za njih. Smatram tu ideju zastarelom i kratkovidom i sasvim ironičnom, s obzirom da je podržava kraljica koja je poznata kao boginja bitaka. Stojeći tako sa Gejlenom i Jušnom stisnutim uz mene, sa drugima koji su poput zida od mesa oko mene, zarekla sam se da ću sledeći put iz svoje sobe izaći naružana.

Dojl se vratio i Adejr ga je propustio pa se vratio na sredinu hodnika poput nekog zlatnog zida. Zaključila sam da je Adejr upravo to, zid od mesa i metala koji me štiti od smrti. Rekao je da sam njegov ameradur, još jedan odraz očevog duha, pošto je on bio poslednji ameradur u kraljevskoj porodici na oba dvora. Biti proglašen za ameradura znači veću čast nego što je ima titula kralja, jer su vas podanici birali i pratili sa ljubavlju, onom vrstom ljubavi koja se delila na bojnopolju od pamti-veka. Zakletve stražara obavezuju da rizikuju život za svoju kraljicu ili princezu, ali ameradur znači da ovaj to čini dragovoljno. To znači da je povratak iz bitke u kojoj je voda nastradao gori od smrti – da predstavlja sramotu koja nikada ne bleđi. Dvojica očevih stražara su oduzela sebi život zbog sramote što su dopustili da njihov princ pogine. Polaganje života za ameradura predstavlja najveću čast.

Gledajući Adejra kako stoji tako uspravno, ponosno, spreman da umre, nateralo me je da razmislim o svojoj novoj tituli, da se uplašim. Ne želim da neko umre zbog mene. Nisam to zaslužila. Ja nisam kao moj otac i nikada neću biti. Nikada neću moći da odjezdim u bitku sa njima i ponadam se da ću preživeti. Kako mogu da budem njihov ameradur ako to ne mogu da uradim?

Dojlovo mračno lice mi nije ništa govorilo. Šta god da je mislio o novom nadimku koji mi je Adejr dao, držao je za sebe. Sa tako bezizražajnim licem, jedino u šta sam sigurna jeste da nisam u neposrednoj opasnosti i to je sve. Htela sam da viknem na njega kako bi mi pokazao šta oseća, ali on progovori pre nego što sam to učinila.

„Kraljica ih je poslala da vas doprate kada završite sa svojim 'poslom u vezi sa ubistvom', kako je to imenovala. Dovoljno nejasno da to ne mogu odmah da urade." Dojl se podrugljivo osmehnu i odmahnu glavom. „U stvari, Mistral je sada zadužen za mesto zločina."

„Molim?", Gejlen i ja smo pitali uglas.

„Da li je kraljica povukla obećanje dato Meredith?", upitao je Barintus. „Da li su sada Mistral i kraljica zaduženi za rešavanje ovih ubistava?"

„Ne", rekao je Dojl. „Ris je smislio drugačije čini kako bismo pronašli ubicu. Želi da otkrije ovaj novi magični trag, ali mu treba neko ko će da stražari na mestu zločina. Kada su se pojavili Mistral i ostali, ostavio ih je da čuvaju hodnik."

„To je nepromišljeno", prokomentarisao je Frost.

„Znajući Risa, Mistral mu se zakleo", rekao je Jušna, „a kad se Mistral zakune, pitanje je njegove časti koju ne bi pogazio ni za sve radosti Letnjih zemalja."

Dojl odsečno klimnu glavom. „Verujem u Mistralovu čast baš kao u svoju." Pogledao me je i nešto je prešlo preko njegovog bezizražajnog lica što nisam uspela da rastumačim. Mesece je proveo sa mnom u krevetu, nedelje u mom telu, a ipak ne razumem njegov pogled. „Traži da ga primite, princezo. Kaže da ima poruku od kraljice."

„Nemamo vremena za to", rekao je Frost.

Slagala sam se sa njim, ah dobro znam da nije mudro ignorisati kraljičine poruke ili glasnike. „Ostavili smo je pre manje od sat vremena, šta li sad hoće?"

„Vas", izgovorio je duboki glas iza njih.

Dojl me je pogledao upitno, i ja sam klimnula glavom. Na Dojlov znak, Adejr i on se razdvojiše poput zavese i ukaza se Mistral.

Kosu sivu poput kišnog neba držao je svezanu u konjski rep. Nakratko sam mu videla oči boje sivog olujnog oblaka pre nego što se bacio na koleno i pokazao mi potiljak. Prvi put mi neki ši dragovoljno iskazuje takvo... poštovanje. Zurila sam u njegova široka ramena spakovana u uzani kožni oklop i upitala se zašto je to uradio.

„Ustani, Mistrale."

Odmahnuo je glavom, rasipajući svoju sivu kosu preko leđa poput vodopada koju je kožna traka jedva držala na okupu na zatiljku. „Dugujem vam makar ovo, princezo Meredith."

Nisam imala predstavu o čemu govori.

Pogledala sam Dojla. Malo je podigao obrvu, blago iskrenuo glavu, što je bila njegova verzija sleganja ramenima.

„Zašto mi duguješ takav naklon?", upitala sam.

Podigao je glavu taman koliko je trebalo da usmeri oči ka meni. „Nisam ni sanjao da ćete me pogledati tako ozbiljno, u suprotnom bih vas bolje štitio, princezo. Kunem vam se.”

Tada sam shvatila o čemu govori, pošto mi je njegov prezrivi izraz lica od sinoć pomogao da se osmelim i suočim sa zlovoljnom Andejs koja je izmasakrirala svoje podanike i predstavljala opasnost svima u okruženju. Bio je to veoma pametno zamišljen atentat. Mistral mi je očima rekao da sam ja još jedan beskorisni član kraljevske porodice i da nas sve mrzi. Nije me mržnja već beskorisnost podstakla na delanje, jer sam se slagala sa njim. U tom sam trenutku odlučila da ću pre poginuti nego što ću dozvoliti da ih poubija.

„Jesi li siguran da je jedan tvoj pogled ono što me je podstaklo na delanje?” Rekla sam to u šali, ah sam smetnula s uma koliko je vremena prošlo od kada se neka žena tako šalila sa nekim od kraljičinih Gavranova.

Brzo je spustio lice i nesigurnog i napetog glasa rekao: „Izvinjavam se, princezo, dao sam sebi isuviše slobode.”

Moja šala ne samo što nije uspela, već ga je i posramila. Nisam imala pojma da moje reči imaju takvu moć nad Mistralom. Dotakla sam njegovu pognutu glavu desnom rukom na kojoj se nalazio kraljičin prsten – znak njene vlasti, njen prvi poklon za mene, i simbol moći.

Prstima sam okrnula njegovo lice malo pre nego što ga je dotakao prsten. Okrenuo je te olujno sive oči ka meni. Usne mu se razdvojiše kao da hoće da mi kaže nešto, ali mu metal dodurnu kožu i više nije bilo vremena za reci.

Znala sam da su naša tela u hodniku unutar Neblagosiljanog dvora. Znala sam, jer mi se ovo već dogodilo kada su se magije putira i prstena udružile. Ali Mistral i ja smo se našli na vrhu brda pored velikog sasušenog drveta. Videla sam ovo brdo i drvo u jednom ili drugom obličju u snovima i vizijama. Mistral je klečao preda mnom dok sam mu skupljenim dlanom držala obraz. Preklopio je svojim dlanom moj, držeći ga na licu dok je posmatrao polje koje se pružalo dokle je pogled dopirao. Bilo je zeleno i divno, ali čudno pusto.

„Šta ste učinili, princezo?”

„Ja ništa”, odgovorila sam.

Pogledao me je začuđeno. „Ne razumem.”

„Pogledaj drvo.”

Okrenuo se držeći moj dlan u ruci umesto na obrazu. Drvo je sačinjavala ogromna pocrnela masa kojoj se kora krunila pod nadolazećim vetrom. Kada sam prvi put videla ovo mrtvo drvo imalo je veliku useklinu po sredini – ovo nema. Trebalo mi je malo vremena da shvatim da drvo nije stvarno kao ni brdo. Kao ni bilo koje drugo mesto na koje je mogla da vas odvede mapa. Drvo je predstavljalo Boginju i moć vile-njačkog kraljevstva; brdo je Brdo. Stajali smo u centru sveta, ali se centar sveta menjao pri svakoj pomisli bogova. Ovo je sada centar, a Mistral i ja se nalazimo u njemu. Stajali smo držeći se za ruke dok je vetar duvao.

Vetar je mirisao na cvetove jabuka i ruža – slatke, čiste i dobre. Začula sam glas u mirisnom vetru ili je to samo pomisao. Mistral ga izgleda nije čuo, te je glas možda samo za mene.

„Poljubi ga“, rekao je vetar, „poljubi ga. Dopusti mu da okusi putir.“ Ali putir nije ovde, pomislila sam. Vetar reče: „Ti si putir.“ O, naravno. Imalo je smisla u tom trenutku, iako sam znala da kasnije možda neće imati.

„Mistrale“, rekla sam a vetar se pojačao i postao sladi na zvuk njegovog imena.

Pogledao me je sa tračkom straha u očima. Da li je stvarno prošlo toliko vremena otkada je bio sa Boginjom? Da, rekao je glas u mojoj glavi, jeste.

„Poljubi me, Mistrale“, rekla sam.

Pogledom je istraživao moje lice. „Ko ste vi?“

„Ja sam Meri.“

Odmahnuo je glavom, čak i kada sam ga privukla ka sebi. Primetila sam da mi ruka nije povređena u ovom svetu snova i vizija. Provukla sam ruke oko njegovih glatkih snažnih leđa, preko kožnog oklopa. Rukama me je uhvatio za struk, ali je još uvek odmahivao glavom.

„Ne, vi niste princeza.“

„Jesam, ali sam i više od toga, to je istina.“ Moj glas je meko odzvanjao kao kada čujete nečiji glas u sopstvenim ušima.

„Ko ste vi?“, prošaputao je.

„Ispij iz putira, Mistrale.“ Mirisni vetar nas je umotao poput nevidljivih ruku, spajajući nas dok nam se tela nisu uplela jedno uz drugo koliko je to dozvoljavala odeća. Držao me je preplašeno, a strah uglavnom nije dobar afrodizijak što kraljica nikad nije shvatila.

Nagnuo se licem ka meni, ah napeto telo nije hteo da približi. Vetar ga je pritiskao, gurajući mu glavu nadole. Setila sam se u tom trenutku da je nekada bio gospodar vetrova, donosilac oluja kojima je upravljao kao što čovek upravlja konjem, ali je sada on taj konj, onaj koga jašu, i to mu se ne sviđa.

Mistral se borio protiv nasrtaja slatkog vetra. Borio se da odmakne telo od mene, ali je vetar poput okova i najbolje što može da učini sa svom tom snagom je da drži usta iznad mojih – taman van domašaja.

„Zašto se boriš kada je ovo ono što želiš?“, rekao je glas, koristeći moje usne.

„Vi niste putir, niste Boginja, ona nas je odavno proterala.“

„Ako nisam stvarna, onda ne možeš da me poljubiš.“

„Ne možete biti stvarna.“

„Oduvek si bio sumnjičav, Mistrale. Poljubi me, poljubi i otkrij istinu. Da li su tvoje sumnje stvarne ih sam ja stvarna.“ Vetar je tako pritiskao da smo teško disali. „Poljubi me!“ Glas je dolazio iz mojih usta, i odzvanjao kroz vetar i zagušujući miris cveća.

Njegove usne dotakoše moje i tog trenutka otpor je prestao. Predao se poljupcu svojim usnama, ustima, rukama, telom. Vetar je ponovo postao samo vetar ali Mistral to nije primetio. Podigao me je svojim snažnim rukama, pritiskajući me uz sebe. Jednim me je dlanom zgrabio za zadnjicu tako snažno da sam uzdahnula. Kao da ga je taj zvuk podstakao. Poljubac je i ranije bio snažan ali i nežan. Sada me je ljubio kao da će se kroz moje usne uvući u telo. Ljubio je i sisao moja usta, grizući i držeći moju donju usnu dok ga vriškom nisam dozvala.

Miris cveća je nestao a vetar je mirisao na ozon. Cela sam se naježila. Mistral nas je spustio na tlo preklapajući me. Nisam sigurna da li je tako hteo da me zaštiti ili da pritisne svoju nabreklinu uz moje telo. Ali zatekli smo se na tlu trenutak pre nego što se nazubljena bela munja obrušila iz vedrog neba i pogodila mrtvo drvo.

Grom za gromom se obrušavao sa neba udarajući u drvo, a sa svakim udarcem otpadala je mrtva kora i otkrivala svežu mladu pokoricu.

Mistral me je zaklonio svojim telom, štiteći me dok je munja izbrazdala zemlju sa obe strane drveta koje se oslobađalo mrtvog pokrova. Konačno se pojavilo gola, nova mladica. Izlomljene, čvornovate grane su se još više izdužile, ojačale i pupoljci su nicali na njihovim vrhovima. Beli i ružičasti cvatovi su se otvarali i osećao se gust i sladak miris jabu-

ka. Njen smo glas čuli pri kraju ove vizije. „Pođi sada, sumnjičavi, i razdvoj mrtvo od živog.”

Vratili smo se u hodnik gde je Mistral još uvek klečao preda mnom, ja držala dlan na njegovom licu sa longetom na povređenoj ruci.

Bilo je još Mistralovih ljudi kraj nas ah su ih Dojl i Barintus zadržavah. Nisam sigurna koliko je vremena prošlo ali sam čula kako Barintus kaže: „Princeza mi je jednim dodirrom povratila nešto od moje moći. Da li hoćete da lišite svog zapovednika istog, samo zato što ne razumete šta se dešava?”

Mistral mi se nasmešio pokazavši mi svoje krvoločne zube. Izgledalo je kao da je slep jer su mu oči crne poput olujnih oblaka. Iznenada se podigao na noge još uvek čvrsto držeći moju ruku u svojoj. Cimnuo me je ka sebi tako snažno da mi je ozledio ruku i naterao me da jauknem.

Zvuk je dolazio iz njegovog grla i duboko iz grudi; krenuo je gotovo kao predenje ah se završavao kao nisko režanje daleke grmljavine.

Prošao je prstima kroz moju kosu i iznenada ih stegnuo u šaku što je izazvalo oštar bol na ivici izdržljivosti.

Gledao je u mene lica punog sirove, ogoljene požude, nečeg drugačijeg i drevnog, poput tame i svetlosti – one božanske iskre koja je zasijala u prvobitnoj tmuni i stvorila život. Ta se snaga nalazila u Mistralovim rukama, u stisku njegovog tela, čvrstog i željnog čak i kroz stege njegovog kožnog oklopa.

Osećala sam njegovu veličinu i napetost na sebi. Zadrhtala sam od stiska njegovih snažnih ruku. Još me je čvršće povukao za kosu, i tako me naterao da biram između opiranja i stvarnog bola. Moje telo je želelo da se suprotstavi stisku, ah mi je ipak ostavio da biram između kontrole ili povređivanja. Mistral je dobro poznao tu igru.

Isvuše su se snažnim pokazala moja osećanja zarobljenosti i nemoći spram njegove snage i požude, kao i onog što je moje telo tražilo. Čvrsto sam zatvorila oči pokušavajući da se ne borim protiv njegovog grubog stiska.

Šapnuo mi je u lice a ja nisam mogla da se usredsredim dovoljno da ga pogledam. „Želite li da jašete oluju?” Osetila sam vrelo dah na svojoj koži.

Glas mu nije obećavao nežnost, razumevanje. Znala sam kakav mi seks nudi i pri samoj pomisli mi se zgrčila utroba i ja još jednom zajechah. „Da”, prošaputala sam, „da.”

Tutnjava grmljavine je odzvanjala niz hodnik i potresala kamene zidove. Zvuk je vibriranjem prelazio iz njegovog tela u moje, kao da je moje telo zvučna viljuška koja je udarila u ivicu neke ogromne metalne šolje. Glasom koji podseća na grmljavinu zatutnjao je uz moju kožu. „Dobro“, rekao je i naterao me na kolena.

OSMO POGLAVLJE

Klečala sam dok me je Mistral jednom rukom čvrsto držao za kosu dok je drugom otkopčavao pantalone. Posmatrajući sve to telo mi je tako snažno reagovalo da sam mogla da padnem ničice da me nije čvrsto držao. Većina mojih ljubavnika mi nije dozvoljavala oralno zadovoljstvo jer tako ne mogu da zatrudnim. Oralni seks ne bi nekog od njih učinio kraljem a mene kraljicom, te nisu želeli da uzalud troše seme na neki drugi deo moga tela. Oralni seks sam nudila kao deo predigre, ali je većina i to odbijala u strahu da će svršiti i time upropastiti priliku. Morala sam da molim za priliku da ih osetim u ustima.

Mistral se nije brinuo da li će biti kralj i da li će me oploditi. U ovom trenutku me je samo želeo, bez ikakvog plana, osim sopstvene dugo uskraćivane potrebe. To što je prvo razmišljao o zadovoljstvu a tek potom o politici nateralo me je da ga makar malo zavolim.

Koža je počela da mi blago isijava. Taj tračak magičnog plesa pod mojom kožom putovao je uz njegovu ruku i kroz njegovo telo. Slaba bela svetlost, poput refleksije, nazirala se pod njegovom kožom; ni nalik na jarko isijavanje moje kože – već nešto bleđe, nesigurno u sebe. Pitala sam se da li je njegovo isijavanje uvek tako neodlučno. Naterao je moja usta na dugački, nabrekli palamar koji je izleteo iz pantalona i ja sam ga dugo i snažno uvlačila. Zabacio je glavu, izvio telo i svetlost je zaplamtela iz njegove kože. Na trenutak me je zaslepela ta hladna bela vatra koja je isijavala iz njega.

Da mi nije bio u ustima, da nisam osećala njegovu ruku kao prijatan bol u svojoj kosi poverovala bih da je postao svetlost i moć i magija, da nije sačinjen od materije. Ah je on još snažnije gurnuo taj veliki čvrsti deo sebe u moje grlo da mi je postalo teško da dišem. Volim nadarene muškarce, ali više volim da dišem. Opirala sam se njegovom stisku dok se moje telo borilo za vazduh.

Odgurnula sam ga i on je ublažio stisak, povlačeći moja usta niz svoju nabreklinu kako bih uhvatila vazduh, negde do samog vrha. Očekivala sam da će ga sasvim izvući, ali ga je i dalje držao u mojim ustima. Kada sam udahnula dovoljno vazduha, nežno sam prešla jezikom preko

zategnutog prevoja kože njegovog uda. Zadrhtao je od ruke koja mi je stezala kosu preko nabreklina u ustima do kukova koje sam pritiskala.

Njegovo telo je u obrisu izronilo iz isijavanja, poput siluete punih linija koje ističu iz svetlosti. Kosa mu je pokidala kožnu traku i rasula se oko njega poput vodopada bele svetlosti. Osim dela koji je u mojim ustima, ostatak njegovog tela je bruja od svetlosti i moći. Možda ne bih mogla da ga zadržim u sebi da je sav isijavao od moći.

Dublje se zaronio u moja usta ah sam se uplašila da će preterati kao i prethodni put. Zadržala sam ga ovlaš, ivicom zuba. Oklevao je i ponovo ga izvukao do vrha. Jezik sam nežno ah snažno podvila pod kožu, dublje nego prošli put, kako bih mogla da liznem unutar napete kože i vrha palamara u isto vreme. Drhtao je i uvijao se nada mnom. Pogledao me je širom otvorenim očima. Bio je zaprepašćen.

Vetar se pokrenuo duž hodnika i njegova bela sjajna kosa je zableštalala na tom vetru poput oreola. Vetar je ojačao te se hodnikom kretao u oba smera i tad sam shvatila da je to Mistralovo delo.

Šake su mi skliznule ka njegovim pantalonama i pažljivo otkopčale kožne opasače kako bih dotakla meku kožu testisa. Bih su dovoljno opušteni pa sam mogla da dražim kožu između njih i da ih vrtim u dlanovima poput nežnih loptica od meke kože.

Zaboravila sam na strah od malopre i sjurila se niz njegov ud, boreći se da ga celog smestim u usta. Očvrstnuo je pa mi je bilo teže da gutam, ah je vredelo osloniti usta na te meke delove njegove kože i mesa, dok nisam uspela da usnama zaokružim tu čvrstu vibrirajuću toplotu njegovog tela. Dodirujući ovlaš njegovo sjajno središte zagolicala sam usne, i dok sam ih ponovo povlačila ka vrhu kao da me pratila je ta drhtava moć. Kao da mu je dodir mojih usana dopustio da poteče duž ovog dela svog tela.

Zapalacala sam jezikom poslednji put i kada sam ga izvadila iz usta on se nije opirao. Pogledao me je s uzbuđenjem i svetlost je blesnula iz njegovih očiju. Trebao mi je tren da shvatim šta sam ugledala. Munja je blesnula u Mistralovim očima. Potom je stigao prvi udaljeni nalet ozona poput oluje koja se još nije skroz približila, ah je njen miris dolazio uz vetar i obećavao velike i užasne stvari.

Ispustio je duboki zvuk i grmljavina je odgovorila režanjem niz hodnik.

Koža mi je sijala kao da je u mene ušao mesec koji pokušava da se istopi kroz moju kožu. Bacali smo senke po zidovima. Podigao me je na noge vukući me za kosu koja je krvarila poput crvene svetlosti, i ja sam znala da mi oči sijaju zeleno i zlatno kao božična svetla koja izviruju iz snega.

Naglo me okrenuo ka zidu pa sam se dočekala rukama i tako izbegla da se u njega zakucam.

Jednom rukom me je i dalje držao za kosu, ali je drugu uvukao pod suknju dok mu prsti nisu naišli na gaćice. Čvrsto ih je zgrabio i morala sam da zadržim dah pre nego što ih je strgnuo sa mene. Od siline sam se zateturala i samo me je ruka kojom me je držao za kosu zadržala uz zid. Shvatila sam da se služim povređenom rukom i da me više ne boli. Dlanovi su mi se zalepili na hladan kameni zid dok je Mistral povukao moje kukove ka sebi.

Namestio se između mojih nogu ah nije ušao. Htela sam da vrištim zbog njegove čvrste i snažne nabreklina koja je klizila niz moje butine. Nikako nismo mogli da opštimo ako sam okrenuta ka zidu, osim ukoliko neko ne donese kutiju na koju mogu da se popnem, jer je za trideset centimetara viši od mene.

Sjurio se u mene, uklizavajući svojim čvrstim palamarom u najintimnije delove moga tela. Dok mu je glavić uranjao i izranjao dodirujući najslađa mesta, ona bremenita toplina je narastala među mojim nogama. Nije to samo mekota njegove kože i nabreklost njegove erekcije već sama moć koja je vibrirajući prošla kroz moje telo. Shvatila sam da ću svršiti ako se uskoro ne zaustavi, priželjkujući i jedno i drugo. Da li bi uz moj orgazam i on svršio, pre nego što do kraja zaroni u mene?

Da li želim da svrši po meni ili duboko unutra? Još uvek sam oklevala kada je Mistral odlučio umesto mene.

S takvom silinom me je odmakao od zida držeći me za kosu da sam se zateturala. Drugom rukom me je uhvatio za moju kako bi me zadržao, kao da nije nameravao da bude toliko grub. Naterao me na kolena i popustio stisak. Pala sam na sve četiri.

„Na leđa“, rekao je hrapavim glasom kojeg je pratio eho grmljavine duž kamenih zidova. „Želim vas na leđima.“

Krenula sam da se okrećem, ah mu se nije učinilo dovoljno brzo. Rukama je pronašao moje bokove i okrenuo me na kamenom podu. Sta-

vio je šake pod butine, povukao me ka sebi i savio kolena, te su mi jedino leđa u jakni dodirivala pod.

Munja je blesnula u njegovim očima pa je oko nas sve zaigralo poput treperave svetlosti. Zaslepela me je, a kad sam progledala, videla sam kako se zaleće u mene. Njegova koža, kosa – sve je pobeležilo od svetlosti i moći osim očiju boje olujnog neba koje su se videle u pauzama između udara gromova.

Zario se u mene koristeći šake kojima je kontrolisao položaj. U trenutku prodiranja sam čvrsto sklopila oči, rastavila usne i podigla bokove kako bih sreła njegovo telo.

Zadrhtao je, i kada sam ponovo otvorila oči tek je dopola ušao u mene. Šakama me je držao nepomičnu za guzove i bolno stezao prste. „Ne pomažite mi“, rekao je glasom koji se gotovo izgubio od zvuka grmljavine. „Ako mi pomažete, neću izdržati, a želim da izdržim. Želim da ovo potraje“, stegnuo je prstima jače kako bih vrisnula.

Klimnula sam glavom, nesigurna u sopstveni glas.

Konačno je pokušao da se zarije u mene celom dužinom, ah nije ostavio dovoljno prostora. Morao je da se izbori sa tim, gurajući snažno kukovima, kako bi se ceo smestio. Kao da me je celu ispunio, kao da nisam više mogla da primim ni delić njega. Gotovo je ceo izašao, a zatim se sporo ah snažno vratio. To osećanje ispunjenosti postalo je neizdrživo. Svršila sam uz vrisak, povijenih leđa, pre nego što me je otvorio dovoljno za sebe kako bi mogao da radi ono što hoće.

Mislila sam da će ga to naterati da svrši, ali kad je moje zadovoljstvo minulo, on je još uvek stajao čvrst i nabrekao između mojih nogu. Ah me je orgazam još više otvorio, te je konačno imao mesta da se u potpunosti zarije, što je iskoristio.

Pustio me je da skliznem na pod, ali su mi noge ostale podignute a kolena savijena dok se on propinjao na ruke. Gledala sam ga kako ulazi i izlazi iz mene, dok su naša zajednička isijavanja postajala sve svetlija. Uvek sam svoje isijavanje opisivala kao mesečinu ali je ovo više ličilo na sunčevu svetlost. Moja kosa i oči odražavale su tu svetlost poput uzavrele krvi, smaragda i zlata koji su se u njoj topili.

Mistral je uhvatio ritam – snažan, brz i prodoran. Držao ga je kao da to može da radi čitave noći. Osetila sam miris ozona. Naježila sam se a vazduh oko nas se zgusnuo. Osetila sam ono toplo narastanje pritiska među nogama i baš kad se ono prevrnulo u meni i raširilo po telu, zario

se u mene poslednji put. U tom sam trenutku znala da je ranije bio nežan prema meni jer je ovog puta to bilo tako duboko da me je podiglo sa poda uz vrisak. Zarila sam nokte u njegove ruke, što od zadovoljstva to i od bola.

Grom je odjeknuo niz čitav hodnik. Izleteo je iz njegovog isijavanja pre nego iz tela koje je snažno zadrhtalo u meni. Grmljavina se prolomila niz hodnik i odzvanjala o zidove kao da će čitava ta silina srušiti sve oko nas – a da meni nije važno.

Bila sam zarobljena pod njegovim snažnim, moćnim telom; zaslepljena, ogluvela od njegove eksplozivne magije. Moje je telo postalo svetlost, magija, zadovoljstvo. Zaboravila sam da me koža drži na okupu, da me kosti pomeraju. Cela sam se pretvorila u zadovoljstvo.

Kada sam ponovo postala svesna svoga tela, Mistralova težina me je smoždila. Još uvek se nalazio u meni, ah više ne toliko čvrst i nabrekao. Ramena je sklonio u stranu kako bih mogla da dišem. Mogla sam da osetim otkucaje njegovog srca kroz telo dok je pokušavao da dođe do daha. Kosa mu je postala uobičajeno siva, a koža kao i obično ne potpuno bela kao moja. Kroz strgnut oklop sa jedne ruke videla se krv. Pokušala sam da podignem ruku kako bih dodirnula ranu, ah još uvek nisam mogla da pokrenem telo.

Komešanje u hodniku daleko od nas me je nateralo da pogledam tamo gde su stajali Dojl i ostali. Dojl je klečao kraj najudaljenijeg zida, ošamućen. Većina drugih je ležala na podu, neki sasvim nepokretni. Frost se pridizao na sve četiri dok sam gledala, odmahujući glavom kao da pokušava da izbistri misli.

Ris se pojavio iza ćoška sa Kitom u pratnji. Potegao je pištolj, očigledno pomislivši da je došlo do napada. Nisam mogla da ga krivim.

„Seks“, rekao je Dojl hrapavim glasom, „seks i magija.“ Snažno je pročitio grlo i pokušao ponovo. „Boginja i Pratilac su nas sve blagosloveli.“

„Sranje!“, rekao je Ris. „Zakasnili smo.“

Gejlen je zvučao bolno zadovoljan. Ležao je na leđima, a prednja strana njegovih pantalona imala je tamnu fleku. „Malo je bolelo. Ne volim tako grub seks.“

Čula sam jecanje sa druge strane hodnika, i sad sam već mogla da okrećem glavu. Mistralovi ljudi su svi popadali. Neki su pokušavah da ustanu. Adejr je pokušao da stane na noge oslanjajući se na zid, ali je

pao uz kloparanje metala. Imao je crnu nagorelinu na prednjoj strani oklopa. „Boginjo, spasi nas“, rekao je neko glasom promuklim od zadovoljstva.

„Upravo je to učinila.“ Mistral se sporo pomerao kako bi mogao da se pridigne dovoljno da me gleda. Nasmehio se, očiju plavih poput prolećnog neba sa pufnastim malim oblacima koji lebde. Nisam znala da u njegovim očima postoji tako mirno nebo.

Hotorn je seo u svom zelenom oklopu, oslanjajući se na zid. I on je imao crnu nagorelinu na grudima. „Sledeći put kad budete planirali da prizovete munje i gromove, upozorite nas koji nosimo oklope. Majko Božja, al' boli!“

„Al' je i dobro“, začuo se drugi glas.

Hotorn skinu šlem i otkri svoje blede lice i tamnozelenu upletenu kosu koja staje pod šlem. Klimnuo je glavom. „AT je i dobro.“ Pogledao me je, i samo na trenutak u trobojki njegovih očiju – ružičastoj, zelenoj i crvenoj – ugledala sam drvo. Drvo na brdu – belo i u cvatu. Zatreptao je i oči su mu ponovo imale boju njegovih dužica.

Setila sam se vizije i toga kako je munja rastresla mrtvu koru sa drveta. Da li smo ovde raskrčili staru šumu? Da li smo učinili više od pružanja zadovoljstva i bola? Vreme će dati odgovor. Za sada, treba da rešimo dvostruko ubistvo. Policija je na putu do nas, a mi još nismo ni počeli sa ispitivanjem svedoka.

Izgovorila sam kratku molitvu. „Boginjo, možemo li malo sporije sa magijskim otkrovenjima dok ne rešimo ubistva ili barem dok se ne upristojimo za policiju?“ Nisam dobila odgovor, čak ni onaj topli otkucaj koji mi stavlja do znanja da me sluša, pa sam to protumačila kao odbijanje. Jasno mi je da je povratak magije u vilenjačku zemlju važan, možda važniji i od rešavanja ubistava. Ali nisam želela da nas ljudska policija zatekne rasprostrte po hodniku poput orgije koja je krenula naopako.

Neko se pomerio na kraju hodnika. Osoba koja se pridigla je ženskog pola, zasigurno ženskog, čak i pod oklopom. Skinula je šlem i pokušala da dođe do vazduha. Lice je i dalje Bidino, iako je frizura drugačija od našeg poslednjeg susreta, kratko podšišana kovrdžava crna kosa. Ona je jedna od Selovih stražara, pola čovek a pola ši Ansilijevih, iako nikada nije obožavala Sela. Nekada je bila očevo stražar a kada je ih Sel mahom sve preuzeo, našla se zarobljena u reorganizaciji. Šta je tražila ovde?

Senka je prešla njenim licem i skliznula niz sjajni srebrni oklop. Senka je u sebi imala oblik, maleni obris bebe koja se poput nekog tamnog duha sklopčala pred njom.

Prsten na mojoj ruci je iznenada postao topao, kao da je neko dunuo u njega.

Pogledala sam niz hodnik, još uvek zarobljena pod Mistralovim telom. Bidi je sedela na kraju hodnika udaljenijeg od onog koji je vodio u kuhinju. Ne bih mogla da je vidim ovako jasno iz ovog ugla. Ali se ona isticala kao da je izvučena u prvi plan nečim stvarnijim od ostalih figura u hodniku.

Mistral mi je šapnuo odozgo: „Da li vidite ovo?”

Došapnula sam mu: „Baš sam to htela da te pitam.”

„Dete”, rekao je on.

„Beba”, izustila sam.

„Idite brzo ka njoj, jer vizija neće trajati. Negde u ovom hodniku je. Otac tog senovitog deteta.”

„Šta je to ispred Bidi?”, upitao je Gejlen koji se pridigao na laktove.

Mistral se sklonio sa mene. „Pođite ka njoj, Meredith, pre nego što magija prstena izbledi.” Podigao me je na noge, još uvek raskopčanih pantalona. „Požurite!” Nešto u njegovom glasu me je nateralo da potričim niz hodnik, iako sam nesigurna u cipelama sa visokim potpeticama. Seks je bio isuviše dobar pa su mi noge klecale. Saplala sam se i dočekala rukama o zid. Nečije ruke su me pridržale, i ja ugledah Hotornove ruke na bokovima. „Da li ste dobro, princezo?”

Klimnula sam glavom. „Jesam.” Zurila sam niz hodnik u tu čvrstu senku ispred Bidi. Osećala sam kao da mi se to fantomsko dete obraća šapatom: „Ovde sam.” Druge ruke su me pridržavale dok sam se žureći, spoticala. Nekolicina je mogla da vidi fantomsko dete. Njihove ruke kao da su me gurale i požurivale dok su me pridržavale. Prsten je otežao i grejao mi dlan dok su čini narastale do velikog završetka. Morala sam da dodirnem Bidi pre nego što čini nestanu. Ne znam baš odakle mi to, ali sam sasvim sigurna da prsten mora da dodirne njenu kožu pre nego što se čini rasprše. Nešto će biti izgubljeno ako ne uspem.

Bidi se s mukom pridigla na noge, trobojnih očiju van žiže, i s poteškoćom oslonila na zid. Kako je pritisak prstena rastao poput nekog živog bića na mojoj koži, otkrila sam da mogu da pomeram noge. Trčala

sam najbrže što mogu, dok je Bidi uplašeno razrogačila oči. Nije mogla da vidi te čini, ali je znala da nešto nije u redu.

Krenula sam da je uhvatim za ruku i ona je bez razmišljanja ispružila svoju. Njen dlan se svio oko mog upravo u trenutku kada su se čini raspršile. Bilo je to kao da je svet zadržao dah, kao da su vreme i magija stali, a na trenutak smo Bidi i ja ostale izuzete iz svega. Nije bilo zvuka, čak ni muklih otkucaja moga pulsa. Gledala je u mene, očiju razrogačenih od straha ili nekog meni nepoznatog osećanja. Ove čini nisu namenjene meni, ja sam samo posrednik. Nisam imala predstavu šta se događa sa Bidi. Znala sam da ne boli i da je dobro, ah ono što je slušala u ovom trenutku bilo je namenjeno samo njoj. Boginja joj se obratila, a ja sam je držala za ruku i pustila da je u tišini obuzme magija, jer nije trebalo da znam.

Zvuk se vratio uz jasan prasak. Promena pritiska bila je dovoljna da nas zanese kada nas je magija oslobodila. Držale smo se zgrčenih ruku kao da je dodir tela sve što nas je sprečavalo da padnemo. Očiju širom otvorenih, kože blede od šoka – Bidi je stajala visoka, širokih ramena i nosila ostatke svog oklopa. Rukavice, šlem i drugi delovi ležali su razbacani oko nje, kao da je počela da svlači spoljni oklop mnogo pre nego što sam joj prišla. Nosila je delove oklopa i postave koju su čak i ši morah da nose. Njena kratka kosa umrsila se od šlema i magije koja ju je priterala uza zid. Još uvek je lepa, ništa nije moglo to da joj oduzme, ah sam je videla i u lepšem izdanju. Ipak, način na koji su je muškarci u hodniku gledali, naterao bi vas da pomislite kako nijedna žena nikad nije bila privlačna kao što je sada Bidi.

Njihova lica su izražavala blago čuđenje, kao da vide nešto što ja ne vidim; neku viziju ženske divote od koje su zanemeli i ostali nepokretni preneraženi onim što vide ili osećaju. Magija nije bila namenjena meni jer da je Bidi i mene smoždila kao njih, ne bih mogla da gledam niz hodnik dok nisam spazila pravu osobu.

Na trenutak sam pomislila da je to Dojl, i ta mi je misao stegla srce, ah to je samo zato što nije izgledao preneraženo kao ostali. Zapravo, gledao je sumnjičavo, kao da pokušava da rastumači šta gleda ili miriše, jer je mirisao vetar dok sam ga gledala. Frost je stajao nepomično uz zid ali ni on nije izgledao preneraženo već namršteno, ljutito, kao i obično. Gejlen je izgledao izgubljeno kao i ostali muškarci. Shvatila sam da Mistral vidi ono što i ja, jer je krenuo niz hodnik daleko van mog vido-

kruga kao da je i on imao viziju. Nosila sam prsten, ah je on bio deo magije koja je sve ovo oživela.

Zaustavio se kod Dojla i Frosta, i okrenuo se da me pogleda, kako bi se uverio da ih vidim. Nisam znala zašto mu je to važno, ali je klimnuo glavom kao da je zadovoljan time što je video da ih gledam.

Ris je stajao na kraju hodnika, tužnog ali ne i omađijanog lica. Pogledala sam svakog muškarca sa istom pažnjom sa kojom sam ranije gledala u Bidi. Magija je tražila nešto.

Kito je kleknuo kraj Risovih stopa kao da ga je magija oborila s nogu, ali je pokazivao istu preneraženost kao i drugi. Pomislila sam da tražim nekoga na koga čini nisu uticale, ali mi je Mistral pokazao da tražim upravo suprotno – onog ko je najviše opčinjen.

Mistral se zaustavio kraj šarenog svetla Nikinih krila. Ispružio je ruku ka Niki koji je još uvek klečao. Ovaj ju je prihvatio ali je njegovo lice, sada kada to mogu da vidim, bilo slepo za Mistrala, za bilo šta osim Bidi.

Njegovo lice nikada nije izgledalo lepše nego u ovom trenutku – nežne, gotovo ženske lepote koja se obično krila iza širokih ramena i ratničke građe. U snu je bio nežan i blag kao što stvarno jeste, ah u budnom stanju uvek je morao da bude grublji.

Mistral ga podiže na noge i Nika iznenada dođe sebi, probudivši se i pomerivši s lakoćom svoja gola prsa i ogromna šarena krila koja su uokvirivala svu tu nežnu lepotu.

Priznajem da sam, na tren, osetila žaljenje. Žaljenje što ću ga izgubiti, što nikada više neće krasiti moj krevet. Taj se sebični osećaj izgubio u osećanju takve toplote i mira da zaista nisam mogla da žalim. Ono što sam videla na njegovom licu dok ga je Mistral dovodio ka nama, odgovaralo je onome što sam osećala u krevetu sa njim. Isuviše je nežan za moj ukus, i daleko nežniji od kraljičinog. Jedino što bi on kao kralj učinio bilo bi da umre.

Pogledala sam Bidino lice, i u njenim očima videla isto što i u Nikinim. Svako od njih je video čitav svet u očima onog drugog – dobar, siguran i lep svet.

Nas je četvoro stajalo na kraju hodnika, žene sa jedne, muškarci sa druge strane. Očekivala sam da Bidi ili Nika pruže ruke jedno drugom, ah se oni nisu ni mrdnuli. Mistral i ja smo im sklopili ruke. To fantomsko dete koje sam isprva ugledala ponovo se vratilo, ah više nije prozra-

čno. Ugledala sam nasmešeno lice sa Nikinim toplim smeđim očima i Bidinim crnim kovrdžama. Videla sam kako se njihovo dete smeje i da je stvarno, kao da sam mogla da ga dodirnem.

Dlanom i toplotom prstena sam dodirnula njihova tela, a Mistralova velika šaka je pokrila moju. Spojili smo njihove ruke magijom i suzama koje sam prolila. Videla sam njihovo dete i znala da je stvarno, i sve što treba da uradimo kako bismo tu viziju otelotvorili je da im dopustimo da budu zajedno.

Kao da je Mistral čitao moje misli. „Ako kraljica to dopusti.”

Trepćući sam ga pogledala dok smo izvlačili ruke i pustih da se Nika i Bidi zagrle po prvi put. Poljubili su se, mešajući tela i ruke, i prestali da se ljube uz smeh.

Namršteno sam pogledala Mistrala, sa suzama koje se još nisu osušile na obrazima. „Prsten je ponovo živ kao što je poželela. Život se vraća na dvorove.”

Tužno je odmahnuo glavom. „Ona želi da njena loza vlada dvorovima više nego što želi da se dvorovi razvijaju. Da to nije istina, napravila bi drugačiji izbor još pre mnogo vekova.”

Dojlov duboki glas je dopirao do mene kako nam se približavao. „Mistral je u pravu.”

Namršteno sam ih pogledala. „Zahtevaće da Nika bude u mom krevetu, dok ne zatrudnim, šta?”

Razmenili su poglede, potom obojica klimnuli glavom. Njihovi ozbiljni izrazi lica su se isuviše poklapali da bi me utešili. „U najboljem slučaju”, zaključio je Mistral.

Pogledala sam u Nika i Bidi, koji su bili nesvesni naših briga. Dodirivah su se kao da nikada ranije nisu videli ženu ili muškarca, uz blago čuđenje, kao da ne veruju da mogu da se dodiruju na ovakav način.

Uzdahnula sam, i to je izgledalo kao da je vetar dunuo niz hodnik. Magija je još uvek ovde, još uvek bremenita obećanjima tik uz otkucaje moga srca, ispod moje kože, mogla sam da je osetim. Ma koliko jaka, bila je i krhka. Shvatila sam da su prsten i putir odlučili da odu ili izblede. Odlučili su da ne zaslužujemo njihovu magiju. Ako kraljica Andejs ne bude dozvolila da Bidi i Nika budu zajedno, magija je ponovo mogla da ode, ovog puta zauvek. Da nas ostavi da umremo kao ljudi, jer bogovi daju ograničen broj drugih prilika pre nego što potraže drugu vrstu

koju će da blagodare. Imamo drugu priliku i ja ne želim da nam je Andejs upropasti.

Govorila sam naglas iako to nisam htela. „Da sam znala da ćemo se naći u ovim metafizičkim čudima, možda ne bih pozvala policiju.” Odmahnula sam glavom, i pokušala da nađem načina da zaobiđem kraljičinu opsesiju svojom i mojom lozom. Ništa mi nije palo na pamet.

„Imam ideju”, rekao je Ris. „Nisam siguran da će vam se dopasti.”

„Zaboga, Ris, sa takvim uvodom, kako mogu da odolim? Kaži mi svoju ideju.”

„Ako kažete kraljici da želite da vam Nika i Bidi budu u krevetu u isto vreme, možda vam to dopusti.”

„Da”, rekao je Dojl, „možda dopusti. I sama je to često radila.” Okrenuo je svoje ozbiljne crne oči ka meni. „Misliće bolje o vama.”

Namrštila sam se. „Bolje, u kom smislu?”

„Da ste isti kao ona”, odgovorio je. „U vama traži tragove nje same. Tragove da ste zaista krv njene krvi.”

Frost je klimao glavom. „Ne sviđa mi se to, ali nju će zabaviti. Možda upali.”

„Ako se Bidi složi”, rekla sam gledajući u srećan par.

„Učiniće sve da budu zajedno kada ih je prsten vezao”, primetio je Mistral, „sve da budu sa svojom pravom ljubavi.”

Tuga u njegovim očima bila je vidljiva, opipljiva. Nisam morala da pitam da saznam kako je prsten našao njegovu pravu ljubav i da ju je on nekako izgubio.

„Dobro”, rekla sam „i to smo resili.”

Frost je dotakao moje rame, a onda spustio ruku kao da mu to nije dopušteno. Uzela sam njegovu ruku u svoju, i prinela je sebi. Dobila sam tužan osmejak. „Znam da niste ljubavnica ženama. Plemenito je od vas što ćete dovoditi Bidi u svoj krevet dok ne začnu dete.”

Stegnula sam mu ruku. „Jedan njihov susret i imaće dete. Sigurna sam u to. Čak ih ni kraljica neće razdvojiti ako budu čekali dete.”

„Andejs zna da niste ljubavnica ženama”, rekao je Dojl. „Možda će insistirati da posmatra.”

Uzdahnula sam a potom slegnula ramenima. „Neka bude tako.”

Dojl i Frost me pogledaše. „Meredith”, rekao je Frost, „da li ćete zaista biti deo njene zabave?”

„Želim da budu zajedno, Froste. Ako moram da učestvujem u tome prvi put, i dopustim da kraljica posmatra, neka bude tako.“

„Kada ćete to ponuditi kraljici?“, upitao je Dojl.

„Pošto ispitamo svedoke i uvedemo policiju u kraljevstvo. I samo ako se protivi tome da oni budu par.“ Ispravila sam svoju kratku suknju. Trebaće mi donji veš. Policija neće smatrati autoritetom nekog ko se šeta bez gaćica.

„Mislim da većina nas treba da se presvuče“, rekao je Dojl.

Nisam mogla da se suzdržim, pogledala sam u njegove prepone. Teško se moglo razlučiti pod mutnim svetlom kraljevstva.

Nasmejao se onako muški. „Crna boja savršeno pokriva.“

Frost nakratko razgrnu svoj sivi sako kako bi pokazao fleku. „Siva to ne može.“

Pogledala sam ih. „Hoćete da kažete da su pod magijom svi u hodniku svršili?“

„Svi koji su stajali tamo“, rekao je Ris. „Mi smo zakasnili.“

Još se glasova čulo u hodniku, koji su se slagali ili žalili na svetlije boje koje su odabrali da nose. „Ne možemo svi u isto vreme da odemo i promenimo garderobu“, primetio je Dojl. „Neko mora da ostane ovde i radi. Ljudski policajci su na putu do nas, a ovo nam je oduzelo dosta vremena.“

Nisam nosila sat; niko nije, jer su satovi i časovnici čudno radili unutar vilenjačkog kraljevstva. Toliko čudno da je gledanje na sat postalo beskorisno. Kako je bilo ko znao gde da bude i kada? To se radi otprilike, i svi dosta vremena provodimo kasneći.

„Dobro, podeli sve na smene za promenu garderobe i da li neko može da mi donese nove gaćice?“

Mistral je podigao moje iscepane gaćice. „Ne verujem da će ove biti od koristi. Žao mi je što sam ih upropastio.“ Pružio mi ih je.

„Meni nije žao“, odgovorila sam i stegla njegov dlan oko gaćica.

Pogled zadovoljstva ispunio mu je oči, zamenivši tugu. Šake mu se skupiše oko tog parčeta svile. Primetila sam da je našao vremena da obuče pantalone u čitavoj ovoj gužvi. „Mogu li da ih zadržim kao znak privrženosti moje gospe?“

Klimnula sam glavom. „Možeš.“

Podigao je ruku ka licu u znak staromodnog pozdrava, ali sam od njegovog pogleda zadrhtala. Okrenuo se uz osmeh kako bi podigao svoje stražare na noge i razdelio im dužnosti.

Frost se okrenuo. Uхватиła sam ga za ruku. „Šta je bilo?”

„Ništa, idem da se presvučem.” Ali nije hteo da me pogleda. Frost je sklon naglim promenama raspoloženja. Da sam imala više vremena postavila bih mu više pitanja, ali dolazili su ljudi, a mi nismo imali vremena. Obećala sam sebi da ću saznati šta mu je ako nastavi da se duri. Nadala sam se da je u pitanju nešto prolazno i ništa više.

Dojl je rekao: „Pustite ga, treba mu malo vremena da se prilagodi.”

Namrštila sam se. „Da se prilagodi čemu?”

Dojl se nasmejao više setno nego srećno. „Kasnije, ako budete imali potrebu da pitate, objasniću vam, ali nam je sada preostalo jako malo vremena da ispitamo svedoke. Pozvali ste policiju u vilenjački svet, princezo, i zato moramo da se spremimo.”

U pravu je, ali sam htela da znam šta sam to propustila. Nije moglo biti samo u vezi seksa sa Mistralom, svi su me već videli sa drugima. Ali ako nije to, šta je? Odmahnula sam glavom, ispravila svoju kratku suknju i izbacila to iz glave. Moramo da rešimo ubistva ako nam Boginja da dovoljno vremena za to. Nisam mogla da kontrolišem divlju magiju koja nam se vraćala, ali sam mogla da se pretvaram da kontrolišem istragu o ubistvima, iako mi je teskobni osećaj u stomaku govorio da ni nad tim nemam mnogo kontrole.

DEVETO POGLAVLJE

Neki su otišli da se presvuku. Drugi su otišli da sačekaju policiju na ulazu u kraljevstvo jer sami nikada ne bi našli put. Vrata su se pomerala, a i nisu volela strance. Samo je magija dopuštala da se vrata otvore za čoveka koji nikada ranije nije prekoračio prag. Kada smo se rasporedili, otkrili smo da nam neko nedostaje. Onilvin nije bio u hodniku. Nije pošao sa Risom, dakle, nije se sa njim ni vratio. Jednostavno je nestao. Bio je Selovo stvorenje već vekovima. Nije mi se dopalo što ga nema upravo posle velikog magijskog dešavanja. To me je nateralo da pomislim kako je otišao da se izbrblja kod svog pravog gospodara ili kogod da je prenosio priče Selu u njegovoj ćeliji.

Pažljivo smo koračali između dva tela koja su još uvek čekala dolazak policije. Kada smo se približili kuhinjskim vratima, začula sam povike i lajanje. Megi Mej je ljutito govorila nejasnim akcentom. „Ti si prokleti stražar, drvenko, to si ti. Izlazi iz moje kuhinje!“ Njeni mali terijeri su je pratili u svojoj verziji vikanja.

„Pokušavam!“, povikao je muški glas.

Do vrata smo stigli baš na vreme da vidimo kako tiganj od kovanog gvožđa veličine omanjeg štita udara Onilvija u leđa. Posrnuo je, a drugi lonci i šerpe su ga oborili na sve četiri. Polirane šerpe od bakra i nerđajućeg čelika sijale su pri sudaru sa njegovim telom, ali su ga crni tiganji od kovanog gvožđa u raznim veličinama iznova obarali. Hladno gvožđe je već jako dugo dokaz protiv vilenjaka. Ši možda upravljaju vilenjacima, ali hladno gvožđe još uvek izaziva bol.

Megi Mej je stajala u kuhinji, okružena letećim loncima, šerpama, kutlačama, kašikama, viljuškama i noževima, nalik na zlu metalnu snežnu kuglu u čijem se središtu nalazi njena mala smeđa figura. Kutlače su se pridružile napadu šerpi i lonaca. Onilvin je sada ležao opružen na podu, sa rukama iznad glave kao zaštitom. Tri vilenjačka terijera su se zaletala kako bi ga gricnula. Najbucmastiji pas je zario zube u vrh njegove čizme pokušavajući da je protrese do smrti.

Onilvino mač je ležao na podu pored velikog crnog šporeta. Ako hoćete da napadnete braunije, ne činite to na njihovoj teritoriji.

„Postala je bogart“, nadvikivao je Gejlen metalne odjeke.

Pogledala sam pažljivije njeno lice. Svi brauniji imaju lica nalik lobanjama jer nemaju nos već samo nozdrve. Ali ako im lica izgledaju kao lobanje koje se cere onda su postali zli – bogarti. Brauniji mogu da za dan opleve polje pšenice ili sagrađe štalu preko noći. Pomislite sad na tu silnu moć koja postane detruktivna, luđački destruktivna. Još uvek se priča u jednom pustom kraju pogranične škotske oblasti o vlastelinu koji je silovao i ubio lokalnu devojkicu. Nije znao da je njenu porodicu usvojio brauni. Vlastelin i svi njegovi ukućani su završili iseckani na komadiće.

Megi Mej još uvek nije postala bogart ali je išla ka tome.

„Ne“, rekao je Dojl, „još nije bogart, ali moramo da nađemo načina da joj skrenemo pažnju pre nego što se u bitku uključe i noževi.“

„Sasvim neprilično“, rekao je Ris.

Slagala sam se sa njim, ah su bogarti predstavljah deo slua, zlih domaćina koji više nisu sa Neblagosiljanog dvora. Megi je zaslužila bolje, bez obzira na to šta osećam prema Onilvinu.

Ris je povikao: „Megi Mej, ja sam, Ris! Pozvali ste me, sećate se?“

Kašike su se zavrtle kako bi se pridružile kutlačama, te su ostale samo teške gvozdene viljuške, dovoljno velike da okrenu govedu šniclu, kao i noževi. Ponestajalo nam je vremena.

Rekla sam jedino čega sam mogla da se setim što bi je nateralo da me sasluša. „Tetka Megi, šta vas je toliko uznemirilo?“

Lonci su se usporili poput naleta pahuljica koje nežni vetar smiruje. Taj ih je vetar uredno poslagao na veliki drveni sto. „S'a rekoste?“, upitala je sumnjičavim glasom.

„Tetka Megi, pitala sam šta vas je toliko uznemirilo?“

Namrgodila se. „Ja za tebe nisam tetka Megi, devojkicu!“

„Vi ste prabakina sestra sa majčine strane, što vas čini mojom baba tetkom Megi.“

Još uvek je izgledala neveselo, ali je lagano klimala glavom izgovarajući: „jest', tako je. Ali ti si ši princeza, kakva god da ti je krv. Ši nas ne priznaju.“

„Zašto ne?“, pitala sam.

Protrljala je svojim dlakavim prstima lice bez nosa i još se više namrštila. „Princezo Meredith, trebalo bi da pa'iš pred kim šta pričaš.“ Pogledala je Onilvina koji se pridizao na noge uz poteškoće. Krv se videla na njegovoj bleđoj koži.

„Da, on je Selovo biće. Ali Sel zna moju lozu.“

„Ši znaju samo ono što žele da znaju o krvi koja teče njihovim vena-
ma." Kako se smirivala tako je i gubila akcenat. Vraćao joj se školovani
glas sa američkog srednjeg zapada, ni nalik voditeljima dnevnika. Uve-
žbala je to narečje razgovarajući telefonom sa drugim poznavaoocima
terijera u zemlji i po celom svetu. Ne možete da ozvaničite novu pasmi-
nu terijera u američkom Udruženju za kućice ako niko ne razume šta im
pričate.

„Poricanje mog porekla neće promeniti ono što sam", rekla sam.
„Neću porasti ni centimetar niti ću izgledati više kao plemenita ši."

„Mož' biti", rekla je Megi, gladeći rukama svoju bezobličnu haljinu,
„ali te brauni krv neće dovesti do prestola."

Krenula sam ka velikom tiganju od tučenog gvožđa koji se nalazio na
stolu. Obuhvatila sam rukom hladnu metalnu dršku. Za mene je to bio
samo metal. Podigla sam teški tiganj, prilagođavajući stisak dok nisam
našla ravnotežu. „Ali mi brauni krv pomaže da uradim ovo."

Skupila je oči. „Da, ili ljudska."

„Ili ljudska", složila sam se.

Onilvin se zaneo i ponovo pao na kolena. Da je čovek, verovatno bi
bio mrtav.

„Zašto si ga napala sa psima?", upitala sam.

Dva terijera su joj prišla ah je bucmasti još uvek režao na Onilvina.
Primitila sam da keruša nije debela već skotna. Keruša je toliko otežala
da se odgegala kada se konačno odazvala na Megin poziv.

„Dulsi je pomirisala njegovo stopalo", rekla je Megi. „Malo je zare-
žala na njega. Ne bi ona njega ujela." Njene tanke snažne ruke se skupi-
še u pesnice. Izgledalo je kao da se s mukom suzdržava. „On ju je šut-
nuo, a ona nosi štence. Šutnuo je mog psa."

Moje prvo sećanje vezano je za mali mračni orman i štenad koja se
migolji. Stene je bilo preteško da ga držim u krilu. Ogroman pas je
sedeo pored tanke trake svetlosti koju su pravile zavese tog ormana.
Svilenkasto krzno vilenjačkih štenaca terijera i taj pas koji stražari još
uvek su živi u mom sećanju. Moj otac mi je jednom rekao nešto čega se
sa osamnaest meseci nisam sećala. Moj otac i Barintus su bili odsutni pa
me je on ostavio kod Megi Mej. Kraljičin paž je nepogrešivo došao da
proveri neko jelo za gozbu te večeri. Da je kraljica znala da me je otac
sklonio u kuhinju, to za mene više ne bi bilo utočište.

Upuzala sam u orman sa štencima i njihovom majkom, kao i obično. I tada sam bila nežna sa njima, jednom mi je rekla Megi. Kada je paž došao, ona je samo navukla zavese sakrivši tako i mene i štenad. Paž nije verovao da su tu samo štenci već je pokušao da proviri i keruša ga je ujela. Zaštitila je svoju štenad i mene.

I dan danas me miris i dodir terijera umiruje. Ne znam šta bih rekla ih učinila Onilvinu zbog njegovog ponašanja jer je on odlučio umesto mene.

Ris i Gejlen su povikali uglas: „Nemoj!”

Osetila sam da su se Dojl i drugi pomerili, ali sam stajala uz klečećeg Onilvina kad je ovaj podigao ruku i prizvao svoju magiju pokazujući na Megi Mej.

Nisam razmišljala, samo sam reagovala. U ruci sam i dalje držala gvozdeni tiganj. Udarila sam ga pravo u lice svom snagom koju sam imala u jednoj ruci. Nisam jaka poput punokrvnog šia, niti braunija, ah mogu da udarim u vrata kola i da se ne povredim. Jednom sam to i uradila kako bih obeshrabrila potencijalnog lopova.

Krv se rasula na sve strane oko tiganja poput svetlocrvene prskalice. Pao je postrance, tiho ječeći. Nos mu je izgledao kao zgnječeni paradajz, toliko krvav da se nije moglo videti koju sam mu još ozledu nanela.

Tišina je zavladala prostorijom. Mislim da sam sve iznenadila, čak i sebe samu.

Ris je odmahnuo glavom, kleknuvši kraj posrnulog Onilvina. „Zaista ga ne volite, zar ne?”

„Ne”, rekla sam i pomislila kako me odbija i pomisao da me Onilvin dodiruje. Bio je jedan od mojih glavnih mučitelja kada sam bila dete.

Još uvek dovoljno mrzim Sela i neke njegove ortake da ne osećam ništa osim kompletnog zadovoljstva zbog Onilvinovog unakaženog lica. Nije da se neće izlečiti.

Mali terijer kojeg je šutnuo prišao mu je režeći. Omirisala je njegovu krv a zatim glasno kinula kao da miriše na gorko. Okrenula mu je leđa i kopajući šapom superiornim, izazivačkim gestom razbacala krv kroz vazduh.

Keruša se vratila svojoj gospodarici i ostalim psima i njih tri su sele i veselo mahale repićima kraj Meginih nogu. Megi Mej mi se širom osmehnula svojim snažnim žutim zubima. „O, da, ti si mi rod.”

Klimnula sam glavom i pružila joj krvavi tiganj. „Da, da, jesam.“ Nasmejala sam joj se i ona se gromovito nasmejala čvrsto me zagrlivši. Na tren me je zbunila, ah sam joj brzo uzvratila zagrljajem. Još neko ko me ne grli iz koristoljublja. Zagrlila me je onako, bez razloga. Ti zagrljaji bez objašnjenja su lepi, a u skorije vreme mi nedostaju.

DESETO POGLAVLJE

Začuo se visoki zvonki zvuk. Svi smo pogledali po sobi, ali ništa nije objašnjavalo taj zvuk. Ponovo se čuo. Kao da je o najfiniji kristalni pehar udarao neki metal te se tako stvarao taj visoki zvuk nalik na zvono kojeg proizvodi samo najbolji kristal.

Ris je isukao svoj kratki mač. „Kristal je zadužen za policiju, napo-lju." Držao je golu oštricu ispred svog lica. „Zvao si?"

Kristalovo nejasno i bledo lice pojavilo se na oštrici. „Rise, nisam siguran šta treba da radim."

„Šta nije u redu?", upitao je Ris.

„Mislim da nam je potreban neko ko ume da razgovara sa savremenom policijom i savremenim političarima."

Ris je odmahnuo glavom. „Nisam te pitao šta ti je potrebno. Pitao sam šta nije u redu?"

„Koliko mogu da primetim, ljudi se raspravljaju oko toga ko je glav-nokomandujući."

„Glavnokomandujući čega?"

„Svega", odgovorio je Kristal. „Čini se da nemaju jasnu hijerarhiju. Nešto nalik na igru u kojoj ima previše prinčeva."

Ris je uzdahnuo. „Dolazim čim budem mogao, Kristal."

„Žao mi je, Ris, ali niko od nas nije provodio mnogo vremena van vilenjačkog kraljevstva."

„U redu je. Stižem." Ris je obrisao oštricu pokretom ruke. Pogledao je Dojla. „Nisam očekivao da će nam trebati neko moderniji za policiju; trebalo je da očekujem."

„Ne izvinjavaj se", rekao je Dojl. „Sredi to."

Ris se naklonio i krenuo ka vratima. Prošao je kraj mene, ali je nešto sa druge strane sobe skrenulo moju pažnju.

Ugledala sam nešto na ramenu Megi Mej. Nekakav pokret. Zalepršala je zavesa ispod sudopere gde sam se kao dete skrivala. Nešto se nalazilo iza tog parčeta platna, nešto veće od malog psa.

Adrenalin je projurio kroz mene tako snažno i brzo da su me vrhovi prstiju zagolicali. Pretpostavila sam da je neko već pretražio prostor u potrazi za ubicom. Da li sam pogrešila?

Još jednom sam čvrsto stegnula Megi Mej i oslobodila se zagrljaja, u pokušaju da kontrolišem lice i telo. Htela sam da upozorim Dojla i ostale, a da pri tom ne upozorim onog ko se skriva.

Dojl je stajao tik uz mene i kao da sam se odala nekakvim oklevanjem ili pokretom. Otvorio je usta ali sam ih dodirnula prstima. Shvatio je. Stao je ispred mene bez reči ne pitajući me čega se plašim, barem ne glasno. Svojim sitnim crnim očima me je upitao šta nije u redu, ali nije to izgovorio.

Očima sam mu pokazala iza sebe. Probala sam da pogodim ugao ali nisam sigurna da bi me razumeo.

Kleknuo je kraj zapomažućeg Onilvina i rekao: „Zašto si nas ostavio, Onilvine? Zašto si prvi krenuo ka svedocima?”

Jedini odgovor bilo je tiho, grgoljavo jecanje.

Dojl se namestio tako da može da vidi deo oko sudopere dok postavlja pitanja posrnulom čoveku.

Trudila sam se da ne gledam iza sebe.

Dojl se nagnuo nad Onilvina. „Hoćeš da kažeš da su ti brauni i poluljudska princeza zadale takve udarce da si pao?”

Dao je znak koji ja nisam videla, ah je Gejlen glasno rekao: „Pisblossom, Mag, izađite da porazgovaramo.” Krenuo je oko stola, i na trenutak sam pomislila da su se dva malena vilenjaka skrila ispod sudopere a da sam ja ispala previše sumnjičava.

Okrenula sam se i videla da se uputio ka policama iznad sudopere. Mag, bleđa plava vila koja je došla po Risa i još jedna sićušna prilika sa krilima virili su iza šolja za čaj. Čuo se visok i cvrkutav Magin glas, poput pesme ptica koje imitiraju ljudski govor. „Plašili smo se da će nas Megi zaboraviti u svom besu, zeleni viteže Gejlene.”

Prišao im je gledajući u njih. „Stoga ste se skrili među šolje za čaj.”

„Ukoliko nije zauvek postala bogart, ne bi polupala dobar porcelan. Sigurno ne bi!” Mag je pažljivo istupila ispred šolja i zatreperila svojim krilima boje neba kako bi sletela na Gejlenovo rame. Setila sam se Mag, nekada je bila kućni ljubimac jednog od šia. Ali, kad je svom prethodnom gospodaru dosadila, Megi ju je pozvala u svoju kuhinju kako bi pošteno zarađivala i kako ne bi morala da ispunjava svaki hir jednog od velikih. Veliki je uvredljiv termin kojim niži vilenjaci nazivaju šie. Mag je došla u kuhinju u vreme kad sam ja napustila vilenjački svet. Pisblossom sam, pak, znala.

Pozvala sam je. „Pisblosom, ne moraš da se skrivaš.“

Frost je prišao sudoperi nasuprot Gejlenu, koji je čavrljao sa male-
nom plavom vilom na svom ramenu. Ona se šćućurila uz njegov vrat,
ruku tananih poput blelih plavih latica i gladila njegovo golo uvo. Mag
je gajila naklonost ka ši muškarcima. Nikada nisam pitala niti sam htela
da nagađam koje su zadovoljstvo ona i njeni gospodari međusobno delili
kada je manja od barbi lutke i nežnijeg izgleda. Ne trebaju mi slike.
Mogla sam da gledam u njih i u zavesu a da pri tom ne zurim. Gejlen
nam je svima dao povoda da gledamo u njegovom pravcu.

Frost reče: „Siđi, malena, kako bi te pitali.“

Tanano lice se brzo izgubilo u dobrom porcelanu, poput miša koji se
vratio natrag u svoju rupu. Glas joj je kao uzdah vetra, nežni prolećni
povetarac koji greje kožu i uverava vas da cveće samo spava pod sne-
gom i da nije mrtvo. Njen glas mi je vratio osmeh na lice pre nego što
sam stigla da pomislim na glamur.

„Ne sećam se da ti je glas tako mio, Pisblosom“, primetio je Gejlen.

„Uplašena sam“, rekla je kao da je to dovoljno objašnjenje.

Megi Mej je prevela: „Kada su poluvilenjaci uplašeni, oni koriste
kakvu god da nađu odbranu.“

„Svoj glamur“, rekla sam.

„Tako je“, odgovorila je. Sve nas je gledala skupljenih očiju. Znala je
da se nešto sprema.

„Dođi, malena“, pozvao je Frost i čak je pružio ruku kao da ptici nudi
mesto za sletanje.

„Plašim te se, ubioe Froste, kao što se plašim i Tame“, rekao je glas
među šoljama.

„Da li se plašiš i mene, Pisblosom?“, upitala sam.

Ućutala je na trenutak-dva, a onda rekla: „Ne, ne, vas se ne plašim.“

„Onda mi priđi“, rekla sam i ispružila ruku kako bih pokazala da mi
više odgovara manje intimno mesto za sletanje.

„Zaštitićete me od Tame i ubice Frosta?“, upitala me je.

Potrudila sam se da se ne nasmešim. Trebala mi je koncentracija da
odagnam taj prijatni zvuk. Dodirivanje je još otežavalo stvar, ali sam
želela da je udaljim od sudoperice. Ona je civil, i ako se to nešto što se
krilo pod sudoperom borilo, ne želim da civili dođu pod vatru.

„Dođi, Pisblosom, neću im dozvoliti da te povrede.“

„Obećavate?“

Dojl ju je prekinuo: „Ne može da obeća, jer ne znamo da li si nevina.“

„Nevina?“, glasno je ponovila prestrašenim glasom, poput vetra koji udara u zvona. „Nevina u vezi sa čim, Tamo?“

Ostao je da kleči kraj Onilvina, koji se nije upecao da odgovori na pitanje. Ili je veoma povređen ili se pretvara. „Mala je razlika između pronalaženja leša i pretvaranja da si leš našao tamo gde si ga i postavio.“

Mrko sam ga pogledala. Nije ni čudo što ju je uplašio.

Mirno mi je namignuo, kao da nema ničeg lošeg u onom što je rekao.

Pisblosom je zaječala od histeričnog straha. Nestvarni vetar sada više nije topao već hladan sa onim ledenim nagoveštajem oluje.

Šolje za čaj su zazvečale zbog njenog paničnog pokušaja da se zavuče skroz iza police.

Morala sam da govorim glasnije kako bi me čula. „Obećavam da ti ni Frost ni Dojl neće nauditi.“

Dojl je izustio: „Meri“, kao da sam ga iznenadila.

Tišina kod šolja za čaj, a potom veoma neutralan glas: „Obećavate?“

„Obećavam“, rekla sam. Nisam mislila da je kriva zbog bilo čega, ah za svaki slučaj sam obećala da joj samo Frost i Dojl neće nauditi. Ako bude podrazumevala da sam joj obećala kako je nijedan od mojih stražara neće povrediti, to nije moja greška. Ja sam dovoljno i ši i vila kako bih se našla na sredini sa njom a da se zbog toga ne osećam krivom. Svaki vilenjak od najnižeg do najvećeg zna kakve igre igramo. Izgubiti znači da si nepažljiv i da je prokleta greška tvoja. Lagano je stala ispred porculanskih šolja i došla do ivice police. Ona je jedna od retkih poluvila koja ima kožu poput ljudske. Kosa joj je tamnosmeđa i u talasima joj pada oko lica. Samo tanke crne linije antena kvare izgled savršene lutke. To, kao i krila kojima maše iza leđa.

Njena haljina izgleda kao da je sačinjena od smeđih i ljubičastih listova, iako se 'lišće' pomeralo kao tkanina kad je istupila sa police. Poleta je ka meni, a na Dojlov mig sam se udaljila od stola i od zavesu.

Drugi stražar je povikao: „Megi Mej, da li možete da dođete ovde za trenutak?“ Da nije bila sumnjičava, raspravljala bi se, ali je dozvolila da je pomere sa opasnog mesta.

Pisblosom je našla ugao kako bi me pratila i spustila svoje tanane stope na moj dlan. Njena stopala nisu tako mekana kao Sejdžova, ali je

iste težine, teža nego što je trebalo, kao da ima još nečeg osim tela veličine lutke i leptirovih krila.

Ajvi i Hotorn stadoše ispred mene pa mi je vidik blokiran, ali su nudili svoja tela kao štitove kako bi me zaštitili. Nisam mogla da se bunim.

Ajvi prošaputa: „Nadam se da ću stići da vas krešem pre nego što zbog vas poginem.“ I lotorn ga lupi po grudima iz sve snage.

Ispustio je zvuk Uh! a onda sam čula kako se čepa zavesa i počinje galama.

Pisblosom je poletela ka mom ramenu i sakrila se u kosi, nerazgovetno vrišteći potpuno užasnuta.

Tako malo stvorenje je proizvodilo toliko buke: čula sam kako muškarci viču, ali šta su vikali nisam čula zbog piskavog Pisblosominog vrištanja. Krupna tela stražara su me čuvala ali istovremeno i zaklanjala od dešavanja te sam ostala šlepa u neznanju i mogla sam samo da se ponadam da se ništa previše loše ne dešava. Smatrala sam dobrim znakom to što su stražari još uvek stajali ispred mene i što nisu osetili potrebu da me sakriju između poda i svojih tela. Još nije pretila smrtna opasnost.

Pisblosom se držala za moju kosu i jaknu i vrištala u moje uvo. Suzdržala sam se da je ne zgrabim i zaustavim vrištanje. Bojala sam se da bih joj skršila krila, a posle Beatrisine smrti nisam više znala šta zapravo leči niže vilenjake.

Stavila sam ruku između nje i mog uha, ali sam je povukla jer me je nešto poput trna ili čiode žacnulo.

Prestala je da vrišti i krenula da se izvinjava. Izgleda da sam prstima zakačila njenu narukvicu od ružinog trnja. Na vrhu prsta videla se tačkica krvi.

Dojlov duboki glas prekinuo je Pisblosomino brbljivo izvinjenje. „Zašto se skrivaš od nas?“

Grubi muški glas je odgovorio: „Nisam se skrivao od vas, već od njega.“

Pokušala sam da provirim iza Adejra i Hotorna, ah kako bih se ja pomerila i oni bi se pomerili, zatvarajući moj vidokrug i čuvajući me.

Viknula sam: „Dojle, da li je sigurno?“

„Hotorne, Adejre, dozvolite da princeza vidi našeg zatvorenika.“

„Zatvorenika?“, rekao je grubi glas. „Princezo, nema potrebe za tim.“ Glas mi se učinio nejasno poznatim.

Dva stražara su se pomerila, te sam konačno mogla da vidim dlakavu, omanju figuru koju su Frost i Gejlen držali između sebe. Bio je to hob, rođak braunija.

Hari Hob, koji je već godinama s vremena na vreme radio u kuhinji. Kada ga je Megi Mej zatekla pijanog na poslu – izbacila ga je, kada se kontrolisao — vratila ga je na posao. Visok nešto ispod metra i prekriven gustom tamnom dlakom da je trebalo malo vremena da se shvati kako je nag.

„Zašto se plašiš Onilvina?“, upitao ga je Dojl.

„Mislio sam da je došao da me ubije, kao što je ubio moju Beu.“

Mislim da smo svi na trenutak zaboravili da dišemo.

„Da li si ga video da je to uradio?“, upitao je Dojl. Njegov duboki glas je utonuo u tišinu poput kamena bačenog u bunar. Gekali smo da kamen dođe do dna.

Ah se Onilvinov glas prvi čuo. „Nisam.“ Glas mu je bio nerazgovetan, ne zbog emocija već zbog krvi i razbijenog nosa. „Nisam je dovoljno dobro poznao da bih je ubio.“ Pomučio se da stane na noge i bez ikakvog nagovaranja, Adejr i Amateon su ga uhvatili pod ruke kao da je već zatvorenik. U tom sam trenutku znala da nisam jedina kojoj Onilvin nije drag.

Nastavio je da tvrdi kako je nevin istim onim nejasnim glasom koji je zvučao kao da je jako prehladen ali sam znala da je to zbog krvi u kojoj se gušio.

„Tišina!“, rekao je Dojl, i nije vikao iako se njegov glas daleko čuo.

Onilvin se zaustavio na trenutak dok Hari Hob nije rekao: „Video sam...“

Onilvin ga je prekinuo: „On laže.“

Hari se tad potrudio da ga svi čuju, udarivši u dreku koja je potresala šolje na policama. „Lažem! Lažem! Samo ši može da laže unutar vile-njačkog kraljevstva.“

Dojl zakorači između njih i obojici pokaza da ćute. „Hobe, da li si video kako Onilvin ubija Beatris?“ Okrenuo se kada je čuo zvuk koji je napravio Onilvin. „Ako me opet prekineš, istegliču te odavde.“

Onilvin je načinio zvuk a onda ispljunuo krv na kuhinjski pod.

Megi Mej mu se prikradala sa malim gvozdenim loncem u ruci.

„Ne, Megi“, rekao je Dojl, „nema više bogartovanja.“

„Bogartovanja? Pobogu, Tamo, ako misliš da je to bogartovanje, zasigurno nikad nisi video pravog bogarta.“ Nešto preteče sijalo je u njenim zlatnim očima.

„Ne prisiljavaj me da te proterujem iz tvoje sopstvene kuhinje, Megi Mej.“

„Ne bi' se usudio!“

Bilo je dovoljno da je samo pogleda. Povukla se, mumljajući sebi u bradu, ali je spustila lonac i otišla u udaljeni čošak. Njeni psi su se mreškali oko njenih nogu poput krznene plime.

Dojl je ponovo pogledao Harija Hoba. „Dakle, još jedanput, da li si video Onilvina kako ubija Beatris ili novinara?“

„Ako nije došao da dovrši posao, zašto je pre svih vas došao u kuhinju? Zašto njega ne pitate?“

Dojlov dubok glas je zvučao zlo, skoro režeći. „Pitam te poslednji put, Hari. Ukoliko mi ne odgovoriš jasno i glasno, pustiću Frosta da te protrese ne bi li istresao neki odgovor.“

„Hajde sad, Tamo, nema potrebe da pretiš starom Hariju!“ „Starom Hariju, je li?“, nasmešio se Dojl. „O svojim godinama ne treba da pričaš, barem ne pred nama. Sećam se kad si bio beba, Hari. Sećam se kad si imao porodicu ljudi i imanje o kom si se starao.“

Hari ga je mrko pogledao, tako neprijateljski kao što je gledao i Onilvina. „Nema razloga da podsećaš na stare uspomene, Tamo.“ Zvučao je nabusito.

„Onda mi odgovori jasno i glasno i niko ovde neće doznati kako si ostao bez doma.“

„Ne bi reka“, zatezao je Hari.

„Reci mi istinu, Hari Hobe, ili ću ja izreći istinu za koju ne želiš da se sazna.“

Hari se namrgodio gledajući u pod. Činio se još manjim i još krhkijim nego što bi trebalo, dok su ga dva stražara držala. Možda je tražio saosećanje, ali ako i jeste, odabrao je pogrešnu publiku.

Dojl je kleknuo pred njim, oslanjajući se na prste. „Poslednji put, Hari. Da li si video kako Onilvin ubija Beatris i/ili ljudskog novinara?“

To 'i/ili' predstavljalo je dobar pristup, jer je bez toga Hari mogao da izvrdna – ukoliko je video jedno a ne dva ubistva.

Odgovorio je, još uvek gledajući u pod: „Ne.“

„Šta 'ne'?", upitao je Dojl.

Hari je na to podigao pogled, dok su mu tamne oči sevale od besa. „Ne, nisam video da li je gospodar drveća ubio moju Beatris ili čoveka.”

„Zašto si se onda sakrio od njega?”

„Nisam znala da se tamo sakrio”, rekla je Megi Mej. „Mož' biti, Tamo, da se nije skrivao od gospodara drveća.”

„Vrlo dobro”, rekao je Dojl, potvrdno klimajući glavom. Ustao je i postavio Megino pitanje: „Zašto si se sakrio, Hari?”

„Video sam ga”, i pošto su mu držali ruke pokazao je pokretom glave, na Onilvina koji je još uvek bio pod stražom.

Čekali smo da kaže još nešto, ali je on izgleda mislio da je dovoljno rekao. Dojl ga je podsticao: „A zašto bi se krio od Onilvina?”

„Pomislio sam da je on njen šii ljubavnik, eto za'to.”

Nisam mogla da se suzdržim. Nasmejala sam se. Hari me je mrko pogledao.

„Žao mi je, Hobe, ali Onilvin ni mene ne smatra dovoljno čistokrvnom. Ne mogu ni da ga zamislim sa ljubavnicom koja nije ši.”

„Hvala vam, princezo”, Onilvin izgovori to onim nejasnim glasom.

Pogledala sam ga popreko i odgovorila: „To nije kompliment.”

„Svejedno”, rekao je, „zahvalan sam na istinitim recima.”

„Ko bi, sem njenog ši ljubavnika, ovde došao sam?”, upitao je Hari.

„Dobro pitanje”, rekla sam i pogledala Dojla.

Ovlaš je klimnuo glavom i rekao: „Zašto si otišao ispred nas, Onilvine?”

„Nije me zanimao princezin nastup. Kraljica me je davno izlečila od voajerizma.”

Niko nije imao ništa da doda, ali je Dojl upitao: „Zato si požurio da ispitaš svedoke sam, bez dozvole bilo svog zapovednika ili nekog drugog nadređenog?”

„Činilo mi se da ste svi ... zauzeti.” Čak i sa slomljenim nosom jasno se primećivao sarkazam.

„Niste ga dovoljno jako udarili, Meri”, rekao je Gejlen i moj nežni vitez imao je ne tako nežan pogled.

„Da li si požurio kako bi potražio odgovore, ili da bi ih sakrio?”, upitao je Dojl.

„Nisam ničiji ljubavnik. Sasvim sigurno ne bih rizikovao da padnem u kraljičinu nemilost zbog nekog ko nije ši." Jasno se osećalo prezrenje u njegovom glasu.

„Da li je iko od vas znao da je Beatris imala ši ljubavnika?", upitao je Dojl.

Megi Mej je odgovorila: „Ne, rekla sam svim mo'im ljudima da se manu velikih. Samo patnja proizlazi iz toga."

„Dakle, da je Beatris imala ši ljubavnika ", pitala sam, „sakrila bi to od tebe?"

„O, najverovatnije."

Pogledala sam malenu plavu figuru koja je gotovo ostala skrivena iza Gejlenovog vrata. „Mag?"

Gejlen je morao da kaže: „Princeza ti je postavila pitanje, Mag."

Bila je isuviše zauzeta igranjem sa kovrdžama na potiljku da bi obratila pažnju na bilo šta drugo. Nije glupa, ah sam je već videla ovakvu, kao da ju je dodir šia ošamutio.

Provirila je iza njegovog vrata dok su joj krila nervozno treperila. „Molim?", pitala je.

„Da li je Beatris imala ljubavnika za koga znaš?"

Pokazala je na Harija. „Njega."

„Da li je imala ši ljubavnika?", upitala sam je.

Oči su joj se razrogačile. „Ši ljubavnika? Beatris..." Odmahnula je glavom. „Da sam znala, pitala bih je da mi dozvoli da ga dodirnem."

„Beatris nikada to ne bi rekla Mag", zaključila je Pisblosom.

Potražila sam je pogledom i ugledala je kako sedi povrh lonaca koji su visili sa kuka na obližnjem zidu. „Da li je tebi rekla?"

„Jeste."

„Ko je bio njen ši ljubavnik?", upitao je Hari nestrpljivo.

Niko od nas ništa nije rekao, jer smo to svi hteli da saznamo.

„Nije htela da mi kaže, rekla je da ju je naterao da obeća kako neće nikome reći ili će on da raskine vezu."

„Zašto bi zbog toga raskinuo vezu?", pitao je Dojl. „Osim..."

Frost je dovršio. „Osim ako nije kraljevski stražar."

„Ko bi rizikovao smrt u mukama zbog nekog manje plemenitog od šia?", upitao je Amateon.

Neprijateljski sam ga pogledala.

„Ne zaslužujem takav pogled, princezo. To je istina."

Htela sam da to raspravim ah sam se zaustavila. Niži vilenjaci su mi bili ljubavnici u Los Andelesu, i bilo je divno, ali... ali sam žudela za drugima. Jednom kada imate punu pažnju drugog šia, svi su zaista niži. Htela sam da se raspravljam sa Amateonom, ali nisam mogla, jer ne bih bila iskrena.

„Neću se raspravljati sa tobom, Amateone“, rekla sam.

„Zato što ne možete“, odgovorio mi je. Čvrsto je držao Onilvina, ali mu je pažnja bila na meni.

Prihvatila sam to uz klimanje glavom.

„Ali, ako to nije stražar“, upitao je Gejlen, „zašto bi mario što drugi znaju za njegovu vezu sa Beatris?“

Pogledala sam ga, tražeći na njegovom licu trag koji bi mi pokazao da zna koliko je to pitanje naivno, ali ničeg sličnog nije bilo.

Mag se ušuškala oko njegovog vrata i izgovorila nešto u ime većine nas. „To je tako divno.“

„Molim?“, pitao je Gejlen.

„Ima ih koji se petljaju sa nama nižima“, primetila je Megi Mej, „ali ih je malo spremno da to javno priznaju.“

Gejlen se namrštio. „Zašto ne?“

Amateon mu je odgovorio: „Je l' živiš na istom dvoru kao i mi?“

Gejlen slegnu ramenima i gotovo izgura Mag. Pomogao joj je da se vrati u ravnotežu pruživši joj prste kako bi to sama uradila. „Ljubav je isuviše dragocena da bi je se neko stideo.“

Da ga već ne volim, zavolela bih ga u tom času.

„U pravu si, prijatelju“, rekao je Dojl, „ali naša slobodna braća se ne osećaju uvek tako.“

„Sujeta! Kakva sujeta, da se stidiš nečeg za šta bi mi dah toliko toga“, rekao je Adejr.

„Ko bi priznao da je u krevet odveo nekog sa krilima?“, pitao je Onilvin.

„Dovoljno dobro da se kreše, ali ne i da se voli?“, upitala je Megi Mej.

Neki stražari nisu hteli da je pogledaju u oči. Dojl nije imao problema da se suoči sa tim ispitujućim zlatnim očima. „Da li je Hari Hob bio njen ljubavnik?“

Klimnula je glavom. „Jeste.“

Mag i Piblosom su uglas odgovorili: „Da.“

Dojl se okrenuo ka Hariju. „Ne dešava se svakom hodu da deli svoju ljubavnicu sa šijem."

„Nije bila ljubavnica, voleo sam devojkju."

„Kako si se osećao zbog toga što deliš svoju devojkju sa drugim?"

„Beatris je raskinula sa Harijem", rekla je Pisblosom.

„Al' smo se pomirili", dodao je Hari.

Pisblosom to potvrdi.

„Raskinula je sa šiem", rekao je.

„Šutnula je šia zbog tebe?", upitala je Mag i nasmejala se visokim zvonkim zvukom.

„Nemoj da mu se smeješ, Mag", prekorela ju je Megi Mej. „Nekada je ljubav veća od magije ili velikih moći."

„Da li si znala da je Beatris ostavila Harija?", pitala sam.

„Naravski, kao i da mu se vratila."

„Ako je raskinula sa njim", pitao je Dojl, „zašto ga je Hari očekivao dole u kuhinji?"

„Beatris je rekla da je od nje tražio da radi užasne stvari. Prvo je pristala, a onda se predomislila."

„Kakve užasne stvari?", pitao je Dojl.

„Nije htela da mi kaže. Rekla je da je toliko užasno, da niko ne bi verovao kako to potiče od njega."

Mi smo od Ansilijevih, ne Silijevih, što znači da smo spremni da priznamo većinu onog što želimo. Šta je to toliko grozno da je nepojmljivo? Koja je to perverzija od koje je Beatris pobegla u strahu?

„Njen ši gospodar je zahtevao poslednji susret, kako bi pokušao da ubedi Beatris da se predomisli. Preklinjao sam je da se ne sastaje sa njim."

„Zašto? Da li si se plašio za njenu bezbednost?", upitao je Dojl.

„Ne, ne zbog toga. Da mi je to ikada palo na pamet, nikada joj ne bih dozvolio da se sastane sa njim sama.", odgovorio je Hari.

„Zašto onda nisi hteo da se sretnu?"

„Iz ljubomore, naravno! Uplašio sam se da će je ponovo osvojiti. Neka mi je Boginja u pomoći, bio sam zaslepljen ljubomorom."

Dojl je sigurno dao neki znak, jer su Frost i Gejlen pustili Harijeve ruke. Stajao je i trljao ruku koju mu je držao Frost.

„I sakrio si se kada si ugledao Onilvina, jer si mislio da je on njen ljubavnik."

„Mislili smo da se vratio da ubije Harija“, rekla je Pisblosom. „Ako je ikome i rekla tu tajnu, to bi najverovatnije bio Hari. Rekla sam mu da se sakrije.“

„Ako si se uplašio samo Onilvina, zašto nisi izašao kada si shvatio da smo svi mi ovde?“, zapitao je Dojl.

„Da li bi ti želeo da bilo ko sazna da si se sakrio umesto da se boriš sa onim za koga misliš da ti je ubio ženu koju voliš? Da li želim da Tama i ubica Frost znaju da sam takva kukavica?“

„Onilvine“, pitao je Dojl, „pravi razlog zbog koga si došao ispred svih nas?“

On je otvorio usta, morao je da pročisti grlo pre nego što je izgovorio: „Istinu onda, znam da me princeza prezire. Sa ovoliko muškaraca na izvolite, držaće me neko vreme podalje od svog kreveta. Hteo sam da ponovo dodirnem ženu. Mislio sam da ću, ako nađem neki trag, pomoći da se raščisti ova zbrka, što će zauzvrat pomoći i meni.“

Zurila sam u njegovo okrvavljeno lice, u te ljutite oči. Uzvratio je pogled.

„Zašto ti ne verujem?“, pitala sam.

Njegove su oči izgledale ljutito i prezrivo na krvavoj maski njegovog lica. „Da li bih vam priznao takvu svoju slabost da nije istina?“

Razmislila sam o tome na trenutak. „I ti mene mrziš.“, rekla sam.

„Gotovo sve bih učinio da stanem na kraj ovoj svojoj potrebi, princezo. Šta god da sam nekada osećao, prilika da utažim ovu žeđ prevazilazi lojalnost koju sam mislio da posedujem.“

Zurili smo jedno u drugo, i ne znam kako bih odgovorila da Dojl nije iznenada rekao: „Osećate ovaj miris?“

JEDANAESTO POGLAVLJE

Dojl je onjušio vazduh i koji trenutak kasnije i ja sam osetila da miriše na svežu krv. Prišla sam mu. „Šta to miriše, Tamo?“, upitala je Megi Mej.

Stavio je ruku na mač i ostali su krenuli da izvlače svoje oružje. Ne verujem da je iko od njih namirisao isto što i mi, ali su verovali Dojlovom instinktu.

„U redu je“, rekao je ali je ipak isukao mač, a to nikog u prostoriji nije ostavilo ravnodušnim. Kada je u potpunosti izvukao sečivo iz korica, krv je navirala na голу oštricu kao da je sam mač krvario.

Hari se spotakao i ustuknuo od njega i tog mača koji krvari. Kako da mu zamerim? Piblosom je vrisnula a Mag je zagnjurila lice u Gejlenov vrat.

„Neka nam je Boginja u pomoći“, rekao je Frost. „Šta je to?“

„Krom Kruah“, rekao je Dojl.

Namah sam se setila da koristi Risovo pravo ime, kada je bio božanstvo. Krom Kruah – crvena kandža. Gledajući kako krv kaplje na izriban kuhinjski pod, počela sam da nagađam odakle je došlo to ime.

Megi Mej je rekla: „Krom Kruah, tako je. Pa, šta kaže?“

Krv je sačinjavala slova na podu: NOSITE LI NEKO NEMAGIJSKO ORUŽJE?

„Oh!“, uzviknuo je Dojl a kunem se da je izgledao gotovo postišeno. „Mogu li da pozajmim kuhinjski nož, Megi Mej?“

Zaškiljila je očima ali je klimnula glavom. „Naravno.“

Uzeo je jedan dugačak nož za seckanje opakog izgleda i položio prst na pljosnatu stranu sečiva. Srebro sečiva se istog trenutka zamaglilo.

Risovo lice je zasijalo na svetloj površini. „Znaš li koliko sam krvi potrošio kako bih te dozvao?“

„Zaboravio sam da nosim samo začarana sečiva“, i ponovo sam imala tu retku priliku da vidim Dojla postišenog zbog nečeg što mu je promaklo.

„Čiju si krv koristio?“, povikao je Gejlen.

„Svoju. Mogu da se iscelim, ali je svejedno bolno kad to radim, a panduri su potpuno odlepili.“

„Koliko ti još stražara treba?", upitao je Dojl.

„Ne znam. Zavisi od broja policajaca koje Meri pusti u kraljevstvo."

Stala sam uz Dojla kako bi me Ris bolje video. „Koliko je policajaca tu?"

„Računam lokalne ili federalne?", pitao je Ris.

„Federalne?", začudila sam se. „Misliš na FBI?" „Aha."

„Njih nisam zvala."

„Kažu da ste zvali nekog agenta Džileta."

„Zvala sam ga, ah mu nisam rekla da pozove FBI."

„E pa, agent Džilet je pozvao lokalni tim federalaca na žurku. Rekao im je, ih natuknuo, da tražite pomoć federalaca."

„Zoveš da pitaš da li federalci mogu da uđu?"

„Zapravo ne, zovem zato što je oblast oko vilenjačkog kraljevstva vlasništvo savezne države, i federalci pokušavaju da objasne lokalnim policajcima kako ovi nemaju prava da budu ovde."

„Molim te, reci mi da preteruješ", ponadala sam se.

Slika se zamutila na trenutak pre nego što sam shvatila da je pomerio glavu. „Ne preterujem. Otpočinjte pravo odmeravanje 'čiji je veći!'"

„Možeš li da pozoveš glavnog agenta?"

„Ne. Da li imate predstavu koliko puta sam morao da se posećem kako bih imao dovoljno krvi da ispišem onu poruku? Neće hteti ni da se približe ovoj oštrici. Ako hoćete da razgovarate sa ljudima, moraćete da odaberete neki uobičajen način komunikacije. Mada, ne verujem da će telefonski poziv da završi posao."

„Šta predlažeš?", upitao je Dojl.

„Dovedi princezu ovde jer je ona upućivala pozive. Ono malo uvažavanja koje sam imao nestalo je u snegu natopljenom krvlju. Sada me se plaše." Snažno je uzdahnuo te je na čas zamaglio oštricu. „Zaboravio sam taj pogled ljudi. Nije da mi nedostaje to kad sam bio Krom Kruah."

„Izvini što insistiram na takvom pristupu", rekao je Dojl. „Princeza i ja dolazimo uskoro."

„Vidimo se!", i oštrici se vratio sjaj uglačanog metala.

„Izgleda da vas je vaš agent Džilet pogrešno razumeo."

Odmahnula sam glavom. „Nije me pogrešno razumeo. Nije me video od moje osamnaeste ili devetnaeste godine. Ponaša se kao da još uvek imam toliko godina."

„Nada se da će uspjeti da se umuva u rešavanje ovog slučaja“, primetio je Dojl.

Klimnula sam glavom.

„Ne želite da se federalci naljute na nas“, rekao je Gejlen. „Postoji mogućnost da će lokalnoj policijskoj laboratoriji trebati više pomoći sa onim što budu otkrili večeras.“ Krenuo je ka meni, nateravši Mag da podigne glavu i pronade ravnotežu.

Dobra, pronicljiva opaska. Prišla sam mu smešeći se i dodirnula lice. Dodirnula sam obraz pored kog Mag nije sedela. „Uvek gledaš da smiriš stvari.“

Stavio je dlan preko mog i pritisnuo ga na obraz. „Samo da izvučem maksimum iz situacije.“

Propela sam se na prste a on se nagnuo kako bih mogla da ga nežno poljubim. Mag je ispustila zvuk, nešto poput mljackanja kao da joj prija što se nalazi tako blizu nas. „Daj nam prostora, Mag“, rekla sam. Napućila je usta ali je odletela. Oslonila sam se na njega na trenutak, pustila da me njegove snažne ruke zagrlje. Da živimo u neko drugo, nežnije vreme, Gejlen bi bio savršen – da je mir ono čemu težimo, ah, zapravo, nije.

„Šta ćete da uradite sa FBI-jem?“ Dojl je shvatio da neću uraditi baš ono što mi je Gejlen predložio.

„Upoznaću se sa lokalcem i dati mu poruku za Džileta.“

„A kakva će biti ta poruka?“, pitao je.

„Da više nisam dete, i da ne može da manipuliše sa mnom kao da jesam.“

Frost se namrštitio. „Pozvali ste ljudsku nauku u naše kraljevstvo da nam pomognu oko rešavanja ovih ubistava. To je sve lepo i fino, ah ja dovoljno poznajem njihov sistem i slažem se sa Gejlenom. Ne možemo da dozvolimo da ih sasvim odbijemo...“

„...jer nam mogu zatrebati kasnije“, završila sam.

Frost klimnu glavom. „Da.“

Nije se često dešavalo da se Gejlen i Frost u potpunosti slažu, što je verovatno značilo da su u pravu. „Učiniću sve što mogu da ne uvredim FBI, ah ako izađemo i pokažemo se slabim oni neće otići, i sve će da uspore. Nemamo vremena za igranje ratova za teritoriju. Osim toga, ovo je naša teritorija.“

„Hajde onda da to naglasimo vlastima“, rekao je Dojl, „lokalnim i savezanim.“ Ponudio mi je svoju ruku i ja sam je prihvatila, osećajući čvrstinu mišića pod kožom jakne. Tada sam se setila da se moj zimski kaput još uvek nalazi na aerodromu, ukoliko se neko nije setio da ga spase. Treba mi nešto da nosim po decembarskoj zimi. Razmišljala sam čiji kaput da pozajmim.

Poslali smo Onilvina po iscelitelja. Još uvek nisam znala da li da verujem u ono što je rekao. Da li je pošao pre nas kako bi mi se umilio ili je imao nešto drugo na umu? Nešto opasnije ili sam ja samo pokušavala da nađem izgovor da se ne upuštam u seks sa njim. Možda, a možda je Onilvin zaslužio moje nepoverenje.

DVANAESTO POGLAVLJE

Dojl i Frost su me dopratili do sobe kako bih se presvukla u topliju odeću. Ne znam čiji sam ogrtač pozajmila, ali mi je odgovarao jer je kraj ogrtača jedva dodirivao pod sobe. Krzno je bilo bež i boje ćilibara i gotovo crvenkasto smeđeg zlata. Zaista je prelepo, ah sam o njemu razmišljala kao i inače o krznenim kaputima; verujem da krzno bolje stoji životinji kojoj pripada. Pokušala sam da objasnim kako želim kaput od kože ili nešto od vune, ah, pošto su prošli vekovi otkad su ši gajili domaće životinje, vune i kože nije bilo. Osim toga, Frost me je ubedio da su životinju pojeli pošto su je ubili.

„Koja je to životinja?“, pitala sam. Nikada nisam videla neku sa ovakvim krznom.

„Trol“, odgovorio je.

Prestala sam da gladim krzno. Nikada nisam videla trola, ah sam znala da su vrsta vilenjaka i premda ne najpametniji, civilizovan su narod. „To baš i nije životinja; ovo je ljudožderstvo.“

„Nikad nije ni rekao da je u pitanju životinja“, rekao je Dojl, „vi ste. Krećemo? Policija nas čeka.“

„Ako ne želim da nosim životinjsko krzno, zar vam obojici nije palo na pamet da bi me još više uznemirilo nošenje nečeg što je napravljeno od gotovo iste vrste kao i naše?“

Frost je uzdahnuo i zavalio se dublje u veliku crnu stolicu koja je, nažalost, odgovarala novom dekoru kojim je kraljica uredila moju sobu. Ličila je na scenografiju za neki darkerski pornografski film, ili za sahranu na kojoj će lež da dobije isuviše pažnje.

„Ubio sam trola. Krzno je trofej. Ne razumem vašu nedoumicu oko nošenja tog krzna.“ Frost je izgledao avetinjski bledo u toj crnoj kožnoj fotelji i čudno dekadentan u svom krznenom kaputu. Njegovu do članka dugačku bundu od srebrne lisice doneli su sa aerodroma. Pomislila sam da su kožni kaputi nestali jer niko nije znao čiji su, dok je bunda ostala, jer ko bi drugi od mojih stražara imao dugačku bundu koja odgovara tako širokim ramenima.

Okrenula sam se Dojlu. „To je kao da nosiš kožu neke osobe kao kaput.“

Ljutitog lica, Dojl me je snažno zgrabio za ruku – to se odražavalo u bolu koji sam osećala u njoj. „Vi ste princeza sa Neblagosiljanog dvora. Jednog dana ćete vladati ovim dvorom. Ne smete pokazivati toliko slabosti ako želite da preživite!”

U njegovim crnim očima videli su se delići sjajnih boja poput psihodeličnih svitaca. Na trenutak sam osetila vrtoglavicu a potom se našla na tlu u svojim čizmama za sneg, i mogla sam da ga pogledam u oči a da se ne onesvestim. Da je to uradio namerno ne bih mogla tako lako da zaboravim, ali je njegova ljutnja, a ne volja prizvala moć. Ljutnja se lakše izbegava od snage volje.

Frost je stao na noge. „Dojle, nije to tako veliki problem.” Zvučao je neuverljivo a znam i zašto. Ovo je Dojl, njegov zapovednik, nepomična, neosećajna Tama. On nikada nema napade.

Dojl me cimnu ka sebi i osetih puzajuću nit energije kako je njegova moć narastala. Iskezio mi se u lice: „Neće da nosi kožu naših uvaženih neprijatelja. Policija nas čeka, naši stoje na hladnom a njoj se ne sviđa krzno! Takva nežna osećanja za nekog ko je upravo kresao stranca na podu pred svima nama.” Pogledala sam ga razjapljenih usta, isuviše zapanjena da bih mogla nešto da kažem ili uradim.

„Dojle!” Frost je stao kraj nas, rukom krenuvši ka meni, kao da će da me odvede od Tame. Ah mu ruka klonu, jer Frost, kao i ja, nije siguran šta će Dojl da uradi ako ovaj pokuša da me izbavi iz njegovog stiska. Dojl nije ličio na sebe, pa sam strahovala baš kao i Frost.

Dojl je zabacio glavom i zavrištao u agoniji od usamljenosti. Vrisak se završio zavijanjem od kojeg sam se naježila. Naglo me je pustio i gotovo gurnuo na Frosta koji me je uhvatio i okrenuo tako da je svojim širokim ramenima stajao između mene i svog zapovednika.

Dojl se srušio na pod u okrilje crne kože, dok mu se pletenica poput zmije uvijala oko nogu.

Posle kratkog vremena sam shvatila da jeca. Frost i ja smo se pogledali. Nismo imah blagu predstavu šta se dešava sa našim hladnokrvnim Tamom.

Pošla sam ka njemu ah me je Frost zadržao i odmahnuo glavom. U pravu je ali su mi se grudi stegle od Dojlovih jecaja.

Frost je kleknuo kraj njega i položio belu ruku na Dojlovo tamno rame. „Zapovedniče moj, Dojle, šta te muči?”

Dojl je pokrio lice rukama i povio se dok su mu dlanovi gotovo dodirivah pod. Sklupčao se a glas mu se gubio u suzama i besu. „Ne mogu ovo da radim.“ Pridigao se na noge i ruke, klonule glave. „Ne mogu da podnesem.“ Podigao je glavu i zgrabio Frosta za ruku, baš kao i mene, gotovo molećivo. „Ne mogu da budem ponovo ono što sam bio ovde. Ne mogu da stojim pored nje i gledam kako je drugi imaju. Nisam toliko snažan, niti toliko dobar.“

Frost klimnu glavom i povuče ga u zagrljaj. Držao ga je čvrsto i snažno, lica punog tuge.

Nešto važno mi je promaklo. Nešto se dogodilo ne samo Dojlu već i Frostu. Ovo nije priličilo njegovim uobičajenim promenama raspoloženja. Ovo je žalost, ali za čim?

„Šta se dogodilo?“, pitala sam ih.

Dojl odmahnu glavom naslonjenom na Frostovo rame. „Ona ne razume. Ona ne zna šta to znači.“

„Šta?“ Strah je počeo da se penje uz kičmu i da mi golica stomak. Koža mi se hladila pri nagoveštaju užasa.

Frost me je pogledao očima koje su sijale od neprolivenih suza. „Prsten je odabrao vašeg kralja, Meredith.“

„O čemu govoriš?“, pitala sam ga.

„O Mistralu“, rekao je Dojl dižući glavu kako bih mu videla lice. „Prsten je izabrao Mistrala. A ja ne mogu da mu dopustim da vas ima.“

Zurila sam u njega. „Šta brbljate? Postoji samo jedan način da se izabere kralj, a ja nisam noseća.“

„Jeste li sigurni u to?“, pitao je Frost mirnog lica što od njega nisam očekivala. Kao da je uz Dojla koji se slomio Frost morao da se drži bolje nego što se navikao.

„Da, mislim...“, razmišljala sam o onome što je rekao. „Isuviše je rano da bih bila sigurna.“

Dojl je snažno odmahnuo glavom te je njegova teška pletenica zašuštala po kožnom oklopu. „Prsten nikada nije oživeo za bilo koga od nas. Nikada vaš seks sa nama nije bio takav. Šta drugo može da znači to – osim da ga je prsten izabrao?“

„Ne znam, ah...“ Suočena sa njegovim bolom nisam znala šta da kažem. Gledala sam u jednog pa u drugog. Na licima im se jasno videlo da u to veruju. Grudi su mi se stegle gledajući ih tako okupljene, isprepletenu tamu i svetlost. Iznenada mi je postalo teško da dišem. Soba se

činila vrućom i tesnom. Ako sam zatrudnela sa Mistralom izgubiću njih dvojicu. Biću u monogamnoj vezi sa Mistralom. Seks je bio izvanredan, možda fantastičan, ali je to samo seks, a... „Ne volim ga." Kako sam to izgovorila, shvatila sam da je to detinjasta molba. Detinjasta želja.

„Kraljica se ne udaje iz ljubavi." Dojlov duboki glas jedva se suzdržavao od plača.

„Sačekajte, mislila sam da prsten nalazi nečiju pravu ljubav, savršenog para."

„Da", potvrdio je Frost.

„Nika i Bidi su ljudi jedno za drugim", rezonovala sam. „Oni se gledaju kao da niko drugi na svetu ne postoji."

Obojica klimnuše glavama. Frost je rekao: „Uvek je tako sa onima koje prsten bira."

„Ali Mistral i ja ne gledamo jedno drugo na taj način."

„Niste videli njegovo lice posle", rekao je Dojl. „Ja jesam."

„I ja", dodao je Frost.

Odmahnula sam rukom. „To je prvi seks koji je imao vekovima; i to magičan seks – pokrenut moćima. To udara u glavu. Svaki muškarac bi me tako gledao, ah to je požuda a ne ljubav."

Frost me mrko pogleda. Dojl je samo blenuo kao da je istrošio sve emocije.

„Ja sigurno tako ne doživljam Mistrala."

Frost je sumnjičavo gledao. „Ne osećate se tako, stvarno?"

Odrečno sam klimnula glavom. „Ako ga je prsten odabrao, trebalo bi da sam zaljubljena u njega, zar ne?"

Frost klimnu glavom.

„Ne doživljam tako Mistrala."

„Kako da ne poželite ono što smo videli u hodniku?", upitao je Dojl gotovo bezizražajnim glasom, kao da je sve to za njega previše.

„Bilo je fantastično, ali da li vam je palo na pamet da je seks bio tako magičan jer sam prvi put nosila prsten dok sam vodila ljubav unutar kraljevstva?"

Dojl je zatreptao pokušavajući da se usredsredi. Gledala sam ga kako se bori sa očajanjem koje pokušava da ga otupi. Frost je govorio u zajedničko ime: „Sigurno ste vodili ljubav sa jednim od nas unutar kraljevstva."

Odmahnula sam glavom. „Ne verujem, a da jesam, nisam nosila prsten. Čak i u Los Angelesu nisam često nosila prsten tokom seksa.”

„Jer je moć isuviše nepredvidljiva”, zaključio je Dojl. Pogledao me je. „Da li smo ispali budale što smo ga sklonili?”

Prsten na mojoj ruci jedanput je zapulsirao, kao da mi stiska ruku. Progutala sam knedlu i klimnula glavom. „Prsten misli da je tako.”

Dojl je protrljao tragove suza na svojoj koži. „Zaista ne volite Mistrala?”

„Ne.”

„Možda ste ipak trudni”, prokomentarisao je.

„Prsten donosi plodnost, ah i više od toga”, rekao je Frost. „Ako Meredith ne voli Mistrala, onda on možda nije njen par.”

„On misli da jesmo?”

Gledala sam kako se Dojl pribira, sakuplja svu svoju mračnu energiju. „Najverovatnije.”

„Znam da Ris misli tako, jer je to i rekao”, primetio je Frost.

„A Gejlen?”

„On je ophrvan moćima prstena. Oni koje je prsten ophrvao verovatno nisu dovoljno pribrani.”

„Samo ti, Ris, Dojl i Mistral izgledate kao da vas moći nisu opile.”

„Mistral je deo magije. Ris je zakasnio.”

„Ali zašto vas dvojica?”

Pogledali su se, Frost je progovorio a Dojl nije hteo da me gleda. „Prsten nema moći nad onima koji su već zaljubljeni.”

„Ako je to prava ljubav”, rekao je Dojl, a onda me pogledao tužnim očima a ja sam poželela da to nije učinio. Oči su mu tužne još od vremena kada niko od njih nije uspeo da me učini nosećom u Los Angelesu.

Pogledala sam ih, i po prvi put shvatila da ukoliko moram da biram između prestola i ove dvojice muškaraca, nisam sigurna šta bih izabrala. Nisam sigurna da sam dovoljno kraljica da bih toliko žrtvovala. Ah dok je Sel živ, voleo bi da me vidi mrtvu, a njemu ne mogu da predam ostatak kraljevstva, čak i kad bi se zakleo da bi mene i one koje volim ostavio u životu. Ne bih mogla da mu predam svoj narod. Andejs je pored njega izgledala pribrano i plemenito. Ne bih mogla da predam kraljevstvo u Selove sadističke ruke. Previše sam očeva ćerka da bih to mogla.

Ali sam ovde stajala i osećala kako svet nestaje pri pomisli na gubitak Dojla i Frosta.

Setila sam se nečega i rekla: „Činjenica da je Gejlen ophrvan znači da nije stvarno zaljubljen?”

Iznenadili su se, zgledali i potom obojica klimnuli glavom. „Mislim da bi se mlađani pobunio”, rekao je Frost, „ali da, to bi trebalo da znači to.”

Pokušala sam da zamislim svog dragog nežnog Gejlenu u rukama neke druge, i ta me misao nije ispunila žaljenjem. Zapravo, saznanje da će tamo negde prsten da mu nađe nekoga kako ne bi žalio za mnom – ispunilo me izvesnim mirom.

Nasmešila sam se.

„Zašto se smešite?”, upitao je Dojl.

„Jer me pomisao na to ne boli.” Prišla sam i vrhovima prstiju dodirnula im lica. „Pomisao da mogu da izgubim vas dvojicu ..to mi zadaje bol.” Uхватила sam ih za obraze vodeći računa da ne dodirnem Frostovo lice prstenom. Htela sam da ih dodirnem bez uplitanja magije. Dojlova koža je toplija nego što je uobičajeno za ljude, i takva je još od one večeri kada je otkrio da može da se pretvori u životinju. Frostova koža je nešto hladnija od normalne za ljude. Nije oduvek takva, ali je često hladna na dodir. Prvi put sam to primetila u Los Anđelesu pošto je on takođe našao nešto božansko kroz moć putira.

Držala sam ih, vruće i hladno, svetio i tamno, i zapitala sam se da li zaista negde u kraljevstvu postoji muškarac koji će učiniti da ih zaboravim i svoje zaljubljene oči okrenem njemu. Cenim ovu ljubav koju smo polako, uz napor i poverenje, tokom nedelja i meseci razvili. Znala sam da i kad bi sva magija na svetu nestala, ja bi ih još uvek volela. A posle ovog što su mi pokazali večeras, pomislila sam da bi i oni mene voleli.

Približila sam im lica kako bi se dodirnula i kako bih mogla da ih poljubim u isto vreme i smestila svoje između njihovih. Prošaputala sam istinu u svilenu Frostovu kosu i toplotu Dojlove kože. „Odrekla bih se vilenjačkog kraljevstva, prestola, svega što jesam ili što bih mogla da budem samo da vas imam u svom krevetu do kraja života.”

Dojlova me je ruka prva pronašla, a sledila je Frostova i oni me povukoše na kolena, obujmiše me svojim telima, čvrsto me držeći u svom sigurnom zagrljaju. Dojl je progovorio, brade pritisnute na vrh moje glave. „Dopustio bih vam to da postoji neko drugi vredan presto-

la." Položio je obraz na moju kosu snažno me pritiskajući. „Dao bih život za miris vaše kose na svom jastuku, ah služim na ovom dvoru isuviše dugo da bih ga predao Selu u ruke."

Frostove ruke su šetale niz moje telo, nemarno prateći konturu mog boka ispod gaćica koje sam obukla. „Priče koje su nam ispričah prinčevi stražari..." Zadrhtao je, dok mu se ruka kojom me je mazio grčila.

Odmaknula sam se od njih dovoljno da im vidim lica. „Mislila sam da su stražari isuviše plaše Sela da bi o njemu pričah."

Dojl me je ponovo privukao, ali me je okrenuo tako da sam gotovo ležala u njihovim krilima. „Neki od prinčevih stražara imaju pristup ljudskim novinama i časopisima", rekao je Dojl. „Primitili su da se vaši stražari bolje provode od kraljičinih Gavranova ili prinčevih Zdralova."

„Još uvek ne mogu da se naviknem na to njihovo ime, Ždralovi. To je ptica moga oca, njegov zaštitnik."

„Mnogi od njih su bili Esusovi stražari", rekao je Frost. Držao mi je ruku. „Jednostavno su ih predali Selu posle Esusove smrti."

„Da li su imali izbora?", pitala sam. U to vreme, najmanje sam brinula za očeve stražare, zar ga nisu izneverili? Zar nisu dopustili da bude ubijen? Sada sam se pitala koliko njih bi prekršilo zakletvu kraljevskih stražara da su imali izbora.

Dojl je rukom uhvatio moj obraz kako bi mi skrenuo pažnju na sebe. „Neke Selove ptice su doletele do nas kako bi nam ispričale o svom životu pod njim nakon što ste sinoć poslali po vaše stražare."

„Zašto im je to razvezalo jezike?"

„Pokazalo im je da brinete o svim svojim stražarima, ne samo o onima koji vam se sviđaju. Takvu brigu Zdralovi nisu videli dugi niz godina."

Osetila sam kako je Frostovo telo zadrhtalo uz moje. „Mislio sam da su patnje koje trpimo pod kraljicom dovoljno užasne..." Odmahnuo je glavom. „Kakve priče."

„Ne smemo mu predati dvor, Meredith", rekao je Dojl. „Mislim da je zbilja lud."

„To što je zatvoren i zlostavljan neće promeniti stvari", rekla sam.

„Neće.", potvrdio je.

„Ispričaj joj ostalo.", rekao je Frost.

Dojl je uzdahnuo. „Sećate se da je kraljica dozvolila da Sel zadovolji svoju potrebu uz pomoć jednog stražara."

Klimnula sam glavom. „Da, i te večeri je neko pokušao da ubije i mene i kraljicu.”

„Da, ah nismo sasvim sigurni da je to naredio Sel. To su mogli da budu oni njemu lojalni u pokušaju da ga spasu pre nego što skroz poludi i svima pokaže kakav je zapravo.”

„Misliš da bi plemstvo odbilo da ga sledi?”

„Ako bi pokušao da dvoru uradi ono što je uradio svom stražaru, da, verujem”, rekao je Dojl.

Ušuškala sam se u krzno i kožu, uz njihova tela. „Šta je uradio?”

„Ne sad, Meredith.”, rekao je Dojl, „Možda kasnije kad budemo imali dovoljno vremena pre počinka. Ništa od toga nije utešna priča za laku noć.

„Čeka nas istraga povodom ubistava, verujte mi, nećemo skoro otići na počinak”, rekla sam.

„Ono što treba da znate”, rekao je Dojl, „jeste da se usmerio na vas.

„Kako se usmerio?”, pitala sam.

Ponovo su razmenili poglede. Dojl je odmahnuo glavom. Ali je Frost rekao: „Treba da zna, Dojle.”

„Onda joj reci. Zašto ja uvek moram da donosim takve vesti?”

Frost je zatreptao, i pokušao da sakrije ono o čemu smo razmišljali. Nismo znali da Dojlu smeta što donosi loše vesti. On je bio kraljičina Tama, a Tama može da govori užasavajuću istinu i da time ne bude potresena, ili se nama tako činilo. Kao da je jedan izliv osećanja oslobodio Dojla jedno dela njega samog.

Frost je rekao: „Kako hoćeš.” Pogledao me je. „Prozvao je jednog ženskog stražara vašim imenom i zakleo se da ako je njegova majka tako odlučna da vi zatrudnite, njegovo će seme biti u vašem telu.”

Pogledala sam to prelepo lice i htela sam da ga pitam da li se šali, ah sam znala da nije tako. Zadrhtala sam. „Pre bih umrla.”

„Mislim da ne bi mario”, tiho je rekao Dojl.

„Šta hoćeš time da kažeš?”

„Jedna od nižih vila je umrla dok ju je Sel silovao.” Dojl je ponovo uzdahnuo i u očima mu se pojavilo nešto veoma retko – strah. „Dopalo mu se to što je umrla tokom seksa. Nastavio je da napastvuje njen leš sve dok se telo nije potpuno raspalo.”

Osetila sam kako mi sva krv nestaje iz lica.

„Barem tako kažu njegovi stražari”, dodao je Frost.

„Gledao si ih u oči, zar zaista misliš da su lagali?"

Frost je dugo izdisao i potom odmahnuo glavom. „Ne." Nagnuo se nada mnom, grleći me, pokrivajući me potokom svoje srebrne kose. „Žao mi je, Meredith, ah smo smatrali da treba da znate."

„I ranije sam se plašila Sela", primetila sam.

„Još više treba da ga se plašite", rekao je Dojl. „Neko kao on ne sme dobiti ključeve Nebagosiljanog dvora, pogotovo sada kada se čini da nam se vraćaju moći. Sa tim moćima, postajemo opasniji. Isuviše opasni da dopadnemo šaka nekom luđaku."

„Moći se vraćaju zbog Meredith", rekao je Frost.

„Da, ah kada se moći jednom vrate u vilenjački svet, biće to poput pištolja kome je svejedno kako će se koristiti."

„Boginja može zauvek da nas napusti ako se moći zloupotrebe", rekla sam.

„I ja sam o tome razmišljao, ah razmislite o šteti koju bismo napravili pre nego što nam ponovo oduzme svoje darove."

Sedeli smo na podu i razmišljali o novim mogućnostima za još veće nesreće. Dojl me je čvrsto zagrlio, a zatim ustao i protresao se kao pas. Ispravio je svoj kožni kaput i rekao: „Mislio sam da vesti o Selu i njegovom novom ludilu ostavim za kasnije, pošto uvedemo policiju, ali..." Stavio je tamne naočare i tako postao visoka, mračna, neprozirna Tama. Samo mu je srebrni odsjaj minđuša davao boju. „Ispratićemo vas do policije i FBI-ja. Žao mi je što sam izgubio kontrolu, princezo, i što sam nas još više usporio."

Dopustila sam Frostu da mi pomogne da ustanem. „Sasvim je u redu da imaš jedan napad u hiljadu godina."

Dojl odmahnu glavom. „Moja je greška što nas Ris i policija čekaju na hladnoći. Neoprostivo."

Dodirnula sam mu ruku upakovanu u kožni oklop, kao da sebi nije dopuštao slabost. „Ne mislim da je neoprostivo."

„Ako nastavi da nas teši, još ćemo više okasniti", prokomentarisao je Frost.

Dojl se nasmešio, i nakratko pokazao zube. „Lepo je da te neko teši umesto da kažnjava." Pridržavao je krzneni ogrtač. „Molim vas, samo sada. Naći ćemo vam kasnije nešto što vam se više sviđa."

Još uvek mi se nije dopadala ideja da nosim to krzno, ah pošto sam čula priču o Selu i njegovom stražaru, učinilo mi se kao manje zlo. Dopustila sam mu da me ogrne krznom. „Kako izgledam?“, pitala sam.

Zid se zatresao poput kože konja kad na njega sleti muva. Dojl me je gurnuo iza sebe. Frost je već držao isukan mač u ruci. Dojl je pištoljem nišanio kameni zid.

Veliko ogledalo u pozlaćenom ramu izašlo je lebdeći iz kamenog zida, sijajući u mraku sobe.

Provirila sam iza Dojlovih leđa, sa srcem u grlu. „Odakle se to stvorilo?“

Dojl je još uvek mirno nišanio u sjajnu površinu. „Ne znam.“ Gotovo svi vilenjaci mogu da koriste ogledalo kako bi telefonirali na neki način. Dojl i drugi ši mogu da putuju kroz ogledala. Stajali smo i čekah da se pojavi neki obris, da se desi nešto strašno. Ali je ogledalo samo visilo na zidu, kao da ga je neko tamo stavio kako bi služio samo kao ogledalo.

Frost je spustio svoj mač.

Dojl nas je pogledao. „Zašto se pojavilo? Ko ga je poslao?“

Frost je prišao ogledalu. „Meredit, pogledajte se u ogledalu.“

Dojl je izgledao sumnjičav ali se pomerio kako bih mogla da se pogledam. Crvena i zlatna boja krzna slagali su se uz moju kosu i kožu, i isticali zlato mojih očiju. Sa podignutom kapuljačom, izgledala sam nežno i pomalo vazdušasto, nešto između viktorijanske novogodišnje čestitke i varvarske princeze. Dobro, sićušne varvarske princeze.

„Zahvalite se sada kraljevstvu na korišćenju ogledala, i recite da vam više nije potrebno.“

Namršteno sam ga pogledala, ali sam uradila šta je predložio. „Hvala na ogledalu, kraljevstvo. Više mi ne treba.“

Ogledalo je ostalo na zidu, kao da je oduvek bilo tu.

„Molim vas, kraljevstvo, neko može da upotrebi ogledalo kako bi povredio princezu, sklonite ga“, zamolio je Frost.

Kao da se vazduh zgusnuo, zid se ponovo zatresao i ogledalo je ponovo uronilo u njega. Kada je zid ponovo postao kamen ispustila sam dah koji sam, nesvesna, zadržavala.

„Hoćete da kažete da se ogledalo pojavilo zato što sam pitala kako izgledam?“

„Tiho“, rekao je Frost, i klimnuo glavom.

„To je“, primetio je Dojl, „zanimljivo.“

„Kraljevstvo nije odgovaralo na prohteve još od...“, Frost se zaustavio kao da je pokušavao da se seti koliko dugo.

„Dovoljno dugo, prijatelju, da se ni ja ne sećam kada je bio poslednji put.“

„Je l' onda to dobro“, pitala sam, „ili nije?“

„Dobro je“, rekao je Dojl.

„Ali i opasno“, dodao je Frost.

Dojl klimnu glavom. „Od sada bih vodio računa šta izgovaram naglas, Meredith. Nevažna opaska može da izazove ozbiljne posledice, ako se kraljevstvo zaista vraća u život.“

„Kako to misliš?“

„Kraljevstvo je živo, ali ne razmišlja kao druga živa bića koja poznajem. Tumačiće na svoj način ono što izgovorite. Pitate naglas kako izgledate, i ono vam da ogledalo. Ko zna šta može da vam ponudi, u zavisnosti od toga šta ste rekli.“

„Šta ako bih vikala upomoć, da li bi uradilo nešto korisno?“, pitala sam.

„Ne znam“, rekao je Dojl. „Čuo sam da daje predmete koje tražite, ah nikad ne dodiruje. Ali ima začaranih predmeta u zidovima, predmeta koji su jednostavno nestali. Neki pretpostavljaju da se nalaze u zidovima, da nisu vraćeni bogovima. Ima predmeta koje ne bih voleo da vidim pred vama bez društva stražara.“

„Još nekog osim tebe i Frosta?“

Potvrдно je klimnuo glavom.

Htela sam da pitam koji bi to predmet bio toliko opasan da ubica Frost i kraljčina Tama ne bi mogli da me zaštite, ali nisam. Jedna po jedna nesreća. Gotovo kao da nas je večeras nešto zadržavalo ovde, i skretalo pažnju sa jedne na drugu manje važnu situaciju. Odmahnula sam glavom. „Dosta, idemo sad. Ris i policija nas čekaju.“

Kada smo iskoračili iz sobe našli smo se u glavnom hodniku tik ispred ulaznih vrata. Moja soba je trebalo da bude tri sprata niže i daleko od ulaza. Stražari koji su nas čekah, zurili su u nas kada smo se pojavili.

Gejlen je prokomentarisao: „Ta vrata nisu bila tu ranije.“

„Nisu“, potvrdio je Dojl i sve je postrojio oko mene, još jednom skrivene iza čete stražara. Rekla bih muškaraca, ali je u grupi bilo najmanje tri žene, uključujući i Bidi. Ona i Nika bi verovatno bih beskorisni u borbi. Još uvek su ošamućeni od magije, ah smo se plašili da ih ostavi-

mo. Gotovo sam ubeđena da bi oni upražnjavali seks da nema nekog da ih zaustavi, a to bi automatski značilo smrt mučenjem za njih oboje dok to ne raščistim sa kraljicom. Dojl ih je naterao da se ne drže za ruke. Mislio je da bi policija stekla pogrešan utisak.

Katbodua i Dogmela su nam se pridružili. Iznenada sam imala tri žene u svojoj ličnoj pratnji koje su možda dugovale lojalnost Selu a ne meni. Dojl je insistirao da mi trebaju dvorske dame i kako bi bilo korisno da one budu obučeni ratnici, ali sam ja znala pravi razlog. Prihvatili smo ih jer je kraljica svaki čas mogla da promeni mišljenje i zahteva da se vrate u Selovu službu. Povelili smo ih sa nama napolje u sneg da se nađu sa policijom jer su bile sigurnije sa nama nego bez nas.

TRINAESTO POGLAVLJE

Nisam videla policiju ali sam čula odjeke dubokih muških glasova.

Zvuk se bolje prenosio tokom mirnih, ledenih noći. Obrazi su mi bri-deli, a dah mi se maglio i ledio na krznu kapuljače. Barintus me je gre-jao na putu do vilenjačkih brežuljaka posle pokušaja atentata, ah sam sada hodala uz pomoć sopstvene moći. Sneg mi je do kolena, i čizme ga nisu sprečavale da mi ne pokvasi kolena na farmerkama. Pokušala sam da dozovem osećaj letnjeg dana kako bih ga smestila u svoj štiti i time odagnala hladnoću, ah kao da nisam mogla da se setim kako izgleda leto. Noć bez meseca je vedra sa hiljadama zvezda razbacanih po tami poput sjajnih komadića leda, dijamantskih odsjaja na crnom plišu. Usredsredila sam se na pokušaj da podignem jedno stopalo, zatim dru-go, i da prođem kroz prtinu kroz koju su viši ši prolazili bez napora. Nije priličilo princezi da padne na lice, ali sam se ozbiljno trudila da to sprečim. Pretpostavljam i da probijanje kroz снег ne izgleda tako dostojanstveno, ali tu nisam mogla ništa da učinim.

Ali se Bidi saplela. Nika ju je uhvatio pre nego što bi pala u снег. Čula sam kako se izvinjava: „Ne znam šta nije u redu. Tako mi je hladno.“

„Stanite, zaustavite se svi!“, povikala sam. Svi su me poslušali, neki su gledali u снег, sa prstima na oružju.

Gejlen je upitao: „Šta nije u redu, Meri?“

„Da li smo jedino Bidi i ja sa ljudskom krvi?“

„Mislim da jeste.“

„Pokušala sam da dozovem osećanje letnjeg sunca i nisam mogla da ga se setim.“

Dojl se vratio do mene. „Šta nije u redu?“

„Proveri Bidi i mene na čari koje napadaju samo ljudsku krv.“

Skinuo je jednu crnu rukavicu i stavio dlan tik iznad mog lica ne dodirujući kožu, već tražeći po auri, mom štiti, mojoj magiji.

Zarežao je tiho i nisko ali sam se naježila od tog zvuka. „Pretpostavljam da si našao nešto.“

Klimnuo je glavom, onda se okrenuo ka Bidi koja je počela da pada u nesvest na Nikinim rukama. „Žao mi je, Dojle. Stvarno sam bolja od ovoga.“

„Čari su u pitanju“, rekao joj je i podigao šlem kako bi položio ruku na njeno lice. Dao je šlem Niki i okrenuo se ka meni, ne uspevajući da sakrije ljutitu boju svojih očiju. Borio se sa svojim moćima koje je podstakla ljutnja. Ljutnja na sebe samog, najverovatnije, zbog toga što je dozvolio da mu još čini promakne pod nosom. Neke veoma fine čini su bačene na nas. Neko bi od nas i primetio nešto veliko, ah je teže odbraniti se od ovih malih čini.

„I vezane su za krv smrtnika. Jednostavno isisavaju energiju i ispunjavaju vas hladnoćom.“

„Zašto je Bidi više pod činima od Megi?“, pitao je Nika. Osim krila, ceo je bio prekriven teškim ogrtačem. Krila su se čvrsto priljubila kao da će tako ostati toplija, a možda i jesu. Toplokrvan je, to ni krila moljca nisu mogla da promene.

Odgovorila sam mu. „Ona je polučovek, ja sam čovek za manje od četvrtine. Ako te čini traže ljudsku krv, ona je ima više od mene.“

„Da li su i ljudski policajci podložni činima?“, upitao je Hotorn.

Dojl je vratio ruku iznad mene i ovoga puta sam osetila topao nalet magičnog drhtaja po štitovima. „One su poput zaraze. Čini su bačene na Bidi ili princezu, a onda su skakale sa jedne na drugu. Ako ih ne sklonimo, preći će i na policajce.“

Pogledala sam ga, pričajući u dah, dok je toplota njegove magije išla uz moju kožu: „Šta bi uradile punokrvnim ljudima?“

„Učinile su da ši ratnik posrne u snegu. Bidi je dezorijentisana i onesposobljena za borbu.“

Frost je piljio u mrak. On i spoljna grupa stražara su zurili u hladnu noć. Čula sam njegov glas. „Da li je ovo početak otvorenog napada?“

„Ko bi bio toliko hrabar da napadne ljudske stražare?“, glasno se zapitao Amateon. Željno je iščekivao izlazak na hladnoću, bilo gde i što dalje od kraljice, pretpostavljam. Ali sam se opet setila da je on vekovima bio Selovo stvorenje. Da li nekoliko časnih i ljubaznih dela mogu da izbrišu vekove lojalnosti? Koliko god da je bio blizu Sela, mora da je video neke od užasa o kojima su pričah ženski stražari, zar ne? Zapamtiću da ga pitam kasnije, kada Dojl i Frost budu uz mene. Onilvin se nalazio u vilenjačkom kraljevstvu, jer se još nije oporavio od batina koje je

dobio od Megi Mej i mene. Hladno gvožđe usporava iscelenje čak i kod šia. Njemu uopšte nisam verovala. Počela sam da stičem poverenje u Amateona – da li grešim? Naravno, samo pitanje znači da mu baš i ne verujem.

„Ko, zaista“, pitala sam se, suzdržavajući se da ne pogledam u njega, da gestovima ne bih otkrila kako mu ne verujem.

Ili sam se otkrila ili se on osećao nesigurno, tek, rekao je: „Mogu da se zakunem u šta god hoćete da nisam znao za ovo.“

„Rekao si da si čovek bez časti“, rekao je Adejr. „Covek bez časti ne može da se zakune.“

„Dosta“, rekao je Dojl, „nećemo da se svađamo između sebe, barem ne kad smo ovako blizu ljudi.“

„Dojl je u pravu. Kasnije ćemo to raspraviti.“ Pogledala sam ga i rekla: „Možeš li da skineš čini kako Bidi i ja ne bi zarazile policiju?“

„Mogu.“

„Uradi to onda, i pusti nas da završimo sa ovim.“

„Zvučite ljutito“, rekao je Gejlen.

„Umorila sam se od onog ko nam sve ovo radi. Umorna od ovih igara.“

„To je dobar znak, u neku ruku“, rekao je Dojl.

Gledala sam ga. „Kako to misliš?“

„To znači da se naš ubica plaši ljudske policije, toga da mogu da ga nađu tamo gde naša magija nije uspela.“ Strpao je rukavice u džep svog kaputa i spustio svoju kapuljaču, tako da se hladan vazduh rasuo oko mog lica. Zadrhtala sam.

„Bojim se da moram da vas rashladim pre nego što završim.“

Klimnula sam glavom. „Skinu ovo sa mene, a ja ću se sama zagrejati.“

Još malo je razgrnuo moj ogrtač. Hladnoća je pokuljala, pretevši ljušturu toplote koju je stvorio ogrtač. Trudila sam se da ne zadrhtim dok je on rukama prelazio po mojoj auri, ne dodirujući mi čak ni odeću. Njegova moć je treperila nad mojom austom i osetila sam kao da je pokupio nešto sa mene, gotovo kao da je otresao insekta sa moje kože.

Podigao je uvis dlanove, skupljene kao da zaista nešto drže. Dozvaov je tu bolećivu zelenu vatru ka svojim dlanovima. Bio je to bolni plamen kojeg sam videla da grize svoj put uz telo. Mogla je da izazove smrt kod

smrtnika ili nepodnošljive bolove i ludilo kod besmrtnika. Sada ju je upotrebio da sagori čini koje su se zakačile za mene.

Risov glas došao je otpozadi. „Šta nije u redu?" Imao je pištolj u ruci, ah ga je držao uz telo kako ga policija iz daljine ne bi videla. Ugledao je zelenu svetlost i pitao: „Šta je to?", navaljivao je. „Šta to ne osećam?"

Gejlen mu je odgovorio. „Neko je bacio čini na Meri."

„Na obe osobe sa ljudskom krvlju", rekao je Frost.

„To bi bilo zarazno za ljudske policajce", prokomentarisao je Dojl. Zeleni plamen je nestao, čineći noć tamnijom. Okrenuo se ka Bidi koja je dopola klonula u Nikijevom naručju. „Pusti je, Nika."

„Pašče."

„Samo na kolena, u snegu. Neće se povrediti." Dojlov glas je zvučao začuđujuće blago.

Nika ju je još uvek pridržavao. Krila mu se razmahnuše na tren a onda se opet svinuše.

„U redu je, Nika", reče Bidi tiho, pomalo zadihano. „Dojl će mi pomoći."

Prišao mu je Hotorn i lagano ga odvojio od nje. „Dopusti da zapovednik pomogne tvojoj dragoj."

Nika je dozvolio da ga odvuku, ah kad je Bidi klonula u sneg, krenuo je da je uhvati, a Hotorn i Adejr su, držeći ga svaki sa svoje strane, uspe li da ga zaustave pre nego što su joj kolena dodirnula sneg.

Ris je tiho zviznuo. „To bi poprilično sredilo naše fine policajce."

„Da", rekao je Dojl, klečeći u snegu, njegov šinjel se raširio poput mračnog jezera na belom snegu. Prešao je rukama preko Bidi, baš kao i preko mene, ah se zadržao na njenom stomaku. „Da neko uspe da baci toliko čini dok ona nosi ovoliko metala..." Odmahnuo je glavom. „U pitanju je velika moć."

„Ili izmešana krv", dodala sam. „Mi koji imamo ponešto ljudske, brauni ili neke drugi krvi možemo da se izborimo sa metalom i magijom bolje od punokrvnih šia."

Usta mu se iskriviše. „Hvala što me podsećate, potpuno ste u pravu."

„Možeš li da ispratiš magiju do njenog vlasnika?", upitala sam.

Dojl je nakrivio glavu, poput psa kojeg nešto zbunjuje. „Da." Dlanovi su mu se napeli nad Bidinim telom. „Mogu da je sklonim, a mogu i da dodam nešto svoje magije i tako je nateram da odleti natrag do svog vlasnika."

„Ne samo da je ispratiš, već i nateráš da ode kući?“, upitao je Ris.
„Da.“

„To jako dugo nisi mogao da radiš“, primetio je Frost.

„Ali sada mogu“, rekao je Dojl. „Osećam to u svojim rukama, stomaku. Sve što treba da uradim je da uklonim čini i dodam svoje moći u trenutku ispuštanja. Juriću kako bih joj ostao u tragu, ali ću uspeti.“

„Ko će sa tobom?“, pitao je Frost. „Ja moram da ostanem sa princezom.“

„Dogovoreno.“

„Ja ću da pođem!“, rekao je Jušna. „Nijedan pas ne može da ujuri mačku.“

Dojl mu uputi jedan od svojih oštrih osmeha. „Važi.“

„I ja ću da pođem.“ Bila je to Katbodua, nekada boginja bitaka, a sada odbegla od Selovih stražara. Njen plašt je sačinjen od crnog perja pa se ponekad čini kao da je njena lepa crna kosa deo plašta, a ako biste je gledali ispod oka, kosa se čini sačinjena od perja. Ona je Katbodua, vrana bitkom oprljena, i premda umanjenih moći, jedna od retkih na dvoru sa svojim prvobitnim imenom. Kružile su glasine da je Sel nije previše zlostavljao jer je se plašio. Dogmela, koja je stajala pored nje u oklopu, dobila je nadimak Selovo pseto jer je dobijala svaki mogući užasni zadatak koji je izmišljao. Javno je odbila da ima seks sa njim i to joj nikada nije oprostio. Katbodua je učinila isto, i nije zbog toga previše propatila. Bilo je nečeg u vezi sa njom, dok je tako stajala u snegu sva crna i s perjem, sa nekim izgledom.. .moći koja bi zaustavila i one hrabrije od Sela.

„Misliš da možeš da me pratiš, ptičice?“, začikavao ju je Jušna.

Uputila mu je osmeh dovoljno hladan da zamrzne njegov. „Ne brini se za mene, mače, ja neću biti na repu ove trke.“

Jušna je zarežao poput mačke. „Zapamti ko je ovde grabljivac, ptičice.“

Osmeh joj se razvukao i ispunio oči divljom radošću. „Ja“, rekla je.

„Mi“, rekao je Dojl. „Čuvaj je, Froste.“

„Hoću.“

„Oh, ne obraćajte pažnju na mene“, rekao je Ris. „Ja nisam dovoljno brz da vas pratim, a očigledno mi se ne može poveriti princeza na čuvanje.“

„Pomozi joj sa ljudima, Rise." Dojl je pogledao Katboduu i Jušnu. „Jeste li spremni?"

Katbodua je rekla: „Spremna sam." Jušna je rekao: „Uvek."

Dojl se ponovo okrenuo ka Bidi. „Ovo će možda da boli." „Učini to." Napregnula se, sa rukama u snegu. Dojl je savio svoje šake tako da su ličile na crne kandže nad njenim srebrnim oklopom. Bidi je oštro izdahnula. Njegova magija se probila čak i kroz štitove koje sam napravila kako bi me odbranili od vilenjačke magije. Njena aura, taj metafizički oklop, zasijao je poput bleska svetlosti i izašao uz okruglu svetlosnu loptu, koja nije bila belo-žuta svetlost Bidine aure, već tamna bolećivo žuta sa narandžastom ivicom. Dojl ju je pažljivo uzeo u ruke, sve dok se treperenje narandžastih plamenova nije prelilo preko njegovih prstiju.

Pažljivo je ustao, kao da u rukama drži prepunu činiju veoma vruće supe. Zaobišao je Bidi a drugi stražari su se raštrkali tako da nije bilo ničeg između njega i brežuljka, osim snega.

Jušna i Katbodua mu priđoše svako sa svoje strane. Jušna je otkopčao svoj dugački ogrtač i ostao da stoji odeven uglavnom u kožu, dok mu se dah maglio u hladnoći; napetog lica, očiju koje sijaju od iščekivanja. Katboduoino lice izgledalo je kao bleđi mermer – savršeno, lepo i hladno. Umesto da razgrne svoj plašt, ona ga je skupila uz sebe. Primetila sam da joj se dah ne magli na hladnoći. Kratko sam o tome mogla da razmišljam jer je Dojl zabacio ruke uvis i plamen je sada postao ptica, soko sačinjen od crvenog i narandžastog plamena. Zasijala je svetlećim krilima jedanput-dvaput, kako bi postigla visinu. Dojl je otkopčao svoj dugi crni ogrtač i pustio ga da padne u sneg. Skinuo je i oružje i bacio ga u sneg. Soko je još dvaput zamahnuo krilima i gledao u sve nas dole svojim ognjenim očima, oholim pogledom, kao da kaže: „Nikada me nećete stići." Onda je nestala, zaparavši poput komete veličine šake, svetleći u noći.

Dojl je jednostavno nestao. Znam da je otrčao, ah je to kao da gledate kako pada mrak – ne možete zaista da vidite kada se dogodilo. Ukazao se kao visoka tamna prilika koja dugačkim koracima prelazi preko snega. Katbodua je uz njega, iako se činilo da ona ne trči. Kao da je dugi perjani plašt lebdeo nad snegom i ona u njemu. Jušna ih je pratio, za dlaku. Njegova višebojna kosa sijala je, blistala pod svetlošću zvezda kao ofarbani sneg dok je trčao elegantno i pravo za njima.

„Stvoren je za taj posao", rekao je Ris.

„Da", složio se Frost, „Tama se ne može pretrčati."

„A Ljutnja putuje na samom vetru", rekla je Dogmela.

„Ljutnja?", pitala sam je.

„Ona je svađalica; nezadovoljstvo koje tera na svađu."

„Ona započinje svađu a onda se njome hrani", rekla je Bidi, dok joj je Nika pomagao da stane na noge.

„Nekada je to radila", rekao je Frost, „ali više ne."

„Misliš da ne radi?", rekla je Dogmela. „Grešiš, ubico Froste. Katbo-
dua još uvek uživa u dobroj svađi. Postaje joj dosadno uz toliko mira."

„Ovo nije mir", uzvratila Frost.

„Možda", reče ona, „ali nije ni bitka."

„Nadajmo se da nije", reče Ris. „A sada, deco, hajde da razgovaramo
sa finim policajcima pre nego što im se zalede policijske značke."

„Značke?", pitala je Dogmela. „Je li to neka druga reč za jaja?"

Ris joj se isceri. „A kad stignemo do njih svi će izvaditi svoje značke
i pokazati ih princezi."

Frost i ja uglas rekosmo: „Rise".

Dogmela je prokomentarisala: „Kakav čudan običaj!"

Ona je bukvalista sa gotovo nikakvim smislom za humor. Ris će iz
ovoga izaći s povredama. Rekla sam joj istinu na putu do parkinga.
Uputila mu je preteći pogled. Nasmehio joj se poput raskalašnog anđela.

„Ponašaj se pristojno", rekla sam mu veoma tiho.

„Pristojan sam", tiho je odgovorio. „Kada budete razgovarali sa glav-
nim pandurom, smatraćete me svecem."

„Zašto?"

„Zato što on ne krvari."

Pogledala sam ga i pokušala da shvatim da li se i sa mnom šah. Lice
mu je govorilo da nije tako. Koliko loš može da bude jedan agent FBI-
ja? Kao što kaže stara poslovice, uskoro ćemo to otkriti.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Policajci, svih vrsta, stajali su na decembarskoj zimi. Možda su neki od njih bih u vozilima u pokušaju da se zagreju pa su izašli kada su videli da dolazimo, ali su ipak svi izgledali kao ljudi koji poduže stoje na hladnoći. Da nije nas, zašto ne bi ostali u svojim kolima i kombijima sa uključenim grejanjem? Zato što su njihovi šefovi stajali napolju, na hladnoći. Ne sedite u finim toplim kolima dok vaši nadređeni stoje u snegu do članaka. Očistili smo parking ah je vetar ponovo naneo sneg na njega.

Prepoznala sam majora Voltersa po širokim ramenima i visini. Čovek koji je stajao uz njega niži je barem za dvanaest centimetara i meni potpuno nepoznat. Mogla sam, doduše, da se opkladim da je iz FBI-ja. A to kako je vikao na Voltersa verovatno znači da je glavešina.

Kada sam specijalnom agentu Rejmondu Džiletu rekla da ne dolazi, nisam naglasila da ne šalje federalnu policiju. Zapamtiću da budem preciznija ako ikada više budem razgovarala sa njim.

Ris je pokušao da skrene njihovu pažnju, ali je tek Frostov glas uspeo da preseče njihovu svađu. „Princeza Meredith Nik Esus!“, najavio je recima koje su odzvanjale po hladnom nepomičnom vazduhu.

Zaustavili su se u sred rasprave i iznenađeno se okrenuli ka nama, kao da su zaboravili da dolazim. Onda su obojica istovremeno počela da mi pričaju.

Podigla sam ruke, puštajući da mi iskliznu iz ogrtača. „Gospodo, gospodo, molim vas, jedan po jedan.“

Obojica su pokušala da budu prvi. Odlučila sam u njihovo ime. „Majore Volters, zašto ste još uvek ovde na parkingu? Zašto niste došli do vrata?“ Nasmešila sam se dok sam to izgovarala, čak i očima.

Palcem je pokazao na manjeg čoveka. „Ne dozvoljava nam da se pomerimo sa parkinga. Kaže da je ovo teritorija pod federalnom upravom, i da je ovaj slučaj njegov.“

Okrenula sam se, još uvek se osmehujući, ka federalcu. „A vi ste?“

„Specijalni agent Džon Markes.“ Zatim se naklonio. „Čast mi je da vas upoznam, princezo Meredith.“

Pokušala sam da se ne smejem. Naklon je predstavljao preterivanje. „Volela bih da mogu da kažem isto, specijalni agente Markes."

Podigao je pogled, zbunjenost mu se čitala na tamnom lepom licu. „Da li smo vas nečim uvredili, Vaše Visočanstvo?"

Odmahnula sam glavom. „Visočanstvo priliči samo vladarima, a ja to još uvek nisam. Pozvala sam majora Voltersa i zamolila ga da dovede svoje ljude, ah nisam zvala FBI, te se čudim zbog čega ste došli."

„Vilenjačka zemlja je pod federalnom upravom, princezo. Stoga su Ovi zločini su stoga u našoj nadležnosti, kao što sam to istakao majoru."

„O! Formalno je to vilenjačka zemlja i niko od vas dvojice nema nadležnosti."

Markes se snishodljivo nasmešio. „Ali vi ste tražili pomoć policije, a pošto su brežuljci na federalnoj teritoriji – mi smo tu."

Odmahnula sam glavom. „Samo ukoliko zatražimo vašu pomoć; do tog trenutka stvar je naša."

On je odmahnuo glavom. „Zvali ste nas, princezo. Specijalni agent Džilet je primio vaš poziv i prosledio ga lokalnoj službi."

To sam već shvatila ali me je razočaralo što to znam zasigurno. „Pozvala sam Džileta iz ljubaznosti i zbog starih vremena. Sada shvatam da sam pogrešila što sam to učinila."

„Mi smo sada ovde i imamo forenzičarske uslove koje lokalna policija Sent Luisa nema."

Iz grupe lokalnih policajaca izdvojila se jedna žena plave kose koja je isuviše žuta da bi bila prava ljudska. Tamne naočare na lepom licu krile su velike oči sa dugim trepavicama. „Ja sam doktorka Karolina Polaski, glavna medicinska istražiteljka za okrug Sent Luisa i izuzimam se iz prethodno rečenog."

„Ne možeš da porediš svoju laboratoriju sa našom", rekao je Markes.

„Stažirala sam sa tobom i zato mogu da pravim poređenje."

„Stažirala, ali nisi bila i dovoljno dobra da položiš."

Uputila mu je veoma neprijateljski pogled. „Proveri svoje podatke. Otišla sam jer je moj muž ovde dobio bolji posao a meni je ponuđeno da vodim laboratoriju. Kod tebe bih radila kao pomoćnik."

„Jer nisi dovoljno dobra da budeš glavna", rekao je Markes.

Ovo nije imalo smisla. „Stanite", rekla sam.

Pogledali su me. „Hoćete da znate ko je ovde glavni, zbog toga ova svađa, zar ne?"

Polaski i Markes klimnuše glavama. Volters me je samo pogledao.

Nasmešila sam se. „To je lako pitanje, dame i gospodo. Ja sam glavna.“

Markes mi je uputio pogled koji je, čak i pod slabim osvetljenjem, jasno govorio da sam samo mala devojčica i da ne treba da se igram sa odraslim dečacima. „Čekajte, princezo, vaš poziv za pomoć znači da vi i vaš narod niste u stanju da razrešite dvostruko ubistvo.“

„Ja sam zadužena za ovu istragu, agente Markes. Drago mi je što nudite svoju pomoć i rado ću je prihvatiti, ali da ne bude nikakve zabune.“ Pogledom sam obuhvatila i Voltersa i medicinsku istražiteljku. „Ja sam glavna, i ako neko vidi problem u tome, neće zakoračiti na našu zemlju.“

Markes se pobunio, kao što sam očekivala. „Vi uopšte niste policajac, princezo. Bez uvrede, ova istraga zahteva više od privatnog detektiva kao glavnokomandujućeg.“

„Moja dozvola za rad kao privatnog dektektiva ne važi van Kalifornije, agente Markes.“

„Onda pravno niste u mogućnosti da preuzmete kontrolu.“

Iskoračila sam ka njemu tako brzo i neočekivano da je morao da se povuče jedan korak pre nego što se povratio. Pogledala sam ga u oči, iako je viši od mene i pustila ga da gleda u moje tanano ovalno lice uokvireno tolikim mekim krznom. „Nemam pravnih mogućnosti, Markes? Ja sam princeza Meredith Nik Esus. Jedina osoba koja ima viši rang od mene ovde na ovoj zemlji je sama kraljica Vazduha i Tame. Ti i tvoji ljudi ste ovde uz moje dopuštenje, i mislim da sam vam dovoljno dopustila.“

„Nećete valjda sve da nas oterate zato što sam vam povredio osećanja.“ Boginjo, kakav stav!

„Nikako. Povešću majora Voltersa i njegove ljude sa nama, i pustiću ih da odrade svoj posao.“

„A kad oni to ne budu mogli a vama zatreba naša pomoć, možda je nećete dobiti, princezo.“

A možda nam i zatreba njihova pomoć. Nadala sam se da neće, ah ipak. Setila sam se. Okrenula sam se ka Voltersu. „Da li imate mobilni?“

Izgledao je nesigurno, ali mi ga je pružio.

„Mogu li da pozovem drugu državu?“

„Koga ćete da zovete?“

„Vašington, D.C.“

Volters duboko udahnu. „Poslužite se.“

Okrenula sam broj koji mi je nabavila kraljičina sekretarica pre nego što smo izašli. Nadala sam se da mi neće trebati, ali sam videla dovoljno prepucavanja u Los Angelesu oko nadležnosti između federalaca i lokalnih policajaca koja su mogla da naude istragama. Markes je upravo krenuo da se prepucava.

Pošto je čuo moj pozdrav i zahtev, Markes je rekao: „Ne zovete predsednika Sjedinjenih američkih država?“

„Ne.“ Čekala sam. „Ne zovem.“

Markes se još više namrštio na mene.

Javio se ženski glas i ja sam rekla: „Predsedniče, drago mi je što se ponovo čujemo.“

Markes podiže obrve.

Upoznala sam Džoanu Bilings kada je njen muž bio senator. Došli su na sahranu moga oca i njihova tuga se činila najiskrenijom od svih političara tamo tog dana. Posle toga su senator Bilings i njegova žena nekoliko puta dolazili u vilenjačko kraljevstvo i ja sam shvatila da Džoana Bilings voli vilenjake. Moj otac me je naučio da prihvatam političke prednosti; sem toga, i Džoana mi se dopala. Bila je otvorena u vezi nepovoljnog svetla kojim se prikazivao Neblagosiljani dvor u štampi i gde god je mogla pričala je o nama pohvalno. Razmenjivale smo čestitke za praznike, a ja sam se potrudila da je pozovem na moju zvaničnu žurku povodom veridbe – one za širu javnost. Jednom me je posetila na koledžu, bez muža, samo da vidi kako mi ide, a u to vreme su ona i njen muž pokušavali da nateraju mlade da glasaju. Njene fotografije sa američkom vilenjačkom princezom nisu mogle da škode. Razumela sam to, i nisam joj to uzela za zlo. Čak sam je i pozvala na maturu, i oboje su došli. Zajedno smo se slikali. Jedna od poslednjih stvari koje sam uradila pre nego što sam nestala iz vilenjačkog kraljevstva i iz javnosti, bila je da se pojavim na bini sa njima na nekoliko predizbornih okupljanja.

Pričali smo o nevažnim stvarima, a onda je ona rekla: „Pretpostavljam da ne zoveš u ovo doba da bismo ćaskale.“

„Ne.“ Opisala sam joj situaciju u kratkim crtama.

Čutala je neko vreme. „Šta tražiš od mene?“

Objasnila sam joj nešto od onog što je rekao Markes, i dodala: „I zapretio mi je ako ih sada ne pustim, da će se potruditi da nam FBI kasnije

ne pomogne ukoliko nam bude trebala njihova ekspertiza za rešavanje zločina. Možete li da razgovarate sa njim u moje ime?"

Nasmejala se. „Mogla si da pozoveš diplomatsku službu, da razgovaraš sa svojim ambasadorom. Mogla si da pozoveš desetak drugih ljudi, ah si prvo pozvala mene. Pozvala si prvo mene, zar ne?"

„Da.", potvrdila sam.

Ponovo se nasmejala i znala sam da joj se dopalo što sam prvo pozvala nju. Znam da joj se dopalo i to što nisam tražila da razgovara sa mužem. „Daj mi ga", rekla je, i glas joj je postao formalan, kao što je zvučao na radiju ili televiziji.

Dala sam telefon Markesu koji je malo prebledeo. Njegovi su odgovori uglavno bili: „Da, gospodo. Ne, gospodo. Naravno da ne, gospodo." Vratio mi je telefon. Izgledao je istovremeno ljutito i bolesno.

„Mislim da će se popraviti", rekla je.

„Puno vam hvala, Džoana."

„Kada konačno odabereš muža, pozovi me na veridbu." Začutala je na trenutak, a onda rekla: „Žao mi je zbog onog sa Griffinom. Videla sam fotografije koje je dao tabloidima. Ne mogu da ti opišem koliko mi je žao što se pokazao kao takav skot."

„Dobro mi je."

„U redu."

„Dobićete pozivnicu za veridbu, kao i za svadbu."

Ponovo se nasmejala, iskreno oduševljena. „Jedva čekam da vidim čitavo vilenjačko kraljevstvo ukrašeno povodom venčanja!"

„Hvala vam, Džoana." Prekinule smo vezu, i ja sam se okrenula ka Markesu. „Želite još nešto da znate, specijalni agente Markes?"

„Ne, hvala vam, princezo Meredith, dobio sam otprilike onoliko koliko mogu da podnesem", rekao je i pogledao me neprijateljski. Zaboga, stekla sam neprijatelja koji neće pokušati da me ubije. Osvežavajuće.

„Vi i vaša laboratorija ćete nam biti dostupni ukoliko nam bude trebala vaša ekspertiza?", upitala sam ga ravnodušno.

„Tako sam obećao gospođi Bilings."

„Odlično", rekla sam i okrenula se ka majoru Voltersu. Pokušavao je da ne izgleda zadovoljno ali mu nije išlo – gotovo da je blistao. Lokalnu policiju je često preskakala federalna. Konačno se ukazala prilika da istisnu FBI, i Volters je u tome uživao. Sačekao je da uđemo u sneg dok

nas je krug mojih stražara krio od federalaca, pre nego što je prsnuo u smeh. Covek gvozdene samokontrole.

PETNAESTO POGLAVLJE

Frost je položio dlan na snegom prekriven brežuljak i pozvao vrata.

Otvor se pojavio uz gromoglasnu muziku koja je naterala policajce da se nasmeše, čak i majora Voltersa. Kroz vrata vilenjačkog kraljevstva svi ljudi ulaze sa osmehom, ali ne izlaze baš svi na isti način. Unutar ovog šupljeg brežuljka nalazio se čovek koji će izaći u mrtvačkoj vreći.

Vrata su se širom otvorila u svetlu iako znam da je svetlost zapravo prigušena. Svetio se činilo jarko zato što smo hodali kroz snežnu tminu.

Policajci su ušli u taj prigušeno osvetljeni hodnik i uzviknuli u čudu. Panduri se ne iznenađuju, barem ne oni koji već neko vreme rade taj posao. Panduri su najbolji kada su istroši, kada se dosađuju. Bio, video, hvala lepo! jedan uniformisani pandur je izustio: „O, moj bože, boje su predivne!"

Zidovi su bili sivi i prazni. Nije bilo boje.

Major Volters je zurio u te gole zidove kao da je gledao u nešto neopisivo lepo. Sva su njihova lica iskazivala oduševljenje, čuđenje. Neki su uzdisali sa Uh! i Ah! kao da gledaju vatromet. Stražari i ja smo gledali u prazne sive zidove.

„Rise, da li si zaboravio da staviš ulje našim finim policajcima?"

„Novinarima nije trebalo", rekao je. „Kako sam mogao da znam da su tvrdokorni policajci i forenzičari podložniji vilenjačkoj magiji?"

„Ne bi trebalo da budu", rekao je Frost.

„Kako to misliš?", pitala sam.

„Kraljica je stražarima iz predostrožnosti dala bočice sa uljem u slučaju da se reporteri ošamute od magije koja je sastavni deo vilenjačkog kraljevstva, ali samo iz predostrožnosti. Glavni hodnici nisu imali ovakav uticaj na ljude više od pedeset godina."

„Pa", rekla sam i pogledala ljude koji su zadivljeno gledali oko sebe kao da je hodnik karnevalska promenade, „šta god da je uzrok ovome, treba to da zaustavimo ili nam nisu od pomoći. Ovako ne mogu da obavljaju policijski posao."

„Da li su ovo prouzrokovale čini?" Arzel je upitao dok je povlačio tamno krzno svoje kapuljače sa lica uokvirenog gustim smeđim kovrdžama koje su se rasule do kolena. Tu gustu krznenu grivu držala je

dalje od lica samo srebrna kopča. Nosio je oklop od očvrslе kože koja je tu i tamo bila prošivena srebrom. Njegovo telo pod okloпом je istetovirano krznom, baš kao što je Nikino imalo krila. Tetovaža izgleda tako stvarno da poželite da pogladite krzno kojeg nema. Njegovo lice i prednja strana njegovog tela je bez dlaka i bleđa kao mesečina, kao moja koža. Braon i zlatna boja njegovog krzna se tako čine tamnijim. Uz taj oklop i ogrtač mogao je da prođe kao čovek, da nije očiju. One su crvenosmeđe, boje koja bi mogla da bude ljudska ali nije. Nisu bile ni oči šia, već kao u neke životinje. Jednom sam u nekoj knjizi naišla na sliku medveđih očiju na dve strane. Gledajući sliku znala sam da sam takve oči videla kod Arzela.

„To nisu čini“, rekao je Frost. „I mi bismo ih osetili.“

Arzel je klimnuo glavom. „Jeste li sve pretražili?“

„Ja jesam.“

„I ja“, rekao je Kristal zvonkim glasom. Još uvek se skrivao pod svojim belim ogrtačem.

„Upotrebi ulje na njima“, rekla sam. „Na ušima, očima, usnama, šakama, gde god da treba.“

Arzel je upitao: „Gde god da treba?“

„Princeza hoće da kaže da bi trebalo da mogu da rade bez ikakvog magijskog uticaja“, rekao je Ris otkopčavajući svoj kišni mantil i izvlačeći malu začepljenu bocu iz unutrašnjeg džepa sakoa. Izvukao je čep iz tamne glinene bočice i stao pred doktorku Polaski. Zamolio ju je da skinе naočare, ah ona kao da nije mogla da ga čuje, što možda i nije. Pažljivo je skinuo naočare sa njenog lica. Zatreptala je kad je dodirnuo jedno oko tik ispod obrve. „Da vidite istinito“, rekao je. Otrgnula se od njega a zatim ponovo pogledala zidove. Pokrila je oči rukama. „O, bože! Šta mi se to dešava?“

„Dopustite mi da dodirnem i drugo oko i osetićete se bolje“, rekao je Ris. „Držite ih zatvorenim dok ne završim.“

Morao je da joj skloni ruke sa lica ah su joj oči ostale zatvorene. Dodirnuo je i drugi kapak i rekao: „Da vidite istinito.“ Sklonio joj je kosu iza ušiju i prešao uljem niz jednu ušnu školjku, potom drugu, uz reči: „Da čujete istinito.“

„Prestala je muzika“, rekla je i suze su počele da naviru iza zatvorenih kapaka.

Dodirnuo je njene usne. „Da možete da govorite istinito o onome što otkrijete." Postavio je njene šake dlanovima nagore. „Da možete da dodirnete i budete dodirnuti istinito." Kleknuo je i ispratio obrise vrhova njenih od snega vlažnih čizama. „Da možete da koračate istinito i znate šta je ispred vas." Na kraju je stao pred nju i dodirnuo joj čelo. „Da možete da znate i razmišljate istinito." Tu je nije samo dodirnuo, već je i načinio simbol zaštite. Na trenutak sam videla kako magični blesak čini spiralu i krug na njenom čelu, a potom uranja u njenu kožu.

Zatreptala je i pogledala oko sebe kao da nije znala gde se tačno nalazi. „Šta je to, do đavola?"

„Dobrodošli u vilenjačko kraljevstvo, doktorko Polaski!", rekao je Ris i vratio joj naočare.

Frost mi je pružio bočicu. „Dojl mi je dao njegovu jer njemu ne treba."

Uzela sam ponuđenu bočicu, i zapitala se gde li je otišao Dojl i šta je otkrio. „Osećala bih se bolje kad bi nas Dojl ili drugi pozvali."

„I ja bih", rekao je Frost koji je krenuo da maže uljem Voltersa.

Okrenula sam se jedinoj preostaloj ženi u grupi. Ona nije mnogo viša od mene što je i bio razlog da je odaberem. Kada sam joj skinula platnenu kapu ukazala se ravna smeđa kosa svezana u konjski rep koji se malo pokvario od nošenja kape. Očiju jasne srednjesmeđe boje, nežno trouglastog lica, dovoljno lepog; ali sam se previše družila sa šiima u poslednje vreme jer mi je izgledala nedovršeno, kao da su joj kosa ili oči tražile drugu boju kako bi je učinile stvarnom.

Rekla sam joj: „Zatvori oči."

Nije me čula, ali nije ni gledala u zidove. Gledala je Frosta kako dodiruje lice majora Voltersa. Konačno sam dodirnula njene oči tik iznad otvorenih kapaka i ona ustuknu.

„Doktorko Polaski, možete li da je zadržite?", pitala sam. Ona je bila iz Jedinice za mesto zločina, ne iz policije. Polaski nam je prišla i rekla: „Karmajklova, ovo pomaže. Zatvori oči i dopusti da te princeza dodirne."

Karmajklova je neobično oklevala, ali je uradila ono što je njena šefica tražila od nje. Drhtala je pod mojim dodirnom kao nervozno ždrebe, koža joj je poskakivala. Smirila se kad sam stigla do njenih dlanova i izgledala je potpuno smireno kada sam dodirnula vrhove njenih gojzerica ispod vlažnih farmerki. Kada sam se pridigla kako bih joj prešla pre-

ko čela, glas joj je zvučao normalno. „Više bih volela simbol krsta“, rekla je.

„Krst neće raditi“, rekla sam praveći znak nečeg drevnijeg na njenom čelu.

Otvorila je smeđe oči i pogledala me dok sam to radila. „Kako to mislite da krst neće da radi?“

„Mi nismo zli, Karmajklova, samo smo drugačiji. Suprotno od popularnog mita, sveti simboli ne zaustavljaju našu magiju kao što ni pokazivanje krsta ne može da spreči da vas snežna oluja povredi.“

„Ah!“, rekla je, pomalo postideno. „Nisam mislila da vas uvredim.“

„U redu je, crkva vekovima pokušava da nas ocrni, ali ako vam ikada zatreba zaštita od vilenjaka, moj savet je da izvrnete jaknu naopako umesto da izgovorite molitvu. Molitva ne može da škodi, ali bi izvrtanje kaputa sigurno bilo korisnije.“ Ispisala sam poslednji pokret simbola i koraknula unazad.

„Zašto izvrtanje jakne pomaže?“

„Većina u vilenjačkom kraljevstvu vidi samo površinu. Promeni površinu i magija ne može da te nađe.“

„Zašto?“, pitala je.

„Pa, to ne radi ukoliko te druga osoba jako dobro poznaje i nikada nije pokušala da te prevari.“

„Nikada nije pokušala da me prevari – kako to mislite?“

„Nikada nije pokušala da bude drugačija nego što jeste.“

„Ah!“, ponovo je rekla.

Gledala sam kako razdraganost iščezava sa lica drugih ljudi kako se premazivanje uljem privodilo kraju. Jedan policajac je rekao: „Mislim da mi se ono ranije više dopada. Sada je tu samo sivi kamen.“

„Odakle dolazi svetlost?“, pitala je Polaski.

„Niko ne zna zasigurno“, rekla sam joj.

„Mislila sam da ovo ulje treba da učini da sve izgleda obično“, rekla je Karmajklova.

„Tako je“, rekla sam.

„Zašto je onda on još uvek tako prokletu lep?“ Pokazala je na Frosta.

Nasmešila sam se dok je njegovo lice postajalo hladno i oholo, što ga ni najmanje nije činilo neprivlačnim. Boginja ga je učinila takvim kakav je.

„Možda je reč 'obično' pogrešna", rekla sam. „Ulje pomaže da se vidi stvarnost."

Karmajklova odmahnu glavom. „On ne može biti stvaran. Kosa mu je metalnosive boje, nije siva, ni bela, već – srebrna. Kosa ne može biti srebrna."

„To je prirodna boja njegove kose", rekla sam.

„Da li mi ostali treba da se uvredimo?", pitao je Ris.

„Možda i treba", reče Ajvi, „ali većinu nas nije videla bez oklopa i ogrtača." Gurnuo je kapuljaču svog ogrtača unazad i povukao muf koji je kriio gotovo celo njegovo lice. Ajvijevo lice je previše uzano za moj ukus, a znala sam i da su mu ramena uska, ali je bleđa zelena boja njegove kose ukrašena lozicom i bršljanom, kao da je neko oslikao kosu njegovim imenom. Kada mu je kosa raspuštena čini se kao da lišće treperi na vetru dok hoda. Njegove su oči zapanjujuće zelene boje smaragda. Pretpostavljam da ako niste odrasli uz nekog sa višebojnim očima, vredi pogledati njegove treperavo zelene oči. Karmajklova je izgleda tako mislila jer mu je uputila pogled kao da ne može da prestane da zuri.

Kristal je razmaknuo svoj ogrtač jednim potezom kako bi otkrio kosu koja je uhvatila prigušenu svetlost hodnika i pretvorila je u duge, kao da mu je kosa prizma koja razlaže svetlost na boje. Koža mu je čisto bela kao da nije stvarna, svetlija od moje. Prebacio je manje beli ogrtač preko jedne ruke i ostavio je otkrivenu. Upitala sam se šta nosi ispod dugog ogrtača i čizama koje sam mogla da vidim. Ruka mu je sijala na svetlu poput belog metala, odsjajem kakav nijedna prava koža nema.

Ponovo ga je pogledala, kao da nije mogla da se suzdrži.

„Zaustavite se, svi!", rekla sam, „Ostavite je na miru."

„Ništa joj ne radim", rekao je Frost.

Pogledala sam njegovo oholo lice i shvatila da on u to veruje. Znala sam da on, nekako, nije ni shvatao koliko je privlačan. Kraljičina vekovna odbijanja ostavila su ožiljke na našem ubici Frostu.

Potapšala sam ga po ruci i okrenula se Risu. „Pošto je manje privlačimo ja i Arzel, neko od vas će je provesti kroz kraljevstvo."

„I ja", rekao je Gejlen.

Pogledala sam ga.

Ironično se nasmešio. „Ni zbog mene ne balavi."

„Ko od nas će da je prati?" Ris je odmahivao glavom dok je gledao kako Karmajklova pogledava u jednog pa u drugog od njegovih ljudi.

Pogled na njenom licu podsećao je na dete u radnji sa slatkišima i malu životinju okruženu grabljivcima – napola žudan i napola uplašen.

„Ti biraj, Rise. Ti si zadužen za policiju dok su u vilenjačkom kraljevstvu.”

„Ne Frost?”

„On čuva mene dok se Dojl ne vrati.” Ove su me reči navele da se pitam gde je moja Tama i kuda su ga odvele njegove čini.

Kao da je Frost čitao moje misli jer je rekao: „Poslaću nekog da vidi gde je on.”

Klimnula sam glavom.

„Gejlene”, pozvao ga je. „Saznaj gde je Dojl i šta je otkrio.”

Zamalo da se usprotivim. Ako su Dojl, Jušna i Katbodua nadjačani, onda Gejlen nije dovoljan da uspostavi ravnotežu, ili ja strahujem.

Zapravo sam duboko udahnula kako bi izustila nešto ah mi se Gejlen okrenuo uz ne tako veseo osmeh. „U redu je, Meredith, učiniću sve što je potrebno kako bih vam ga vratio čitavog.”

Krenula sam da odgovorim ali mi on prstima dodirnu usne. „Šššš”, rekao je i nagnuo se da ostavi poljubac tamo gde su mu prsti ostavili toplinu. „Pokazali ste svetu kako me doživljavate. To je dovoljno. Ne moram da posedujem vaše srce.” Ostavio nas je uz lagani trk, sa rukom na balčaku svog mača, dok mu je tanka pletenica odskakala po leđima.

„Gejlene!”, povikala sam. On se nije okrenuo, ali se hodnik okrenuo, i on je nestao. Preplavila me je neka slutnja. Proročanstvo nikada nije bilo moj dar, ali sam sada iznenada osetila strah od kog nisam mogla da dišem.

Zgrabila sam Frosta za ruku. „Ne bi smeo da bude sam. Nešto loše će se desiti.”

Frost se nije raspravljao. „Adejre, Kristal, pođite za njim!”

Kada su ova dvojica nestala iza ćoška, panika je popustila i ponovo sam mogla da dišem. Nešto teško se spustilo na moj dlan, još uvek skriven pod krznenim ogrtačem. Napipala sam tešku metalnu dršku putira. Pustila sam Frosta i obema rukama uhvatila teški putir ispod ogrtača. Do tog trenutka nisam ni znala koliko je težak. Moć je teret.

„Jeste li dobro?”, upitao je Ris.

Klimnula sam glavom. „Jesam, jesam.” Nisam želela da svi u hodniku vide šta držim. Shvatila sam da je panika nastala zbog toga što me je putir upozorio. Planirala sam da kažem kraljici da se pojavio putir, ali

nikako da se stvori prilika za to. Dobro, ona nikada nije izgledala dovoljno prisebno za razgovor o metafizičkim i političkim pitanjima. Sada se putir materijalizovao u mojoj ruci a to je obično značilo da ima nekakav plan, nešto što mu u ovom trenutku treba. Nešto što ja treba da uradim. Ako je samo hteo da pomogne Gejlenu, ne bi stajao ovako težak u mojim rukama. Putir je mogao da pomaže magijom i bez materijalizovanja. Zašto je, onda, sada ovde? Šta će se dogoditi? Teskoba između mojih lopatica govorila je da je nešto loše u pitanju.

Duboko sam udahнула i poslužila se svojim i Frostovim ogrtačem kako bih njemu i Risu pokazala zlatni metal koji sam držala. Ris je razrogačio oči, a Frostovo lice je postalo još više oholo, ljuto. Ris je svoje iznenađenje zamenio podsmešljivim osmehom kojeg je imao kada je želeo da sakrije šta misli. Trebalo mi je puno vremena da shvatim taj osmeh.

Začuo se veseo Ajvijev glas koji se spremao za šalu na nečiji račun. „Ohoho!“, rekao je Ajvi, pa sam znala da ga je i on video. Pomalo sam očekivala da svima u holu kaže šta je video, ah se to nije dogodilo. Samo me je pogledao uz taj iznenađeni smeh, kao da je video neku izvanrednu tajnu šalu.

Hotom i Amateon stajali su pored njega i ništa nisu rekli. Amateonovo blede lice prebledelo je još više pod kapuljačom kojom je krio svoju lepotu od žena. Njegove oči latice se širom otvoriše, ah sumnjam da je iko sem mene i Frosta mogao da ga vidi. Hotornova reakcija i to da li je uopšte video putir, ostala je pod šlemom.

„Šta nije u redu?“, pitao je Arzel.

Amateon je odgovorio: „Ništa. Samo nisam znao da princeza ima proročki dar. Glas mu je zvučao pomalo zadihano, ali inače normalno, čak malo umorno. Na vilenjačkim dvorovima se ne preživljava pokazivanjem osećanja. Mi smo skriveni narod, i većina nas je zaslužila to ime.

Arzel je iskrivio glavu, kao da ne veruje sasvim Amateonu, ali ništa nije rekao. Ne poznajem dobro Arzela, ah sam sigurna kako nikada ne bi pogodio da držim putir pod ogrtačem.

Karmajklova je prišla Ajvijju onako kako biste se u muzeju prišunjali nekoj statui, uplašeni da je dodirnete, primorani da rukama pređete po glatkim tvrdim oblinama. U strahu da će vam neko reći da stanete.

„Karmajklova", pozvala ju je doktorica Polaski. „Karmajklova!" Dodirnula je ruku druge žene, ali je mogla da dodirne i zid koliko je efekta to imalo.

„Rise, odaberi nekog drugog umesto Ajvija da je čuva", rekla sam.

Ris se iscerio i stao između ženine oklevajuće ruke i Ajvijevoj tela. „Andejs bi mi naredila. Volim kraljicu koja mi dopušta da ja odlučim."

„Još uvek nije kraljica", rekao je Ajvi. Svetlozelena boja njegovih očiju još uvek je nosila trunku duhovitosti kojom je pokrio iznenađenost.

„Šta joj je?", pitao je Volters. Otišao je da pomogne Polaskijevoj, prihvatajući drugu ruku Karmajklove. Ona im se nije suprotstavljala, ali i dalje nije odvajala pogled od muškaraca.

„Očarana je vilenjacima", primetio je Ris.

„Očarana vilenjacima?", pitao je Volters. „Ali za to je potrebno da se upražnjava seks sa nekim od vas, zar ne?"

„Obično", rekla sam, „ali naša istorija je puna slučajeva u kojima su ljudi koji bi nas ugledali u šumi provodili čitav život opčinjeni vilenjacima." Uzdahnula sam zbog pogleda na licima ljudi koji su se iznenada usmerili na mene. „Časna reč, nikada mi nije palo na pamet da bi neko od vas bio tako prijemčiv na vilenjake."

„Princeza je u pravu", rekao je Amateon. „Prošli su vekovi otkad sam video nekog čoveka tako opčinjenog samim ulaskom u kraljevstvo." Njima se obraćao recima, ali lice je pitalo mene i Frosta, koji je stajao iza mene. Amateonovo lice je pokušalo da postavi na desetina pitanja koje su njegove reči samo nagoveštavale. Ako nije video ovakvu reakciju vekovima, šta se to promenilo? Znala sam da se moći vraćaju u vilenjačko kraljevstvo, ali nisam razumela šta to znači za ljude koje sam reda radi pozvala u kraljevstvo. Šta sam učinila? I da li to može da se popravi?

„Ona mora da ode", rekla sam. „Ovog trenutka."

Polaskijeva me je pogledala. „Šta su vaši ljudi uradili Džanin?"

„Ništa, zaista. Kunem se!"

„Neki ljudi su više opčinjeni vilenjacima od drugih", rekao je Ris, „ali to obično nisu policajci, ili bilo ko ko je video grublje stvari u životu. Ako ste isuviše istrošeni, više ne verujete u vile i vilenjake." Rekao je to sa smeškom, ali je imao muke da sakrije svoju zabrinutost. Mogla sam to da primetim ili sam umišljala.

„Karmajklova je nova", rekla je Polaskijeva. „Dobra je, ali uglavnom radi u laboratoriji." Izgledala je zabrinuto. „Nisam znala da ne treba da je dovedem."

„Ni mi nismo znali", rekla sam joj. „Nije vaša krivica. Nikome od nas jednostavno nije palo na pamet da bi neko bio ovoliko opčinjen samim dolaskom."

„Je li ovo trajno?", upitao je Volters.

Pogledala sam ljude. „Samo sam čula priče o ovome. Iskreno, ne znam." Pogledala sam stražare. „Gospodo, da li možete da odgovorite iskreno na pitanje majora Voltersa?"

„Sasvim iskreno?", pitao je Ajvi.

Klimnula sam glavom.

Odgovorio je uz podrugljiv osmeh, ali sam znala da je ruganje upućeno njemu samom a ne drugima. „Onda nisam siguran."

„Šta je tako prokleta smešno?"

„Ništa", rekao je Ajvi, „apsolutno ništa. Priznajem da uživam u daminoj opčinjenosti jer nisam verovao da ću ikada više videti takvo trenutno stanje opsednutosti na licu neke žene." Radost se istopila i pokazala tugu koja je bila motiv većine Ajvijevih šala – tuga, poput duboke rane koja seže do svega što je nekada bio, tako da je sve što je od njega ostalo upravo taj zajedljivi humor i tuga.

„To je bolesno", rekla je Polaskijeva.

Lice je pokazivalo još jednu emociju koja mu je ostala, oholost. „A kako biste se vi osećali, doktorko, da ste nekada davno bih toliko lepi da su muškarci plakala dok ste vi prolazili letnjim puteljkom, a onda, jednog dana, kao da vas više nisu ni primećivali? Cvet je možda lep sam za sebe, ah osoba nikada zapravo nije lepa dok joj nečije oči ne kažu da je lepa."

Volters je dozvao jednog od svojih uniformisanih ljudi. „Vrati je u laboratoriju, skloni je od prelepih ljudi."

„Milere, podi sa njima. Odvedite Džanin kući", rekla je Polaskijeva, „ali je ne ostavljajte samu. Ostanite sa njom preko noći. Kada izađe sunce, možda će joj biti dobro."

Podigla sam obrve na ovo njeno uputstvo.

„Čitala sam o ponečemu što može da se dogodi u radu sa vama. Nikakvo upozorenje da ne dovodim nove ljude, inače bih je ostavila u laboratoriji."

„Nevini su nam uvek bih prijemčiviji“, rekao je Hotorn.

„Nikada nije bila zaljubljena“, rekla sam i iznenadila se od sopstvenih reči. „Ali želi da bude.“

Polaskijeva me je čudno pogledala. „Kako ste to znali?“

Slegnula sam ramenima, prstima povlačeći ogrtač preko putira.

Ajvi joj se unese u lice. „Pazi šta priželjkuješ, malena, možda to i dobiješ a da ne znaš šta ćeš sa tim kada otpakuješ poklon.“ Ponovo je zvučao tužno.

Džanin Karmajkl poče da plače.

„Ostavite je na miru“, rekla je Polaskijeva.

„Ostavljam je sa tugom, doktorke, ne sa požudom, srećom ili lepoto. Trudim se koliko mogu da kad se sutra probudi upamti tugu poput lošeg sna. Nadam se da neće upamtiti ništa što bi je navelo da nas ponovo potraži.“

„Vi ste poremećeni, znate li to?“, pitala ga je Polaskijeva.

Ajvi joj uputi onaj podrugljivi osmeh. „Niste prva koja to kaže, mada verujem da je poslednja žena to drugačije formulisala. Rekla je da sam lud.“

Polaskijeva ga je pogledala kao da nije mogla da se odluči da li se šah ili joj govori još jednu gorku istinu.

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Sačekali smo da nam se policija vrati pošto isprati svog ošamućenog kolegu. Hodnik je mogao brzo da se prođe, ali se to prostranstvo od sivog kamena produžilo, a sada se stvorila i krivina koja je skrivala ulazna vrata. Ulaz u vilenjačko kraljevstvo se nikada nije menjao.

„Mislim da kraljevstvo želi da se osamimo“, rekao je Frost.

Putir pod mojim ogrtačem postao je topliji na dodir. Izdahnula sam i samo klimnula glavom. Nije mi se sviđalo što se putir ovako pojavio. Pojačavao je magiju, a već su se dešavale neke veoma čudne i moćne stvari između stražara i mene uz prisustvo putira. Kao da nije hteo da me ostavi na miru dok ne rešimo ubistva. Putir je toliko snažno pulsirao da sam ostala bez daha.

Hotorn mi je prišao da me zadrži, ali ga Frost uhvati za ruku i kratko odmahnu glavom. Isuviše je opasno na otvorenom sa ljudima koji treba uskoro da se vrate. Nešto nismo hteli da objašnjavamo policiji. Nešto nismo mogli nikome da objasnimo.

Da su svi u hodniku videli putir vodio bi se živ razgovor, ah su sa nama stražari koji ga nisu videli, stoga smo preskočili tu temu.

Ajvi je počeo: „Ja sam za to da se ubistva razreše. Ali isto tako mislim da treba da se potrudimo da princezu učinimo kraljicom umesto što se igramo pandura.“

Moćni treptaj prošao je mojom kožom kroz putir. Naježila sam se i pala na kolena. Frost i Hotorn su druge sprečavah da me dodirnu.

„Šta nije u redu sa princezom?“, pitala je Dogmela.

„I zašto ne želite da je dodirnemo?“ To je pitao Ajsling, koji se još uvek skrivao pod kapuljačom i mufom te su mu se videle samo spirale u očima. On je jedan od kraljičinih stražara i ni tada kao ni sada – moj. Njegove oči nisu imale tri prstena u boji što je uobičajeno kod šia, već spiralu oslikanu linijama u boji, sa zenicama po sredini te šare. Kao dete sam ga pitala kako može da vidi kroz njih, a on se nasmešio i rekao da ne zna.

Frost, Hotorn i ja smo razmenili poglede. Svi ostali stražari su gledah kako klečim i čekali da se odlučim.

Slatki miris pupoljaka jabuke ispunio je vazduh i mene onim osećanjem spokoja koje se javlja kada nešto obožavate. Nisam sigurna da je ideja dobra, ali sam ustala i zbacila ogrtač otkrivajući tako putir u rukama.

„To nije...“, počela je Dogmela.

„Ne može biti!“, prihvatio je Ajsling.

„Ali jeste.“, Ajvi me je pogledao s ozbiljnošću koju smeh nije ni dotakao. Odmahnuo je glavom. „Imate ga od momenta kada smo se vratili na dvor, zar ne?“

Klimnula sam glavom.

„Kako?“, pitala je Dogmela. „Kako?“

„Došao mi je u snu, a kada sam se probudila postao je stvaran.“

Nekoliko njih je odmahivalo glavama.

Ajvi se iznenada isceri. „Pali ste na kolena kada sam rekao da treba da vas učinimo kraljicom umesto što se igramo pandura.“

Putir je pulsirao u mojim rukama na šta je telo reagovalo. Za trenutak sam isijavala belu svetlost, kosa mi je činila crveni oreol oko glave, a oči su mi zasijale zeleno i zlatno, tako da sam na tren videla boju izvan rubova sopstvene vizure. Moć je nestala isto tako kao što se i pojavila, ostavljajući bubnjajući puls u vratu.

„Hm..., to je zabavno“, rekao je Ajvi.

„Samo hoćeš da je povališ“, rekla je Dogmela i to kao da je u pitanju nešto prljavo što je neobičan stav među vilenjacima.

„Da“, rekao je Ajvi, „ali nisam zbog toga kriv.“

„Policija se uskoro vraća“, rekla sam glasom zadihanim od naleta moći.

„A kada se vrate, istraga će zaokupiti svu vašu pažnju“, rekao je Frost. „O čemu god treba da pričamo, to moramo da obavimo sada.“

Pogledala sam to brižljivo oholo lice. „Hoćeš da kažeš da bi trebalo da napravim pauzu u rešavanju dvostrukog ubistva kako bih upražnjavala seks?“

Čuo se Hotornov mirni glas. „Žao mi je što su Beatris i novinar mrtvi, ah je Ajvi u jednoj stvari u pravu. Moj i život mojih kolega stražara se neće promeniti ako ova ubistva ostanu nerešena. Ako princ Sel postane kralj – promeniće se mnogo toga.“ Skinuo je šlem i pokazao svoju talasastu kosu skupljenu u pletenice kao i oči zelene, ružičaste i crvene boje. Izgledao je predivno, ali su svi ši izgledali tako. Zapravo nikada ga

nisam poredila sa drugim šiima, kao da ga nikada pre nisam videla niti primetila belinu njegovog lica i širinu ramena, velikih čak i za ši standarde.

Frost načini pokret koji mi je privukao pažnju. „Meredit, da li vam je dobro?" Ruka mu je lebdela tik iznad mog ramena, kao da hoće da me dodirne ali se toga plaši.

Oklevala sam da skinem pogled sa Hotorna, i iznenada se osetih ošamućeno. „Je li u pitanju putir?"

„Motorne", rekao je Frost i ta jedna reč je bila dovoljna.

„Nisam pokušao da je opčinem, samo sam pomislio koliko priželjkujem ono što je Mistral imao u hodniku, ne samo nagoveštaj."

„Razumem te", rekao je Frost uz uzdah. „Činjenica da se tvoja želja tako lako pretvorila u magiju znači da si u hodniku doživeo i više od samog nagoveštaja."

„Koliko god priželjkujem da se moj celibat okonča", rekao je Ajsling, „putir je pred nama. Kako možete da pričate o bilo čemu drugom?"

„Onda su tvoje potrebe mnogo manje od mojih", primetio je Hotorn.

Amateon je konačno progovorio, više za sebe. „Putir se vratio u ruke Meredith. Kako je to moguće?"

Pogledala sam ga, posmatrajući nemir u njegovim očima, cvetnim laticama. „Hoćeš da kažeš da se putir nikada ne bi vratio u ruke nekom ko je polutan poput mene?"

S teškoćom je progutao knedlu, kao da se zagrcnuo na mnogobrojnim godinama predrasuda. „Da", rekao je glasom koji je zvučao kao promukli šapat. Pao je na kolena, kao da ga je neka snažna sila oborila, ili je izgubio snagu u nogama.

Zurio je u mene odozdo, i mnogobrojne boje u njegovim očima sijale su na svetlu, ali ne od magije već od suza. „Oprostite mi", rekao je istim onim promuklim šapatom, kao da mu neko čupa reči iz grla, „oprostite mi." Ne verujem da je tražio oprostaj od mene.

Putir je krenuo ka njemu, moje su ga ruke držale ali ga nije pomerala moja volja.

Zario je lice u ruke. „Ne mogu." Njegova široka ramena počela su da se tresu i ja sam znala da plače. Jednu ruku sam sklonila sa kaleža kako bih mu dodirnula rame. Zajecao je i zagrlio me rukama oko struka, stežući me tako snažno i iznenada da sam gotovo pala na njega. Putir je dodirnuo njegovu kosu na potiljku što je bilo dovoljno.

Stajala sam posred ogromne, puste zaravni. Amateon me je i dalje držao oko struka, glave zagnjuren u mene. Nisam sigurna da je primetio da se bilo šta promenilo.

Ponovo sam osetila miris cvetova jabuke i okrenula sam se ka tom mirisu. Brdo koje sam iznova viđala u viziji stajalo je u daljini. Na vrhu brda ugledala sam drvo pored koga smo stajali Mistral i ja kada je grom udario u zemlju. Već sam videla zaravan, ah nikada nisam stajala na njoj.

Amateon je podigao glavu kako bi me pogledao. Kosom je dotakao ivicu putira. Kada je osetio čvrstinu metala, prislonio se uz njega, kao što bi se neko prislonio uz ruku koja ga miluje. Tek je tada, izgleda, primetio zaravan.

Pažljivo, kako ne bi prekinuo dodir sa mojim telom i kaležom, ispružio je jednu ruku ka zemlji da je dotakne. Šakom je uhvatio sivu prašinu, toliko suhu da je iscurila između njegovih prstiju poput peska.

Ponovo me je pogledao, dok su mu se oči caklile od suza koje ili nije hteo ih nije mogao da prolije. „Nekada nije bilo ovako.“ Ponovo je prislonio potiljak na putir kao da traži utehu u dodiru. „Ništa neće da raste iz ovoga.“ Širom je otvorio šaku i pustio da vetar odnese prašinu. „Ovde nema života.“

Podigao je dlan uprljan suvom mrtvom zemljom ka meni, poput deteta koje se povredilo, kao da ja mogu da popravim stvari.

Otvorila sam usta kako bih mu rekla nešto utešno, ah iz njih nije izašao ni moj glas niti bilo šta utešno. „Amateone, zadržao si svoje ime iako si zaboravio ko si i šta si“, rekao je glas, dublji od mog, sa jasno izgovorenim samoglasnicima.

„Zemlja je mrtva“, rekao je on i suze su konačno potekle.

„Da li izgledam mrtvo?“

Namrštio se, a zatim odmahnuo glavom. Ponovo je kosom okrznuo putir, ali sam ovog puta osetila svilenkasti dodir njegove kose na koži, niz moje telo. Zadrhtala sam.

„Boginjo?“

Dotakla sam mu obraz. „Da li je prošlo toliko vremena, Amateone, da me ne poznaješ?“

Klimnuo je glavom i prva suza je skliznula sa ivice njegove brade. Ta jedna vlažna kap pala je na sivu zemlju ostavljajući tanani crni otisak. Kao da je zemlja pod nama izdahnula.

„Trebaš nam, Amateone", i ja sam se složila sa Boginjom. Trebao je zemlji, meni, nama.

„Vaš sam", prošaputao je. Izvadio je mač iz pojasa, i držao ga visoko u rukama kao da prinosi žrtvu. Potom je istegao vrat i zabacio glavu zatvorenih očiju, kao da čeka poljubac, ah ga ne čeka u stvari. Tada sam shvatila da ako jedna suza toliko prija zemlji, onda bi druge telesne tečnosti još više prijale.

Razumela sam tada šta to prinosi i sa Boginjom koja me je zaposela znala sam da bi njegova krv vratila život zemlji. On je Amateon, bog zemljoradnje, ali je i više od toga. On je iskra, obnova života koja omogućava semenu da nikne iz zemlje. On je ta magična spona između uspavanog semena, tamne zemlje i života. Njegova će „smrt" vratiti život zemlji.

Odmahnula sam glavom. „Upravo sam mu spasila život, neću da ga ponovo uzimam."

Njen je glas ponovo došao sa mojih usana. „Neće umreti kao što umiru ljudi, već kao što umire žito. Da ponovo nikne i nahrani svoj narod."

„Verujem", rekla sam, „i ako je to tvoja volja, neka bude tako, ali ne od moje ruke. Mučim se da svoj narod održim u životu, kako da ga ubijam?"

„Ali ovo nije prava smrt. Ovo su vizija i san. Ne nudi ti Amateon svoje stvarno telo i stvarnu krv."

Amateon je otvorio oči i spustio glavu i mač. „Boginja je u pravu, princezo. Ovo nije stvarno mesto, niti smo mi stvarno ovde. Moja smrt ovde ne bi bila prava."

„Nisi imao vizije koje sam ja videla, Amateone. Sanjala sam putir i probudila se sa stvarnim u krevetu. Ne želim da te pogubim ovde, a da onda nađem tvoje krvavo telo u hodniku."

„Ostavićeš pustu zemlju?", rekao je glas iz mojih usta. Bilo je isuviše ludo to što se razgovor odvijao kroz moja usta. A ova energija, ova Boginja, predstavljala je ne samo utešno već i teško prisustvo.

„Zašto nisi zadovoljna sa mnom?"

„Veoma sam zadovoljna sa tobom, Meredith, zadovoljnija nego sa bilo kim već duže vremena."

„Čujem tvoje reči, ali osećam tvoje...nestrpljenje. Nestrpljiva si sa mnom, ali ne zbog ovoga."

Razmišljala je šta da odgovori, ali ja sam smrtna, i žensko, i morala sam da to izgovorim naglas. „Misliš da uzalud trošim tvoje darove pokušavajući da rešim ubistva.“

„Imaš svoju ljudsku policiju. Ovog trenutka Krom Kruah ih nadgleda u poslu.“

Trebalo mi je malo vremena da shvatim da priča o Risu, da koristi njegovo pravo ime.

„To nije njegovo pravo ime“, rekla je mojim ustima, „već njegovo poslednje istinito ime.“

„Ris ima ime starije i od Krom Kruaha?“

„Jednom davno, premda se malo njih toga seća.“

Krenula sam da je pitam za to ime, ali sam osetila da se nasmejala, i ona reče: „Nevažne stvari ti odvlače pažnju, Meredith.“

„Oprosti mi“, rekla sam.

„Ne mislim na pravo ime Kroma Kruaha, već na ove smrti. Ponovo će se roditi, Dete. Zašto toliko žališ za njima? Čak i prava smrt nije kraj. Drugi mogu da otkriju te tvoje tragove i ubice, ali postoje dužnosti koje samo ti možeš da obaviš, Meredith, samo ti.“

„A koje su to dužnosti, zapravo?“

Pokazala je na Amateona. „Učini da moja zemlja oživi.“

Amateon mi je ponovo ponudio mač i zatvorio oči. Ponovo je names-tio vrat za čist udarac.

„I pre si ovo radio“, rekla sam.

Otvorio je oči taman toliko da može da me pogleda. „U viziji, i u stvarnosti.“

„Da li boli?“

„Da.“ Zatim je zatvorio oči i još više podigao mač, kao da ću ga zbog toga pre uzeti.

„On je dragovoljna žrtva, Meredith. U tome nema nikakvog zla.“

Odmahnula sam glavom. „Kako to da si ti, koja imaš čitavu večnost, tako nestrpljiva a ja, koja imam samo nekoliko decenija života, želim da idem dužim putem?“

U tom sam trenutku osetila njen uzdah i njenu sreću, istovremeno. Bila je to neka vrsta provere, ne dobrog protiv zla, već toga kojim će se putem ovo buđenje moći kretati. Ponudila mi je brži, više nasilan put da vratim moći u vilenjačko kraljevstvo. Znala sam, znanjem čvršćim od temelja ovog sveta, da bi Amateon umro. Bila bi to prava smrt. Činjeni-

ca da bi ustao iz groba i ponovo se „rodio“ nije promenila činjenicu da bi moja ruka prerezala njegov grkljan. Moja ruka bi prosula njegovu toplu krv po zemlji, po mojoj koži. Zurila sam u njega dok je klečao zatvorenih očiju i mirnog lica.

Prihvatila sam mač za balčak i uzela ga iz njegovih ruku. Ruke mu klonuše, beživotno, uz malu napetost u prstima po kojoj sam znala da se bori sa porivom da se zaštititi od udarca.

Krenuo je od mržnje prema mojoj nečistoj krvi do toga da mi nudi svoje čisto ši telo, i pušta me da tom istom čistom toplom krvlju poprs-kam tlo.

Nagnula sam se nad njim i pritisnula usne na njegove. Oči mu se širom otvoriše, u čudu. Mislim da ga je poljubac iznenadio više nego ijedan udarac. Nasmejala sam mu se. „Postoje drugi načini da trava poč-ne da niče, Amateone.“

Zurio je u mene, ne shvatajući šta se dešava. Zatim mu je senka osmeha dotakla usne. „Odbili biste poziv Boginje?“

Odmahnula sam glavom. „Nikada, ali Boginja dolazi u mnogim obli-cima. Zašto da biram bol i smrt kada mogu da imam zadovoljstvo i život?“

Osmeh mu se malo razvukao. Ispravio je vrat iz gotovo bolnog polo-žaja za žrtvovanje a onda pogledao mač u jednoj ruci pa putir u drugoj. „Šta tražite od mene, princezo, Boginjo?“

„O, ne“, rekla je, ali ovog puta ne mojim usnama. Nedaleko od nas je stajala prilika sa kapuljačom, čije stope nisu dodirivale pustu zemlju. Zapravo je bila u izmaglici, i ma koliko sam se trudila, nisam mogla dobro da je vidim. Ruka koja je držala kapuljaču nije bila ni stara ni mlada ni nešto između. Bila je sve žene i nije bila žena. Bila je to Bogi-nja. „O, ne, Amateone, ona se odlučila. Ostaviću je sa tom odlukom. Nisam joj potrebna da ispuni ovaj zadatak.“ Zakikotala se suvo, poput starije žene, dubokim melodičnim glasom žene u zreлом dobu, i s lako-ćom deteta. „Ne slažem se često sa Andejs, ali u ovom bih mogla da se složim. Proklete boginje plodnosti.“ Ah se ponovo nasmejala.

„Nisam znala da Andejs još uvek razgovara sa vama, Boginjo.“

„Nisam prestala da razgovaram sa svojim narodom, već je on prestao da me sluša, i posle izvesnog vremena, više nije mogao da čuje moj glas. Ali nikada nisam prestala da razgovaram sa njim. U snovima, ili u onom trenutku između spavanja i buđenja, tu se nalazi moj glas. U pes-

mi, u dodiru ruku, ja sam tamo. Ja sam Boginja, ja sam svuda i u svemu. Ne mogu da odem, niti možete da me izgubite. Ali možete da me ostavite, i da mi okrenete leđa."

„Nismo hteli da vas ostavimo samu, Majko", rekao je Amateon.

„Nisam bila sama, Dete. Ne mogu biti zaista sama, ali mogu biti usamljena."

„Šta mogu da učinim, Majko, u znak pokajanja?"

„Pokajanje je za nas strana ideja, Amateone. Ali ako želiš da se iskupiš..."

„Da, Boginjo, svim srcem."

„Učini da zemlja oživi, Amateone. Posej svoje seme po pustopoljini, i učini da oživi." Počela je da nestaje, poput izmaglice na suncu.

„Boginjo", rekao je on.

Njen glas je doplovio do nas. „Da, Dete?"

„Da li ću vas ponovo videti?"

Sada se čuo samo njen glas, mlad i star u isto vreme. „U licu svake žene koju sretnoš." I onda je nestala.

Zurio je u mesto na kojem se nalazila, i tek kada sam pustila da mač padne na zemlju, on se okrenuo ka meni.

„Šta želite da uradim, princezo? Vaš sam, kako god me želite. Služiću vas životom, krvlju, snažnom desnicom."

„Zvučiš kao da ćeš da mi se zakuneš svojom čašću poput nekog starostavnog viteza."

„Ja jesam starostavni vitez, Meredith, i ako želite moju čast, izvolite."

„Rekao si Adejru da nemaš čast, da ju je kraljica oduzela zajedno sa tvojom kosom."

„Dotakao sam putir i video lice Boginje. Takvi blagoslovi ne idu nezaslužnima."

„Hoćeš da kažeš da ti je čast netaknuta jer te je Boginja gledala kao časnog?"

Kratak zbunjeni pogled blesnuo je u šarenim očima, i onda je rekao: „Da, pretpostavljam da jesam."

„Reci o čemu razmišljaš."

Nasmejao se, pravim bleskom stvarnog smeha, koji je njegovo lice učinio manje lepim, ali stvarnijim, dragocenijim za mene. „Moja čast nikada nije nestala, jer niko ne može da oduzme čast, ukoliko je sam ne pustiš. Hteo sam da kažem da ste mi vratili čast, ali sada razumem."

Nasmešila sam mu se. „Niko ne može da ti uzme čast, ali možeš sam da je predaš.”

Osmeħ je svenuo u uglovima usana. „Da. Dopustio sam da mi strah oduzme čast.”

Odmahnula sam glavom.

Ponovo se nasmejao, gotovo postideno. „Mislim da mi je strah postao važniji od časti.”

Zaustavila sam njegove reči poljupcem. Obgrlila sam ga oko leđa, sa putirom u desnoj ruci. Oklevajući je podigao ruke, kao da nije siguran kako da počne. Mislim da bi seks bio spor i nežan, ah sam držala simbol Boginje u ruci, i sama sam predstavljala živu Boginju. Nestrpljivu Boginju. Putir nas je povukao unazad kao da se u zemlji nalazio neki ogroman magnet. Kada je putir dotakao tlo ušao je u zemlju i ja sam ostala praznih ruku. Amateonova leđa su pala na mesto gde je putir nestao i kičma mu se povila, zatvorene oči zatreperile, prsti mu se zgrčili na mojim leđima, telo guralo moje. Snaga njegovih ruku, čvrstina tela, i sirova čežnja na licu; sve me je to povuklo nadole ka njemu, namestilo usta na njegova i nestrpljive ruke na njegovo telo. Kada mi je ruka skliznula između naših tela kako bih mogla da ga uhvatim za njegovu tvrdu nabreklinu, on je uzdrhtao i kriknuo. Kada me je ponovo pogledao, oči su mu izgledale divlje od uzbuđenja.

„Molim vas, princezo”, rekao je promuklim glasom koji nije zvučao kao njegov.

„Šta moliš?”, prošaputala sam uz njegove usne.

„Ne mogu da obećam da ću da izdržim dugo.”

„Šta želiš, Amateone?”

„Da vam služim.”

Odmahnula sam glavom tako da je moja kosa okrznula njegovo lice. „Kaži šta želiš, Amateone.”

Zatvorio je oči i tako snažno progutao knedlu da je zvučalo bolno. Kada je ponovo otvorio oči izgledao je mirnije, ali ga je nešto u očima od latica još uvek držalo na oprezu. Šaputao je kao da nije želeo da izrekne svoju želju preglasno, kao da će ga neko čuti. „Želim da me uzjašete, da pritisnete moje golo telo u prašinu. Želim da gledam kako vaše grudi igraju nada mnom. Želim da osetim kako vaše telo naleže na moje poput mača u koricama. Želim da gledam kako vam koža isijava, a oči i kosa igraju od moći, dok se zabijam u vas duboko i najviše što mogu.

Želim da čujem kako uzvikujete moje ime onim glasom koje žene imaju kada su na vrhuncu strasti. Želim da izlijem svoje seme u vaše telo dok se ne prelije i spusti niz moje kukove. To je ono što želim."

„Zvuči divno", rekla sam.

Malo se namrštio.

Nasmešila sam se i dodirnula linije između njegovih očiju koje bi se već stvorile od mrštenja, da je mogao da ima bore. „Da, Amateone, hajde da to uradimo."

„Hoćete da kažete da će mi se ispuniti želja?", pitao je.

„Zar to nije ono što smo radili, ispunjavali želje ljudima", prošaputala sam, smešeći se.

„Ne", rekao je, „mi, niko od nas nikada nije ispunjavao želje."

„Šalila sam se", rekla sam.

„O, mislio sam.

Stavila sam prst na njegove usne i zaustavila ga. „Hajde da učinimo da trava poraste."

Namrštio se.

„Jebi me", rekla sam i sklonila prst sa njegovih usana.

Nasmešio se onim vedrim osmehom koji ga je činio mlađim i više... ljudskim. „Ako to želite."

„Ko to sad ispunjava želje?"

„Ispuniću vam sve što je u mojoj moći."

Sela sam i pritisnula svoj najintimniji deo na njegov najintimniji deo, i uprkos svoj našoj odeći osećanje je bilo neverovatno. Bio je tako tvrd da mu je to zadovoljstvo sigurno pričinjavalo bol.

„Daj mi ga", rekla sam promuklim glasom.

„Rado. Hajde da skinemo odeću i to će biti učinjeno."

Gledala sam dole u njegovo lice dok je njegova nestrpljiva nabrekliina pritiskala moje farmerke. Zvučalo mi je kao dobar plan.

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Naša je odeća pala na tlo poput kiše koja je zaboravila ovu zemlju.

Ležao je leđima na ovoj suvoj, sprženoj zemlji, kao dragoceni nakit položen na rapavu sivu tkaninu. Počeo je da isijava pre nego što je skinuo svu svoju odeću. Kada sam dlanom okrnula njegovu голу ruku, koža mu je zasijala pod mojim prstima kao da je ispod nje sevnula munja, kao da je svaki ovlašni dodir prstiju po najneosetljivijim delovima tela prejak. Pitala sam se šta bi uradio da mu diram osetljivije delove.

Položila sam vrhove dva prsta na istureni deo grudi. Svetio je sinulo pri dodiru. Čitavo njegovo telo isijavalo je blještavom belom svetlošću ali je oko mojih prstiju svetlost bila narandžasta i crvena poput stvarnih plamenova. Telo mu je postajalo toplije tamo gde sam ga dodirivala a ta crvena vrelna je pratila moje prste niz njegovo telo. Povlačila sam prstima niz njegov stomak i taj dodir mu je ubrzao disanje i naterao ga da se uvija po suvom tlu. Zatvorio je uznemirene oči a rukama je grebao po pustoj zemlji, a sve što sam uradila bilo je da pređem prstima po njegovom stomaku. Tada sam izgubila strpljenje, želela sam da vidim šta će da uradi kada sklopim ruke oko njegovog najintimnijeg dela tela.

Mislim da je očekivao da pređem prstima preko nabreklina, da mu dam nekakvo upozorenje, ah to nisam učinila.

Sklopila sam ruke oko njega i stegnula ih. Kriknuo je. Gornjim delom tela se pridigao sa tla, a osećajući ga u rukama sklopila sam oči i povila leđa, jer je bio tvrdi nego što sam zamislila. Tako zastrašujuće tvrd da je ostavljao utisak glatkog tvrdog mermera, osim što je bio veoma topao.

„Oh, ne, ne činite to, devojko Meri, ili neću izdržati.“

„Tako si tvrd“, rekla sam zadihanim i promuklim glasom.

„Znam“, prošaputao je, „isuviše tvrd. Neću izdržati.“

„Onda nemoj“, rekla sam.

Namrgodio se još uvek uzbuđenih očiju. „Molim?“

„Onda nemoj da se suzdržavaš, ovaj prvi put, ispuni svoje potrebe. Možeš da dokažeš svoju izdržljivost sledeći put.“

„Sledeći put", nasmejao se. „Ne verujem u sledeći put. Sve što je stvarno ste vi, ovde, sada."

Seo je i nagnuo se ka meni. Nismo se dodirivah, samo smo sedeli blizu.

„Ako nisam dovoljno dobar, nećete me hteti sledeći put."

Unosila sam se u njegovo lice.

„Da li vas je procenjivala na osnovu jedne večeri?"

Razrogačio je oči. „Da", prošaputao je.

„Ja to ne radim."

Nasmešio se. „Hoćete da kažete da Frost i Dojl i nisu bili nešto posebno prvi put?"

Morala sam da se nasmešim. „Ne."

„Ko je bio?"

Odmahnula sam glavom. „Svi su bih divni, neki su se samo vežbom popravili."

Odmaknuo se dovoljno daleko kako bi jasnije video moje lice. „Stvarno tako mislite?" „Da."

„Nisu valjda svi bili zadivljujući."

„Ako i nisu, nikada ih ne bi otkrila."

„Nećete nikome reći", prošaputao je.

Dodirnula sam mu lice, ah se odmakao taman da ne mogu da ga dodirujem.

„Šta da kažem?", pitala sam.

Pogledao me je dovoljno rečito.

„Oh", rekla sam i ponovo se nasmešila, ovog puta nežnije. „Ne, Amateone, neću nikome reći."

Zagrlio me je i povukao ka sebi. Leđa su mu bila prekrivena suvom, finom prašinom. Očekivala sam hrapav u prašinu ah je bila meka i glatka kao najfiniji talk. Nije se razlikovala od tople mekote njegove kože, već kao da je upotpunjavala teksturu poput preliva na toplom, slasnom kolaču.

Odmakla sam se od njega kako bih mu pokazala ruke prekrivene mekim finim prahom.

„Tako je mekana." Pogledala sam ga.

„Da li je tako mekana i drugde, osim na mojim rukama?"

Privukao me je ka sebi i malo pre nego što me je dotakao usnama, prošaputao je: „Hajde da otkrijemo."

OSAMNAESTO POGLAVLJE

Valjali smo se po prašini dok nismo izgledali kao sivi duhovi. Prašina je prigušila isijavanje naše magije poput božične rasvete koja se nazire kroz sneg.

Pritisnuo je svoju bolno tvrdu nabrekliu na mene, prignječivši je našim telima. Sjurio se na moj stomak, zadnjicu, ah nije hteo da prodre u mene. Trljao je svoje telo uz moje kao da je njegova muškost drugi način da mi miluje kožu. Čak su se i njegove napete mošnice podigle i zategle i zadrhtao bi od požude kada mi je dozvolio da ih nekoliko puta dotaknem. Rukom sam otkrila da su njegove prepone drugo mesto koje pulsira pod mojim dlanom. Sklonio mi je ruku. Pritiskao me i izazivao me, imitirajući pozu za pozom, ah nije hteo da prodre u mene. Nije hteo da mu dam ruku ih usta.

Kada nas je, gotovo od glave do pete, prekrrio mekom finom prašinom i pokazao mi svoje telo i snagu, pritiskajući se uzduž i popreko uz mene, preklinjala sam ga da prodre u mene.

„Molim te, Amateone, ne izazivaj me više. Prodri u mene, uzmi me.

„Mislio sam da želite da budete gore." Glas mu je bio pun zadovoljstva dok me je začikavao.

„Lezi da se popnem." Pokušala sam da ga gurnem na zemlju, ah je on ostao na kolenima i nije hteo da legne.

Kosa mu je uokvirivala lice u gustim valovima bakarne boje, milujući njegova široka ramena. Čak ni sivkasto-bela boja prašine nije mogla da priguši sjajnu boju njegove kose. Njegove višebojne oči sijale su poput dragog kamenja: safira, smaragda, rubina, ćilibara i ametista. Čak je i crna ženica izgledala uglačano i presijavala se od moći.

Kada mu se rasplela francuska pletenica, Amateon je pokušao da se zaustavi, da se povuče, kao da je ta dužina kose do ramena nešto sramotno. Pogledom i rukama sam mu pokazala da je prelep takav kakav je.

Ta se bol izgubila kada je klečao trepereći od moći kroz sloj prašine. Ali me je još uvek odbijao.

„Molim te, Amateone, molim te lezi zbog mene, ili me uzmi." Da je nosio majicu zgrabila bih ga za nju, ali ono što sam pokušavala da zgrabim kako bih ga ubedila on nije dozvoljavao da dodirnem. Uhvatio mi je

ruke i rekao: „Večnost je prošla otkad me je žena, bilo koja žena preklinjala da je dodirnem.“

Pritisnuo je ruke na svoje grudi i zatvorio oči. Dugo je izdisao. „Tlo je isuviše dugo zanemarivano, Meredith, predugo je nevoljeno. Plaši se da je kasno i da više ne može da oživi.“

„Ti si tlo, Amateone“, rekla sam, „i živ si. Potčini mi se i voleću te. Molim te, Amateone, molim te, dopusti mi da te volim.“

„S lakoćom govorite o ljubavi, da li mislite na seks?“

Zatvorila sam oči i spustila čelo na njegove ruke koje su još uvek držale moje zarobljenim.

„Više nisam sigurna šta mislim. Mislim da bih rekla bilo šta, uradila bilo šta u ovom trenutku, ako bi te to navelo da pristaneš.“

„Pristanem na šta?“, glas mu je i dalje zvučao izazivački.

„Jebi me“, rekla sam još uvek zatvorenih očiju, glave naslonjene na njegove ruke.

Okrenuo me je još uvek me čvrsto držeći za zglobove ruku i bacio na zemlju. Jedva sam uspela da se dočekam na rukama u prašini, i glavom iznad tla. Uzela sam vazduh kako bih se pobunila, ah me je on svom svojom težinom iznenada pritisnuo na tlo. Podigao me je na kolena, kako bih bila na sve četiri. Zaleteo se u mene, mislim da je hteo da se zarije, ali nije bio pod dobrim uglom te je morao rukama da mi pomeri kukove. Ponovo sam počela nešto da govorim ali se on namestio i svom silinom zario u mene sve dok mu mošnice nisu pljesnule po mojoj zadnjici. Zavrištala sam jer je bio isuviše tvrd i prodirao pod ostrim uglom, ah sam znala, bez obzira na to koliko sam ga molila, da ću ga moliti da brzo svrši ako ostane u ovom položaju. I ranije su muškarci bili tvrdi i željni, ali nikada ovoliko tvrdi. Toliko tvrd da sam se pitala da li i njega boli?

„Osećate li ovo?“

„Da“, dahtala sam.

„Da li stvarno želite ovo?“

„Drugu pozu, da.“

„Koju pozu?“

„Ja odozgo.“

„Zašto?“

„Da mogu da kontrolišem tvoje prodiranje. Nikada niko nije bio ovoliko tvrd.“

Izašao je iz mene iznenada kao što je i ušao. Okrenuo me je, držeći moju ruku u svojoj dok je ležao na zemlji. Privukao me je na sebe, ali sam uz njegovu pomoć skliznula na njega i smestila se na tu podrhtavajuću nabrekliinu.

To osećanje da uklizava u mene nateralo me je da zabacim glavu i zatvorim oči. Borila sam se da ostanem na kolenima, da ga ne zarijem do grlića sve dok za to ne budem spremna.

Rukama je dodirnuo moje bokove i skrenuo mi pažnju sa onog dela sebe koji se nalazio u meni. „Želim da gledam vaše lice dok me jašete.”

Pogledala sam dole u njegovo lice i konačno videla taj pogled. Taj mračan, čežnjiv, požudan pogled ali i pogled koji govori o vlasništvu. U tom trenutku u očima muškarca se jasno vidi da ga nećete odbiti. Da ste, na čas, njegovi.

Piljila sam u vrelinu njegovih očiju, ne vrelinu magije, ili vilenjaštva, već večnu magiju muškarca i žene, onu večnu igru koja zaista čini da trava raste, cveće cveta a žito rađa. Sve se to videlo na njegovom licu, ta iskra koja pokreće sve.

„Amateone”, rekla sam teško dahćući.

Pogledao me je namrštivši se. „Šta nije u redu?”

Nasmešila sam se. „Ništa, sve je u redu” i krenula sam da njišem kukovima.

Jahala sam ga sve dok njegova bedra nisu uskladila ritam sa mojim. Jahala sam ga dok mu se ruke nisu zgrčile oko mojih grudi a ja vrisnula. Jahala sam ga dok njegovo telo nije izgubilo ritam, a tlo pod mojim kolenima nije počelo da se menja. Tlo mi je pružalo oslonac i iznenada ga više nisam imala kako bih održavala ritam koji sam želela. To je bio prvi nagoveštaj da je tlo počelo da omekšava a Amateon krenuo da tone u njega.

Oklevala sam nad njim, ali me on zgrabi za zglobove.

„Ne zaustavljajte se, princezo, ne zaustavljajte se.”

Prestala sam da se služim kolenima i prešla sam na bokove. Dok je tlo pod nama nestajalo, koristila sam bokove i stomačne mišiće kako bih se pomerila nad njim. Više nisam mogla da sprečim da potpuno prodre u mene ah me više nije bolelo. Sada sam bila vlažna i otvorena i spremna.

Jahala sam ga brzo i snažno koliko sam mogla, napred i nazad, mešala nad njim, oko njega, iznova i iznova dok nije zgrčio ruke oko mog struka i povikao: „Meri, pogledajte me!“

Pogledala sam dole u njegove oči koje su zasijale trenutak pre nego što se povio podla mnom, telo koje se borilo za dah pre nego što me je orgazam šćepao. Borila sam se sa telom, da ne skrenem pogled, da ne zabacim glavu ili zatvorim oči, dok me je zadovoljstvo ispunjavalo, okretalo, penjalo se uz moju kožu u talasima toplote, svijalo telo uz njegovu dok nismo oboje kriknuli a ja se borila da zadržim pogled na njemu. Borila sam se da mu dozvolim da gleda moje pomahnitale oči, gotovo bolan izraz ženskog lica. Pružila sam mu sve što sam mogla, koliko god sam mogla, ali je orgazam konačno bio prejak i ja sam zavrištala, duboko iz grla, zabacujući glavu zatvorenih očiju. Vrištala sam dok se zarivao u mene a tlo pod nama tonulo poput crne vode.

Osetila sam da me je njegovo telo napustilo i pre nego što sam otvorila oči i zatekla se kako klečim na plodnoj crnoj zemlji. Dodirnula sam zemlju tamo gde je on bio i ona se izmrvila u mojim rukama, crna i vlažna.

Pogledala sam u daljinu preko zaravni, i ona je bila crna i plodna. Kleknula sam u meku, vlažnu zemlju i zapitala se: „Amateone, gde si?“ Ostala sam sama.

Potom sam klečala na rapavom kamenom podu, u polusvetlu hodnika na vilenjačkom dvoru. U jednom trenutku u srcu vizije, u drugom u krajljevstvu. Da nisam već bila na kolenima, pala bih. Moja i Frostova ruka na mom ramenu su me sprečili da ne padnem na lice.

„Neka nas Pratilac sačuva“, promrmljao je i time mi stavio do znanja da nešto nije u redu. Pre nego što sam mogla da pogledam unaokolo našla sam se ispružena na podu dok me je Frost štitio ispružen na meni. Sve je isuviše podsećalo na pokušaj atentata na konferenciji za štampu. Srce mi je bilo u grlu, i borila sam se sa dva suprotna poriva – da gledam unaokolo i da se učinim što manjom metom. Frost mi nije dozvolio da biram. Sa svojim telom na meni, grudima koje pritiskaju moje lice u kameni pod, nisam mogla ni da se maknem.

Pridigao se samo toliko kako bi levom mogao da uzme pištolj pod desnom rukom. Gledala sam kako mu se ruka pruža ka nekoj udaljenoj tački hodnika. Mogla sam da vidim taman toliko da znam da ovo nije bio hodnik kod ulaza. Dok sam tako ležala, i njegovo me telo bolno pri-

tiskalo uz kameni pod, osetila sam kako mu telo reaguje na pucanj, dok se eksplozija prolama hodnikom. Ponovo je zapucao, i telo mu se zatreslo od pucnja. Viknuo je neko čiji glas nisam prepoznala.

„Vodim vas odavde.“ Rekao je to kao da ću se protiviti, što nisam htela. Zvučalo je sasvim dobro da se udaljimo sa ovog mesta. Gde su svi drugi? Zašto je samo Frost sa mnom?

Zapucao je još dva puta u nizu, držeći me za ruku. Ustao je i podigao me, i već smo se kretali niz veći hodnik, sklanjajući se od neprijatelja iza zida, ali sam sada mogla da vidim šta leži u manjem hodniku. Saplela sam se i možda bih se borila da me Frost pusti, da mi je pružio takvu priliku. Mislim da je to znao, ali se kretao svom brzinom i snagom koju kao pravi ši ima. Priterao me je uza zid, zatim iza čoška, van vidokruga i nišana napadača koje još uvek nisam videla. Videla sam zato Kristala sa rukama prekrivenim belom svetlošću, i Adejra kako se probija kroz gomilu sa krvavim mačem. Ali se nisam zbog toga opirala Frostu koji me je držao priklještenu uza zid. Videla sam Gejlenu koji je nepomično ležao na podu u lokvi krvi.

„Pusti me“, rekla sam Frostu.

Odmahivao je glavom s bolnim izrazom lica. „Neću. Vaša sigurnost je od najveće važnosti.“

Vrištala sam na njega i otimala se ali je to bilo kao da se borite protiv čelika obavijenog mišićima. Nisam mogla da ga pomerim ukoliko mi to sam ne bi dozvolio. Pritisnuo je svoje telo uz moje, potpuno me prignječivši za zid. Nisam imala dovoljno prostora da ga povredim kako bi me pustio; znao je da bi se suprotstavila.

Izvikivala sam jedinu reč koja mi je u tom trenutku bila važna: „Gejlene!“ Izvikivala sam njegovo ime dok nisam oderala grlo, ali mi odgovor nije stizao.

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Čuo se zvuk stopa koje trče. Frost me je i dalje pritiskao uza zid svojim grudima, izvlačeći još jedan pištolj iza svojih leđa i nišaneći njima niz hodnik. Da bi izvukao drugi pištolj morao je da pomeri svoje telo taman toliko da mogu da se mašim za pištolj koji sam držala na leđima. Dobro je učinio što me je uhvatio jer je moj prvi instinkt bio da potrčim ka Gejlenu. Bez razmišljanja, iracionalno, iskreno. Frost mi je dao vremena da razmislim. Nanišanih sam od čoška gde je ležao Gejlen u pravcu zvuka stopa koje trče. Stići će do nas za kratko vreme.

Više se nisam plašila. Pribrala sam se, onako ledeno mirno, bez daha, što od ljutnje, užasa, nečeg neopisivog. Gejlen je povređen, ja ću im se osvetiti. Negde u glavi motala mi se misao koja je umesto reči 'povređen' upotrebila drugu reč. Potisnula sam je i naciljala.

Prstom sam zapravo pritiskala oroz kada sam shvatila da nam se približavaju Nika i Bidi i ostali stražari koji su bili sa Frostom u hodniku pre nego što smo Amateon i ja otputovali nakratko. Izdahnula sam i pažljivo usmerila pištolj ka plafonu. Gotovo istog trenutka sam počela da se tresem, zbog činjenice da mi je malo falilo da upucam Niku u grudi. Da je pištolj imao kraći trzaj... Metak koji prođe kroz ruku ili rame može da se zaleći, ali onaj kroz srce, pa, šanse su pola-pola.

Nika i Bidi su ostali kraj nas; on sa pištoljem u ruci, ona sa mačem. Oboje su među najnežnijim šiima, ali su se sada činili razjarenim poput tigrova i lavova, tako visoki, mišićavi i opasni – zbog onoga što jesu. Nikada nisam videla takvu odlučnost na Nikinom licu.

Frost je ostao uz mene i štitio me svojim telom. Pomisao na to da je čovek koga volim nastradao zbog mene činila mi se nepodnošljivom. Da nisam obema rukama držala pištolj kako bih bila sigurna da nišanim u zid, odgurnula bih Frosta od sebe. Glupavo, ali dok ne saznam koliko je ozbiljno povređen Gejlen, ne želim da rizikujem bilo čiji život. To je posebno glupavo jer su ostali stražari dotrčali iza ugla. Magija je ispunila vazduh i puzala po mojoj koži. Zvuk metala na metalu. Neki muškarac je uzviknuo, zatim se čuo ženski povik, besan, ne bolan. Nisam želela da iko više strada zbog mene danas. Sve što sam danas uradila je bilo da ih ugrozim.

Oči su mi se skupile i pekle me zbog onog što nisam želela da oplakujem. Neko je tiho ječao. Svi drugi zvuči su prigušeni; metal koji se tare o kamen, koraci, pokret, ali bez borbe koja se završila. Pitanje je ko je pobedio? Da su Dojl i Frost bili sa njima, ne bih sumnjala u ishod, ali je Frost još uvek stajao ispred mene, napet i pripravan. Njegove sive oči su još uvek osmatrale hodnik u oba smera, kao da nema poverenja u druge koji osmatraju. Bez Dojla, ni ja nemam poverenja.

Koliko su njih dvojica verovali jedan drugom, toliko nisu verovali ostalima. Kada sam počela da verujem da me samo njih dvojica drže na sigurnom? Kada sam počela da verujem njima dvojici a izgubila poverenje u druge?

Hotorn se pojavio iza čoška sa zagasito crvenim oklopom malo uprskanim krvlju, kao da je neko protresao pred njim penkalo sa crvenim mastilom. Gistio je svoju oštricu parčetom tkanine koju kao da je cepnuo sa nečijeg tela. „Gotovo je.“

Adejr je stajao iza njega, sa šlemom pod rukom. Bez kose da mu ušuska šlem, imao je tragove na čelu i vratu, gde se šlem očešao. „Uspeli smo da ih savladamo ili ubijemo, Froste, princezo.“

Krenula sam napred još uvek pažljivo držeći pištolj u ruci. Frost me je zaustavio. „Sklonite pištolj, princezo.“

Pogledala sam njegovo oholo lice, ali sam mu u očima videla bol. „Zašto?“, pitala sam.

„Zato što ne znam kako ćete ga upotrebiti, ukoliko je on ozbiljno povređen, a tako se čini.“

Srce mi je bolno odjekivalo u grudima, kao da ne mogu da dišem. Otvorila sam usta da nešto kažem, ali sam se predomislila. Progutala sam knedlu kako se ne bih zagrcnula i to me je zbolelo. Samo sam klimnula glavom i vratila pištolj na svoje mesto. Iz navike sam ga prekrila ogrtačem. Ne želim da kvarim izgled odeće ako je to moguće. Navika je nešto čemu se priklanjamo kada hoćemo da eksplodiramo i kada smo tako uplašeni da nam se usta suše.

Frost se odmakao od mene i krenuo da sklanja pištolje, ali nisam čekala da završi sa elegantnim pokretom iz dva poteza već sam se uputila ka čošku. Jedna reč mi je odzvanjala u glavi: Gejlene, Gejlene, Gejlene. Iсуviše sam se plašila da završim tu rečenicu, da uradim bilo šta osim da potrčim ka njemu. Trebalo bi da se molim Boginji više nego ikada jer sam upravo bila sa njom, što znači da bi me slušala. Ali se

nisam molila ni njoj ni bilo kom drugom božanstvu. Ako je i zvučalo kao molitva, upućivala sam je Gejleni. Zamakla sam za čošak i ugledala ga. Ležao je na leđima, zatvorenih očiju i ispruženih ruku, jedne noge pod tetom a more krvi se širilo na sve strane po kamenom podu. Previše krvi. Završila sam rečenicu koja mi se motala po glavi, jedinu molitvu koju sam mogla da ponudim... Gejlene, nemoj da umreš, nemoj da umreš, Gejlene, molim te, nemoj da umreš.

DVADESETO POGLAVLJE

Pala sam na kolena kraj njega. Svetla crvena krv ga je uokvirivala, te mu se kosa činila još zelenijom nego što je pamtim. Pre samo jednog trenutka htela sam da ga držim u naručju više od bilo čega drugog u čitavom kraljevstvu. Sada sam oklevala dok mi je ruka lebdela nad njegovim licem. Htela sam da ga dodirnem, da otvori oči i nasmeši mi se. Plašila sam se da će biti hladan na dodir, plašila sam se da saznam istinu.

Naterala sam se da mu dodirnem obraz. Koža mu je bila hladna ali ne i ledena. Popuštao je stisak u mojim grudima. Dodirnula sam mu vrat, pritiskala prstima kožu u potrazi za nečim. Ništa, ništa, zatim slab treptaj. Klonula sam od olakšanja, ruku sam zavukla iza vrata u kovrdže na potiljku, ali su one otežale od krvi. Podigla sam ruku, a prsti su mi svetleli od krvi. „Odakle toliko krvi?“ Nisam shvatila da sam to izgovorila naglas dok mi Adejr nije odgovorio. „Princezo, nismo imali vremena da pregledamo rane.“

Klimnula sam glavom da mu stavim do znanja da sam ga čula. „Moramo da zaustavimo krvarenje.“

Adejr je kleknuo kraj Gejlenovih ramena. „Poslao sam po iscelitelja.“

Odmahnula sam glavom. „Koža mu je hladna. Moramo sada da zaustavimo krvarenje, ne možemo da čekamo iscelitelja.“

„Ši koji umre zbog gubitka krvi nije pravi ši.“ Podigla sam pogled i ugledala Kirana, gospodara noževa, kako kleči sa rukama vezanim na leđima. Ajvi je još uvek držao mač uz njega. Kiran je imao samo jednu moćnu ruku i to je jedina magija koja mu je preostala, zbog čega su ga mnogi ši smatrali slabim. Ta jedna ruka je, doduše, smrtonosna. Mogao je da koristi svoju magiju poput sečiva koje se zariva duboko u telo, čak i izdaleka. Znala sam kako je Gejlen pokošen bez potezanja sečiva ili pištolja. Ali zašto je napao Gejlenu iz zasede?

Moj pogled je putovao do onih troje koji su klečali. Sve su bile Selove žene stražari što me ne iznenađuje. Tu se nalazio još jedan raskošno odeveni plemić koji je ležao postrance i ječao. I njemu su ruke svezane iza leđa dok je pomalo krvario. Nisam žurila da saznam ko je jer je

držao okrenutu glavu, a ukoliko ne može da isceli Gejlenu, to mi, za sada, i nije važno.

Adejr mi je pomogao da okrenem Gejlenu na stranu. Bio je mlitav kao da je mrtav. Opet sam imala poteškoće u disanju zbog narastajuće panike. Imao je dve duboke i jasne rane na leđima. Nekako su, za divno čudo, promašile srce. Iako neprijatno duboke, nije zbog njih ovako brzo iskrvario, pogotovo ako su zaobišle srce.

Pomerili smo ga na leđa, a kada se telo smestilo na pod klizav od krvi, krv je krenula da izbija iz rane na nozi. Otpuzala sam do njegovih nogu i pronašla treću ranu, visoko na butini. Presekli su mu butnu arteriju. Čovek bi iskrvario za dvadeset minuta. Krv bi trebalo da šiklja; pošto je samo curila značilo je da je već izgubio dosta krvi., što je, pak, značilo da i ukoliko bi neko mogao da odmah zatvori rane, on se možda ne bi oporavio. Ši mogu da podnesu mnogobrojna ranjavanja i veliki gubitak krvi, ah mora da ostane dovoljno krvi kako bi telo radilo, srce pumpalo.

Frost je sve ovo vreme stajao ispred mene i čuvao me. Nisam mogla da se bunim zbog ovakve podele posla, pogotovo što je Gejlen ležao mlitav i bled na podu, jer je mene lakše ubiti od Gejlenu.

Ali Frost nas je gledao dok smo tražili rane. „Gde je iscelitelj po koga si poslao?”

Adejr odmahnu glavom. „Ne znam.”

„Ponestaje nam vremena”, rekla sam. „Moramo da zatvorimo rane i sačuvamo ono malo krvi koja mu je ostala.”

„Ja mogu da zatvorim rane”, čuo se ženski glas. Videli smo da nam se jedan od klečećih zarobljenika smeši. Imala je kosu boje žute kukuruzne svile, dok su joj oči trobojke od plave, srebrne i sjajne boje u sredini oka – ako taj sjaj može biti jednobojan. Nikada nisam uspjela da imenujem boju Haflininih očiju.

Druge dve žene su rekle: „Ne...Ne možeš da im pomažeš. Izdaješ našeg gospodara...”, kao i druge manje prigodne stvari.

Haflin je slegnula rukama još uvek vezanim iza leđa. „Zarobljene smo a naš gospodar je još uvek u zatvoru. Mislim da ne bi bilo pogrešno da tražimo naklonost na nekoj drugoj strani.”

Podigla je svoju tamnu obrvu. Da je čovek, pomislila bih da se farba, jer je imala plavu kosu, ah šta su crne obrve i plava kosa kod rase koja može da ima oči u tri boje?

„Izdaješ svoju zakletvu ako to učiniš“, rekla je Melandžel. Krv joj je curila niz lice iz rane koja je rascepila njen šlem. Da je čovek, prosuo bi joj se mozak, ah ona jedva da je krvarila.

„Nikada se nisam zaklela princu Selu“, rekla je Haflin. „Zaklela sam se princu Esusu. Kada je on umro, niko nas nije pitao da li bi služili princa Sela, jednostavno su nas predah njemu. Niko među živima nema moju zakletvu na lojalnost.“ Pogledala me je kako je to izgovorila, i kao da je pogledom htela da mi poruči još nešto.

„Da li stvarno može da ga isceli?“, pitala sam.

„Može da mu zatvori rane“, rekao je Adejr, „i to je sve.“

„To je i više nego što bilo ko od nas može da uradi za njega“, rekao je Hotorn. „Iako mi, uistinu, nikad nije palo na pamet da pitam Gejlenove ubice da li mogu da ga zaleče.“ Tražila sam na njegovom licu ironiju koju je mogao da unese u ove reči, ah je on samo iznosio činjenicu.

„Da li da joj verujemo?“, pitao je Nika.

Položila sam ruku na Gejlenovu hladnu kožu. „Ne“, rekla sam, „ali je ipak odveži.“ Ranije tokom dana bila sam spremna da prepustim Gejlena nepoznatoj ljubavnici ali se to razlikuje od prepuštanja Gejlenu smrti. Mogu da živim sa njegovim osmehom upućenim drugoj ako znam da je srećan ah ne bih mogla da podnesem da nikada više ne vidim taj osmeh, osetim njegovu toplu ruku u svojoj.

Frost dodirnu moje rame i nagna me da ga pogledam. „Morate da se sklonite pre nego što dopustim Haflini da ga dodirne.“

Krenula sam da se bunim, ali mi on dodirnu lice i odmahnu glavom. „Ovo može da bude trik da vam se približe. Ne želim da rizikujem vaš život zbog njegovog.“ Šakom me je uhvatio za ruku i nisam imala mnogo izbora osim da pođem sa njim, premda sam nevoljno prestala da dodirujem Gejlenu. Ako ne možemo da ga spasimo, ovo su poslednji trenuci kada mogu da ga dodirujem dok se još uvek čini... živ.

Haflin je kleknula u sasušenu krv u svom kožnom oklopu. Skinula je kožne rukavice i zadenu ih za pojas od mača. Čvršće je namestila svoj kratki mač na boku i jedva sam se uzdržala da joj ne viknem da požuri. Izgledala je savršeno pribrano, ionako im je pomogla da ga ubiju. Zašto bi stvarno htela da ga spasi? Da li je samo glumila da se trudi? Izaći će nam u susret, ali to neće pomoći i tako će moći da od nas traži uslugu a da istovremeno ne izgubi Selovu i naklonost njegovih stražara. Neka mi je boginja u pomoći, postojali su trenuci kada sam priželjkivala da ne

vidim toliko motiva koje imaju oni u mom okruženju. Takav pogled na svet ne prija.

Ušuškala sam se uz Frostovo telo, rukama se držeći za njegov pojas, obraza čvrsto prislomljenog tako da sam čula otkucaje njegovog srca. Zagrlio me je, iako je to značilo da bi morao da me pomeri kako bi izvukao nešto od svog oružja. Kao moj telohranitelj trebalo je da me pomeri u stranu, ostavi sebi prostora za manevrisanje, ali kao moj ljubavnik i prijatelj, i Gejlenov prijatelj, znala sam da se sa mnom ne grli samo da bi me utešio. Nemoguće je ne voleti Gejlenu jer je njegov dar da ga svi vole. Frostovo napeto telo mi je govorilo više od reči da nisam jedina kojoj bi Gejlen nedostajao. To što je otopio našeg ubicu Frosta dovoljno govori o Gejlenu.

Haflin je rukama pritisnula ranu na njegovoj butini. Barem je krenula od rana opasnih po život. Njena koža se činila bela, ali je zlatna kao što je Gejlenova zelena, i tako bleđa da je nešto moralo da skrene pažnju na tu drugu boju. Njena magija joj je učinila kožu bleđu zlatnom dok je isijavala. Pramenovi njene kose su se borili da pobegnu iz čvora u kojem ih je držala, kosa joj je lelujala na vetru njene sopstvene magije.

„Ona je isceliteljka“, rekao je Hotorn. „Zašto traći vreme sa mačem?“

Očekivah smo da Haflin ima male isceliteljske moći, ali ono što je isijavalo i igralo po našoj koži nije malo. Isceliteljima sa ovakvom magijom nije dopuštano da budu ratnici, i to još u prvim borbenim redovima. Njihove su veštine isuviše dragocene i retke među nama u ovom trenutku, da bi ih neko izlagao riziku.

Gledajući kako joj se ruke dižu od njegovog tela, rasla je i moja nada. Glas joj je magično odjekivao kada je upitala: „Može li neko da ga okrene kako ne bih zalud trošila isceliteljske moći? Prošlo je dosta vremena otkad sam mogla da u potpunosti koristim svoje moći, te sam malo zarđala.“

Hotorn i Adejr su okrenuli Gejlenu, dok je Hotorn držao Gejlenovu glavu i ramena kako ne bi dodirivao krv na podu. Zapamtiću ovaj pažljivi gest spram Gejlenu, i on će već nešto doneti Hotornu.

Haflin je položila ruke na Gejlenova leđa, i koža me je zapeckala od tog njenog napora. Mogla je da mu zatvori rane, ali isceljujuće osećanje koje je jurilo mojom kožom navelo me je da pomislim da čini i više.

„NE!“, povikala je jedna od preostalih žena stražara koje su još uvek klečale svezanih ruku. „Spašavaš ga.“ Ajsling je prislomio vrh mača uz

njeno grlo. Morala je da prestane da priča ili da rizikuje da samoj sebi probode kožu na Ajslingovu oštricu.

„Sivon će te ubiti zbog ovog“, rekla je Melandžel.

Sivon je bila Selova zapovednica straže. Ona i nekolicina drugih su me otvoreno napadali. Ubila sam dvojicu napadača, slučajno pre nego namerno, i ona se predala. Pretpostavljala sam da je mrtva jer je pokušala da ubije prestolonaslednicu. Trebalo je da bude mrtva. Pitaću nekoga kad bude bilo manje neprijateljskih ušiju.

Haflin se odmakla od Gejlena sa osmehom na licu. „Sivon je još uvek zaključana u ćeliji u Hodniku smrtnika. Nikoga ta neće ubijati još neko vreme.“

Gejlen se protresao u Hotornovim rukama. Prvi njegov udisaj bio je dugačak i zadihan, i on se naglo podiže sa poda, divljeg pogleda. Gotovo istog trenutka se sruši i samo su ga Hotornove ruke sprečile da se ne pruži na pod.

„Na sigurnom si“, tešio ga je Hotorn. „Na sigurnom si.“

Frost me je pustio da mu pridem. Ne znam da li je sada verovao Haflin, ili je znao da ne bi mogao da me spreči bez otpora. Imala sam dovoljno prisebnosti da odem do udaljenijeg strane Gejlenovog tela, bliže zidu nego Haflin.

Hotorn je ispustio Gejlenu u moje naručje. Držala sam ga uz sebe i gledala u njegove zelene oči, lice, osmeh. Suze mi potekoše niz lice iako sam se smejala. Osetila sam se pijanom od tolikih emocija.

„Desetinama godina nisam smela nikog da isceljujem. Kako je ovo dobar osećaj!“

Pogledala sam ženu koja je još uvek klečala u svoj toj krvi. I ona je plakala a da nisam znala zašto.

„Zašto bi ti iko zabranio da koristiš svoje moći?“, pitala sam.

„To je tajna, i ni za šta na svetu se više ne bih vratila brižnom Ezekijelu, ah ovo mogu da kažem: pokušala sam da iscelim nekog koga princ Sel nije želeo da isceli. Usprotivila sam se njegovoj izričitoj naredbi. Rekao mi je da ću donositi smrt dok mi ne kaže da ponovo mogu da isceljujem.“

„To je traćenje moći“, rekao je Hotorn.

Pogledala ga je, ali je njena pažnja bila posvećena meni. „Ali sam se danas zbog vas opet usprotivila njegovoj naredbi.“

„Daće da te siluju i oderu zbog toga“, rekla je jedna od njenih kolegicnica.

Ni Haflin ni ja se nismo potrudile da je pogledamo. „Zašto bi rizikovala zbog mene?“, upitala sam je. „Upravo si pokušala da ubiješ Gejlenu, zašto ga isceljuješ?“

„Zato što sam ja isceliteljka, to je ono što jesam, a ovo više ne želim da budem.“ Dotakla je mač. „Da li sam vas time što sam ga spasila nečim zadužila?“

Klimnula sam glavom. „Neću da obećavam dok ne čujem šta želiš, čak ni zbog Gejlenu, ali da, zadužila si me.“

Kratko se nasmešila. „Dobro.“ Duboko je udahnula i izdahnula kao da se sprema za neki veliki napor. „Kraljica Andejs je danas na dvoru najavila da vam treba još stražara. Kazala je da ko god želi može da vam ponudi svoje usluge, ali samo oni ko sa vama legnu mogu da ostanu.“

„Za ovo prvo sam znala, ah ne i za ovo drugo.“, rekla sam.

„Rekla je svi stražari.“

„Šta je tvoje pitanje, Haflin?“

Prišla mi je spuštenih ruku. Uzdržala sam se da se ne odmaknem od nje. Videla sam da Hotorn gleda u Frosta kao da ga pita šta da uradi. Nisam mogla da vidim šta mu je Frost odgovorio, zato što sam videla samo Haflinino lice. Nežno me je poljubila, otvorenih očiju. U tom poljupcu nije bilo strasti, nikakvog obećanja, bio je to samo dodir usana.

„Uzмите mene“, prošaputala je, „Odvedite me u krevet, uzмите me ovde, bilo gde, ali molim vas, boginjo, molim vas ne ostavljajte me ovde Selu. Njemu se nisam zaklela, i time ne kršim zakletvu tražeći ovo od vas. Princu Esusu sam vekovima služila kao isceliteljka. Kada su vas sa šest godina prognali, da sam znala da će me predati Selu i ja bih pošla sa vama. Ah sam tada mislila da je izgnanstvo iz kraljevstva najgora moguća sudbina. Molim vas, njegovu ćerku, da me ne ostavljajte ovde. Sada kada je kraljica dozvolila tu mogućnost, ja vas molim, preklinjem vas!“ Oči su joj blistale od suza i kada više nije mogla da ih zadrži, pog-nula je glavu kako ne bih gledala.

Gejlen joj je prvi prišao, ali samo trenutak pre mene. Srušila se na nas dvoje. Ramena su joj se tresla od jecanja ali je ostala tiha. Koliko joj je godina trebalo da nauči da plače nečujno skrivajući taj bol?

Gladila sam joj žutu kosu i izgovorila jedino što sam mogla: „Da.“

DVADESET PRVO POGLAVLJE

Posrnuo je u pokušaju da ustane i dočeka se na zid. Krv je kapala pod njegovim grudnim oklopom. „Povređen si“, primetila sam.

„Inisovi ratnici su vešti kao i uvek“, rekao je glasom pomalo stegnutim od bola.

Iznenadila sam se jer se Inis među plemićima nikad nije svrstavao. Činilo se da mu je svejedno ko vlada ukoliko njega i njegov klan ne diraju. Oni su se bavili izučavanjem neke vrste crne magije. Nekada davno su mogli da pokrenu čitave armije mrtvih. Inisova veština je oduvek bila u tome da pokrene vojske duhova koje su ranjavale i ubijale. Mogli ste da ih posečete, ali nisu umirali. Razumela sam zašto se sada nalazio na zemlji. Morah su teško da ga povrede kako bi ga sprečili da koristi magiju.

Haflin je podigla glavu sa Gejlenovih grudi. Suze su još uvek tekle niz njenu zlatnu kožu. „Ostalo mi je još nešto isceliteljske moći. Ne bih više mogla da vraćam iz mrtvih, ali mogu da pogledam tvoju ranu.“ Pogledala me je. „Mogu da vam pomognem, princezo Meredith, kunem sa da mogu.“

„Verujem ti, Haflin. Pobrini se za Adejrove rane, ukoliko neko drugi nije teže povređen.“ Pogledala sam Kristala, koji je još uvek stajao sa oružjem uperenim u Kirana. Posle Adejrovog stoičkog nastupa pomislila sam da je bolje da priupitam: „Da li je još neko povređen?“

Kana, jedina od zarobljenih kojoj nije prislonjen mač uz vrat, progovorila je: „Gospodar Inis, prizivač duhova, teško je povređen.“ Zvučala je veoma ravnodušno. Njena duga smeđa kosa razletela se iz konjskog repa i raštrkala se po njenom bledom licu. Oči su joj se razrogačile, kao da je u šoku, ali glas to nije pokazivao.

„Zašto bi me bilo briga ako je povređen?“, pitala sam.

„On je slobodan gospodar dvora kojim želite da upravljate“, rekla je.

„Jedan od mnogih, Kana. Ne vidim nikakav poseban razlog u tome što je imao dovoljno snage i političke umešnosti da se ne pridruži stražarima.“

„Drugi vide veću korist od slobodnih gospodara nego od nas, stražara.“

„To je zato što su zaboravili da je nekada bila čast biti pozvan u kraljevsku stražu. Nekada je to predstavljalo čast a ne kaznu.“

„Pričate o stvarima iz davnina koje ne pamtimo“, rekla je Kana. „Niste bili tamo. Ne možete da znate.“

„Slušam naše priče, Kana. Pamtim našu istoriju. Većina naših najboljih i najotmenijih ratnika nije prisiljena da bude u straži, već pozvana. Straža je postala turobna kazna.. mnogo kasnije.“

„Stoga ćete ostaviti da slobodni gospodar iskrvari do smrti?“

„Ako je u pitanju izbor između nekog ko je rizikovao svoj život zbog moje naredbe da spasi onog koga volim, i nekog ko je pokušao da ubije tu istu osobu, odgovor je pozitivan: neka umre ako treba. Zar niste vi, gospodaru Kiran rekli da pravi ši nije onaj koji iskrvari do smrti?“

Kristal je malo povukao mač kako bi mu dao prostora i vazduha da odgovori. „Inis je najčistije krvi, a ne neki piksi polutan.“

„Čudno kako svačija krv izgleda isto kada se prolije“, rekla sam. „Da li je osim Adejra još neko od mojih povređen?“ Pogledala sam Kirana kada sam to izgovorila, dobro mu osmotrila lice. Drago mi je što se zbunio.

„Zaista ćete dopustiti da Inis umre?“

„Daj mi razlog da to ne učinim“, rekla sam.

„Nije mi dovoljno važan da bih se zbog njega cenjkao“, rekao je Kiran.

„Onda će ostati da leži i krvvari dok ne odlučim drugačije.“

„Inisov klan je moćan, princezo. Ne želite ih kao svoje neprijatelje.“

Nasmejala sam se tome. „Već se pokazao kao moj neprijatelj.“

„Nismo vas mi napali“, rekao je Kiran.

Adej se još uvek naslanjao na zid i krvario. „Pobrinite se za njegovu ranu, i poslednji put pitam da li je još neko povređen?“

Ajsling je progovorio, umotan u ogrtač tako da je većim delom skriven. „Ova mi je promakla.“ Naglasio je svoje reči povlačeći ivicu mača uz Melandželino grlo toliko snažno da se pojavila tanka crvena linija.

„Da li si joj ti ukucao šlem u lobanju?“, pitala sam.

„Da, ali tek pošto me je ranila?!“, rekao je zgrožen samim sobom.

„Froste, odaberi nekog da zameni Ajslinga, kako bismo mu zalečili rane.“

„Hotorne“, jedna Frostova reč je dovoljna. Hotorn je vratio šlem na glavu i otišao da odmeni Ajslinga.

Dogmela je stajala između te dve grupe, kao da nije znala šta tačno da uradi. Melandžel je njena zapovednica straže. Ukoliko ne bude spremna da ponudi isto što i Haflin, morala bi da se vrati pod Melandželinu upravu. Nezahvalno je zateći se usred te borbe za prevlast. Dogmela je poput Gejlena, na njenom licu kao i u držanju mogli ste da vidite nedoumicu. Borila se sa drugima, ah sada nije znala kome da se prikloni. Morala sam da je uvrstim u grupu nepouzdatih zbog tog dvoumljenja.

Haflin i ostali povređeni su su pomerili na jednu stranu, ostavljajući mene sa Gejlenom u krilu. Uvukla sam ruku pod njegovu košulju. „Moraš da počneš da nosiš oklop.”

„Ukoliko nije začaran, ne bi mu mnogo pomogao”, rekao je Adejr. Haflin i Ajsling su mu pomogli da rasklopi oklop. Postava mu se natopila krvlju. Široka, oštra posekotina jasno se videla na postavi, nisko sa strane. „Iako nosim oklop, učinio mi je ovo.”

„Tvoj oklop služi na čast njegovom tvorcu”, rekao je Kiran. „Nisam mogao da ga probijeni, tražio sam spoj.”

„Nijedan pravi mač ne bi mogao da nađe otvor koji si ti iskoristio”, rekao je Adejr. Postava se odvajala u slojevima. Lanena košulja koju je nosio uz telo postala je neprepoznatljiva crvena gomila.

„Zato će magija uvek pobeđivati oružje”, rekao je Kiran.

„Nije magija zaustavila Inisa”, zaključio je Kristal.

„To je ljudska magija”, rekao je Kiran.

„Pištolji nisu magija”, usprotivio se Kristal, „već oružje.”

Kiran je odmahnuo glavom. „Šta je ljudska nauka nego drugo ime za magiju? Čak i sad, princeza im ljude koji bacaju čini u našem kraljevstvu. Ona dozvoljava da se ljudska magija slobodno šeta po našem jedinom preostalom utočištu.”

„To može da bude razlog da me napadnete”, rekla sam, „ali ne i da napadnete Gejlenu. Zašto njega?”

„Možda napadamo sve vaše stražare, ako ih zateknemo same”, rekao je Kiran.

„Ne”, rekao je Gejlen sa glavom još uvek u mom krilu, „kada sam zamakao za čošak, Melandžel mi je rekla: 'Čekali smo te, Zeleni', i onda ste me pogodili u leđa. Gde ste se krili? Mora da sam prošao tik pored vas.”

„Inis može da se skriva na očigled svih”, rekao je Frost, „i sa sobom može da sakrije još jednu ili dve osobe, ako se niko od njih ne pomera.”

Frost je i dalje oprezno osmatrao oko mene. Nije pogledao ranu niti je učestvovao u razgovoru. Videlo se da je na zadatku.

„Onda Kirane, zašto Gejlen?”

„Gospodaru Kirane”, ispravio me je.

Odmahnula sam glavom, dok sam ruku zavlačila dublje pod Gejlenovu košulju kako bih mogla da osetim kako mu srce kuca pod mojim dlanom. „Dobro, gospodaru Kirane Oštroruki, odgovorite na moje pitanje.”

Pogledao me je, lica oholog i lepog kao u većine šia. Njegova je lepota hladna, ili sam ja tako umislila. „Uхватili ste me ali me ne možete naterati da vam odgovorim. Odvedite me do kraljice Andejs kako bih mogao da produžim dalje.”

Zurila sam u njega, dok sam pod dlanom osećala Gejlenove otkucaje srca. Da li je Kiran tako hrabar ili veruje da mu kraljica neće učiniti ništa? „Napao si kraljevskog stražara. Ne možeš da produžiš dalje, gospodaru Kirane.”

„Sivon je skoro ubila prestolonaslednicu, pa je živa. Zatočena, ali živa. Kraljičina omiljena mučiteljka se plaši da dodirne Sivoninu kožu, tako da ova nije ni mučena. Sedeće u svom kavezu dok se ne oslobodi princ Sel, a onda će ponovo biti njegova desna ruka. Ako je to sve što kraljica čini mogućem ubici prestolonaslednice, šta onda može da uradi nama? Nerisina kuća je i dalje živa, iako su svi postali izdajnici. Pokušali su da ubiju i vas i kraljicu, i ništa nisu izgubili.” Iserio se i sasvim poružneo.

„Zato ste se ti i Inis složili oko ovoga”, rekla sam. „Videli ste da su Nerisini ljudi oslobođeni, pa mislite da ćete i vi biti pušteni.”

„Kraljici su potrebni njeni saveznici, princezo.”

„Kako možete da budete njen saveznik ako se ulagujete Selu?”

„Nikom se ja ne ulagujem, ali priznajem da ga pretpostavljam vašoj moći. Mnogo nas je koji tako razmišljaju.”

„U to ne sumnjam.” Pogledala sam ga, tako samouverenog, a trebalo je da ne bude takav. Treba mi bilo kakva informacija koju poseduje, i dvor treba da me se plaši kako ne bi povređivao moje stražare. Ako kraljica neće da ih zaplaši, onda sam morala da smislim način da to sama uradim.

Čuo se zvuk kao da je neko udario u veliki šuplji gong.

„Šta je to?”, pitala sam.

Zvuk se ponovio i pre nego što je eho prethodnog minuo.

Frost se mašio za nož na pojasu. „Neko me zove." Bio je to Ris.

„Šta radite, Meri? Ne mogu dugo da zadržavam Voltersa i policiju da ne jurnu ka vama i doznaju zašto vrištite. Da li je Gejlen dobro? Izvikivali ste njegovo ime."

Gejlen je progovorio iz mog krila. „Dirnut sam tvojom brigom."

Ris se zakikota. „Vidim da mu je dobro."

„Ipak, napali su ga", rekla sam.

„Ko ga je napao?"

„Plemići i pogodi čiji stražari?"

„Da razmislim...Selovi?"

„Ko drugi?"

„Ali zašto se okomio na Gejlenu?"

„Uskoro ću to saznati. Kako ide sa prikupljanjem dokaza?"

„Dobro. Postavio sam stražara na svakog čoveka, kako ste naredili. Otkrili smo kako je novinar zalutao van magičnih granica koje smo postavili."

„Kako?", pitala sam.

„Imao je male gvozdene eksere u đonovima cipela."

„Hladno gvožđe", rekla sam. „Dobro je proučio stvari."

Risov odraz je zatreperio kada je klimnuo glavom. „A ovde je došao sa namerom da vidi nešto što nismo želeli da vidi."

„To je u opisu njegovog posla."

„Pretpostavljam." Teško je uzdahnuo.

„Šta nije u redu, Rise?"

„Major Volters insistira da se vidi sa vama oči u oči. Kaže da odraz može da bude obmana."

„Ovde sam u gužvi." Pogledala sam na zarobljenike.

„Shvatio sam, ah ako se uskoro ne pojavite uživo, poželeće da vas potraži, samo da znate."

„Doći ću čim budem mogla."

„Pokušaću da ga umirim." Mač je iznenada ostao prazan, ukazivao se samo moj odraz.

Vratila sam Frostu njegovo sečivo i pogledala zarobljenike. Da sam bila sigurna u kraljičinu reakciju, učinila bih nešto užasno najmanje jednom od plemića. Ali je Kiran u pravu, kraljici su zaista trebali saveznici. Mislim da Kiran ne bi mogao da se svrsta među njih, ali Andejs bi mogla tako da misli, a ja neću da se ljuti na mene ako to mogu da izbeg-

nem. Ipak, Kiranovo razmišljanje je značilo da Andejs gubi svoje mesto među dvorskim plemićima. To je loše, jer ja sama nemam dovoljno političkog uticaja da bih se borila za presto, iako pripadam vladajućoj lozi. Ako Andejs ne uspe kao kraljica, na mene će da gledaju kao na pretnju, ko god zauzme presto posle nje.

Haflinin blago ljutit glas dopreo je do nas. „Dozvoli mi da ti pogledam ranu, Ajslinže.“

„Ne usuđujem se da ti pokažem više od svog tela.“

„Ja sam isceliteljka. Imuni smo na većinu čari koje se stvaraju pri dodiru. Da nije tako, ne bismo mogli da lečimo šie.“

Ajsling je držao svoj beli ogrtač čvrsto pripijen uz tuniku krvavu spreda.

„Skini tuniku da ti pogledam ranu.“

Odmahnuo je glavom, našta mu se smakla kapuljača koja je otkrila veo kakav u nekim arapskim zemljama žene moraju da nose. To je tanka, prozirna, zlatasta tkanina kroz koju se njegova glava i lice vide kao u izmaglici. Samo su njegove čudne oči nepokrivene i pokazuju bledu kožu i tanane bledunjave trepavice.

„Zaboravila sam da pokrivaš lice“, rekla sam mada nisam mislila da to izustim naglas.

„Mnogo toga je zaboravljeno“, rekao je dok je rukama pridržavao ogrtač oko svog krvavog boka.

„Rekla sam da sam zaboravila da pokrivaš svoje lice, ne i zašto.“

„Da, da“, rekla je Haflin, „najlepši muškarac na svetu. Toliko lep da ukoliko ga neka žena ili čak i neki muškarci pogledaju, mogu istog trenutka da postanu ophrvani i nesposobni da ti odole.“ Zgrabila ga je za ogrtač i pokušala da ga istrgne iz njegovih ruku, završavajući priču kroz stisnute zube. „Ali ti ja ne tražim da skineš veo, već samo tuniku.“

„Plašim se posledica koje će to ostaviti na smrtnike.“

Haflin je prestala da se bori sa njim i propela se na pete, čini mi se zato što je isuviše zbunjena da bi znala šta da uradi. Shvatila sam, tako, da misli na mene. Zaista, kako mogu da vladam ovde ako o meni još razmišljaju kao o čoveku?

Kiran je glasno izrekao moje misli. „Čak i stražar drži da ste smrtnik, a ne ši.“

Raspravila bih se sa njim da sam mogla. „Kažeš, Ajslinže, da su tvoje gole grudi dovoljne da me začaraju?“

„Vidao sam to kod ljudi.“

Gledala sam ga, dok mi je Gejlen još uvek ležao u krilu. „Ajslinže, da li me smatraš čovekom?“

Spustio je oči i izbegavao moj pogled, što je bio dovoljno jasan odgovor. „Pretpostavljam da to znači da.“

„Ne želim da budem nepristojan, princezo Meredith. Ako ste dovoljno ši da možete da me pogledate, onda u redu, ali šta ako vas začaram? Postoji samo jedan lek za začaranost.“

„A to je?“

„Prava ljubav. Morate da budete zaljubljeni u nekog drugog pre nego što me pogledate.“

„To nije sasvim tačno“, ubacio se Hotorn sa Melandželinog mesta. „Ajslingova magija može da nadvlada i pravu ljubav ako to on želi i dovoljno se potruđi. Nekada je mogao da navede druge da se u njega beznadežno zaljube.“

„To je požuda, ne ljubav“, zaključio je Adejr. „Znaš, Hotorne, postoji razlika.“

„Prošlo je dosta vremena otkad sam ih iskusio te nisam siguran da pamtim razliku“, rekao je Hotorn.

Adejr se naslonio na zid u poeepanim ostacima svoje postave i potkošulje. Nasmehio se umorno, sa tragom bola. „jasno mi je.“

Osetila sam snažan poriv da poljubim Adejra, da odagnam taj trag bola iz njegovog osmeha i uverim se da mogu da dobijem pravi osmeh.

„Da li možeš da sedneš?“, pitala sam Gejlenu.

„Mogu, ali mi prija pažnja.“ Široko se iskezio.

Nagnula sam se ka njemu i zagrlila ga čitavim telom dok je tako ležao u mom krilu. Prošaputala sam mu: „Tako mi je drago što si živ.“

Protrljao je svoje lice o moje grudi pošto su se zgodno zatekle u blizini. „I meni.“

Gejlen se pridigao i sačekala sam da se uverim da je stabilan. Ponovo mi se steglo srce kada sam videla krv na njegovim leđima. Nešto mi je ponovo steglo grlo da sam se gotovo zagrenula.

Okrenula sam se ka Adejru koji je još krvario u bolovima, jer sam ja tako naredila. Nisam ga povredila, ali sam ga izložila opasnosti. Kleknula sam pred njega i ispružila ruku da mu dodirnem lice. Ustuknuo je kao da nije siguran da želi da ga dodirnem ili da ga to neće boleti. Poznavajući svoju strinu, mogu da ga razumem.

„Izgledaš tužno“, rekla sam. „Ne želim da budeš tužan.“

„Ranjen sam tako da teško mogu da uradim bilo šta, princezo.“ Razrogačio je oči, pa su mu se beonjače istakle.

Odmahnula sam glavom. „Da li je zaista nudila snošaj uz ovakve povrede?“

Shvatio je na koga sam mislila. „Jeste, ranije, ne meni, ali drugima ...“

Nudila im je seks posle godina lišenosti, kada su toliko povređeni da ne mogu da uživaju niti da se dokažu. Strina Andejs je pravi sadista.

„Poljubac, Adejre, ništa više. Samo poljubac, jer mi se čini da ti je potreban.“

Uputio mi je zbunjen pogled svojim trostruko žutim očima. „Samo zato što mi je potreban?! Ne razumem?“

„Da li ste sada niži vilenjak, kada tako delite poljupce nekome kome su potrebni“, pitao je Kiran. „To nije ši običaj.“

„Ne, nije, jer smo zaboravili ko smo“, rekla sam, „i šta smo.“

„A šta smo to mi?“, pitao je Kiran, podrugljivim glasom.

Nagnula sam se ka Adejru. Koji je još uvek držao širom otvorene oči. „Količina moći koje smo prikupili ranije bi me povredila, princezo.“ Zadihanog glasa, stisnut uza zid, nije imao kuda da pobegne.

„Bez moći, samo dodir.“ Nežno sam položila usne na njegove. Zauslavio je disanje na trenutak, i okusila sam više njegov strah nego želju. Odmahnula sam se kako bih mu videla lice i ugledala strah koji se pretvorio u začuđenost.

„Ne razumem vas, princezo.“

„Zato što nije ši.“

„Pitao si šta smo to, Kirane.“ Okrenula sam se i pogledala čoveka na kolenima. „Mi smo božanstva prirode. Mi smo, u neku ruku, otelotvorena priroda. Nismo ljudi, ma koliko ih naša forma podražava. Mi smo nešto drugo, i velika većina nas je to zaboravila.“

„Kako se usuđujete da nam držite lekciju o tome šta su ši, kada ste od svih nas više čovek nego ši.“

Ustala sam i protegla noge koje su se pomalo ukočile od pridržavanja Gejlana. „Kao dete, davala bih sve da budem visoka i tanka kao ši, ali kako odrastam sve više cenim svoje izmešano nasleđe. Cenim svoju brauni i ljudsku krv, a ne samo ši krv koja teče mojim venama.“

„Ajslinže, skini tuniku. Ako sam isuviše smrtna da bih ti gledala u grudi, onda sam isuviše smrtna da vam budem kraljica. Dozvolite da Haflin pogleda ko je teže povređen kako bi mogla da isceli nekog od vas.

Krenuo je da se buni.

„Ja sam princeza od krvi i mesa, Esusova ćerka, i postaću kraljica. Naređujem ti. Adejr će iskrvariti dok ti izigravaš stidljivu mladu.”

I kroz veo sam mogla da nazrem da sam pobudila njegov ponos, a svi su muškarci isti u tome. Bacio je ogrtač na zemlju i strgnuo tuniku preko glave jednim brzim potezom. Nije čekao da mu kažem da skine i donje rublje. Jednostavno ih je skinuo preko glave, usporavajući oko lica kako bi bio siguran da mu je veo na mestu. Nisam se bunila zbog tog vela; njegovo lice je nekada očaravalo i boginje i šie.

Nisam zurila u njega zbog grudi, iako su veoma lepe, sa širokim ramenima i divnim stomakom osim posekotine koja prati krv od struka do rebara. Zurila sam zbog njegove kože koja izgleda kao da je posuta zlatnim prahom, svetlucavim i sjajnim na svetlu. Zaslepeo bi oči na suncu. Videla sam njegova gola leđa usred gomile drugih stražara kada je kraljica poludela od magičnog trovanja. Naredila im je svima da se skinu i oni su to učinili iz straha od nje.

„Kao što sam se pribojavao”, rekao je.

Odmahnula sam glavom. „Već sam te videla golog, Ajslinže, ukoliko još neko nema zlatni prah na koži.”

„Kada nas je spasila”, rekao je Adejr, „bio si na podu.”

Ajsling se stresao, da li zbog ruku koje je Haflin stavila na njegovu ranu ili zbog sećanja na ono što je kraljica skoro pa učinila, nisam sigurna. „Zaboravio sam.”

„Nije toliko smrtna, naposletku.”, rekao je Gejlen sa mesta na kom se naslonio na zid.

„Ili je možda veliki Ajsling izgubio svoju moć”, rekla je Melandžel, „pa se krije iza vela jer ne može da nas očara.”

Ukrutio se, i ovog puta sam gotovo sigurna da to nije zbog nečeg što mu Haflin radi. „Rana mu je plitka. Adejru je lečenje potrebnije.”

„Učini to, onda. Moram da idem do policije.”

Ajsling je skupio ruke oko sebe, kao da ga nešto boli. Melandžel se nasmejala.

Hotorn joj još više pritisnu sečivo na kožu i smeh stade, ali se kikut i dalje čuo negde između usana.

„Zašto si napala Gejlenu? Zašto njega?”

Haflin je odgovorila: „Odabran je zato što je jedini Zeleni među vašim stražarima.”

Melandžel prosikta: „Ne znaš dovoljno da bi im pomogla.”

„U pravu je”, reče Haflin dok je tražila od Adejra da podigne zavoj oko rane. „Znam zašto su ga izabrali, ali ne i zašto je bitno to što je zelen.”

„Da li Melandžel zna?”

Haflin klimnu glavom. „Zna gotovo sve što straža planira. Možda ne sve što je princ uradio pre nego što je zatvoren, ali većinu stvari zna.”

Klimnula sam glavom. „Dobro.” Prišla sam joj, držeći razdaljinu iako su joj ruke vezane jer ne želim da rizikujem da me ona dodirne. Jednom je bila u stanju da čoveka voli do smrti. Seks nije bio uzrok tome, već dodir njene kože. Izgubila je moć, ili mi je tako rečeno, ali oprez nije na odmet.

„Poslednja prilika, Melandžel. Reci nam zašto ste napali Gejlenu, i to ne jednom već dvaput, jer znamo da je Sel platio poluvilenjacima da pokušaju da ga unište. Zašto je Selu toliko važno da ja ne legnem sa Gejlenom?” Pokazala sam Hotornu da uzmakne taman toliko da ona može da govori ako želi.

„Neću izdati Sela jer sam se zaklela svom gospodaru. Nikada nisam služila vašem neodlučnom ocu.”

Ljupko sam joj se nasmešila. „Moj je otac dovoljno velik da izdrži sitne uvrede. Odbijaš da odgovoriš na moja pitanja.”

„Nikakva magija ili mučenje koje smislite neće me navesti da zaboravim na lojalnost.” Prostrelila je pogledom Haflin koja se bavila iscelivanjem Adejra.

„Ajslinže, da li si dovoljno dobro da dođeš ovde nakratko?”

„U pitanju je ogrebotina, ništa više.” Da je čovek trebalo bi mu deset kopči, možda i više. Ne bih to nazvala ogrebotinom, ali to nije moje telo. Prišao mi je, sa isukanim mačem u ruci.

„Odloži mač, Ajslinže.”

Sklonio ga je, oklevajući samo na čas. „Šta želite od mene, princezo, ako ne mač?”

„Ako pokažeš svoje lice ši ženi da li će ti odgovoriti na sve što je pitaš?“

„Mislite da je ophrvam, kako bi je ispitali?“

„Da.“

Melandžel malo razrogači svoje oči.

„Nikada nisam koristio svoje moći na takav način.“

„Da li bi radilo?“

Razmislio je. „Da.“

„Hajde onda da vidimo da li će nam iz požude reći ono što nije iz lojalnosti.“

Pokazala sam stražaru koji čuva Kanu da joj okrene lice ka udaljenom zidu. Dogmela je već otišla na drugi kraj hodnika. Možda se kolebala oko lojalnosti, ali ne toliko da bi se pridružila svojim klečećim saborcima ili ne dovoljno da bi ih zaštitila. Zanimljivo je što su se Melandžel i Kana obraćali samo Haflin, kao da Dogmela nije tu.

Ajslingove ruke su se podigle do zlatnog vela. „I vi bi trebalo da sklonite pogled, princezo.“

Klimnula sam glavom i koraknula unazad premda mogu da priznam sebi da sam imala gotovo neizdrživ poriv da ga pogledam u lice, nekog toliko lepog da je jedan jedini pogled dovoljan da žudite za njim. Pitala sam se da li je ta lepota tolika da je jedan pogled dovoljan da se izdaju svi najdraži.

Frost me isuviše dobro poznaje, uzeo me je za ruku kako bi me pomerio više ka Ajslingovim leđima. Pogledao me je i ja sam slegnula ramenima. Šta da kažem?

Ajsling je skinuo veo i ugledala sam njegovu poput vrcanog meda žutozlatnu kosu kako svetluca zajedno sa njegovom zlatnom kožom. Kosa se isprepletala u komplikovane čvorove te se činila kraćom nego što jeste. Ako niko ne može da mu pogleda lice, ko mu namešta frizuru?

„Zatvorila je oči“, rekao je.

„Hotorne, iseci joj kapke. Ponovo će joj izrasti.“

Uradila je ono čemu sam se nadala; na prvi dodir noža, otvorila je oči. Zatreptala je i Hotorn je sklonio nož. Kao da je na silu prelazila pogledom po njegovom telu. Znala sam da je stigla do lica jer sam joj to videla u očima, videla sam preneraženost na njenom licu, zastrašenost od nečeg veoma ružnog što je ugledala.

Hotorn je skrenuo pogled. Kao i gospodar Kiran. Samo je Kristal pogledao u Ajslingovo otkriveno lice bez uzmicanja. Nasmehio se, kao da vidi nešto predivno. Njegova čista, bela koža ispunila se sjajem, kao da je taj pogled probudio njegovu magiju. Okrenuo se tek kada mu je kroz kosu prošla svetlost poput prizmi, kao da više ne može da podnese taj prizor.

Melandžel je vrisnula kao da je nešto nepovratno izgubila. Eho tog vriska je utihnuo na kamenom podu, a oči joj se ispuniše...ljubavlju. To nije požuda, šta god da je Adejr rekao. Oči joj se ispuniše bezglavom privrženošću tinejdžera koji su zaljubljeni po prvi put, ili mladenaca na savršenom medenom mesecu. Gledala je u Ajslinga kao da je on čitav njen svet.

Melandžel nikada nije volela Ajslinga, nikada ga nije smatrala korisnim. Sada ga je gledala kao što cvet gleda sunce, i od toga mi je pozlilo. Ne volim Melandžel, ali ovo ... nije u redu. Ako tome nema leka, onda sam joj učinila nešto mnogo gore od bilo kakvog mučenja koje sam mogla da smislim. Nije u redu da budete beznadežno, potpuno zaljubljeni u nekog ko vas mrzi. Čak ni u Danteovom paklu nema tog kruga.

Frost je izgleda razumeo jer je rekao: „Ajslinže, postavi joj pitanje.

„Zašto ste napali Gejlenu?“

„Da bi ga ubili.“ Možda nije potpuno ophrvana kako se činila.

„Zašto hoćete da ga ubijete?“

„Zato što ga princ Sel ne želi u Meredithinom krevetu.“

„Zašto to ne želi?“

Melandžel snažno odmahnu glavom, kao da želi da izbistri glavu.

Ajsling kleknu pred nju, i nasloni se licem i grudima na nju. „Zašto princ Sel ne želi Gejlenu u Meredithinom krevetu?“

Ponovo je zatvorila oči. „Ne“, rekla je, „ne.“

„Ne možeš me izbaciti iz glave, Melandžel. Videla si me. Ne možeš da me ne vidiš.“ Glas mu je bio šapat, ah kao da je klizio niz moju kožu. Zadrhtala sam, a da to čak nije namenjeno meni.

Frost mi šapnu na uvo: „Njene moći su nekada bile kao njegove, možda može da mu izmakne.“

„Može da ubije dodirod.“

„Ali kako da vas neko dodirne, Meredith? Tako što ga naterate da vas poželi.“

Imalo je smisla, premda je Melandžel lepa i bez dodatnih draži.

Nagnuo se i pomislila sam da će je poljubiti, ali se ona odgurnula unazad koliko joj je Hotorn dozvoljavao. „Ne dodiruj me”, rekla je.

„Rekla si da su moje moći iščilele, Melandžel. Zašto se plašiš mog dodira ako sam ja samo senka onoga što sam bio? Zašto Sel ne želi Gejlenu u krevetu sa Meredith?” Uhvatio joj je lice obema rukama i ona je vrisnula, ah ne od bola. „Spreman sam da uporedim svoju magiju sa tobom, Melandžel.” Poljubio ju je, dugo i s oklevanjem.

Frost se napeo kraj mene, što je značilo da je nekada i sam poljubac sa Melandžel bio opasan. To nisam znala. Zaista opasan.

Ajsling se povukao, i ostavio njeno čežnjivo lice. „Draga moja, reci mi, zašto princ Sel ne želi Gejlenu u krevetu sa Meredith?”

Progutala je tako glasno da sam je čula sa druge strane hodnika, ah je odgovorila: „Proročanstvo kaže da će Zeleni da vrati život na dvor.”

„Kakvo proročanstvo?”, pitao je Ajsling.

„Sel je platio proroku da mu kaže da li će Meredith biti prava pretnja. Ona će vratiti život na dvor uz pomoć zelenog i putira. Gejlen je jedini Zeleni kojeg je povelala sa sobom. Kada smo videli šta je uradila na konferenciji za štampu, znali smo da je on njen zeleni vitez.”

„Da li vam je ikada palo na pamet da je 'zeleni' metafora za biljna božanstva, ili možda drugo ime za Pratioca?”, pitala sam.

Melandžel nije obraćala pažnju na mene, ali kad joj je Ajsling ponovio pitanje, ona je odgovorila: „Princ Sel je rekao da proročanstvo ukazuje na Gejlenu.”

„I ti veruješ u sve što ti Sel kaže?”, pitala sam je. Kada je Ajsling ponovio pitanje, ona je odgovorila: „Da.”

„Budala”, rekla je Haflin, iza nas.

„Šta još kaže proročanstvo?”, pitao je Ajsling.

„Da ako neko od krvi i mesa sedne na presto, Sel će umreti.”

„Šta misliš da znači to 'krv i meso?’”

„Smrtnik.”

„Mora da ste se uspaničili kada se princeza vratila sa moćima u rukama.”

„Da”, rekla je Melandžel.

„Da li je Sel uradio još nešto što treba da znamo?”, pitao je Ajsling, a ja sam resila da zapamtim da je on temeljit.

Povila se kao da je u bolovima. Hotorn se pomerio unatrag kao da mu je neprijatno da je dodiruje. Njegove moći nisu ni približne njihovim, pa

je stoga možda u opasnosti da ga Melandžel začara. Koji god da je razlog, kada je pomerila ruke, tkanina koja ih je vezivala se rasplesla, a pošto je Hotorn okrenut leđima, nije to primetio. Ajsling se maši za mač, ali je nezgodno klečao. Podigla je ruke i iskopala svoje oči dok smo je gledali. Zaustavila se tek pošto su krv i limfa potekli niz njeno lice.

„Više ne mogu da ti otkrivam tajne“, rekla je glasom punim uobičajenog gneva.

Ajsling je vratio mač u korice. „Melandžel, ne možeš da me ne vidiš. Rekao sam ti to.“

Nisam mogla da primetim da li plače ili su to samo bili delići njenih očiju. „Pogled na tvoje sjajno lice je poslednje što sam videla. Mrzim te zbog toga, ali ne žalim.“

„Oh, Melandžel“, rekao je i dodirnuo joj lice.

Položila je svoj krvavo natopljeni obraz na njegov dlan gestom ljubavnika. Dozvolila mu je da na trenutak dodirne njeno lice a onda se udaljila i rekla: „Odvedite me do kraljice, odvedite me u ćeliju, nije me briga. Samo me odvedite od njega.“

Hotorn ju je podigao na noge i ponovo vezao ruke, proveravajući čvor. „Šta želite da uradim sa njom, princezo?“

„Moje je pravo da me odvedete pred kraljicu“, rekao je Kiran.

„Da, jeste, ali ne i njeno. Da je Sel slobodan, odveli bi je kod njega, ali..“, odmahnula sam glavom i sklonila pogled sa njenog unakaženog lica. „Froste.“ Uronila sam licem u njegove grudi. „Froste, ne znam šta da radim sa njom.“

„Odvedite je u ćeliju. Kažite Ezekijelu da je ne diraju dok ne čuje od princeze šta dalje.“

„A Kana?“

„I nju povedite.“

„Gospodari?“

„Odvedite ih do kraljice, neka ona uradi nešto u vezi sa njima.“

Frost je podelio dužnosti mnogim stražarima. Poslao je Dogmelu sa gospodarima. Obratila mi se dok je gurala Kirana pored mene. „Ja ne volim žene.“

To je tako neobičan komentar da sam samo odgovorila: „Ni ja.“

„A Haflin...“

Shvatila sam da se bavila sopstvenom vrlinom dok smo mi pokušavali da rešimo pokušaj Gejlenovog ubistva i Selove izdaje. Želela je da se

oslobodi Sela, ali ne toliko da bi legla u krevet sa ženom. Da se oslobodim Sela – spavala bih i sa stvarima koje nikad nisu bile ljudske, niti će biti. Razlikovala sam manje zlo. Gledajući Dogmelu, nisam znala da li da se smejem ih plaćem. Još uvek mi je slika Melandželinih očiju igrala u glavi. Verovatno ću da imam noćne more.

„Leći ću sa Haflin i sa bilo kim ko želi da pođe sa mnom, ne zato što volim žene, već zato što nikoga ne mogu da ostavim Selu ako mogu da ih spasim. Povedi sada Kirana kraljici i prenesi istinito i do detalja sve što znaš o zločinima.”

Otišla je, i drugi su pošli sa njom, dva stražara koja su nosila još uvek nesvesnog gospodara Inisa. On je za sobom ostavljao trag sveže krvi kako su zamicali za čošak.

Ajsling je ponovo obmotao zlatnim velom lice i kosu. Krvava posekotina na boku gotovo se zalečila.

„Popravio si se koristeći svoju moć”, rekla sam, lica još uvek pomalo skrivenog na Frostovim grudima.

„Popravio sam se jer sam je pobedio u njenoj igri. Nekada mi je parirala.”

„Izgubila je dosta od onog što je”, rekao je Frost.

„Nekada je bila Slatki Otrov.”

Htela sam da ga pitam da li je uznemiren zbog onog što je uradila Melandžel. Zar mu ne smeta što je žena iskopala sopstvene oči da ne bi gledala njegovo lice? Ali ništa od toga nisam izrekla glasno. Ja sam to tražila od njega, odgovornost je moja. Nije nikakvo opravdanje da kažem da nisam shvatala. Ne koristi se magija koja se ne razume jer su se ovakva sranja dešavala. Zagnjurila sam glavu u Frostove grudi kako ne bih gledala Ajslinga, čak ni pod velom.

On se nasmejao, dubokim muškim smehom. „Ja sam se zvao Užasna Lepota.” Glas mu je zvučao samozadovoljno.

Htela sam da kažem da ne razumem, ali nisam. To ionako nije dobar izgovor.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

Major Volters, policija, tehničari Jedinice za mesto zločina i dr Polaski, medicinska istražiteljka – samo su se žalili. Njihov leptop računar nije radio kao ni mobilni telefoni. Ništa od stvari koje su poneli sa sobom, a koje koriste struju, čak ni baterije, nije radilo. Jesam li ja to ranije vrištala, i zašto sam dozivala Gejlenu? Glamur krije mnoštvo grehova, a i Gejlen i ja smo dovoljno umešni da sakrijemo krv. Dobri smo dokle god nas niko ne dirne i tako otkrije da nam je odeća natopljena krvlju.

„Nismo sigurni kako će se ovde ponašati vaša moderna oprema. Žao mi je što ne radi“, rekla sam. Htela sam da izbegnem priču o vrištanju, ali tako da se ne ljuti na mene. Policija ne voli da ih neko zavrće, pogotovo ako zarad vas otkače sve lokalne agente FBI-ja. Koliko god da je Voltersu prijalo što sam odbila Markesa, to je još uvek moglo da mu zagorca život.

„Postoje zastrašujuća bića unutar vilenjačkog kraljevstva. Jedno od njih je skoro napalo Gejlenu. Preplašila sam se, to je sve.“ Okrenula sam se, u nadi da ću pobeći od Voltersa i njegovih pitanja. Trenutno nisam raspoložena za igru recima. Melandželino lice me je proganjalo. Frostovo razuveravanje da će joj oči ponovo izrasti ako joj se dozvoli da ostane u vilenjačkom kraljevstvu a ne u Holu smrtnika predstavljalo mi je slabu utehu ako ne bude mogla da se izleći od beznadežne opsesije prema Ajslingu. Ako se ne izleći od ljubavi, ukrali smo nešto od Melandžel.

Volters me zgrabi za ruku. Nisam očekivala da će me dodirnuti. „Princezo Meredith, šta niste...“ Glas mu je odlutao jer je ruka koju je zgrabio bila lepljiva od krvi koja ju je pokrivala. Gotovo da me je oborio jer se nisam dovoljno koncentrisala. Frost se umešao kako bi me zaštitio, ali je glamur skliznuo. Volters je na trenutak ugledao šta sam to skrivala.

Pogledao je preko mene u druge koji su se bavili svojim poslovima, prikupljanjem dokaza uz opremu koja ne radi. Nije mi pustio ruku. „Trebamo da razgovaramo“, rekao je iznenađujuće mirnim glasom.

„Nasamo“, dodala sam.

Klimnuo je glavom.

Frost je rekao: „Pustite princezu.“

„U redu je, Froste.“ Povala sam nas iza ćoška i malo dalje niz hodnik. Sjajan beli mermer prošaran zlatnim i srebrnim venama zamenio je sivi kamen na mestu na kome smo Mistral i ja vodili ljubav. Kao da je nešto što smo uradili menjalo izgled samog kraljevstva. Kraljica neće biti srećna zbog toga, ah o tom potom.

Kada smo ostali sami pored mog kruga stražara, rekao je: „Pokažite mi šta to napipavam, princezo, jer to nije isto što i vidim.“

Da li je trebalo da ga prevarim? Možda, ali sam se umorila od igara. Još uvek nismo znali gde je nestao Amateon. Putir je takođe nestao, i ko zna kada i gde će se ponovo pojaviti. Jedini razlog zbog kojeg je Frost bio uz mene kada sam se iznenada pojavila u drugom hodniku, bio je taj što me je on zgrabio kada sam počela da nestajem. Da nije bilo toga, pojavila bih se usred bitke, sama i nezaštićena.

Skinula sam glamur i osetila neznatno zadovoljstvo u tome da gledam kako major Volters širi oči pre nego što mu se vratio pandurski izraz. Videla sam to i znala da izgledam i gore nego što mislim.

„Šta vam se, do đavola, desilo?“ Pustio me je i ostao sa malo sasušene krvi na šaci.

„Još jedan pokušaj atentata“, rekla sam, izostavljajući to da nije pokušan atentat na mene. „Gejlen je povređen u borbi.“ To je istina.

Volters je pogledao Gejlenu. Klimnula sam glavom, i Gejlen je skinuo glamur. Čak se i okrenuo kako bi Volters mogao da vidi najkrvavije mesto.

„Kako može da se šeta naokolo?“

„Ši se isceljuju brže od običnih smrtnika“, rekla sam.

„Izgubio je toliko krvi i isceljen je?“

„Malo mi se vrti u glavi“, rekao je Gejlen, „ali dajte mi sat-dva i biću kao nov.“

„Gospode, voleo bih da se i mi tako lečimo.“

„I ja bih to volela“, rekla sam.

Pogledao me je. „Zaboravio sam, i vi ste smrtni, kao i mi.“

Slegnula sam ramenima. „Tako se priča.“

„Ne isceljujete se brzo kao oni.“

„Ne.“

„Ruka vam više nije u longeti“, rekao je i pokazao na nju.

„Ne, iscelila se u ritualu." Seks sa Mistralom ju je iscelio, ali nisam morala to da kažem.

Odmahnuo je glavom. „Da li je nešto od ove krvi vaše?"

Odmahnula sam glavom. „Ne."

„Prošli put je bila njegova", pokazao je na Frosta, „sada njegova", pokazao je na Gejlenu. „Neko od njih će zbog vas nastradati."

„Nadam se da neće." Dopustila sam da mi glas zvuči umorno i nesrećno od takve pomisli.

„Vratite se u LA, princezo. Povedite svoje stražare i idite."

„Zašto?"

„Zato što je u poslednja dva dana na vas dva puta pokušao atentat, i još imate dvostruko ubistvo. Neko želi da vas ubije i nije mu važno ako još neko strada. Ako zaista žele da vas ubiju, uspeće u tome. Možda ne večeras, niti sutra, ali ako ostanete, ubiće vas."

„Da li pokušavate da me zaplašite, majore Voltersu?"

„Pokušavam da vas sačuvam u životu u mojoj smeni. Priznajem da sam pristao da dođem na mesto zločina delimično i zbog svoje karijere. Ah ako poginete dok sam u vilenjačkom kraljevstvu, nikada se neću oprati. Uvek ću biti onaj koji je dopustio da poginete."

„Ako me ubiju, majore Volters, jedino način da ih sprečite u tome jeste da poginete pre mene. Ne verujem da je to od velike pomoći."

„Šalite se?"

Uzdahnula sam i protrljala čelo, trudeći se da ne zavrištim. „Ne, majore, ne šalim se. Ono što me ovde proganja nije nešto što možete da sprečite ili me od toga zaštitite. Treba mi vaša pomoć da rešimo ubistva, ali uistinu, da mislim da je ovde sada tako opasno, ne bih vas uvela."

„Mi smo policija, princezo Meredith. Navikli smo na rizik."

Odmahnula sam glavom. „Imate li dovoljno dokaza? Imate li sve što vam treba?"

„Doktorica Polaski je htela da zna šta će se dogoditi ako vam damo dokaz koji ukazuje na nekog."

„Da li je našla nešto?"

„Htela je da zna kako..." Napravio je pauzu, „...ćete iskoristiti dokaze koje smo prikupili."

„Upotrebićemo ih da pronademo i kaznimo ubicu", rekla sam.

Odmahnuo je glavom i obrisao svoju veliku šaku o jaknu. „A suđenje?"

Nasmešila sam se jer sam znala da to nije prijatno. „U kraljevstvu nema suđenja, majore Volters."

„Znači upotrebićete naše dokaze da nekog ubijete?"

„Kazna za ubistvo kod nas obično znači smrt, stoga je odgovor da, ubićemo ih."

„Onda moramo da se vratimo u laboratoriju i da vas pozovemo kasnije."

„Ipak ste našli nešto", rekla sam.

Klimnuo je glavom. „Da ovo ide na suđenje, proverili bi podatke. Ako ono što nađemo bude upotrebljeno da se neko ubije bez suđenja, želimo da budemo još obazriviji."

„Šta ste našli?", pitala sam.

Odmahnuo je glavom. „Još ništa."

„Jasno vam je da je ubica možda neko ko stoji iza pokušaja atentata na mene. Time što nećete da mi kažete u koga ili u šta sumnjate, možda potpisujete moju smrtnu presudu. Dok analizirate svoje podatke, za mene će možda biti kasno."

Stegnuo je šake u pesnice i zatvorio oči. „Rekao sam tako nešto doktorki. Ne želi da uzmakne."

„Znači da ni vi ne znate?", primetila sam.

„Znam samo da je u pitanju otisak prsta nekog ko je bio u hodniku, jer smo samo od njih uzimali otiske."

„Stražari", rekla sam.

„I kuhinjsko osoblje", dodao je.

Pogledala sam ga. „Neko od kraljevskih stražara, tako mislite, zar ne?"

„Da sam na vašem mestu, njih bih se plašio."

„Mogla bih da je nateram da mi kaže šta zna, ili da pustim da to uradi neko od mojih stražara."

„Prestup je koristiti magiju na bilo koga ko ima veze sa policijom, princezo."

„Imam imunitet."

„Nikad više nećete dobiti pomoć iz moje službe, niti od bilo koga sa moje strane reke. Možda nikad ne dobijete pomoć ni od koga. Nijedna druga ljudska policijska služba vam neće verovati zbog toga što ste nas doveli ovde i poigravali se s našim umovima." Odmahivao je glavom.

„Možda se ne slažem sa doktorkom Polaski, ali ću se boriti za njeno pravo na slobodu izbora.“

Pogledala sam njegove blede oči i znala da tako misli. Možda bih mogla da saznam nešto korisno od Polaski i tako izgubim poverenje u i od policije, ih da ih pustim sa nadom da doktorka zna šta radi. Ako nisam htela njihovu stručnu pomoć, zašto sam ih onda dovela u kraljevstvo?

„Verujem u sud doktorke Polaski, kao i u to da ste tvrdoglavi. Prihvaćiću pravila.“

Frost je stao kraj mene, kao da je hteo da se usprotivi. „Svi ćemo se pridržavati pravila dogovora koji sam napravila, da li je to jasno?“

Neki su klimnuli glavom. Ajvi se smeškao kao da mi ne veruje u potpunosti, ili ga je zabavljala neka samo njemu znana šala. Sa njim se nikad ne zna.

„Razumem“, rekao je Frost. „Ne slažem se, ali prihvatam pravila.“

Volters je klimnuo glavom. „Pokušaću da požurim doktorku i tehničare kako bih vam što pre doneo rezultate, ali otisak nije dovoljan dokaz o ubistvu da bi se neko pogubio.“

„Ne na ljudskom sudu“, rekla sam.

„Vidite, ako tako nastavite da pričate, Polaski vam neće dati dokaz. Nikada ga nećete dobiti.“

„Ali ja ovo ne govorim njoj, zar ne?“

„Mislite da bih vam dao dokaz, da ga imam.“

„Mislim da razumete, više od nje, koliko su stvari opasne za mene i moje stražare.“

Dugo me je gledao. „Možda, ah se u jednom slažem sa Polaski: ne bih želeo da budem taj koji će vam dati taman toliko dokaza da ubijete pogrešnu osobu. Kada je neko mrtav, princezo Meredith, nema ispravke, nema povratka. Želeo bih da budem sasvim siguran da sam uhvatio pravu osobu pre nego što se upotrebi sekira.“

„I ja bih želela, majore, i zato bih se angažovala da nađem još dokaza.“

„Rekli ste da bi dokaz upotreбили za pogubljenje.“

„Rekla sam da bi, i to će verovatno uraditi, ali ja, kao i vi, želim da se uverim. Poštujem pravila ali još više od toga, majore Volters, jednom kada se neko ubije zbog zločina, istraga se prekida. Ako ubijemo pogre-

šnu osobu, onda ubica može da nastavi da ubija a ne želim da se to dogodi."

„Znači da vam nije problem to da se ubije pogrešna osoba već što će krivac ostati neotkriven."

„Ubica koji jednom izmakne pravdi, može da pokuša ponovo."

Klimnuo je glavom. „Ako im to prođe jednom, većini se to osladi." Pogledao me je. „Ako su svi sem vas ovde besmrtni, kako je ova Beatris umrla?"

„To je drugi problem, zar ne?"

„Možda..."", rekao je Ajsling.

Nisam htela da ga pogledam. Shvatila sam da sam ljuta na njega zbog onog što je uradio Melandžel i zbog toga što je izgledalo da se ne oseća loše zbog toga. Zvučao je kao da je uživao u tome.

Mistral se iznenada pridruži našoj grupi. „Izvinite me, princezo. Kra-ljica Andejs silno želi da razgovara sa vama." Rekao je to potpuno ravnodušnog izraza lica – isuviše ravnodušnog. Nešto nije u redu.

„Princezo Meredith, zašto se direktno ne obratite toj doktorki?", rekao je Ajsling.

Duboko sam udahnula i lagano izdahnula a onda se pažljivo okrenula i pogledala Ajslinga. „Nije ti loša ta ideja", rekla sam, glasom više ravnodušnim nego što sam se osećala.

Ajsling se nasmešio. Primetila sam to kroz veo kroz koji sam nazirala njegovo lice.

Skrenula sam pogled sa njega. Htela sam da to izgleda nezaintereso-vano, ali ne verujem da sam ih prevarila, ni njega ni nekog od stražara. Možda Mistral ne bi razumeo zašto ne želim da gledam taj avetinjski osmeh, ali on nije znao da sam pustila da se Ajsling osmehne nekom drugom.

„Ne", rekao je Volters.

Svi smo ga pogledali. „Zašto ne?", pitala sam.

„Nije trebalo da vam kažem."

„Vi ste glavni ovde, je li tako? Barem među ljudima."

„Formalno, ali ona je glavni medicinski istražitelj i zadužena je za svoje ljude. Da sam šef policije, u redu, ali nisam."

„Ne možete da je naterate da saraduje?", pitao je Frost.

Volters odmahnu glavom. „Poludeće ako sazna da sam vam i ovo rekao. Sto više poludi, to je manja šansa da će nešto reći."

„Zašto ste nam onda rekli?“, pitao je Ajsling.

Pažljivo sam gledala Voltersa dok je odgovarao: „Zato što je u pitanju neko od onih koji su se večeras zatekli u hodniku. Zato što je samo od njih uzet otisak. Neću vam dati ime samo zato što se njegov otisak našao na pogrešnom mestu, a posebno ako ćete samo na osnovu toga da ga ubijete. Ali ne želim ni da vi stradate.“

„Pa, majore Volters, dirnuta sam.“ Nisam se nasmešila kada sam to rekla.

„Daćete mi vašu reč da osumnjičeni neće biti povređen i ja ću vam pomoći da razgovarate sa doktorkom Polaski.“

„Dajem vam reč da ću učiniti sve što mogu kako bi ta osoba bila zaštićena.“

„Učinićete sve što možete' nije isto što i obećanje da neće biti povređeni“, rekao je Volters.

„Nije, ali sam ja princeza Meredith, a ne kraljica. Ja nisam apsolutni vladar ovde. Možete mi obećati svašta, ah ako vas šef policije preskoči, gde sam ja u toj priči?“

Odmahnuo je glavom. „Dobro, pričajte sa Polaskijevom, ali neće biti srećna što nas gleda.“

„Sto bi se ona razlikovala?“

„Molim?“, pitao je.

Odmahnula sam glavom. „Ne obraćajte pažnju na mene, Volterse, nisam u najboljem izdanju.“

„Da je neko dva puta pokušao da me ubije u dva dana i ja bih bio ljut.“

Razmišljala sam o tome. Nije mi smetalo to što mene hoće da ubiju, već što ubijaju sve oko mene. Postoji razlog zbog koga predsednik i njegova porodica ne treba da se zabavljaju sa tajnim agentima koji ih čuvaju.

Gejlen je još uvek imao krvave ruke; krv se uglavnom osušila ali je ponegde još ostala vlažna. Previše krvi. Previše se stvari dešavalo u tako kratkom vremenskom razmaku. Držeći Gejlenovu ruku počela sam da se tresem. Shvatila sam u tom trenutku da ću kolabirati.

„Majore, molim vas, možete li da nam date nekoliko minuta?“ Glas mi je samo malo zadrhtao.

Krenuo je da se buni, ali ga je nešto na mom licu zaustavilo i on je klimnuo glavom i otišao niz hodnik. Borila sam se do trenutka kada je

nestao sa vidika, a onda je naišao prvi jecaj. Uхватила sam se za Gejlenu, osetila kako mi glamur isklizava i onda ga izgubila. Plakala sam i jecala dok nisam ostala bez daha. Nisam mogla da dišem i kolena su me izdala. Gejlen me je spustio na zemlju, oslonio se leđima na zid i pustio da se nogama obmotam oko njegovog struka i da ga tako držim u zagrljaju bez seksa.

Gejlen me je milovao po kosi i govorio: „U redu je, u redu je.“

„Duboko udahnite, Meredith“, rekao je Frost, klečeći pored nas. „Usporite disanje ili ćete se onesvestiti.“

Borila sam se sa nemom, histeričnom panikom. Borila sam se za vazduh, i nisam uspevala.

Gejlen me je milovao po kosi i lagao me. „U redu je, na sigurnom smo. Na sigurnom sam.“ Laži, sve same laži. Telo mi je vrištalo. „Ne mogu da dišem, ne mogu da dišem, ne mogu da dišem.“

Frost me je zgrabio za lice, i držao me tako čvrsto da je bolelo. Nate-
rao me je da ga pogledam. „Meredith, Meredith!“ Poljubio me je. Možda da bi zaustavio buku ih zato što nije mogao da se seti ničeg drugog. Kra-
ljičini Gavranovi su istrenirani za oružje, za borbu prsa u prsa, za strate-
giju vojevanja, čak i za politiku. Histerične žene nisu na toj listi.

Usnama je poklopio moje dok sam se ja borila da uzmaknem. Nisam imala vazduha. Oslobodila sam se Gejlenovih ruku i izgrebala Frosta. Uдахnuo mi je hladan vetar u usta. Onog trenutka kada me je hladnoća dodirnula, zaustavila sam se, kao da je moje telo samo stalo. Mislim da mi je i krv u venama stala. Trenutak praznine, tišina, mirnoća, hladnoća. Kao da me je neko bacio u ledenu vodu; taj šok je zaustavio histeričan napad, na trenutak je sve stalo.

Frost je prestao da me ljubi, i moj dah se vratio u jednom silnom naletu od kog su me zbolele grudi. Nekoliko puta sam bolno udahnila,

dok mi je on držao lice i gledao me u oči kao da me traži. Njegove sive oči su opet izgledale kao snežna kugla i ja sam osetila kao da padam, tonem u njih. Trepnuo je, i to se osećanje prekinulo, ah jedne noći ću morati da vidim šta će se dogoditi ako nastavim da gledam u te snežne oči. Ali večeras nikako.

„Princezo Meredith“, čuo se ženski glas, „žao mi je što vas prekidam.“

Obrisala sam tragove suza sa lica ah mi to nije pomoglo, pošto sam samo još više razmrljala Gejlenovu krv. Mora da sam užasno izgledala kada sam se okrenula da pogledam doktorku Polaski.

Zagrnula se što mi je jasno stavilo do znanja koliko loše izgledam. Medicinskim istražiteljima se to ne dešava često. „Major Volters me je obavestio o ponečemu što se ovde dešavalo danas.“ Odmahnula je glavom i skinula naočare, brišući čelo nadlanicom.

„Ne želimo da javnost sazna šta se dešava unutar kraljevstva“, rekao je Frost.

„Umem da ćutim.“ Pogledala me je i primetila sam da me je pogledala sa saosećanjem. „Možete li da razgovarate sa mnom, princezo Meredith?“

Duboko sam udahнула i malo se protresla. Zvučala sam promuklo i morala sam da pročistim grlo, ah sam konačno uspela: „Kazite mi, doktorko Polaski, slušam.“

Stražari su se razmakli kako bi mogla da nam priđe. Još uvek sam sedela u Gejlenovom krilu, nogama upletenih oko njegovog struka. Ako joj je ova intimna poza pričinjavala nelagodu, to nije pokazala. Ostala sam tako, jer sam želela da budem što bliže Gejlenu. Htela sam da mu se pilepim ah da se to ne vidi. Gejlen je ruke oslonio na moja leđa.

Polaski je kleknula pored nas kako bismo se gledale oči u oči. „Potrebne su mi neke informacije a vi ste jedina koju mogu da pitam, ali moja pitanja će otkriti osumnjičenog koji me zanima.“

„Shvatam“, rekla sam.

Ponovo je stavila naočare i odmahnula glavom. „Mislim da ne razumete. Volters mi je rekao da nećete suditi onome na koga vam ukažem. Mučićete ga ili ćete ga jednostavno ubiti. Da li je to istina?“

„Jeste“, rekla sam.

Oklevala je, kao da je očekivala da ću reći još nešto. Onda se nasmešila i rekla: „Nijedan čovek koga znam ne bi samo tako odgovorio sa da.“

Smatrali bi za potrebno da opravdaju oduzimanje života. Osećali bi toliko toga.“ Pogledala me je tim očima sa dugim trepavicama. „Ali vi ne osećate ono što mi osećamo.“

„Nije u pitanju razlika između vilenjaka i ljudi, doktorko. U pitanju je kultura. Odrasla sam u svetu gde je mučenje uobičajeno za zločince, a ubijanje se retko upražnjava, osim ukoliko je neophodno. Ne držimo osuđenike na smrt dvadeset godina dok pokušavamo da nađemo rupe u zakonu.“

„Videla sam neke užasne stvari u svom poslu, princezo Meredith, i postoji šačica ljudi zbog kojih bi bolje spavala da znam da su mrtvi.“

Uzdahnula je. „Zakunite se da nećete pogubiti osobu koji ću sad da spomenem.“

„To ne mogu da vam obećam, a da vas ne slažem.“

„Tražim vašu reč da ga nećete pogubiti dok ne istražim sve dokaze koje smo prikupili.“

Pogledala sam Frosta i Mistrala. „Mislite li da mogu to da obećam i ne pogazim reč?“

„Mislim da bi kraljica insistirala da obećate kako ne bi uvredila policiju“, rekao je Frost.

„To nije da“, rekla sam.

„Ono ne bi bilo iskreno“, rekao je; lice mu je savršeno oholo, prazno, obazrivo. Mislim da ga je namestio za doktora.

„Mistrale?“, pitala sam.

„U poslednje vreme je jako zainteresovana da podstiče dobre odnose sa javnošću. Smrt novinara je već dovoljno loša. Sigurno ne bi volela da se priča kako smo nekog pogubili bez dokaza.“

„To je onda da“, rekla sam.

Pogledao je Frosta, a onda me zajedno pogledaše. Mistral reče: „Ona je Andejs, kraljica Vazduha i Tame.“ Slegnuo je ramenima.

„Tražim vašu reč da nećete nikog pogubiti dok ne istražim sve dokaze“, rekla je doktorica Polaski.

Pomislila sam na to šta bih mogla da joj obećam i onda sam konačno rekla: „Dajem reč da ću učiniti sve što je u mojoj moći da niko neće biti nepovratno povređen dok nam se ponovo ne javite.“

„Nepovratno povređen.“ Skoro se nasmejala. „Nikada nisam čula da neko kaže tako nešto.“

Samo sam je pogledala, potrudivši se da me lice ne izda.

„U redu, držim vas za reč. Nemojte da me razočarate.“

„Pokušaću“, odgovorila sam.

„Da li male vile mogu da promene svoj oblik?“

„Mnogi ši imaju više od jedne forme.“

„Da li mali mogu da budu veliki, kao ljudi?“

„Kada kažete 'mali', mislite na malene krilate vile, poluvilenjake?“

Klimnula je glavom.

„Neki mogu da promene oblik i budu veliki gotovo kao ljudi. Ali to se retko dešava.“

Gejlen je počeo da mi masira leđa. Nisam sigurna da li tako želi da uteši mene ili sebe.

„Koliko retko?"

„Dovoljno retko da smo do skora mislili da su izgubili tu sposobnost."

„Znamo samo jednog poluvilenjaka koji to može da radi sada", rekao je Frost.

Polaski ga je pogledala. „Drugoo pitanje. Da li neke čini ili malo vile-njačke magije može da ometa ono što sada vidim?"

Frost, Gejlen i ja smo razmenili poglede. Frost je rekao: „Verujem da je Ris uradio sve što je mogao da vas zaštiti od neskrivenih čini."

„Ali da li je neko mogao da magijom stavi jedan otisak preko drugog?", pitala je.

„Morali bi da znaju šta se radi sa otiscima", rekla sam, „tako otpadaju oni koji ne gledaju televiziju, što je većina stražara. Ali ako znaju šta se radi sa otiscima, možda mogu da učine da jedan otisak izgleda kao neki drugi."

„Mogu li da zamene otiske?"

„Ne verujem, ali nisam siguran", rekao je Frost.

Mistral je rekao: „Ne znam tačno šta se radi sa otiscima, ali oni mu dođu kao tragovi životinja?"

„Dobro poređenje", rekla je doktorka.

„Onda se slažem sa Frostom, teško da bi se mogli zameniti u stvarnosti."

„Znači pre bi moglo da se utiče na to šta ja mislim da vidim nego šta stvarno vidim?"

Svi smo se složili oko toga.

„Onda moram da odem odavde i proverim svoje nalaze na računam van kraljevstva."

„Vaša pitanja ukazuju na poluvilu iz kuhinje", rekla sam.

Klimnula je glavom. „Ali samo ukoliko mogu da promene oblik kako bi bili veliki kao vi. Otisak šake je veličine mojih šaka, ali odgovara jednom od poluvilenjaka."

„Kome?", pitala sam.

Odmahnula je glavom. „Neću vam to reći."

„Ako nam ne kažete, sve ćemo ih zatvoriti."

„Sve?", pitala je.

Potvrдно sam klimnula glavom. „Za vas, biti oprezan znači da se neko ne zatvori po lažnoj optužbi. Za nas to znači zatvoriti i više, kako bi se krivac našao iza rešetaka.”

Uzdahnula je i ponovo klimnula glavom. „U redu, u pitanju je Pizblosom.”

Na licu mi se videlo iznenađenje i pre nego što sam mogla da ga sprečim.

„Čemu iznenađenje?”

„Zato što su ona i Beatris bile veoma bliske. Dugo je poznajem, po ljudskim kriterijumima. Ne mogu da zamislim da je Pizblosom povredila Beatris.”

„Onda se neko umešao, jer imam otisak šake sa Beatrisinih leđa.” Pogledala je u muškarce. „Mogu li na čas da pozajmim nekog od vas?”

Ajsling se spremio da iskorači, ali sam pozvala: „Ajvi.” Istupio je sa izazivačkim pogledom koji mi se nije dopao.

Ajsling se vratio sa osmehom na licu.

„Da li biste se okrenuli, molim vas?” Polaskijeva je rekla Ajviju. On se okrenuo bez reči, pokazujući joj leđa. „Možete li da skinete ogrtač, molim vas?”

„Sa zadovoljstvom”, zavodljivo je rekao. Otkopčao je ogrtač i pustio da ovaj padne na pod kraj nogu doktorke Polaski. Gledala je njegovu bujnu kosu, srednje i tamno zelenu, sa belom lozicom i lišćem bršljena.

Pružila je ruku kako bi mu pomerila kosu, ali onog trenutka kada ju je dotakla, zaledila se.

„Ajvi, prestani!”, upozorila sam ga.

„Ništa nisam uradio”, rekao je ali sa osmehom zadovoljstva, kao da je srećan zbog utiska koji je ostavio na nju.

„Odmakni se od nje”, rekao je Frost.

„Pokoravam se princezi, ne tebi.”

„Odmakni se od nje”, ponovila sam.

Podrugljivo se nasmejao, ali njegove zelene oči pokazivale su neku snažnu misao koju nisam razumela. Pomerio se. Onog trenutka kada doktorka više nije dodirivala njegovu kosu, kao da se u trenu probudila.

„Izvinite, šta ste rekli?”

„Šta se dešava?”, pitala sam Frosta.

„Vratile su mu se neke od njegovih starih moći.”

„A to su?”

„Reći da je neko poput Ajvijeve kose znači da je neodoljiv, bez vaše volje ili sa njom. Uplesti se u bršljen značilo je biti ulovljen. Biti isprepletan bršljenom značilo je da vas ljubavnik uništava na neki način“, rekao je Frost.

„Ne pamtim nijednu od tih izreka“, rekla sam.

„Nema razloga da ih poznajete“, primetio je Hotorn. „Prošli su vekovi otkad smo razgovarali o Ajviju na ovakav način.“

„Nikakvo čudo što izgledaš tako zadovoljno“, rekla sam.

„Povratio sam moći time što sam bio u hodniku kada ste se...“

„Dosta“, rekao je Frost, „nismo sami.“

Ajvi pade na kolena preda mnom. „Učinio bih bilo šta da sa vama budem u krevetu jednu noć, jedan sat.“ Sada se nije rugao, imao je najozbiljniji izraz lica ikad.

„Ustani“, rekla sam.

„Kraljica voli da smo na kolenima.“

„E, ja ne volim.“

Pogledala sam Frosta. „Koga može da dodirne bez posledica, za svaki slučaj?“

„Hotorn će uraditi ono što mu se kaže, a njegove čari su aktivnija magija“, rekao je Frost.

Klimnula sam glavom. „Hotorne, pomozite doktorki u demonstraciji.“

Otišao je do nje, zaobišavši jezerce kose koja se rasplela oko Ajvije-ovog klečecog tela.

„Morate odabrati dva Zelena bića, dozvolite da ja budem jedno“, rekao je Ajvi.

„Nemoj da te princeza moli dva puta. Ustani“, rekao je Mistral.

Hotorn je okrenuo leđa u oklopu ka doktorki. „Pretpostavljam da oklop neće smetati.“ Bojažljivo je dodirнула glatki crveni oklop, a onda uz više samopouzdanja, kao da je očekivala da se nešto desi. „Beatris je ubodena ovde.“ Pokazala je na mesto na njegovim leđima odakle gotovo sigurno može da se stigne do srca. „Nož se duboko zario.“ Stavila je dva prsta na mesto uboda noža, a drugu šaku položila pored njih. „Imam gotovo savršen otisak ovde, gde se neko oslonio kako bi izvadio duboko zariven nož. Gotovo isti otisak je na drugoj žrtvi. Ali imam i delimične otiske tamo gde je nož očišćen od krvi. Oni su možda Pizblosomini, a možda i nisu.“

„Ako smo sigurni da je to njen otisak, onda je ona naš ubica", rekla sam.

„Da, ah ako jeste, gde je onda sečivo? Ris ga je našao u jami bez dna. Ostali kuhinjski pomoćnici kažu da od kada je Pizblosom našla tela, nije napuštala prostoriju. Nije imala vremena da ode sve do jame i otarasi se noža."

„Neko drugi je to uradio za nju", rekao je Mistral.

„Imamo jedan dobar, jasan otisak ruke na zidu pored tela novinara. On ne odgovara otiscima stražara iz hodnika, ah je veličina slična."

„Ši?", upitao je Adejr.

„Verovatno", odgovorila je.

„Ili je Pizblosom beskrupulozni ubica koji ima saučesnika, ili je ubica stavio njene otiske kako bi sakrio svoju krivicu."

Klimnula je glavom.

„Možemo li da proverimo da li je začarana?", pitao je Gejlen.

Frost odmahnu glavom. „Niko od nas nije dobar u diskretnoj magiji. Ljudi su prepuni magije kada provedu sat ili duže u kraljevstvu. Da bismo razlikovali magiju koja se samo zakačila i onu koja je namerna, trebaju nam Dojl, Kristal ili Barintus."

„Ja mogu to da uradim", rekao je Ajsling.

„Ne", odgovorila sam mu.

„Ne verujete mi?", pitao je, čudno se smešeći.

„Kada smo sa doktorkom Polaski i njenim ljudima, ne."

„Mogli ste da gledate moje golo telo i da ne ostanete očarani. Možda sam izgubio nešto od svoje privlačnosti spram ljudi."

„Ili je Meredith možda ši princeza", rekao je Mistral, „a ne smrtnica."

„Ohrabrio si se pošto si iskoristio nešto od svojih moći, Ajslinže", rekao je Hotorn.

Niko ga nije mnogo voleo, činilo se. Da li su se i drugi potresli pošto je izveo svoju malu predstavu?

Ajsling pogleda Hotorna. „Gledao si me bez ikakve prepreke. To je delo heroja, ili je teže doleteti mojoj lepoti nego što pokazuješ?" Uzdahnuo je i prestao da začikava, jer mu je glas zvučao tužno. „Toliko dugo nismo ispunjavali svoje potrebe da nema sramote u tome što nas privlači nešto što ranije nismo mogli da budemo. Svi čeznemo za dodirom drugog šia. Ponekad mislim da ću izludeti bez dodira drugog bića."

Hotorn je tada učinio nešto hrabro, bratski je zagrlio Ajslinga. Pitala sam se da li bi to uradio da je ovaj još uvek bio bez tunike. „Prilika je da prekinemo sa uzdržavanjem.“

„Sa princezom“, rekao je Ajsling.

Hotorn klimnu glavom.

Ajsling se udaljio od Hotorna i prišao mi. Trebalo mi je prisebnosti da ne uzmaknem. Kleknuo je između Gejlana i mene.

„Za mene nema princeze“, rekao je Ajsling. „Ona sada neće da rizikuje.“

Pogledao me je. „Hoćete li, princezo?“

Nisam znala šta da kažem jer je u pravu. Nisam želela da me dodiruje. Rekla sam jedino što mi je palo na pamet: „Ne isključujem, ali sada te se plašim, Ajslinže, dok ranije nisam.“

„Nešto sam propustila?“, rekla je doktorka Polaski.

„Veselite se zbog toga“, rekla sam.

Prišla mi je. „Neću! Mnogo toga krijete od mene, princezo. Moram da znam šta se ovde dešava, ili nećete dobiti ništa od mene i mojih ljudi.“

Kako nam je prilazila, tako je okrznula Ajslinga i krenula da pada. Gejlan i ja smo reagovali, pošto smo znali da Ajsling ne sme da je dodirne svojom golom kožom. Stala sam između njih, gurajući Ajslinga unazad. Gejlan je kleknuo i uhvatio doktorku Polaski pre nego što je dotakla pod.

Doktorka je sigurna sa Gejlanom, ali sam se ja našla u Ajslingovom naručju, i sasvim sigurno nisam na sigurnom.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

Uhvatio je ravnotežu i mene, rukama i telom. Možda se zateturio i više nego što je trebalo kako bi mogao čvršće da me drži, ali me nije on naterao da ruku zavučem ispod tunike kako bih mu pogladila голу kožu. Od straha sam se zagrcnula i prošli su me žmarci poput malih električnih šokova koji su mi zagolicali jagodice prstiju. Videla sam Melandželino lice, njene prazne krvave oči i čekala da me njegova magija uzme. Gledala sam u te čudne oči, sa četiri puta uvezanim unutrašnjim čvorom; ni traga plavoj boji očiju – nešto je nedostajalo.

Klizila sam rukom uz kičmu, toplu, čvrstu, stvarnu. Nagnuo se ka meni kao da želi da me poljubi kroz veo. Odmaknula sam se, on me je čvršće stegao. Da ga nisam videla sa Melandžel, dozvolila bih mu da me poljubi, ah teško da mogu to zaboraviti.

Osetila sam miris ruža. Iznenada sam se gušila u slatkom, omamljujućem mirisu ruža.

Ajsling je oklevao. „Osećate li taj miris?“

„Da“, prošaputala sam.

Glas je šaputao u mojoj glavi. „Sa Amateonom sam te požurivala, a ti si izabrala duži put. Rizikovala si da izgubiš ono što smatraš dragocnim.“

Prošaputala sam: „Gejlen.“

Ajsling popusti stisak ah sam ga čvrsto zgrabila jer sam iznenada osetila vrtoglavicu.

„Sada ti kažem da ovo mora da pričeka ili ćeš ponovo izgubiti.“

„Dojl.“

„Tama ne može da se izgubi jer je uvek sa nama, ali postoje druge, nežnije sile. Požuri!“

„Ko?“, pitala sam.

„Sa kim razgovarate?“, pitao je Ajsling.

„Požuri!“, rekao je glas u mojoj glavi, i uz poslednji miris ruža ponovo je nestala.

„Gde?“, pitala sam.

To nisu bile reči već osećaj koji me je obuzeo kada sam rekla Frostu da Gejlen ne može sam da traži Dojla. Ali ovo nije panika, već samo

saznanje. Znala sam gde treba da idem. Nisam sumnjičila, premissljala već sam jednostavno znala.

„Sa kim razgovarate?“, ponovio je Ajsling drhtavim glasom, kao da se plaši.

„Ne plašim se da te dodirnem“, rekla sam, „ali nema vremena. Moramo da stignemo do prestola, odmah!“

„Zašto?“, Gejlen je stajao još uvek pridržavajući doktorku Polaski kao da je jedna od šia. Ona me je gledala kao da me prvi put vidi.

„Zašto je sve mirisalo na cveće?“, pitala je.

Odmahnula sam glavom i dozvala Risa krećući se niz hodnik. Stigao je na početak hodnika, ostavljajući za sobom naučnike, policiju i tela.

„Otisak šake Pizblosomove se nalazi tamo gde ne treba, ali možda je neki ši koristi kako bi je umešao u priču. Nežno je smesti u kavez dok ne smislimo šta dalje.“ „Ali...“

„Bez rasprave. Uradi to, Rise!“

Lice mu na trenutak poprimi hladan oholi izraz. „Kako naredite.“

„Nemam vremena za tetošenje, Rise.“ Potrčala sam. Bez objašnjenja sam potrčala niz hodnik po kojem je mestimično sijao mermer poput nekog blistavog dragulja koji izbija iz sive strukture kamena.

Frost i Gejlen su trčali uz mene, Mistral iza nas, a ostali su ga pratili. Imah smo manje od deset stražara, ah broj neće presuditi. Nešto se loše dešavalo, a to možemo da sprečimo ako stignemo na vreme. Pomislila sam na ogledalo koje se pojavilo u mojoj sobi samo zato što sam poželela da se vidim u krznenom ogrtaču. Trčeći sve brže, tiho sam prošaputala: „Treba da stignemo do prestola sada!“

Ništa se nije dogodilo u narednih nekoliko trenutaka, a onda se kamenje pod mojim nogama ispremeštalo. Nisam oklevala niti se zaustavila. Nisam se spotakla. Znala sam da će me kraljevstvo odvesti tamo gde želim. Trčala sam, dok je svet kraj mene leteo, sivi kamen se pretvarao u beli mermer kao da su zidovi postali tečni. Potom smo trčali po suvoj, mrtvoj zemlji. Odmah sam prepoznala jezerce i fontanu koji su se nalazili ispred velikih dvokrilnih vrata koja vode do predvorja sobe sa prestolom, ali se fontana sada nalazila u središtu ogromnog vrta koji se prostirao na obe strane. Fontana se oduvek nalazila usred praznog hodnika.

Kristal i stražari koje sam poslala sa gospodarima do kraljice, stajali su usred tog vrta i prestrašeno me pogledali. Nisam imala predstavu šta

bi u vezi sa tim vrtom toliko uzdrimalo Kristala te nisam ni pitala. Uspaničila sam se, adrenalin je pojurio kroz mene poput mehurova finog šampanjca koji hoće da izlete. Dvokrilna vrata su se otvorila sama od sebe. Gušila sam se od ubrzanog pulsa. Pokušala sam da odagnam bol kako bih ostala uspravna i mogla da trčim.

Ruže puzavice iz predvorja ispunile su tamu crvenim cvetovima, uvijale se i klizile poput velikih trnovitih zmija visoko iznad naših glava. Protrčala sam a lozice nisu ni pokušale da nas zaustave. Našla sam se ispred poslednjih u nizu dvokrilnih vrata. Iza njih se nalazi dvor.

Prošaputala sam: „Otvori se“, i vrata su se širom otvorila. Izletela sam iz mraka sa ružama u svetlost dvora, i zateturala se, gotovo zaslepljena razlikom u svetlu. Videla sam samo svetlost i senke i obrise. Umor mi je igrao pred očima poput iskrica sive i bele boje. Kroz bubnjanje krvi u ušima čula sam kako kraljica Andejs urla.

Zauriala sam: „Zaustavite...ovo!“ Ostala sam bez daha a Gejlen me je uhvatio za rame inače bih pala. Vid mi se vratio u delovima. Na dvoru su bili obučeni za zabavu, ili neku skupu sahranu. Mnogo crne, srebrne boje, mnoštvo nakita.

Andejs se zatekla na stepenicama koje su vodile do prestola i zurila je u mene, u nas. Barintus je stajao u podnožju stepenica tako da je mogao da vidi i kraljicu i nas. U tom sam trenu znala šta se dešava, premda ne i zašto, jer mi to nije važno.

„S kojim pravom me sprečavaš da nekom uputim izazov, bratanice?“ Glas joj je pun gneva od koga je i vazduh otežao. Ona je kraljica Vazduha i Tame. Mogla je da zgusne vazduh koji moja pluća smrtnice ne mogu da udahnu. Tako me je skoro i ubila. Da li je to bilo sinoć ili prek-sinoć?

„Molim vas za privatnu audijenciju, strino Andejs.“, rekla sam zadihano, a da me Gejlen nije čvrsto držao za lakat, nisam sigurna da bi mi noge izdržale. Natprirodnu snaga i magiju mogu da podnesem, ali nisam navikla na ovakvo trčanje.

Nasmešila se. „Molbe se upućuju klečeći, Meredith.“ Ponovo se popela do prestola, duge crne podsuknje su je pratile poput plašta tame. Namestila ih je oko sebe izvežbanim pokretom, šireći ih u krug. Boja je uokvirila svu tu bledu kožu i crnu kosu, trostruko sive oči i dramatičnu šminku. Dijamanti i safiri boje ponoći krasili su njen vrat i zglob u rukavicama.

Pala sam na koleno. Gejlen mi je pomogao da to izgleda elegantno i kleknuo za mnom. Svi u mom društvu su kleknuli. „Molim vas za privatnu audijenciju, strino Andejs, kraljice Vazduha i Tame.“

„Zašto ste ti i Gejlen obliveni krvlju?“

„Imam puno toga da vam kažem, moja kraljice, ah nešto od toga je samo za vaše uši.“

„Da li je neko opet pokušao da te ubije?“

„Ne mene.“

Odmahnula je glavom kao da pokušava da otera muvu. „Govoriš u zagonetkama.“

„Govoriću jasnije nasamo sa vama.“

„Prvo da završim sa javnim poslom“, rekla je i pokazala na Barintusa, koji je još uvek stajao između prestola i nas. „Prsten ga prepoznaje a ti si mu pomogla da prekrši zavet koji mi je dao.“

„Prsten zna gospodara Barintusa. Rekli ste da treba da se krešem sa što više stražara i što češće. Zar mi niste tako naredili?“

Lice joj se skupilo od ljutnje. „Malo sam se zaleтела, ili možda ne znaš da mi se Barintus zavetovao pre nego što sam mu dozvolila da dođe na ovaj dvor. Dao mi je zavet koji je sada prekršio.“

„Nije učinio ništa što bi ga učinilo mojim kraljem.“

„Povedi računa, Meredith, znam da je upražnjavao seks sa tobom!“

„Seks koji je više magičan nego stvaran, ništa što bi me učinilo trudnom.“

„Izlio se u tvoje telo.“

„Nije, nije se izlio, bili smo obučeni, ni vrhom prsta nije ušao u moje telo.“

„Kuneš se?“, pitala je.

„Da.“

„Rečeno mi je da je Barintus od kraljotvorca postao budući kralj.“

„Ponavljam da nije prekršio zavet koji je dao ovom dvoru. Prsten prepoznaje koga hoće i daruje gde želi, ali Barintus nije prekršio zakletvu.“

„Zašto to nisi rekao, Barintuse?“, upitala je kraljica.

„Ne biste mi verovali, kraljice Andejs.“

Činilo se da o tome nakratko razmišlja, a potom neznatno klimnu glavom. „Možda ne bih.“ Pogledala me je onako kako soko gleda travu kada je siguran da ga u njoj čeka neki ukusan zalogaj.

„Čula sam mnogo priča o tvojim aktivnostima. Pitam se koliko toga je istina, a koliko preterivanje sračunato da me okrene protiv saveznika i tebe?“

„Ne mogu da vam kažem dok ne saznam šta su vam rekli, strino Andejs.“

„Na prestolu smo, Meredith, koristi moju titulu.“

„Moja kraljice.“ Pognula sam glavu kako ne bi videla moje lice. Ovo nikako ne izgleda dobro.

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

Da li je prsten odabrao par među stražarima?" pitala je nezainteresovanim glasom.

Dobro je što sam gledala u pod jer se toliko toga dogodilo da sam skoro zaboravila na Nika i Bidi. Ubistva, metafizika, Boginja, putir, nestanak Amateona, napad na Gejlenu, Selovo proročanstvo o Zelenima, gospodari koji ispred čekaju, toliko toga, a ona počinje sa ovim? Zašto?

„Da, kraljice Andejs, prsten je odabrao par.“

Začuo se žamor među plemstvom koje je sedelo u stolicama postavljenim u dve kolone. „Opiši šta se dogodilo.“

Učinila sam kako mi je naredila. Govorila sam o fantomskom detetu, i o tome šta sam videla i osetila.

Neko je rekao: „Prsten je oživeo.“

Andejs je pogledala u onog ko je to izgovorio. „Imate li da dodate nešto na ovu priču, gospodaru Leri?“

„Samo da su ovo dobre vesti, moja kraljice.“

„Ja ću odlučiti šta su dobre vesti, Leri.“

Poklonio se. „Kako moja kraljica želi.“

Ponovo je obratila pažnju na mene. „Prsten je posle mnogo vekova oživeo i bira moguću plodni par, a ti ne misliš da je to dovoljno važno da mi saopštiš?“

„Mnogo toga se dogodilo otkad ih je prsten odabrao, kraljice Andejs. Mislila sam da je potraga za ubicom, ih ubicama, najvažnija.“

„Ja odlučujem šta je najvažnije, ne ti.“ Ustala je. „Još uvek sam kraljica.“

Spustila sam se na oba kolena, i Gejlen sa mnom. „To nikada nisam dovodila u pitanje.“

„Lažljivice“, prosiktala je, i prostorijom odjeknu ta reč.

Hm, ovo je loše, stvarno loše. „Šta sam učinila da vas razljutim, kraljice Andejs? Kažite mi i učiniću sve da to ispravim.“ Držala sam pognutu glavu i zurila u izlizani kameni pod. Nisam verovala svom izrazu lica. Strah je mogao da je uzbudi, a zbunjenost da je razgnevi. Nisam imala treći izraz lica.

„Mistrale. Dodi, zapovedniče moje straže!" Ustao je i odgovorio na njenu zapovest.

Gledala sam kako se penje ka njoj. Ispustio je iznenađeni jauk pre nego krik kada je zgrabila njegovu gustu tamnosivu kosu i naterala ga da klekne pred njom. „Da li si ga kresala?"

Pokušala sam da prepoznam zamku u tom pitanju, ali nisam uspela. Odgovorila sam iskreno: „Da, moja kraljice."

Iznenada ga je pustila te se gotovo skotrljao niz stepenice, dočekavši se na ruku. Ostao je u tom nezgodnom klečećem položaju dok mu je lice skrivala raskošna kosa. Spustio je oči, ali ne pre nego što se začuo zvuk grmljavine.

Plemstvo se nemirno uzmuvalo, pogledavajući gore i naokolo. Andejs je zavodnički govorila dok se spuštala na kolena kraj Mistrala i pomilovala ga po kosi. Zadržtao je poput nervoznog konja kada ga je dotakla. „Jesi li to bio ti, Mistrale?"

„Oprostite mi, moja kraljice, godinama nisam imao takvu moć. Ne kontrolišem se kao što sam to nekad mogao, oprostite mi, moja kraljice."

„Dve 'moja kraljice' u jednoj rečenici – mora da se osećaš krivim?!"

„Nisam učinio ništa da bih se tako osećao, moja kraljice."

Nastavila je da miluje njegovu kosu, ali je pogledom tražila mene. „Zar nisi?"

Pažljivo je držao spušten pogled. Mistral nikada nije bio dobar u skrivanju osećanja. „Šta sam učinio da vas razljutim, moja kraljice?" Glas mu je bio gotovo nezainteresovan, udaljena grmljavina nije. Pono-vo se borio sa narastajućim moćima.

„Da li ti je princeza povratila moć?" Nastavila je da ga miluje nemarno kao da miluje psa. Viđala sam je da to povremeno radi nekom od stražara. Milovala bi ih i mazila pred svima čitavu noć a onda ih ostavljala sa tim milovanjima i ničim više. Videla sam kako i najveće ratnike dovodi do ivice suza. Milovala je Mistrala, ali je svoje ljutito lice namerala meni. Zašto se ljuti što sam upražnjavala seks sa Mistralom? Šta smo to pogrešno učinili?

Silazila je niz stepenice dok je crna haljina klizila za njom. „Možeš li da nam svima vratiš stare moći? Da li je jedno dobro kresanje sa tobom sve što je potrebno?" Ljutina joj je kožu činila bledom, i pokrenula ono

isijavanje poput mesečine. Njene trostruko sive oči počеше da sijaju, kao da tama ima sopstvenu svetlost.

Položila sam dlanove na pod i spustila glavu na njih. Unizila sam se pred njom, jer nisam imala predstavu zašto je ovoliko ljuta na mene. Nisam imala pojma šta joj to neko šapuće na uvo.

Približila mi se toliko da je šavom haljine okrnula moje telo dok je prolazila. „Odgovori mi, Meredith.”

Pomislila sam na nekoliko odgovora, sve ih odbacila i konačno izgovorila: „Radim po volji Boginje.”

Brzo mi se primakla, dok su joj štikle odzvanjale na kamenom podu. Kleknula je, stavila dlan pod moju bradu i pridigla je kako bi je gledala u oči. „To nije odgovor.”

Glas mi se zadihao od ubrzanog pulsa. „Nemam drugi odgovor.” Ako bih i nagovestila da možda mogu i drugima da povratim moći seksom, mogla bi da organizuje jednu od njenih predstava sa seksom, a nisam sigurna da bih to preživela. A ovde su plemići sa kojima ne mogu da razgovaram a kamoli da delim postelju, kao i moji neprijatelji, za koje nisam sigurna da želim da im povratim stare moći.

Drugu je ruku provukla kroz moju kosu, zgrabila je i cimnula me na noge. Pokušala sam da sakrijem gnev u očima, ali bezuspešno.

„Nisu se povratile samo moje moći”, rekao je Mistral sa stepenica.

Okrenula se da ga pogleda, i znala sam da je to učinio namerno kako bi joj odvratio pažnju sa mene, nudeći tako da na njemu iskali svoj gnev.

I dalje me je držala za kosu, dok je drugom rukom gladila moje lice kao što je milovala njegovu kosu. „O čemu govoriš, Mistrale?”

„Većina stražara koji su iskusili magiju prstena povratila je makar nešto od svoje izgubljene magije.”

Jače mi je stegnula kosu te sam morala da se obuzdam da ne ispustim krik. Andejs to voli a ja ne želim da je u tome ohrabrujem. „Hoćeš da kaže da je i drugim stražarima povratila nešto od moći?”

„Da, moja kraljice.”

Ponovo mi se okrenula, i nije mi se dopalo to što sam videla u njenim očima. Ovlaš je popustila stisak dok me je u svilenjoj rukavici gladila po obrazu i niže niz vrat. U nekim drugim okolnostima to bi me uzbuđivalo a sada me je samo plašilo.

„Sa koliko mojih stražara si upražnjavala seks, Meredith?” Unela mi se u lice, kao da hoće da me poljubi. „Koliko se mojih stražara olakša-

lo?" Poslednju je reč izgovorila iznad svojih usana i znala sam da će me poljubiti pre nego što se to dogodilo.

Osetila sam kako se oko mene nešto pokreće, i znala sam da su stražari ustali. Svi koji su se nalazili u hodniku kada smo Mistral i ja upražnjavali seks sada su ovde, i svi su ustali da odgovore na njeno pitanje. Ustali su kako bi joj odvratili pažnju sa mene. Moji telohranitelji, moji muškarci i žene. Neki su preživeli vekove kao dobro naoružani miševi. Tiho, u skrivanju, pokušavajući da budu nevidljivi. Sada su ustali i namerno od sebe načinili predstavu.

Odmakla se od mene kada su ustali, ostavljajući mi ukus svog karmina na usnama. „Sve vas je kresala?!“ Izrekla je to u neverici.

„Pitali ste ko se olakšao?“, ponovio je Frost. „Kada su moći ispunile hodnik, uticale su na sve koji su se nalazili u njemu.“

„Hoćeš da kažeš da su moći nastale spajanjem Mistrala i Meredith sve stražare dovele do orgazma?!“

„Da“, rekao je Frost.

Nasmejala se i pustila me. „Koliko je božanstava plodnosti u tvojoj lozi?“

„Pet“, odgovorila sam.

„Pet?“, ponovila je udaljavajući se od nas. „Hoćeš da kažeš da ne moraš ni da ih dotakneš kako bi im vratila moći?“

„Mislila sam da ćete biti zadovoljni što se magija vraća u kraljevstvo“, rekla sam obazrivo.

Afagdu, jedan od plemića sa očima koje su jedine imale boju u belini njegovog lica i crnoj kosi i bradi, progovorio je sa svog mesta. „Vraća nam se magija, zar nismo svi to priželjkivali, kraljice Andejs?“, rekao je blagim, pažljivim glasom. Afagdu i cela njegova kuća nikome ne pripada, oni su jedna od četiri ili pet zaista neopredeljenih kuća.

Dilis je stajala u žutoj odori koja je odgovarala njenoj kosi i isticala tri plave boje njenih očiju. Ona je vladar jedne od šesnaest kuća, i nikada nije bila moj prijatelj. „Znate da nikada nisam volela Esusovu ćerku. Slagala sam se vama, moja kraljice, kada ste pokušah da je utopite kada je bila mala. Ali ako prsten, koji može da vrati decu u vilenjačko kraljevstvo, oživljava na njenoj ruci – onda ću je slediti.“

Polovična podrška, ali je prihvatam.

„Sledićeš mene, Dilis, dok ne kažem drugačije!“

Zena se nakratko poklonila. „Vi ste naša kraljica. Nisam se dobro izrazila. Mislila sam da kažem da ukoliko Meredith može da nam vrati decu, onda bih ponovo razmislila o neslaganju sa njom.”

„Ljubazno i politički korektno, Dilis. Ah ako misliš na Nika i Bidi, oni su moji stražari, meni su se zakleli i nikom više! Stražari služe meni i mojoj krvi.” Pljesnula je dlanom po grudima kako bi naglasila svoje reči.

„Da li zabranjujete paru kojeg je prsten izabrao da legnu?”, pitao je Afagdu.

„Kraljevski stražari služe kraljevskoj porodici, to im je zadatak”, odgovorila je Andejs.

„Još će vam služiti”, rekao je, ponovo oprezno.

Odmahnula je glavom. „Neće, ukoliko se pojavi dete.”

„Ali dete bi bilo veliki blagoslov.” Ovo je rekla jedna od Nerisinih dama.

„Glava vaše kuće je koliko sinoć pokušala da ubije Meredith, ili si to možda zaboravila, Elen?”

Toliko se duboko poklonila da je nestala iza stola. „Ako je prsten zaista oživeo na njenoj ruci, onda je Neris napravila veliku grešku. Ako Boginja blagosilja Meredith svojim darovima, onda svi grešimo.”

„Želite da svi budemo bez dece zato što je vaša loza bez dece?”, pitao je Melgvin, gospodar vukova. Bio je go od pojasa naviše, osim kapuljače i ogrtača od vučjeg krzna i kompletnom njuškom životinje prebačene preko njegove glave. Svi iz njegove kuće su bili menjoliki dok tu veštini nisu izgubili.

„Ja sam kraljica i moja krv nasleđuje ovaj presto.”

„Pred vama je krv vašeg brata”, rekao je Melgvin podrugljivo se osmehujući i odmeravajući me veselim mirnim očima. „Ovde stoji vaša krv. Ako vaša bratanica može svima da produži lozu, onda vaša krv zaista ima moćnu magiju.”

„Moji su se stražari uzdržavali više od hiljadu godina. Oni su tu da pruže zadovoljstvo meni i mom sinu.”

„I vašoj bratanici”, rekao je Afagdu. Činilo se kao da mi pomaže, ali mi ne uliva poverenje. On pomaže sebi i svojoj kući.

Andejs je to odbacila kao nevažno. „Da, da, i Meredith.” Onda me je pogledala. „Premda nisam očekivala da to zadovoljstvo bude tako... zadovoljavajuće.” Ponovo je sišla, klizeći ka meni u svojim štiklama i

svili. „Straža je tu zarad našeg zadovoljstva, Meredith, ne obrnuto. Nisam sigurna da to razumeš, bratanice." Prošla je pored mene i znala sam gde se zaputila.

Zaustavila se kraj Nika i Bidi koji su klečali. Okrenula sam se i vide-la da se drže za ruke. Uporno su gledali u pod, kao da ih neće povrediti ako je ne budu gledali. Kad bi to bilo tako lako!

Prošla je prstima kroz Nikinu gustu kestenjastu kosu. Utihnulo je od njenog dodira. „Želim ga u svom krevetu, ali ne zarad seksa. Tako se lako zaplaši. Ne prija mu bol, je l' tako, Nika?"

Da nisam klečala na metar od njega možda ne bih ni čula njegov odgovor. „Tako je, kraljice Andejs."

„Naučila sam ga tome za jednu noć, da li si to znala, Meredith?"

„Čemu ste ga naučili, moja kraljice?"

„Da na moja pitanja kratko odgovara, i da nikada ne napušta kraljicu Andejs." Prešla je rukom preko njegovog lica i uhvatila ga za bradu. Podigla mu je glavu kako bi je gledao u oči. „Hoćeš još jednu lekciju, Nika? Prošlo je dosta vremena otkad sam vodila ljubav sa krilatim. Može da bude zanimljivo."

„Kraljice Andejs", pozvala sam je.

Nije me ni pogledala.

„Moja kraljice, rekli ste da mogu da zadržim stražare koji dođu u moj krevet." Rekla sam to što sam hladnokrvnije mogla, ali sam znala da nije previše pametno što to izgovaram.

„Zar ne želiš da ga delimo?"

Razmislila sam o tome. „Možda, ali tek pošto on i Bidi provedu noć zajedno."

Dotakla je Bidi i podigla joj lice kako bi ih oboje gledala. „Ali ako ona zatrudni venčaće se i postaće monogamni, te ni kraljica Vazduha i Tame neće moći da ga natera da prenebegne svoju bračnu zakletvu."

„Moja kraljice, strino Andejs, ako Nika i Bidi mogu da imaju decu, onda to možda znači da i drugi ši to mogu. To je dobro."

Pustila im je lica i prošetala između njih tako da su morah da puste ruke. Prešla je rukom po gornjoj ivici Nikinih krila. „Ali on je moj, Meredith, on je moja lepa igračka, a ja igračke ne delim."

„Rekli ste da bilo koji stražar koji ode u krevet sa princezom postaje njen", rekao je Afagdu. „Nika je sada njena lepa igračka."

Iznenada se okrenula i pošla ka Afagduu i članovima njegove kuće. „Šta kraljica daje, može i da uzme.”

„Čak i kraljica mora da poštuje sopstvenu reč”, rekao je Afagdu, „a vi ste dali reč pred dvorom da su stražari koji odu u Meredithin krevet, njeni.” Rekavši nešto tako smelo ljutitijoj Andejs govorilo je da je siguran u to da može da preživi njen napad. Malo je takvih među nama koji misle da mogu da se mere sa njom u magiji; Afagdu je jedan od takvih.

„Malo ih je koji bi me izazivali da povučem sopstvene reči pred čitavim dvorom, Afagdu. Ne dopusti da te tvoja magija ohrabruje u nemogućem.”

„Da li je nemoguće što govorim istinu, moja kraljice?”

Naravno, dvoje može da se igra te igre. „U redu, Nika sada pripada Meredith, ali Bidi ne. Meredith može da radi šta hoće sa Nikom, ah ne može da preda Bidi nekom drugom. Bidi pripada mom sinu, princu Selu.” Pogledala me je. „Zar hoćeš da mu ukradeš i žene iz kreveta?”

„Ne mogu da ukradem nešto što se nudi”, rekla sam.

„A šta to znači, Meredith sa očima Silijevih?”

Progutala sam knedlu i zarekla se samoj sebi da ću sledeći put paziti šta govorim. „Prsten je Bidi dao Niku.”

„Tako ti kažeš, a ja kažem da stražari služe samo mojoj lozi. Kako misliš da zadovoljiš i prsten na tvojoj ruci i svoju kraljicu?”

„Rekli ste da je moj svaki stražar koji mi dođe u krevet, je l' tako?”

„Tako je, a i Afagdu me je podsetio.”

„Onda ću i Bidi i Niku da odvedem u svoj krevet. Nika će i dalje da bude moj ljubavnik, ah će biti i Bidin. Da li vam to odgovara, strino Andejs?”

„Nisam primetila da Nika može da opslužuje više od jedne osobe za noć.”

„Dodirom ga mogu povratiti”, rekla sam.

„Zaista možeš?”, reče glasom punim prezira a oči joj sevnuše od besa.

Nije mi se dopao njen pogled ni ton, ali sam joj odgovorila, jer je ćutanje verovatno gore rešenje. „Da, moja kraljice, mogu.”

„Da li je to neka nova veština koju si stekla?”

„Ne, kraljice Andejs, to je oduvek bio moj dar.”

„Zaboravljam da si boginja plodnosti.”

„Poreklom, da.”

„Nisam znala da voliš žene, Meredith?"

Vrat mi se ukočio od gledanja uvis u njenih metar i osamdeset, iz klečećeg položaja. „Ne nužno, ah ako je ovo jedini način da zadovoljim i prsten i svoju kraljicu, onda ću to uraditi."

Prišla mi je bliže, te sam morala još više da povijem vrat, kao da zna koliko mi je to nezgodno. „Učinila bi sve da im pomogneš da naprave to dete?"

Shvatila sam da mi sprema zamku i pokušala sam da je izbegnem. „Ne sve."

„Ali puno toga", rekla je nadvisujući me, „učinila bi puno toga kako bi mogli da se krešu?"

Trudila sam se da ne sednem na pete i tako popravim nezgodan položaj vrata. Nisam htela da odgovorim na pitanje jer to neće doneti ništa dobro.

„Odgovori mi, Meredith."

„Da, strino Andejs, učinila bi puno toga da im pomognem da naprave dete koje im je prsten obećao."

„Zašto ti je stalo do toga da imaju dete?"

„Život se u njima ubrzava. Videla sam to, osetila. To je dar od Boginje. Kako da ne ispoštujem taj dar? Nosili ste prsten nekada kada je bio u punoj moći. Sigurno se sećate kakav je to osećaj."

Zgrabila me je za kosu, još više mi povila glavu, kao da je htela da mi slomi vrat. Zarežala je tiho i tik uz moje lice. „Ja nisam boginja plodnosti. Prsten sam uzela sa ruke svog neprijatelja. Bio je to ratni plen i radio je za mene, ali njegova i moja magija nisu komplementarne. Nikada nisam videla fantomsko dete. Videla sam seks, opsesivnost, ljubav, ali decu..." Podigla me je sa kolena, vukući me za kosu. Rukom sam se uhvatila za vrat kako bi umanjila bol. „Nikada nisam videla decu."

Lica su nam se gotovo dodirivala. Imala sam osećaj kao da želi da mi iščupa kosu iz korena. „Zašto ti je toliko važno da se Nika i Bidi krešu?"

Odgovorila sam kroz stisnute zube, suzdržavajući se da ne zaplačem. „Zato što sam princeza sa ovog dvora i imam priliku da šiima podarim prvo dete u veku. To je moja dužnost i moja čast, da pomognem stvaranju tog deteta."

Tako me je naglo pustila da sam pala, i samo me je Gejlenova ruka sprečila da licem tresnem o pod. Dodirnula je njegovo lice i naterala ga da je pogleda. „O, pa on je ljut!? Ne sviđa mu se što sam te povredila."

Nikada ga nisam probala. Oduvek sam mislila da je kao Nika, isuviše nežan u krevetu, ali se on ne straši tako lako kao Nika. Politički nespособan, ali hrabar na način 'heroja koji je spreman da umre za stvar.'" Prihvatila je njegovu bradu. „Da li je dobar u krevetu?"

Ako kažem da jeste, možda poželi da ga pozajmi. Ako kažem da nije, slagaću. Za mene je, takođe, isuviše nežan, ali kada sam raspoložena za nežno vođenje ljubavi, Gejlen je skoro savršen. „Mislim da je isuviše nežan za vaš ukus, strino Andejs."

„Ali ne i za tvoj?" Kleknula je, stvarajući jezerce crne svile pred mojim pognutim pogledom.

„Moja su interesovanja u krevetu raznolikija od vaših, najdraža strino."

„Zašto svaki tvoj izraz iz milošte zvuči kao da mi govoriš da se nosim?"

„Nisam vas omalovažavala."

„Čula sam da voliš grubosti, Meredith." Sagnula se i prošaputala: „Ne kao ja ili Sel, ah dovoljno grubo."

„Ne svake večeri, strino Andejs." Nisam podigla pogled dalje od njenog svilenog krila. Osećala sam bolove i umor od njenih sumanutih igara. Nikada mi nije palo na pamet da će svu ovu novu magiju videti kao pretnju njoj samoj. Toliko toga se dešavalo da nije bilo vremena da je obaveštavam o svemu. Ali, ona je naša kraljica a ja sam dozvolila da izgleda nevažno. Pošto je dobijala izveštaje od drugih, čitav dvor je znao da je ne poštujem dovoljno da bih je obaveštavala ili pitala za mišljenje. Ako luduje zbog sitnica, šta će tek uraditi kada sazna da se i putir vratio a da joj to nisam rekla? Ali to nisam htela da iznesem javno, pred svima, jer je isuviše opasno.

„Ako nisi trudna, nikada nećeš postati kraljica", prošaputala je to u moju kosu.

„Ako budem sprečavala da Nika i Bidi dobiju dete, neću ga ni ja imati", odgovorila sam.

„Nećeš sestri na moj presto tako što ćeš darivati svim parovima decu."

„Ako mogu da doprinesem da Neblagosiljani dvor ima na stotine dece, neće mi trebati presto."

„Sel će te ubiti."

„To znam."

„Želiš li da vladaš?" Rekla je to kao da joj nikada nije palo na pamet da to pita.

„Nemam drugog izbora osim da vladam ili da umrem."

Zgrabila me je za ramena dok je Gejlen pokušavao da me zaštititi od nje, što me je stajalo modrica jer me je istrгла od njega. „Želiš li da vladaš?"

„Ako je u pitanju izbor između Sela i mene, biram sebe."

„A ako postoji i treća osoba?", upitala je.

„Ja za to ne znam", odgovorila sam.

„Ne znaš, Meredith? Ne znaš ko bi vladao ovde da može?"

Sigurno sam izgledala zbunjeno kao što sam se i osećala jer je povikala na mene. „Kad bih to dopustila, Barintus bi vladao! Stalno je nago-varao Esusa da me ubije i preuzme presto, jer je to najbliže što je do prestola moglo da ga dovede, zbog zaveta koji je dao." Pokazala je na Barintusa koji je stajao bočno od stepenica.

„Rekla sam vam da nisam učinila ništa što ga učinilo mojim kraljem. Mogu da se zakunem u šta god poželite. Ko vam je servirao te laži?"

„Jesu li to sve laži, Meredith?"

„Ne znam šta su vam rekli, ali to da Barintus želi da bude moj kralj je laž."

„Kaži mi, onda, šta je još laž, Meredith? Prsten je odabrao par, ah ja za to čujem od drugih, ne od tebe. Zarobila si stražare moga sina a da se nisi sa mnom dogovorila. Imaš osumnjičenog za ubistva, ali mi ne kažeš ko je u pitanju. Kresala si se sa mojim novim zapovednikom straže i navela ga da se odrekne zaveta koji mi je dao. Tama i drugi otrče u noć, a da ja ne znam zašto?" Ponovo mi se prikrala, zgrabila me za ruku i izvrištala mi u lice: „Ja sam kraljica ovde! Ne ti!"

Tiho sam progovorila, isuviše zaplašena da bih se naljutila, ili zabrinula zbog bolnog stiska na ruci, „Došla sam da vam sve to i još više kažem, moja kraljice, ali mi niste pružili priliku. Niste hteli da razgovaramo nasamo."

„A čega se to stidiš da moraš da razgovaraš u četiri oka?"

„Ničega se ne stidim, ali među nama su izdajnici koji ne moraju da znaju sve naše tajne."

Cimnula me je tako da sam se propela na prste. „Kaznili smo izdajnike."

„Mogu li da vam pokažem još izdajnika, moja kraljice? One koji su napali moje stražare i mene?“

„Rekla si da nije u pitanju pokušaj ubistva?!“ Privukla me je ka sebi.

„Ne na mene, pokušah su da ubiju Gejlenu.“ Stajala sam dovoljno blizu da vidim kako je trepnula. Znala je za proročanstvo i zato je insistirala da legnem sa vegetativnim božanstvima kada sam se vratila u kraljevstvo. Sve joj se videlo u očima, kao i još nešto, pre nego što je mogla da sakrije – strah. Videla sam ga, a mislim da zna da sam videla isuviše.

Toliko me je snažno odgurnula da bih pala da nije bilo mojih stražara koji su me uhvatili. Frost me je pridržao za trenutak, zatim me prepustio Gejlenu i oboje nas sklonio van domašaja kraljice. Morala bi da se probija kroz moje i svoje stražare da mi priđe. Nisam sigurna da je to dobra ideja, ali nisam želela ni da me opet povredi.

„Možemo li da izvedemo izdajnike pred kraljicu?“, pitao je Frost.

Klimnula je glavom i vratila se na presto, ne gledajući unatrag. Mislim da je taj put prešla doterujući svoje lice i oči, kako ne bi pokazala iznenađenje koga god da uvedemo. Pitala sam se koga li je kraljica očekivala da vidi? Da li zna nešto što mi ne znamo a trebalo je da znamo? Šta je značio taj pogled pun straha?

Kristal je došao na moj poziv. Stražari koji su išli za njim pomogli su gospodaru Kiranu da uđe, ali su morali da dovuku gospodara Inisa koga su ispustili kraj kraljičinih stopa.

Dok je stajala na stepeništu njeno prazno, hladno i oholo lice nije odavalo nikakva osećanja. Mistral je još uvek klečao iza nje, tamo gde ga je ostavila kao i Barintus. Mislim da se plašio da ne privuče njenu pažnju na sebe.

„Kirane Britvo, tvoja žena mi je ispričala neke grozne stvari. Ispričala mi je kako Barintus želi da preuzme moj presto i da treba da ga ubijem pre nego što povrati svoju moć. Priznajem da sam to pomislila kada sam shvatila da je bio sa Meredith. Barintus je, možda, sve drugo ali nije nečastan. Dao je svoju reč, verujem da će je održati. Zapravo, na dvor sam ga pustila zato što mu verujem.“ Silazila je dok se nije našla tik iznad njega. „Zašto sam poverovala zlim recima tvoje žene?“

Trenutak kasnije je rekla: „Mistrale!“

„Moja kraljice.“

„Ustani i dođi.“

Učinio je kako je tražila, ah je ostavio kosu na licu kao da ne veruje sopstvenom izrazu. Razumem ga.

„Dovedi mi Kiranovu ženu.“

Kiranovu kuću vodi Blodeved, koju su načinili Gvidion i Mat od prolećnih cvetova hrasta, žutilovke i poljskog cveća kako bi bila mlada Lu Lo Gifsu. Zašto je dvor Ansilijevih prihvatio ženu koja je izdala svoga muža i bračne zavete, a jedini razlog zašto nije postala ubica je taj da je njen muž ubio njenog ljubavnika? Zato što ne priznajemo brak na silu. Napravili su je a onda predali kao nekakav poklon, kao što biste kupili psa ili konja. Čak i u vreme kada žene nisu uvek imale pravo da odaberu svog partnera, to se činilo preteranim.

Ono što treba da upamtite u vezi sa Blodevedom je da ako postupate pravično sa njom, ona će biti takva sa vama, ali nemojte da je izdate. Nikada ne činite nešto što bi pogrešno razumela jer je naučila iz svojih grešaka, i sada sama ubija.

Blodeved je ustala kada je Mistral prišao njoj i jednom iz njene kuće. Kosa joj je jarkožute boje cveća koje ju je načinilo. Koža joj je blede, nežne boje negde između bele i zlatne. Gotovo da je lepa kao lutka, takva vrsta žene koju bi muškarci napravili da mogu – sa podignutim prijatnim grudima, većim nego što je uobičajeno kod šia. Krupnih i vlažnih tamnih očiju, koje izgledaju kao sovine na njenom nežnom licu. Navodno su je ukleli time da joj oči izgledaju kao sovine a ako je to istina, onda je uspela da izleći sve osim njih.

„Ja štitim Maden, kraljice Andejs. Razgovaraću sa njom pre nego što je odvedete.“

„Da li je i tvoja kuća izdajnička kao i Nerisina, Blodeved?“

„Nikada ne bih izdala svoju sestru tame.“ Liči na Blodeved da godinama ništa ne progovara na dvoru a da onda kaže ovako nešto. „Niti bih dozvolila takvo izdajstvo u svojoj kući.“

„Možeš da razgovaraš sa njom“, rekla je Andejs, „ali to mora biti učinjeno u javnosti. Večeras više nema tajni.“

Blodeved se kratko naklonila i okrenula ženi o kojoj je reč. Maden je sitna žena po ši merilima, visoka jedva metar i sedamdeset. Ah dok je sedela u crnoj haljini sa crnom kosom i tamnim očima, činila se sitnijom, kao da se skupila sama od sebe. Njena uobičajeno bleđa koža postala je još bleđa. Ruke nije pomerala sa ručki stolice dok je sedela sasvim mirno, ukočenog lica.

„Maden", rekla je Blodeved, glasom koji se daleko čuo, „tvoj muž je proglašen za izdajnika. Šta imaš da kažeš?"

Maden je oblizala svoje blede usne. „Ne znam šta da kažem", odgovorila je zadihano ah suzdržano, za razliku od lica i tela.

„Moraš da kažeš nešto, jer su kraljičini Gavranovi došli po tebe. Moraš da mi daš razlog da te zaštitim. Ako mi se zakuneš da ne znaš ništa o zločinu, boriću se za tebe čak i protiv kraljice. Ah moram da znam, Maden. Moram da znam koliko rizikujem zbog tebe, i da li si toga vredna?"

Nisam mogla da vidim Kiranovo lice, ah čak i sa rukama vezanim iza leđa, stajao je opuštenije i prirodnije nego što je njegova žena sedela u svojoj izrezbarenoj stolici. Gledala sam kako i ono malo krvi nestaje iz Madeninog lica.

„Onesvešćivanje ti neće pomoći", rekla je Blodeved, a glas joj je imao onu zavodljivu tamu poput Andejsinog. „Možeš li da mi daš razlog da se suprotstavim kraljici u vezi ovog. Daj mi jednu reč u svoju odbranu, Maden, i ja ću je upotrebiti."

Maden je pogledala svog vazalnog gospodara sa suzama u očima, ali nije ništa izustila što se činilo dovoljno za priznanje krivice.

Blodeved se naklonila i ponovo okrenula ka Mistralu. „Ne mogu da je izbavim od počinjenih dela."

„Povedi je, Mistrale!", naredila je kraljica.

Maden se nije pomerila niti je nešto rekla dok je Mistral nije zgrabio za ruku. Tada, kao dete, nije htela da pusti stolicu. Možda je izgledala nežno za ši standarde, ah je dovoljno snažna da je izgledalo nemoguće izvući je iz stolice bez upotrebe sile. Iznova je ponavljala jednu reč: „Ne, ne, ne, ne", visokim piskutavim glasom.

„Hotorne!", pozvala sam ga.

„Da, princezo?"

„Pomozi Mistralu da je izvede."

Hotorn mi se naklonio, a onda se uputio ka njima u svom tamnocrvenom oklopu vraćajući šlem na glavu kako bi oslobodio ruke. Stao je sa druge strane njene stolice. Mistral je zabacio kosu i klimnuo Hotornu, kao da su se već dogovorili a zatim su se obojica sagnuli i podigli stolicu sa prilepljenom Maden. Nosili su je u teškoj drvenoj stolici s lakom i dostojanstveno, koračajući između članova Blodevedine kuće do središnjeg dela prostorije. Da Maden nije izgledala preneraženo, izgledala

dalo bi kao da joj čine čast time što je nose kao Majsku kraljicu kako bi joj njeni podanici iskazali poštovanje; izraz njenog lica govorio je suprotno – da očekuje da je prinesu kao žrtvu.

Stolicu su spustili pored njenog muža. Ramena su joj se skupila pa sam pomislila da verovatno plače. „Meredith“, rekla je kraljica, „pridruži mi se.“

Nije morala da ponovi.

Sela je za svoj presto, ustupajući mi mesto koje je nekada pripadalo princu Selu. Ta je stolica bila moja samo dvadeset četiri sata. Pokazala je Emonu, svom Pratiocu, koji je stajao iza nje, da sedne za svoj nešto manji presto koji se nalazio nešto niže na podijumu pored takvog sa moje strane koji nije namenjen mom dugogodišnjem Pratiocu, već trenutnom miljeniku. Najnovijem Pratiocu, verovatno.

Kada sam poslednji put sedela ovde, stolicu Pratioca zauzimaao je Solto, gospodar Onog Sto Prolazi Između. Tek kada sam zauzela svoje mesto primetila sam da Solto i njegovi slui ne sede za stolom kraj vrata niti su kraljici iza leđa kao stražari. Slui nisu prisutni. On je kralj na svom dvoru. Nema ni goblina, ali oni su često odsutni ukoliko događaj nije planiran ili je u pitanju neki veliki praznik. Iako ovo nije ni događaj ni praznik, Solto nikada nije propustio okupljanje na dvoru. Toliko je očajnički želeo da bude prihvaćen kao ši da ovako nešto propusti.

Tajler, kraljičin ljudski mezimac, svio se uz njene noge. Pitala me je: „Gde je tvoj mah goblin?“

Mislila je na Kitoa. „Pomaže Risu u nadziranju policajaca koji su u kraljevini.“

„Ima li nekih problema?“ Pustila je da se Kiran preznoji, ih da vidi da li će početi da se znoji. Maden je glasno jecala, i da nije učestvovala u zaveri da se ubije Gejlen, možda bi mi je bilo žao.

Ukratko sam joj ispričala o posledicama ulaska Voltersa i njegovih ljudi u kraljevstvo. Izgledala je veoma zainteresovano.

„Ne bih rekla da je tvoj mah goblin dobar izbor za zaštitu policije.“

„Gotovo sam sigurna da nikoga neće slučajno začarati.“

„Nije dovoljno ši za tako nešto“, prokomentarisala je.

Postisnula sam gnev koji je pokrenula svojom opaskom. „Postao je pravi ši posle zemljotresa u Kaliforniji.“

„Zemlja se pomerila zbog tebe, kako je to ljupko!“ Ponašala se podjednako ljubazno i lukavo uvredljivo. Nisam sigurna da moji živci mogu da izdrže još ovakvih razgovora.

„Da li si kresala još nekog osim Mistrala danas?“, pitala je.

„Imala pravi snošaj? Nisam.“

„Mistrale, zauzmi svoje mesto na podijumu jer Boginja zna da je ovo verovatno poslednja prilika da to učiniš.“ Nije mi se dopala pretnja skrivena u njenim recima, ali sam se slagala sa tim da je Mistral zaslužio to mesto.

Frost je rasporedio druge stražare oko mene, one koji nisu čuvah zarobljenike. Barintus se nije pomerio sa svog mesta. Pogledala ga je ne sasvim prijateljski. „Zauzmi svoje mesto među njenim stražarima, Barintuse. Tamo si odabrao da stojiš.“

Oklevao je za trenutak, onda se poklonio i zaobišao je u širokom luku kako bi stao među stražare sa udaljene strane. Mislim da pokušava da se učini neprimetnim dok ne otkrijemo šta ju je razljutilo. Imao je previše neprijatelja da bi se zavaravao. Da je ubio kraljicu, većina plemića bi se ujedinila da ga ubije. Naravno, Andejs pomoć možda ne bi ni trebala.

Samo jedan stražar, Visper, ostao je iza kraljičinih leđa. Kada je ponudila stražarima priliku da mi pomognu, nisam očekivala da će ostati bez njih, kako se čini, a možda nije ni ona. Pružila im je priliku da rade za nekog drugog, i oni su to brže-bolje prihvatili. Ponudite muškarcu priliku da prekine hiljadugodišnji celibat i učiniće puno toga za vas.

Naravno, to što su moji značilo je da će napustiti kraljevstvo za nekoliko dana. Progonstvo iz kraljevstva, ako me budu sledili. Da li to znaju? Da li im je važno? A ako nije, koliko li je Andejs zbunjena time da njena najveća pretnja, progonstvo iz kraljevstva, i nije tako velika.

Mistral je seo na mesto Pratioca. Zabacio je sivu kosu na jednu stranu tako da je ona poput plašta dodirivala ivice stolice. Puno toga bih dala da mogu da vidim njegovo lice u ovom trenutku. Da vidim kako, po prvi put, pogledava po dvoranima sa kraljevskog podijuma. Ako su kraljičine reči istinite i iz njih ne provejava bes, planira da se poštara da on ne dođe do te stolice ponovo, što je značilo uz mene. Da li je to sa Mistralom nešto lično, ili je konačno shvatila da može da izgubi sve stražare zbog prstena i mog tela?

Frost i Gejlen su stajali kraj mene. Nedostajao mi je Dojl. Gde je on? Gde su Jušna i Katbodua? Naslonila sam se na Gejlenovu ruku kao da

mi nije dovoljno dodirivanja sa njim. Držala sam u rukama njegovu smrt, sada sam htela da se obmotam njegovim životom. Ah ne verujem da je sposoban da se ovde bori sa ši gospodarima i preživi.

Čini mi se da je Andejs pomislila kako ignorišemo Kirana i Maden ne bi li ih izmorili. Čekala sam da moja kraljica preuzme vodstvo. Dovoljno sam je razbesnela za jednu noć; učiniću sve što je potrebno da se to ne ponovi.

„Kirane, pokušao si da ubiješ jednog od naših kraljevskih stražara i to ne u dvoboju već iz zasede.“

„Ako mislite da me navedete da izazovem na dvoboj mališu, nećete uspeti. Ako ga izazovem, on bira vrstu dvoboja. Izabraće oružje, a ja ga ne mogu pobediti bez magije.“

„Priznaješ da je jedan od nižih među mojim stražarima bolji ratnik od tebe, Kirane?“

„Naravno. Kraljičini Gavranovi su najbolji ratnici koje su ši ikada imali. Nisam toliko smeo da pomislim kako mogu da ga pobedim uz korišćenje metala.“ Kiran me je pogledao. Bleda brada uokvirivala je osmeh koji ga nije napustio. „Naravno, ukoliko mladi gospodičić misli da sam ga uvredio i želi da me izazove...“ Nije završio rečenicu.

Stegnula sam Gejlenovu šaku i on se nasmejao. Kiran uputi nesiguran osmeh.

„Da li sam ikada bio tako glup?“, pitao je Gejlen. „Boginjo, nadam se da nisam!“ Podigao mi je ruku i poljubio prste. Ugledala sam odlučnost na njegovom licu kakvu nisam viđala ranije. „Ja sam uz Meri i u njenom krevetu, i toga se neću odreći zato što si mi povredio sujetu.“ Njegov uobičajeni kez je zasijao, kao da senka koju sam videla na njegovom licu nikada nije ni postojala. „Osim toga, polaskan sam. Napravio si zasedu sa dva magijska i tri obična ratnika. Nisam znao da me se toliko plašiš?“

„Ne plašim se nekog piksija koji je uznapredovao!?“ Kiranovo lice je crvenelo od besa.

Gejlen se nasmejao i ponovo mi poljubio ruku. „Ako me se ne plašiš, zašto ti je trebala tolika pomoć da me ubiješ?“

„O, slažem se!“, rekla je Andejs. „Samo bi strah naterao Kirana da organizuje toliku pomoć kako bi ubio jednog stražara. Da su u pitanju Frost ili Tama, razumela bih. Pa i Mistral, naš gospodar oluja, ali nisam znala da se plašiš Gejlenu.“

„Ne plašim ga se“, ponovio je Kiran, ah me je nešto u njegovom glasu navelo da poželim da citiram Sekspira. „Čini mi se da ta gospa suviše obećava.“ Šta je to u vezi sa Gejlenom, čak i da jeste Zeleni koji će da vrati život na dvor, što je nateralo Kirana da spremi toliku silu kako bi ga ubio? To je stvarno dobro pitanje. Isuviše sam se bavila gubitkom Gejlena da razmislim o tome.

„Ako se ne plašiš Gejlena, čega se plašiš, Kirane?“, pitala sam ga.

„Gospodare Kiranu“, ispravio me je.

„Ne, već Kirane!“, rekla je Andejs. „Ona je naslednica mog prestola, i jednog će dana biti tvoja kraljica, ako poživíš. Mislim da može da ti se obraća kao i ja, Kirane.“ Opet je zazvučala zavodljivo što je ili najavljivalo seks ili da će nekog stvarno povrediti. Ponekad i obe stvari.

„Čega se plašim?“, ponovio je Kiran. „Plašim se smrti šia, kao roda.“

„Da li se plašiš da će nas mešana krv moje bratanice osuditi na smrt-nost?“

„Da, kao i mnogi drugi. Plaše se da o tome pričaju, ali bi učinili isto što i ja, da imaju hrabrosti.“

Andejs je gledala iza njega. „Ne znam, Kirane. Mislim da hrabrost tvoje žene brzo nestaje.“

Pogledao ju je, sa nekakvim izrazom lica koji predstavlja pitanje ili molbu. „Ako bi hrabro odgovorila, ovo bi se možda dobro okončalo.“

Maden je snažno zajecala uz štucanje. Nekada je bila boginja mladosti, zbog čega izgleda kao da ima nepunih petnaest godina. Lice koje smo sada ugledali činilo se i mlađe, kao da ju je strah oslobađao godina.

„Mnogo puta ste rekli da ćete da očistite dvor od mešanaca.“ Izrekla je to zadihanim, suznim glasom. „Hteli smo samo da vam pomognemo da uradite ono što ste oduvek želeli da uradite pre nego što se ona vratila iz Zapadnih zemalja i odvrtila vas od nas.“

Andejs se nagingjala ka njima i bes joj iščeznu sa lica. Kiranovo lice je ponovo izgledalo samozadovoljno.

„Kristale, proveri da nije začarana, nečim što je usmereno na kraljicu.“

Andejs me je mrko pogledala. „O čemu govoriš, Meredith?“

„Molim vas, vaše veličanstvo, molim vas“, ponavljala je Maden, „pomozite nam!“

Videla sam kako se Andejsino lice smekšava.

„Hotorne", rekla sam, „ako progovori pre nego što joj dozvolim, pre-
reži joj grkljan. Isceliće se."

Nije se raspravljao sa mnom, samo je isukao nož i položio joj ga na
grlo, iako je pokušala da se pobuni.

Andejs je sklonila pogled sa nje, pokrivajući oči. „Šta je to?"

Kristal je pretresao Maden tako temeljito da se i Kiran pobunio.
„Ispipava moju ženu."

„Ako postane udovica, neće prekršiti bračnu zakletvu", zaključila je
Andejs.

Kiranu se na čas otvoriše usta koja je brzo zatvorio, i po prvi put sam
videla strah u njegovim očima.

Maden načini bešuman zvuk, i Hotorn joj pritisnu vrhom noža grlo
dovoljno da načini jasnu crvenu tačku. Zaječala je, ah nije pokušala da
govori.

Kristal je pomno pretražio Maden dok nije našao platnenu vrećicu
ispod njenih grudi. Bila su to dva prošivena parčeta tkanine, gotovo
nalik na majušni jastuk, veličine dinara.

Spustila sam svoje štitove taman toliko da vidim kako maleni jastuk
sija i iz njega je išla tanana crvena linija ka kraljici.

Kristal je presekao konce kojim je prošiven jastuk i iz njega je ispalo
neko sasušeno bilje i sedam vlati crne kose. Uzeo je kosu u jednu ruku a
ostalo je držao u drugoj. „Čari za vas i nikog drugog, vaše Visočanstvo",
rekao je. „Čari rečitosti, kako bi njene reči prijale vašim ušima."

Andejs je pogledala u Barintusa udaljenog od prestola. „Možda ti
pružim ono što retko kome pružam, gospodare Barintus."

Naklonio se. „A šta bi to bilo, kraljice Andejs?"

„Izvinjenje." Pogledala je u Maden i Kirana. „Zašto biste rizikovali
svoje živote da ubijete Gejlenu?"

„On ne misli da rizikuje život", rekla sam.

Pogledala me je. „Upotrebio je magiju kako bi me namamio. To je
dovoljan razlog da njega ili oboje izazovem na dvoboj."

„Rekao mi je kako je Sivon pokušala da ubije kraljevsku princezu i
da je još uvek živa, i da je ne muče jer je se Ezekijel previše plaši.
Rekao je da ako zbog toga nikog niste kaznili, onda nećete kazniti ni
ubistvo stražara koji je polupiksi."

Pogledala ga je, i zbog nečeg u tom pogledu, on je ustuknuo i udario
u stražare. „Da li si to rekao, Kirane?"

„Ne tim recima.“

„Ali sa tom suštinom?“

Glasno je progutao knedlu i potvrdno klimnuo glavom. „Čitava Nerisina kuća je postala izdajnička, pokušali su da vas ubiju, moja kraljice, a ipak su živi. Zašto je život jednog stražara polutana vredniji od života same kraljice?“

„Vidiš, Meredith, pokažeš milost i oni je okrenu protiv tebe.“

„Neris je dala svoju glavu kako bi njena kuća preživela“, rekla sam. „Platila je cenu za vašu milost.“

„Možda.“ Andejs je pogledala preko njih ka drugoj kući plemića. „Dormate!“

Ustala je visoka i gotovo neverovatno mršava osoba bele kože, kakvom je naš dvor samo mogao da se pohvali, beskrvno blede poput leša. Crnu kapuljaču je zabacio kako bi mu se videla kosa bela kao i koža, te je izgledao kao albino, osim velikih i raskošno crnih očiju. Izgledao je veoma nalik na savremenu predstavu o smrti. Rekli su mi jednom da je nekada bio zgodan i mišićav kao i svi drugi ši, ali su ga vekovi ljudskog verovanja promenili. Bilo je onih koji su raspravljah da li ga je to što u tolikoj meri predstavlja smrt učinilo magijski slabim da nije mogao da se zaštititi od misli smrtnika, ih je to dokaz da je jedan od najmoćnijih među nama a da ga još uvek, na neki način, poštuju i ljudi. Glas mu je neočekivano dubok.

„Da, moja kraljice!“, javio se.

„Inis je jedan od vaših, kao i Šivon. Da li ste izdajnici kao što je i Nerisina kuća izdajnička?“

„Ne, moja kraljice, kunem se da nisam znao za Sivonin plan, niti Inisov. Zaklinjem se.“

„Posredovao si za Sivon. Molio si me za milost. Pokazala sam je jer ju je i moj sin cenio i tražio da joj poštedim život. Poslušala sam svog sina i onog za koga sam mislila da mi je saveznik.“

„Ja sam vaš saveznik, vaše Visočanstvo. Moja je kuća i dalje vaša.“

„Dva izdajnika, Dormate, dva u jednoj kući! Kako da poverujem da ih nema još?“, Nehajno je pravila krugove prstom po naslonu za ruke.

„Nije li isto tačno i za kuću Blodevedinih?“, pitao je.

„Ne uvlači me u to, Dormate“, rekla je Blodeved. „Ti, koji nosiš ime svog psa jer si osramotio svoje pravo ime!“

„Ništa nisam osramotio.“

„Deco“, rekla je Andejs, lakim, gotovo razdraganim glasom. Od tog zvuka mi se naježila kosa na vratu. „Vidiš do čega dovodi milost kada vladaš, Meredith. Razumeš li sada? Milost je za slabe i umiruće.“

„Znam kako je Kiran predstavio vaše delatnosti.“

Pogledala me je, a da zaista nisam želela toliku njenu pažnju kada je ovako raspoložena, ali – sad je imam. „A to je?“

„A to je da ako niste ubili nekoga ko je pokušao da ubije mene, onda ćete još manje učiniti ako neko ubije Gejlenu.“

„Da li misliš da je bio u pravu? Misliš li da mu ne sleduje kazna?“

„Mislim da Sivon treba da se pogubi a Kiran bude za primer.“

„Kakav primer, ako ga ne pogubim?“, pitala je.

Oblizala sam svoje iznenada suve usne. „Nisam dotle stigla u razmišljanjima, strino Andejs.“

„O, ah ja jesam, i u tome je razlika između kraljice i princeze!“ Otvorila je te jarko crvene usne da kaže nešto užasno ali se ogromna dvokrilna vrata otvoriše uz tresak i pojavi se Dojl.

DVADESET PETO POGLAVLJE

Jušna i Katbodua došli su za Dojлом, vukući za sobom nekog u belom krznenom ogrtaču ukrašenom svetlim tačkama crvene boje.

„Tamo!“, rekla je Andejs, „Lepo od tebe što si došao. Koga nam to dovodiš bez ceremonije?“ Glas joj je i dalje zvučao zavodljivo, s obećanjem bola. Dojl joj je upravo pružio novu grupu žrtava.

„Gvenina, belog gospodara, malo ofucanog.“

Gvenin, koliko mi je poznato, nije Selov prijatelj. Nije prijatelj nikome koga je smatrao za čistog Ansilija. Bio je jedan od poslednjih izgnanika sa Blagosiljanog dvora, a još uvek se ponašao kao da će se jednog dana vratiti tamo. Silijevi mogu da prihvate izgnanike među ljudima, ali kada jednom odeš među Ansilijeve, to je neoprostivo i postaješ nečist.

Gledala sam kako mi se Dojl prikrađa. Visoki, mračni lovac, grozna prilika koja me je plašila kao dete. Htela sam da me zagrlji ali sam morala da se uzdržim od toga da ga dozovem. Zelela sam da me drži u naručju, da se osećam sigurno. Nisam se osećala sigurno ovde, na dvoru, na otvorenom. Ono što me je oteralo iz vilenjačkog kraljevstva pre tri godine ponovo mi se dešavalo. Previše smrti, previše pokušaja ubistva. Na kraju, ako je dovoljan broj ljudi nameran da vas ubije, uspeće u tome. Matematika je jednostavna. Morali smo da preživimo svaki pokušaj ubistva. Njima je bilo dovoljno da samo jedan pokušaj uspe.

Gvenin nije saveznik nijednom od gospodara koje smo „uhapsili“. Nisam mogla da zamislim zaveru koja bi uplela sve njih zajedno. Da li postoji više od jedne zavere? I kakva je veza postojala između njih i ubistava?

„Gvenine“, rekla je Andejs zbunjeno, „ti nisi prijatelj sa ovima ovde?“ Izgovorila je naglas ono što sam pomislila. Pitala sam se da li je to dobar ili loš znak. Da li sam sve bolja u politici, ili je ona postajala sve gora?

„Kaže da je radio na svoju ruku, da je zamerio princezi što je pozvala ljudsku policiju jer je ispod časti da naš dvor prihvata njihovu pomoć. Stoga je bacio čini kojim bi ih onesposobio ili čak ubio, da smo te čini preneli na ljude.“

„Preneli na njih?"

„Bacio je čini na Bidi, jer je ona delom čovek, a svi sa ljudskom krvi koje je dodirnula su se zarazili."

Gvenin je uspeo da progovori, iako je ležao na podu stisnut između Jušne i Katbodue. „To što su čini proradile na princezi dokazuje da je ona čovek."

Katbodua ga je lupio zadnjom stranom dlana. „Govori kada ti se neko obrati, izdajnice!"

„Da", rekla je Andejs, „svi su oni izdajnici! Toliko izdajnika! Ah niko od njih nije pokušao da ubije Meredith. Pokušali su da ubiju Gejlenu, pokušah su da spreče ulazak ljudi u kraljevstvo, ali nisu pokušah da ubiju Meredith. To je zanimljivo."

Razmislila sam o tome i shvatila da je u pravu. Pogledala sam Dojla i on me je pogledao sa zanimanjem, pomalo zbunjeno.

„Zašto bi Selov stražar bio više zainteresovan da ubije tvog Zelenog nego tebe?", rekla je Andejs onako, u razgovoru.

Pokušala sam da zvučim nezainteresovano i gotovo uspela u tome. „Ako bilo ko od njegovih ljudi pokuša da me ubije, Selov život je izgubljen, ah ubijanje mojih saveznika ne znači automatski smrtnu presudu za njihovog princa."

„Ali zašto Gejlenu, Meredith? Ako bih htela da te lišim saveznika odabrala bih Tamu ili ubicu Frosta."

„Ili Barintusa", dodala sam.

Klimnula je glavom. „Da, to su dobro odradili." Pogledala je Kirana i njegovu ženu kojoj je Hotorn i dalje držao nož pod grlom. „Ako ubijem Barintusa, onda je jedan od mojih najjačih stražara mrtav. Ako on ubije mene, onda me se ti oslobađaš, i možeš da predložiš da je potrebno da umre zbog svojih postupaka." Promeškoljila se u stolici kao da namešta svoje podsuknje. „O, da, Kirane, dobar je to plan. Napravio si samo jednu grešku."

Pogledao ju je. „A to je?"

„Potcenio si princezu i njene stražare."

„Tu grešku neću ponoviti", rekao je i pogledao me zlokobno.

„Kirane, to zvuči kao pretnja upućena princezi?" Andejs me je pogledala. „Zar ti ovo nije zvučalo kao pretnja, Meredith?"

„Da, strino Andejs, zvučalo je tako."

„Froste, da li je Kiran upravo pretio princezi?"

„Da“, potvrdio je Frost.

„Tamo?“, pozvala je.

„Da, pretio je princezi, ili je pretio da će sledeći put bolje isplanirati vaše ubistvo, vaše Visočanstvo.“

„Da, i ja sam to čula.“ Pogledala je plemiće. „Blodeved, da li si čula kako preti meni i mojima?“

Blodeved je duboko uzdahnula i onda blago klimnula glavom.

„Moram da čujem to dovoljno glasno kako bi ceo dvor čuo“, rekla je Andejs.

„Kiran se danas poneo glupavo. Gluplje nego što moja kuća može da podrži ili spasi.“

Kiran ju je po prvi put pogledao uplašeno. „Moja gospo, vi ste moj poglavar, ne mislite...“

„Ne uvlači me u svoju glupost, Kirane. Maden je tvoja žena i uvek je bila tvoja senka. Da si mogao da ubediš više njih iz svoje kuće da u tome učestvuju, ne verujem da bi ti se Inis pridružio.“

„Zanimljivo...“ Andejs je gledala u Inisovo nepokretno telo. „Dormate, nudim ti da izabereš. Neko od tvojih mora da umre. Inis ili Sivon, biraj.“

„Moja kraljice“, rekao je Dojl, „tražim da poštedite Inisa, a Sivon...“

„Znam koga bi ti ubio, Tamo!“ Pogledala me je. „Znam čak i koga bi poslala da me ubije, Meredith, ah ti nisi njihov poglavar. Želim da Dormat odluči, kako bi svi iz njegove kuće znali da ih on neće zaštititi.“

„Moja kraljice, ne terajte me da biram između mojih plemića.“

„Hoćeš da zauzmeš njihovo mesto, Dormate? Hoćeš li sebe da ponudiš kako bi sačuvao Inisa i Sivon? Spremna sam da prihvatim tu pogodbu, ako si ti spreman da je ponudiš.“

Dormatovo lice je još više ubledelo, što mi se činilo nezamislivo. Lagano je zatrepao krupnim tamnim očima. Da li ćemo to videti Dormata, vrata smrti, kako pada u nesvest?

„Hajde, Dormate, pitanje je jednostavno“, rekla je Andejs. „Ili si spreman da platiš za zločine koje je počinila tvoja kuća ili nisi. Neris je bila spremna da da život za svoju kuću.“

Do nas je dopreo Dormatov tanak i piskav glas, kao da se borio da ga umiri. „Čitava njena kuća je učestvovala u izdaji. Moja kuća je nevinna, osim ovo dvoje.“

„Onda odaberi, Dormate. Ne mogu da odbijem princezin zahtev za smrtnu kaznu. Ona na to ima pravo.“

„Smrt, da“, rekao je Dormat, „ali ne i pogubljenje. Ona ima prava da ih izazove na dvoboj i pokuša da im oduzme život.“

„To bi možda bilo tako, lorde Dormate“, rekla sam, „da me je Sivon napala licem u lice ah nije. Napala me je uz pomoć još dve osobe iz zasede. To nije dvoboj već pokušaj ubistva, kratko i jasno.“

„Inis te čak nije ni napao“, osporavao je Dormat, „on je napao zele-nog viteza. Trebalo bi da on traži život u zalog.“

„Misliš da će pokazati više milosrđa od princeze?“, pitala je Andejs.

„Mislim da je Gejlen uvek bio pravedan“, zaključio je Dormat.

Gejlen mi je čvrsto stegnuo ruku i neveselo uzdahnuo. „Pokušao sam da budem pravedan, i ispravan i dobar, šta god to znači. Sivon mi je jednom rekla da pripadam Blagosiljanom dvoru, gde se pretvaraju da su nešto što nisu. Pitaо sam je šta pokušavaju da budu. Ljudi, rekla mi je, i zvučalo je kao da izgovara psovku.“ Gledala sam dok mu je lice popri-malo ozbiljan izraz, koji ne liči na njega. „Da li zaista očekuješ da ću ti pomoći da spaseš živote onih koji su pokušali da me ubiju?“

Dva šia se zgledaše, a Dormat prvi skrenu pogled. Progovorio je spu-stivši oči kako ne bi gledao ni u koga. „Pokušavam da dobro upoznam svoje protivnike i iskoristim njihovu snagu i slabosti u borbi protiv njih samih.“

„Zašto sam ti ja protivnik?“, upitao je Gejlen.

Dormat se obraćao kraljici kao da nije čuo Gejlenu. „Moja kraljice, molim vas da me ne primoravate da biram između svojih plemića. Jedan je, možda, učinio manji zločin, ah sam naklonjeniji drugom.“

„Odgovori na Gejlenovo pitanje“, rekla je Andejs.

Dormat je zatreptao tamnim sjajnim očima i pogledao je bezizražaj-nim duguljastim licem. „A koje je to pitanje, moja kraljice?“

„Brzo se umaram od igre recima, Dormate“, rekla je. „Predlažem ti da to imaš na pameti. Reći ću ti još jednom. Odgovori na Gejlenovo pitanje.“

Dormat zadrhta, a dugi crni ogrtač odavao je utisak perja koje se sle-že oko njegovog tela. „Ne verujem da bi vaš sin voleo da se o ovome priča javno.“

Tada sam pogledala Andejs, moju strinu i kraljicu. Nisam znala na šta je mislio Dormat, ali kraljica možda jeste. Uspevala je da skriva taj-

ne svoga sina vekovima. Lice joj je odavalo izgled ledene lepote, ohole i savršene; svaka njena crta izgledala je poput statue isklesane zarad lepote koja čini da se muškarci ne zaljubljuju već očajavaju.

„Odgovori na to pitanje onoliko koliko želiš, Dormate. Znaj da ćeš, ukoliko odgovoriš u potpunosti na njega, izgubiti sve Selove saveznike koji će smatrati da si ih izdao. Znaj takođe da su među nama oni koji će te osuditi kao najcrnjeg izdajnika što si se složio sa njegovim planom.”

Dormat je ispružio dugu bledu ruku kako bi se oslonio o sto. „Moja kraljice...”

„Dormate, ako ne odgovoriš na ovo pitanje smatraću to direktnim izazovom meni, lično.”

„Pogubićete me kako biste sakrili šta je učinio”, zaključio je Dormat.

„Jesam li to rekla? Ne verujem da sam to rekla.” Tada je pogledala u mene. „Jesam li to rekla, Meredith?”

Nisam potpuno sigurna kako da odgovorim na to pitanje. „Mislim da Dormatu niste zapretili smrću ukoliko otkrije šta je princ Sel, moj rođak, učinio. Kao što ga niste ohrabрили da otkrije sve što zna.”

„Hajde”, rekla je, i činilo se da je zadovoljna mnome, premda nisam sigurna zašto.

„Ali ste mu jasno stavili do znanja da ćete ga izazvati na dvoboj i ubiti, ako ne odgovori na Gejlenovo pitanje.”

Klimnula je glavom i nasmešila se, kao da sam rekla nešto pametno. „Tačno tako!”

Pogledala sam nju pa Dormata, i na trenutak sam se sažalila na njega. Postavila mu je zagonetku koja nema nužno odgovor, barem ne onaj koji bi ga održao u životu.

Još uvek se pridržavao za sto. Lice mu je jasno odražavalo to da nije imao rešenje za izlazak iz lavirinta reči koje je posejala svuda oko njega. „Verujem da ne postoji način da odgovorim na pitanje Zelenog viteza a da tako ne otkrijem mnogo toga što verujem da ne želite da se sazna.”

„Verujem da ti ne znaš šta ja želim, Dormate. Ali ako ne odgovoriš, ubiću te, i neće se postaviti pitanje pravednosti jer će to biti borba jedan na jedan sa mnom.”

Progutao je knedlu iako se činilo nemogućim da tako tanko grlo može da izdrži pomeranje adamove jabuke. „Zašto to radite, moja kraljice?”

„Šta radim?”, pitala je.

„Želite li da dvor sazna? To želite?"

„Želim dete koje vrednuje svoj narod i njihovo dobro pre svog."

Prostorija je u potpunosti utihnula, kao da smo svi udahnuli i zadržali dah; kao da se krv u našim venama zaustavila na tren. Andejs je priznala da Sel voli samo sebe, nešto što sam odavno znala. Odgajila ga je u uverenju da mu vilenjaci, ši i niži vilenjaci duguju nešto. Bio je ženica njenog oka, pesma njenog srca, najdragoceniji u njenom svetu duže nego što je ova zemlja postojala, a sada hoće dete koje vrednuje druge iznad sebe. Šta je to Sel učinio da tako razočara svoju majku?

Dormat je prekinuo tišinu. „Moja kraljice, ne znam kako da vam pružim to što želite."

„Ja mogu da vam pružim to što želite." Melgvinov glas je izgubio svoju uobičajenu veselu mekotu. Zvučao je ozbiljno i nežno u isto vreme, kakvog ga nikad nisam čula.

Andejs ga je pogledala, i premda sam videla samo njen profil znala sam da taj pogled nije prijateljski.

„Možeš li, gospodaru vukova, zaista to možeš?" Glas joj je izražavao upozorenje, poput pritiska koji se oseća u vazduhu i pre nego što naiđe oluja.

„Da", rekao je tiho, ali je ta reč odjeknula prostorijom.

Smestila se u naslonjač prestola, ruke su joj mirovale na izrezbarenim naslonima za ruke. „Prosvetli me, vuče."

„Dva su deteta iz tvoje loze sazrela, moja kraljice. Jedno je probudilo kraljičin prsten, i sada nudi gotovo sve kako bi joj bilo dopušteno da uživa u magiji prstena. Dete koje kaže da joj je važnije da šiima donese decu nego da stupi na presto, zaštititi sopstveni život ili da i sama zatrudni. To su sve stvari zbog kojih bi većina plemića sa ovog dvora, možda i svi, dah sve što imaju. Zar to nije dete koje stavlja dobrobit svog naroda ispred svoje dobrobiti?"

Sedela sam nepomično ne želeći da privučem njenu pažnju na sebe. Možda je to što je Melgvin rekao tačno, ali kraljica ne voli niti uvek nagrađuje istinu. Ponekad se laganjem postiže više. Andejsina najdraža laž je da je Sel u stanju da upravlja dvorom. Sama je otvorila vrata plemićima koji su konačno izgovorili istinu – kako Sel ne bi bio gotovo ničiji izbor, da su imali bilo koga osim smrtnice mešane krvi. Samo je moj otac imao hrabrosti da kaže Andejs kako nešto nije u redu sa Selom; nešto što nadilazi razmaženost ili povlašćenost.

Andejs je progovorila kao da je čula moju poslednju misao. „Kada je nova mlada moga brata brzo ostala trudna, neki su me preklinjali da siđem sa prestola a ja sam odbila." Okrenula se i pogledala me. „Hoćeš da znaš zašto sam te pozvala kući, Meredith?"

To je bilo tako neočekivano da sam zinula na čas, a onda se pribrala. „Da!"

„Zato što sam jalova, Meredith. Svi oni ljudski doktori su učinili sve što su mogli. Zato moraš da dokažeš da si plodna. Ko god bude vladao posle mene mora da vrati život na dvorove. Melgvin me je optužio da sam vas sve osudila na neplodnost zato što je moja loza takva. Dajem vam reč da u to doskoro nisam verovala. Kada bih mogla da se vratim. .." Uzdahnula je i klonula, i pored uzanog korseta. „Pitam se kakvi bi bili sada, mi Ansilijevi, da sam dozvolila da Esus preuzme presto pre tih trideset i nešto godina?" Oči su joj iskazivale bol koji nikada ranije nisam mogla da vidim. Taj jedan pogled mi je dao odgovor na pitanje koje me je mučilo. Znala sam da je moj otac voleo svoju sestru, ali do ovog trenutka nisam bila sigurna da je i ona njega volela. To se videlo u njenim očima, crtama lica, čak i pod šminkom. Izgledala je umorno.

„Strino Andejs...", počela sam ah me je učutkala.

„Čula sam šapate u mraku, bratanice moja, šapate kojima nisam verovala. Ali ako je prsten zaista oživeo uz tebe, ako za tebe bira plodne parove, možda su ta govorkanja istinita. Da li je Mejv Rid, nekada Končen među Silijevima, trudna?"

Otvorila sam pa zatvorila usta. Mora da neko među nama špijunira za Silijeve. Ugrozila bih Mejv kada bi odgovorila potvrdno, ali Taranis je već pokušao da je ubije. Ona je sada u drugoj zemlji, sigurna koliko smo u tome uspeali. Bilo je još opasnije ne odgovoriti, jer nikome nismo rekli da je Mejv Rid prognana iz kraljevstva zato što je odbila da ode u krevet sa kraljem pod izgovorom da je sterilan. Sto je značilo da je, za razliku od Andejs, Taranis još pre sto godina znao da je jalov. Zadržao je presto i prokleo svoj narod na propast i smrt radije nego da odstupi sa prestola. Silijevi imaju prava da traže njegovu smrt kao pravo žrtvovanje za zemlju zbog tog previda.

Predugo sam razmišljala i Andejs reče: „Meredith, šta nije u redu?"

Frost mi stegnu rame, Gejlen je stajao nepomično pored mene. Pogledala sam Dojla, i on kratko klimnu glavom. Istina je manje zlo. Prošaputala sam. „Da, trudna je."

Andejs je pogledala mene pa Dojla, kao da je poželela da upita zašto sam toliko oklevala, ali je ipak dobra političarka. U javnosti ne postavljaš pitanje na koje ne znaš odgovor. „Odgovori tako da svi mogu da te čuju, bratanice!”

Pročistila sam grlo kako bi moj glas mogao da se čuje u čitavoj prostoriji. „Da, trudna je!”

Čuo se žamor među okupljenim plemićima.

Andejs se nasmejala kao da je zadovoljna reakcijom. „Da li si na nju bacila čini plodnosti?”

„Da”, rekla sam.

Zamor je postao glasniji, nadimao se poput mora koje se kreće ka obali.

„Čula sam da je njen muž već tada umirao, je li to istina?”

Klimnula sam glavom. „Da.”

„Lečenje od raka može da ostavi čoveka sterilnim ili u nemogućnosti da ispuni svoje bračne obaveze.”

„Ponekad”, rekla sam.

„Ali si ti činima postigla da njen umirući muž poslednji put ispuni svoje obaveze.”

„Ko je igrao ulogu Pratioca tvojoj boginji? Ko je bio bog tvojoj boginji za ove čini?”

„Gejlen.” Pritisnula sam njegovu ruku na svoje grudi dok sam to izgovarala.

Talas žamora zapljusnuo doneo je pometnju. Guli su se povici, gotovo uzvici neverice. Čula sam najmanje jedan muški glas koji nisam mogla da prepoznam kako kaže: „Sad mi je jasno!” Kasnije ću pitati Dojla ili Frosta da li znaju ko je to rekao.

Andejs je pogledala Kirana koji je još uvek stajao vezan pri dnu stepenica. „Ubila sam Gejlenovog oca pre nego što smo ja, ili plemenita gospa koja se požalila na magijsko zavodjenje, znale da je trudna. Gotovo si ubio ratnika koji je magijom pomogao da se začne život u utrobi ši žene i umirućeg čoveka.”

Kiran je izgledao zbunjeno, kao da je naporno razmišljao. „Rekao bih da ne verujem, ali ste izrekli previše istina danas, moja kraljice, da bih u to sumnjao. A Gejlenu ne volite toliko da biste ga laganjem spasili.”

„Nikada ne lažemo, Kirane.”

Naklonio se. „Mislio sam...”

„Znam šta si mislio.“ Ponovo se udobno smestila u stolici, poput mačke koja se ušuškava. „Šta su ti Selovi ljudi rekli da se odlučiš na izdaju?“

Očekivala sam da će Kiran da se raspravlja ili svađa sa njom, ali je on samo odgovorio. „Da će joj Zeleni povratiti život.“ Pokazao je glavom na mene, jer to nije mogao da uradi vezanim rukama.

Andejs je pogledala Dormata. „A šta je Šivon rekla tebi?“

„Da će Zeleni da vrati život u vilenjačko kraljevstvo.“

Na Kiranovom licu ukazala se panika. Pokušao je da padne na kolena, mislim kako bi se još više poklonio, ah su ga dočekale ruke koje su ga zadržale na nogama. „Meni to nije rečeno, moja kraljice, kunem vam se. Nikada ne bih uništio priliku da se naš dvor povrati na staro, nikada!“

„Dormate“, rekla je, „reci Kiranu kakvo je proročanstvo izrekla ljudska vidovnjakinja koju je platio princ Sel.“

Dormat joj se naklonio, pa rekao: „Zeleni će vratiti život u zemlju vilenjaka. Vladar je zemlja, a zemlja je vladar. Njihovo zdravlje, plodnost, sreća jesu zdravlje, plodnost i sreća same zemlje.“

„Lepo rečeno, Dormate, i veoma istinito. Da ste ubili Meredithinog Zelenog viteza kome je suđeno da bude kralj koji donosi decu u kraljevstvo, šta biste nam onda učinili, Kirane, Maden?“ Nije sačekala da joj odgovore. „Da ste ga ubili, uništili biste sve naše nade i snove.“

„Ali Mistral i Meredith su probudili mrtve vrtove i magiju stražara. On je bio sa njom kada je prsten odabrao Nika i Bidi“, rekao je Kiran. „Mistral sedi na mestu Pratioca, ne zeleni vitez.“

„Istina, i možda je prsten odabrao gospodara oluja za njenog kralja. Ja sam taj izraz 'Zeleni' bukvalno protumačila kao bilo kog od naših zelenih bogova. Zeleni može biti drugo ime za boga ih pratioca.“ Odmahnula je glavom. „Nisam sigurna. Ne znam da li me ljuti ili ohrabruje to što proroci još uvek govore u zagonetkama čak i u ovoj veoma modernoj Americi.“ Okrenula se ka meni. „Idi da pomogneš da Nika i Bidi naprave to dete koje si videla. Ah poštuju moja pravila, ako saznam da si ga prvo prepustila Bidi, naljutiću se. Takođe prinesi svom telu večeras Gejlenu i još nekog od Zelenih.“

„Šta ćemo sa izdajnicima, strino Andejs?“, pitala sam.

„Ti idi i pokušaj da praviš decu; ja ću se postarati za njih. Daću ti ujedinjen dvor, Meredith. Biće to moj prvi i poslednji dar za tebe.“ Stavi-

la je dlan ispred sebe i rekla: „Ostavi me, povedi sa sobom stražare koji su Zeleni a ostavi mi one koji nisu.“

Frost mi je stegnuo rame a ja sam izgleda glasno negodovala, jer me je pogledala. Pogledala je Frosta i Dojla, i oči joj se ispuniše besom. „Povedi svoju Tamu i ubicu Frosta. Oni su tvoji, ah mi trebaju neki stražari da kaznim izdajnike.“

„I Bidi i Nika“, rekla sam tiho.

Nestrpljivo je odmahнула rukom. „Da, da, idi sad!“

Frost popusti stisak i kratko klimnu glavom. Ustala sam, naklonila se kraljici, i krenula sa njima ka vratima ostavljajući kraljicu da kazni izdajnike. Verovatno ih neće ubiti, ali će se potruditi da zažale zbog učinjenog u to sam sigurna. Nije trebalo da se osvrnem ah sam to učinila. Ugledala sam Kristala, Haflinu, Dogmelu i druge kako pokušavaju da obuzdaju svoja lica za razliku od Mistrala i Barintusa.

Zaustavila sam se. Frost me je zgrabio za rame a Gejlen je još uvek držao moju ruku. Pokušali su da me nateraju da produžim, ah sam ja oklevala. Nisam mogla sve da spasem, to mi je jasno, ali...

Dojl nije pokušao da me zaustavi, samo me je gledao svojim bezizražajnim licem. Dopustiće mi da upravljam. Progovorila sam dok su me Frost i Dojl držali. Frostov napeti stisak se činio gotovo nepodnošljivim.

„Mogu li da povedem i iscelitelja sa sobom, moja kraljice, u slučaju da još nešto iskrсне? Kada je Gejlen bio povređen poslali smo po iscelitelja ali on nikada nije stigao.“

Klimnula je glavom, ali se već usredsredila na žrtve. Stajala je iznad Kirana i jednom rukom mu nemarno gladila plavu kosu koju je ovaj tako pažljivo upleo u kiku na potiljku. „Možeš, uzmi koga god hoćeš osim mog iscelitelja.“

„Haflin“, rekla sam.

Haflin nije mogla da sakrije olakšanje na licu kako je krenula ka nama.

Kraljica ju je pozvala. „Meredit, ako želiš iscelitelja moraš da uzmeš onog ko još uvek ima svoje moći.“ Čak je stavila ruke na bokove kao da gubi strpljenje sa mnom.

„Haflin je iscelila Gejlenu i Adejra.“

Pogledala me je, ovog puta je obratila pažnju na mene. „Kako ih je iscelila? Izgubila je svoju moć da isceljuje pre mnogo godina!“ Izgledala

je podjednako iznervirana i opuštena. „Ona je jedna od onih kojima si večeras vratila moći.”

„Ne, moja kraljice, Haflin je oduvek mogla da leći polaganjem svojih dlanova.”

„Rečeno mi je da je izgubila sposobnost da isceljuje”, rekla je kraljica.

„Haflin”, rekla sam, „jesi li ikad izgubila svoje moći?”

Odmahnula je glavom a da se nije okrenula ka kraljici, kao da se plašila da skrene pogled sa mene ili da pogleda unatrag.

„Zašto je ona onda stražar?”, upitala je kraljica. Sišla je niz stepenice i osetila sam kako se svi oko mene naprežu. Mogli smo da odemo, da pobegnemo, a sada sam nas sve izložila riziku. Ali činilo se da je po prvi put Andejs spremna da čuje užasavajuće istine o Selu. Nisam sigurna koliko će ovo novo raspoloženje trajati, a neke stvari mogu da se dese samo kada je spremna da poveruje u to da je Sel monstrum.

„Isclilila je nekog čije je iscljenje princ Sel zabranio. Rekao joj je da će od tog dana pa nadalje donositi samo smrt, i da joj je zabranjeno da isceljuje.”

Andejs je klizila podom do nas dok joj je haljina šuškala. Haflin je prebledela. „Je li to istina, Haflin?”

Stražarka je progutala knedlu i okrenula se da se suoči sa kraljicom. Spustila se na jedno koleno iako joj to niko nije tražio niti rekao. „Da, kraljice Andejs, istina je.”

„Imala si dara da isceljuješ teške rane dodirom, ali ti je on zabranio da koristiš svoj dar?”

Haflin je držala pognutu glavu, ali je odgovorila: „Da.”

Andejs me je pogledala. „Tvoja je, ali ti ne mogu dozvoliti da ostaviš Sela bez svih njegovih stražara. Čak ni kraljica ne može da dozvoli da neki ši prekrši zakletvu na lojalnost i službovanje.”

„Haflin nije prekršila zakletvu svojim dolaskom, jer je nije ni dala princu Selu. Rečeno mi je da mnogi od prinčevih stražara nisu ni položili zakletvu Selu.”

Dojl me je pogledao čime mi je stavio do znanja da barem razume zašto vredi rizikovati.

Andejs me namršteno pogleda. „To ne može biti istina. Sel je ponudio stražarima moga brata da pređu u njegovu službu posle Esusove smrti. Položili su zakletvu da će služiti Selu.”

Haflin se još više naklonila i rekla: „Moja kraljice, Sel nam je rekao da ste nas predali njemu. Nije tražio naše odobrenje niti nas je pitao da li želimo da ga služimo. Svima nam je rekao da smo položili zakletvu princu a da je on princ.“

„Rekao mi je da ste svi odabrali da mu služite?“, rekla je Andejs glasom tupim od iznenađenja.

Haflin je priljubila lice uz ruke na podu ali je odgovorila. „Nije bilo tako, moja kraljice.“

Andejs je pogledala Bidi. „Da li si položila zakletvu Selu?“

Bidi je odmahнула glavom. „Ne, i nikad to nije tražio od mene.“

Andejs se okrenula ka prestolu. „Dogmela, da li si ti položila zakletvu princu Selu?“

„Nisam, moja kraljice“, rekla je preplašeno, razrogačenih očiju.

Andejs je vrisnula, glasno, prodorno, nekontrolisano, kao da je u tome ležao sav njen očaj. „Nikada ne bih dala stražare moga brata nekome, čak ni svom sinu. Svi oni koji se nisu zakleli Selu su slobodni da odu iz njegove službe ako žele.“

„Da li možemo da ponudimo svoje usluge gde želimo?“, pitala je Haflin, glave podignute taman toliko da može da vidi kraljicu.

„Da, ali ako želite da se pridružite princezi i dalje važi moja naredba. Da biste joj služili, morate da je opslužujete na način na koji su stražari služili mojoj lozi i mojoj kući.“

Bidi je rekla: „Princ Esus nas nije primoravao da služimo samo njemu.“

Andejs ju je pogledala i odmahнула glavom, a onda pogledala u mene. „Šta bi uradila sa svojim stražarima ako bih to dozvolila?“

„Oslobodila bih žene celibata pošto sa njima, kako ste istakli, ne bih mogla zatrudneti. Pošto zatrudnim i znam ko će biti otac mog deteta, oslobodila bih, takođe, sve muškarce celibata.“

„A ako ne zatrudniš?“

„Onda bih one koje želim zadržala u krevetu, a drugima dozvolila da nađu ljubavnike. Čini mi se da mi je pet-šest muškaraca dovoljno.“

„A ako bih tražila da mi se oni koji ti se ne dopadaju vrata?“

„Rekli ste mi jednom da ste pravilo o celibatu uspostavili jer hoćete njihovo seme za sebe, ah ako ne možete da zatrudnite, zašto ih onda ne pustite da na dvoru nađu žene koje mogu da oplode?“

„Tako pravedno, tako uravnoteženo, tako nalik Esusu.“ Okrenula nam je leđa i krenula ka svom prestolu. „Povedi stražare koji su oko tebe sa sobom i idi. I znaj ovo, tvoje zlokobne istine će povećati kazne našim izdajnicima. Biće mi potrebni krv i meso da smirim svoj gnev.“

Na to sam mogla da kažem samo jedno. „Otići ću i učiniti ono što od mene tražite, strino Andejs.“ Poklonila sam se njenim leđima, zatim smo podigli Haflin na noge i otišli. Niko nije morao da mi objašnjava da sam je poterala do maksimuma večeras. Ostavili smo je da miluje Kirana. Poslednji zvuk koji smo čuli dok su se za nama zatvarala vrata bio je Madenin vrisak. Krenula sam da se okrenem ah su me Frost i Gejlen suviše čvrsto držali za ruke. Večeras više nema gledanja unatrag.

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

Ispred vrata moje sobe nalazio se vikor leptirova, kao da je neko razbio kaleidoskop i bacio boje u vazduh, a one se tu zadržale lebdeći, kovitlajući se. Na trenutak nisam videla sićušne ruke i stope, prozračne haljine i tkanine koje se nose oko bokova. Videla sam samo ono što je njihov glamur hteo da mi pokaže. Oblak insekata koji se uzdiže u vazduhu poput suštinske lepote. Morala sam snažno da trepnem i usredsredim se na to da ih vidim onakvim kakvi su zaista. Gejlen me je povukao za ruku, zaustavljajući nas tik ispred tog duginog oblaka.

Gejlenova reakcija me je podsetila na drugu priliku kada sam videla takav oblak poluvilenjaka. Gejlen je bio prikovan za stenu ispred sobe sa prestolom. Njegovo se telo gotovo nije ni videlo od sporog lepršanja krila poluvilenjaka. Izgledah su kao leptirovi na obodu barice odakle pijuckaju tečnost dok im krila sporo lepršaju, u ritmu ispijanja, osim što nisu pili vodu već njegovu krv. Gejlen je vrištao dugo i glasno, dok mu se telo uvijalo pod okovima. Ti pokreti su pomerili neke poluvilenjake te sam ugledala zašto vrišti. Njegove su prepone bile krvava masa jer su pored krvi uzimali i njegovo meso.

Gejlenova ruka bolno stegnu moju. Pogledala sam ga, i videla da su mu oči razrogačene a usne razdvojene. Shvatila sam zašto se Sel dogovorio sa poluvilenjacima da pokušaju da unište njegovu muškost. U to vreme, činilo se da je u pitanju samo još jedna od njegovih okrutnosti.

Kaleidoskop od leptirova i moljaca se razdvojio poput zavese i ukazala se kraljica Nisevena koja je lebdela u vazduhu na velikim bledim krilima poput nekog duha mesečevog moljca. Haljina joj je blistala kao srebro; dijamanti iz njene krune su tako sijali na svetlosti da je njihov sjaj skrivao njenu uzanu figuru. Znala sam kako izgleda, jer sam videla njenu mršavu, koščatu lepotu i pre. Iako velika poput barbike, dovoljno je tanka za Holivud. Posmatrajući je tako blistavu i bledunjavo belu, razumela sam zašto ljudi misle da su vilenjaci duhovi mrtvih ili anđeli. Izgledala je kao oboje, ali ni nalik na njih. Isuviše stvarna da bude duh, isuviše nalik na insekta da bude anđeo.

Da se Gejlen nije tako čvrsto držao za mene krenula bih napred da razgovaram sa njom kao princeza sa kraljicom, ali nisam mogla da tra-

žim od njega da se primakne tom lepom, krvoločnom oblaku. Dojl je shvatio moju nedoumicu, i istupio je kako bi se poklonio pred njom. „Kraljice Niseveno, čime smo zaslužili ovu čast?"

„Lepe reči, Tamo", uzvratila je, a glas joj je zvučao kao zla zveckava zvona, „ali malo odocnele, složićeš se?"

„Odocnele za šta, kraljice Niseveno?", pitao je svojim ljubaznim, neutralnim glasom dvoranina. Glasom koji je koristio kada nije znao u kakvu je političku oluju uleteo.

„Za ljubaznosti, Tamo, za ljubaznosti!" Poletela je malo više kako bi me bolje osmotrila preko Dojlove visoke figure. „Nisam više dobra ni da mi se princeza obrati direktno."

Obratila sam joj se dok se Gejlenova ruka grčila oko moje. „Znate isuviše dobro zašto Gejlen ne želi da se približi vama niti vašem rodu."

„A vi ste spojeni sa zelenim vitezom? Da li ste jedno telo, pa ne možete da mi se približite bez njega?" Nakrivila je glavu na stranu pa sam mogla da vidim njene blede oči. Nije ni pokušavala da sakrije koliko je ljuta. Videla sam njenu krunu hiljadu puta ali nikada nisam videla da dragulji tako jasno sijaju. Tek sam tada primetila da je svetlost u hodniku jača nego uobičajeno, više nalik električnom svetlu.

„Vidiš, ne obraća pažnju na nas! Plafon hodnika je zanima više nego moj dvor!?"

Treptala sam i ponovo pogledala leteću kraljicu. „Oprostite mi, kraljice Niseveno, vaša blistava kruna me je potpuno ošamutila. Mnogo puta sam gledala vašu lepotu, ali ona nikad nije tako zapadala za oči kao večeras. To me je nagnalo da primetim kako je svetlost u hodniku konačno dovoljno jaka da vama i vašim ukrasima obezbedi dužnu pažnju."

„Lepe reči, princezo Meredith, ali prazne. Laskanje neće izbrisati uvredu koju ste naneli meni i mom dvoru."

Nisam imala predstavu o čemu govori. Da li sam toliko umorna da sam propustila nešto važno? Jer jesam umorna, osećala sam bolan umor od predugog stajanja ili od previše dešavanja u kratkom vremenskom razmaku. Nisam imala predstavu koliko je sati. U kraljevstvu nema satova. Nekada ih je bilo jer se vreme drugačije kreće ovde u odnosu na spoljni svet. Sada satovi nisu dozvoljeni jer bi radili. Još jedan podsetnik na to da kraljevstvo više nije ono što je nekad bilo.

„Kakvu smo uvredu naneli vašem dvoru?", upitao je Dojl.

„Ne, Tamo, ona nas je uvredila, neka ona pita." Krila su joj izgledala kao u velikog moljca ah se nisu pomerala kao kod njega, barem ne dok je ljuta. Nejasni obrisi krila zazujaše dok je preletala Dojla kako bi zaledela ispred mene.

Gejlen me je toliko snažno povukao, da sam se spotakla o njega. Instinktivno me je pridržao, ah ga je to približilo tananoj lebdećoj vili. Činilo se da se zaledio uz mene, prikovanih ruku.

Nisevena je zašištalala, pokazujući male, poput iglica oštrem zube, i zaletela se. Mislim da je samo htela da mi sleti na rame, ah je Frost isprečio ruku. Nije pokušao da je udari, ah su njeni stražari odreagovali, poletevši prema svojoj kraljici. Stuštili su se na nas poput vrtloga raznobojnog lišća, svojim malim štipajućim rukama i ostrim grizućim zubima.

Gejlen je viknuo i podigao ruku u vazduh okrećući se da me telom zaštiti od njih. Potrčao je, ali se sapleo i pao, pa smo se našli na zemlji jedno preko drugog. Dočekao se na jednu ruku kako ne bi pao svom težinom na mene. Lice mi se našlo zakopano u jak zeleni miris zgnječenog lišća. Otvorila sam oči i shvatila da sam gotovo zatrpana zelenilom. Na trenutak sam pomislila da smo se Gejlen i ja premestili negde drugde, ah su mi prsti napipali goli kameni pod ispod nas. Pogledala sam zid u daljini, i videla druge stražare kako još uvek stoje oko nas. Biljke su iznikle iz golog kamena.

Gejlen se skupio nada mnom, štiteći me svojim telom. Još uvek je napeto iščekivao prvi udarac koji nije usledio. Okrenula sam se kako bi mogla da mu vidim lice i skupljene oči. Predao se jednom od svojih najvećih strahova kako bi me zaštitio. Još uvek nije opazio cvetove, ali drugi jesu.

Nisevena je zašištalala, „Zli ši, zli, zli ši! Začarao si ih!"

„Zanimljivo", rekao je Dojl, „veoma zanimljivo."

„Impresivno", rekao je Hotorn, „ali čije je to delo?"

„Gejlenovo", rekao je Nika.

Gejlenova napetost je popuštala. Otvorio je oči, i primetih da se zbuonio dok je gledao biljke koje su ispunile hodnik. „Nisam ja ovo uradio?!"

„Jesi", ponovio je Nika sigurnim glasom, „jesi, ti si."

Gejlen se pridigao na jednu ruku, tako da je delimično sedeo nada mnom. Okrenuo se i pogledao iza nas, i šta god da je ugledao, njegovo lice je izražavalo začuđenost. I ja sam sela i pogledala.

Cveće je ispunilo mali prostor u hodniku. Krilati poluvilenjaci su se ugnezdili u to cveće, uvaljali u latice, prekrivali se polenom. Ponašali su se kao mačke kad naiđu na mačju travu.

Kraljica Nisevena lebdela je nad njima nedodirnutu pozivom cveća. Manje od šačice njenih krilatih ratnika je ostalo uz nju. Svi drugi su se bacili na Gejlenovo cveće. Bila je to opčinjenost, toliko sam shvatila, ali sem toga nisam imala blagu predstavu o onome što se dešava, baš kao ni Gejlen.

„On je jedini čije se moći još nisu prikazale." Frost je gurkao vrhom mača jedan od klimajućih cvetova.

„Pa", rekao je Dojl, gledajući cveće i opijene poluvilenjake, „baš su se prikazale." Iscerio se, zubi mu nakratko blesnuše u tami lica. „Ako se njegova moć uveća, ovo bi mogao da radi ljudskoj, pa i ši, vojsci. Gotovo sam zaboravio da smo nekada mogli da na ovako lep način dobijemo bitke."

„Pa", rekao je glas iza nas, „odem na nekoliko minuta, a vi zasadite baštu." Bio je to Ris, koji se vratio pošto je ispratio policiju van kraljevstva. Nika mu je rekao šta se dogodilo. Ris se iskezio na Gejlenu. „Šta je ovo, cvetna ruka?"

„Svakako nije ruka moći", rekao je Nika. „To je veština, magijska veština."

„Poput pekarskog zanata ili vezenja goblena?", pitao je Ris.

„Ne", odgovorio je Nika koji nije shvatio šalu, „nego nešto poput Mistralove oluje. To je ispoljavanje, postajanje."

Ris tiho zviznu. „Stvaranje nečega iz ničega. Ansilijevi to nisu mogli da urade jako dugo."

Gejlen je dodirnuo jedan od najvećih cvetova, i ovaj izbaci jednog od poluvilenjaka u njegov dlan. On se trgnu kao da ga je neko ugrizao, ali nije ispustio nežnu figuru. Bila je to žena odevena u kratku smeđu haljinu, sa svojim smeđe-crveno-bež krilima raširenim na obe strane, dok je ležala na leđima u njegovoj ruci, sićušna i po merilima poluvilenjaka. Gitavo njeno telo nije popunilo Gejlenov dlan. Ležala je gotovo potpuno opuštena, sa osmehom na licu, zakovrnutih očiju. Telo joj je bilo pokriveno crnim polenom cveta u koji se zavukla. Nije samo opijena, već onesveščena, veselo ošamućena.

Gejlen se sve više zbunjivao. Pogledao je Dojla, pokazujući mu malu poluvilu. „Šta se to dešava nama, koji smo mladi od sto godina, u ime

Danua? Nisam to uradio namerno, jer ni ne znam da je to moguće. Ako ne znam da je moguće, kako bih uopšte tako nešto uradio? Magiji su potrebni volja i namera."

„Ne uvek", rekao je Dojl.

„Ne, ukoliko je ona deo tebe", rekao je Frost.

Gejlen je odmahnuo glavom. „Šta to znači?"

„Da sačuvamo lekcije iz magije za kasnije", rekao je Ris, „kada ostanemo sami." Gledao je u malenu kraljicu koja je još uvek lebdela iznad nas, gledajući svoju pokošenu vojsku.

„Da, beli viteže, sačuvajte svoje tajne od mene", rekla je, „jer je princeza prekršila pogodbu koju je napravila sa mnom. Moj narod joj više ne predstavlja oči i uši. Ponovo služimo princa Sela."

Ustala sam pažljivo kako ne bih stala na nekog od poluvilenjaka koji su ležali onesvešćeni u i oko cveća. To bi bilo loše iz mnogo razloga. „Nisam prekršila našu pogodbu, kraljice Nisevena; uzeli ste Sejdža. Nije mogao da isisava krv ako mu nije dozvoljeno da bude uz mene."

Zazujala je kako bi zalebdela bliže mom licu, bela krila su se pomerila toliko brzo da se nisu ni videla, što bi krila pravog moljca skršila. Zнала sam od Sejdža da je ta brzina znak da je ljuta.

„Tražila sam malo krvi, malo seksualne energije za mog predstavnika, pa tako i za mene. Nisam se dogovorila da on postane ši. Nisam se dogovorila da on izgubi potrebu za krilima. Nisam se dogovorila da on..."

„Bude isuviše velik za vaš krevet", završila sam.

„Udata sam", rekla je, i te su reči zvučale kao kletva. „Nemam drugog ljubavnika do svog kralja."

„Nemate, i pošto ne možete da imate svog omiljenog ljubavnika, zabranili ste mu da ima bilo kog drugog."

Vetar od mahanja njenih krila poigravao se sa mojom kosom, duvao mi u lice. Vazduh je hladan, njena ljutnja nije. „Ne tiče vas se šta radim sa svojim dvorom, princezo!"

„Tako je, ah ste me optužili da sam prekršila nagodbu, što nisam. Još uvek sam spremna da vam ponudim kraljevsku krv." Ispružila sam ruku lagano, nežno, nudeći joj svoj okrenuti ručni zglob. Nisam želela da se još jednom pogrešno razumemo. „Želite li da lično izvučete krv? Poslali ste Sejdža kao predstavnika zato što su Zapadne zemlje udaljene od vilenjačkog kraljevstva, ali sada sam ovde."

Zašišćala je kao preplašena maćka i odzujala visoko iznad mene. „Ne bih okusila vaše ši meso ni za šta na svetu. Nećete mi ukrasti krila.”

„Sejđž je uvek mogao da se promeni u velićinu ćoveka, za razliku od vas. Zato ne možete da ostanete zarobljeni u većem oblićju.”

Ponovo je zašišćala, odmahнула glavom, puštajući dugine iskrice da plešu po zidovima, po nama, i cveću. „Nikada!”

„Onda odaberite drugog predstavnika”, rekla sam.

„Ko bi preuzeo taj rizik?”, pitala je.

Zaćuo se tanani glas. „Neko ko nema krila.”

Spustila sam pogled dok nisam ugledala grupicu poluvilenjaka koji su se skupili uz udaljeni zid. Niko od njih nema krila, ali su se drugaćije kretali. Kolica su vukli glatki pacovi bež boje, a jedne fine koćije su upregnule više od deset belih miševa. Tu su bile i dve lasice sa mnogobrojnim tananim jahaćima, jedna sa crnim licem, druga albino sa belim krznom i crvenim očima. Gušćer dugaćak gotovo metar i dvadeset centimetara, nosio je dva krupnija jahaća. On, ne samo što je upregnut, već je imao i brnjicu kao pas za koga se plašite da će da ugrize. Ovi gušćeri mogu da budu surovi i da pojedu sve što je dovoljno malo da se uhvati i ubije. Da sam velićine barbi lutke, ne bih volela da je jedan od njih kraj mene.

Kretnje na zidu su mi skrenule pažnju na to da su se mnogi sićušni mnogonogi poluvilenjaci tu zakaćili. Neki su izgledali kao maleni pauci kentauri, sa osam nogu i zaobljenim telom vilenjaka skrivenim pod lepršavim prozraćnim tkaninama. Jedan je izgledao kao crna buba, da je samo zurenjem moglo da se ugleda bledoliko lice pod kamuflaćom insekta.

„Prozborio sam”, izgovorio je jedan iz kolica koje vuku pacovi. Sa njim se u kolicima nalazila jedna žena koja ga je vukla za ruku, pokušavajući da spreći njegovo mahanje. „Ne, Rojale, ne”, rekla je, „ne ćini to! Postoje i gore stvari od toga da se nemaju krila.”

Pustio je uzde koje su vodile do divnog pacova i zgrabio ženu za ruke. „Ućiniću to, Peni. Hoću.”

Peni je odmahivala glavom. „Ne želim da te izgubim.”

„Nećeš me izgubiti.”

„Hoću, ako te pretvori u šia.”

„Nemam drugu velićinu, Peni. Ne može me zarobiti u ljudskoj velićini kao što je to uradila Sejđžu, jer to nije moja sposobnost.” Zagrlio ju

je gladeći njenu kratku tamnu kosu, i pogledao u mene. Tik pod šiškama njegove kratke kose videle su se dve duge elegantne antene, crne kao njegova kosa. Imao je velike bademaste oči, savršeno crne kao Dojlove, i Sejdžove, kad smo kod toga. Koža mu je veoma bela u odnosu na svu tu tamu. Zena je okrenula glavu da me pogleda, i ona je, takode imala duge elegantne antene. Retko koji poluvilenjak ima antene, ali za one bez krila, to je predstavljalo još veće iznenađenje.

Dva bleđa ovalna lica su me pomno posmatrala. Njegova je vilica malo naglašenija, njena zaobljenija. On je nešto viši od nje, širih ramena, uzanih kukova, ah pored uobičajenih razlika koje su ih činile muškarcem i ženom, izgledali su isto.

„Vi ste blizanci“, rekla sam, „Penirojal, Peni i Rojal.“ Običaj je među poluvilenjacima da razdele ime za blizance.

Klimnuo je glavom. Ona je samo zurila u mene. I odeveni su slično, u prozirne tunike ljubičaste boje. Nosili su više odeće od većine poluvilenjaka. Njena haljina ju je pokrivala od vrata do kolena kao i njega. Shvatila sam, dok sam gledala stvorenja bez krila, da su svi slično odeveni. Krilati vilenjaci su nosili nešto nalik na kiltove ili prozirne tkanine oko bokova. Žene su nosile mini haljine ili nešto još kraće. Samo je kraljica Nisevena nosila haljinu koja joj je dosegala do članaka. Ona je njihova kraljica, ima više odeće, ah nikada nisam primetila razliku u odevanju između onih sa krilima i onima bez.

„Ne odobravam to!“, rekla je Nisevena i prišla lebdeći nad mojim ramenom.

„Molim vas, Visočanstvo, dozvolite mi da pokušam. Ne znate kako je biti bez krila, osuđeni na večno hodanje ili jahanje.“

Prekrstila je ruke preko uskih grudi. „Saosećam sa tvojom nevoljom, Rojale, i sa svima vama koji ste tako ukleti, ali možda ćete dodirivanjem ove dobiti mnogo više od samih krila.“ Pokazala je na mene. „Pogledajte šta se dogodilo sa zelenim vitezom.“

„Kada bi neko od vaših mogao da dozove takve čini, da li bi to bilo loše, Vaše Visočanstvo?“, pitao je on.

Zalebdela je nad mojim licem. „Kako da vam verujem, princezo, kada ste i mene i moj dvor silno uvredili?“

Dojl je rekao: „Pričali ste o uvredi kada ste se pojavili. Rekli ste da je princeza to uradila. Šta je uradila?“

Nisevena se okrenula u vazduhu kako bi ga videla, onda se pomerila unazad kako bi mogla da gleda u oboje dok govori. „Uhapsili ste jednog od mojih dvorana a da niste tražili moju dozvolu. Beatris nije bila ši, bila je moja. Iako zarobljena u ljudskoj veličini, bila je poluvila. Beatris je bila ukleta ah nije bila ni Andejsina ni vaša. Ubica je jedan od mojih, žrtva je jedna od mojih, a vi se niste udostojili ni da mi pošaljete poruku. Nijedan drugi dvor ne bi bio tako zanemaren!" Približila se taman toliko da mi je strujanje vazduha oko njenih krila guralo kosu ka licu. „Makar biste pozvali Kuraga, kralja goblina. Ne bi morao da o tome sazna iz glasina i tračeva kao ja. Solto, kralj slua, sedeo je na mestu vašeg Pratioca sinoć. Ne biste uhapsili njegove a da ga prethodno ne pitate." Odletela je do plafona, i ostala da maše krilima iznad nas tamovamo, poput ljutitog leptira.

Gledala sam je, svu belu i treperavu, povređenog ponosa i oholosti, i preplašenu. Uplašenu da je njen dvor postao tako zanemarljiv među nama, da je ona samo imenom kraljica. I u pravu je.

„Trebalo je da vam pošaljem glasnika kada smo uhapsili Pizblosom. Trebalo je da vam pošaljem poruku kada smo otkrili da je jedan od ubijenih poluvilenjak. U pravu ste, obavestila bih Kuraga, kralja goblina. Obavestila bih i Soltoa. Njima ne bih uradila ono što sam uradila vama."

„Vi ste ši princeza", rekao je Frost. „Nikom ne morate da objašnjavate svoje poteze."

Odmahnula sam glavom i potapšala ga po ramenu. „Froste, provodim dosta vremena objašnjavajući svoje poteze svima."

„Ne poluvilenjacima", rekao je, oholog, hladnog i srceparajuće privlačnog lica.

„Froste, ili poluvilenjaci imaju svoj dvor vredan poštovanja, ili ga nemaju. Kraljica Nisevena ima prava da se ljuti zbog ovoga."

Rukom se mašio za balčak mača, ali nije progovorio. Ako ih nečim uvredite znači da ih uništavate kao dvor, kao narod. Nije spreman na tako nešto.

„Meri je u pravu." Gejlen je lagano ustao, pažljivo stupajući nogom baš kao i ja. Još uvek je u ruci držao majušnu uspavanu smeđu vilu sa krilima. „Možda mi se ne dopadaju kraljica Nisevena i njeni poluvilenjaci, ah ona je kraljica i oni predstavljaju svoj dvor. Mogli smo da pošaljemo nekoga da je obavesti o tome šta se dešava." Pogledao je gore

u majušnu kraljicu. „Ne znam da li vam nešto znači šta ja mislim, ali žao mi je.“

Lagano se spustila sa plafona. Njena krila su usporila mahanje, tako da se iluzija o elegantnom moljcu vratila. „Posle onog što smo mi tebi uradili, ti nam se izvinjavaš?“ Pogledala ga je, kao da ga zapravo nikada nije dobro videla. „Plašiš nas se, mrziš nas. Zašto bi ti pokazivao ljubaznost?“

Namrštio se, a ja sam gledala kako pokušava da sroči ono što ga čini jedinstvenim. To je trebalo uraditi, i prvi put je to bilo politički pametno, ali to nisu bili razlozi zbog kojih se izvinio.

„Dugujemo vam izvinjenje“, konačno je izgovorio. „Meri je objasnila. Nisam siguran da se svi slažu sa njom, stoga ja to učinio.“

Nisevena je doplovila do mog lica. „Izvinio nam se, jer je to trebalo učiniti.“

„Da“, potvrdila sam.

Ponovo je pogledala njega, pa mene. „Oh, princezo, morate ovog držati uz sebe, jer je isuviše opasan da ostane sam sa šiima!“

„Isuviše opasan“, rekao je Gejlen, „opasan za koga?“

„Za sebe, pre svega“, reče Nisevena, lepršajući ka njemu. Stavila je tanke blede ruke na bokove svoje bele haljine. „Vidim dobrotu na tvom licu, dobrotu i nežnost. Na pogrešnom si dvoru, zeleni viteže.“

„Moj otac je bio piksi, a moja majka ši Ansilijevih.“ Odmahnuo je glavom, dovoljno energično da se Nisevena malo udalji od njega. „Ne, isijavajuća gomila me ne bi dirala.“

Nisevena je gledala dole u cveće i svoje opijene poluvilenjake. „Oni možda bi.“

„Ne“, rekao je Hotom, „Taranis ne oprašta šiu koji se pridruži tamnom dvoru. Ako neko ode u izgnanstvo među ljude i luta vekovima, možda mu oprost, ali“, podigao je svoj šlem, "kada vas jednom prihvate ovde, nema povratka.“

„Možda je tako“, rekla je Nisevena, „a možda i nije.“

„Kraljice Niseveno“, pozvala sam je.

Okrenula se ka meni, pažljivo nepomičnog lica, tankih ruku prekrštenih na grudima.

„Kako to mislite 'a možda i nije'?“

Slegnula je ramenima. „Oh, neko ko može da bude muva na zidu čuje razne stvari.“

„Kakve stvari?“, pitala sam.

„Stvari koje bih podelila sa nekim ko je moj saveznik i ko poštuje dogovor.“

„Ako nećete da uzmete krv direktno od mene, onda mi treba još jedan magični predstavnik“, rekla sam.

Okrenula se u vazduhu i pogledala Rojala i njegovu sestru u kolicima sa upregnutim pacovom. „Rojale!“, pozvala je.

On se ispravio, gotovo kao po komandi, iako bez krila ne bi mogao da bude u njenoj straži. „Da, moja kraljice?“

„Da li bi probao krv princeze i podelio tu suštinu sa mnom?“

„Rado, moja kraljice!“

'Peni se zakačila za njega. „Nemoj, Rojale, nemoj to da činiš!“

Odmakao se od nje i pogledao je u lice. „Koliko dugo sanjamo o kraljima?“

Pustila je da joj ruke vise. „Oduvek“, odgovorila je.

„Sejdzu nisam dala krila“, rekla sam.

„Ne“, rekao je Rojal, „dali ste mu krila.“ Pokazao je na Niku.

„Ali Nika nije probao moju krv kada se to desilo.“

Rojal klimnu glavom i izađe iz kolica. Pogledao je gore, u mene. „To se dogodilo tokom seksa.“

Pogledala sam ga. Visok je otprilike dvadeset i pet centimetara, nešto niži od barbike, ali ne mnogo. Mislila sam kako da mu to ljubazno kažem i konačno sam se odlučila za: „Mislim da je razlika u visini prevelika.“

Uputio mi je kez. „Sejdz je dao veoma detaljan izveštaj našem dvoru. Spreman sam da uzmem krv kada budete upražnjavali seks sa drugima, u nadi da će mi to doneti krila.“

Odmahnula sam glavom. „Nika je možda poseban slučaj.“

Rojal dohvati kraj tunike i svuče je u jednom potezu, puštajući je da padne na pod. Stajao je nag preda mnom, minijaturan i savršen. Okrenuo se, pokazujući savršenu tetovažu krila koja mu je prekrivala leđa do butina; krila gotovo crne boje, sa linijama boje uglja po sredini, ivice povijene preko ramena poput zabačenog šala. Svetla crvena i crna boja krasila je njegova donja leđa i butine mekim uvijenim linijama, poput namreškanih ivica podsuknje.

Okrenuo se kako bi mogla da vidim da su crna i crvena boja oivičeni tankom tamnom, gotovo tačkastom linijom, ispresecanom belom i tan-

kom zlatnom linijom. Ta spoljna ivica prelamala se preko bokova, tako da su i oni bih obojeni.

Nikina krila su pripadala nekom davno izgubljenom moljcu, koji je leteo nebom Evrope pre više od hiljadu godina. Znala sam, pak, šta je oslikano na Rojalovoj koži.

„Ti si potkrilni noćni leptir, Ilaja Potkrilni.”

Pogledao me je preko ramena, smešeći se. „To je ime koje koriste ljudi.” Činilo se kao da je zadovoljan što znam odakle potiču njegova krila. Sićušno lice iznenada postade veoma ozbiljno. „Da li znate drugo ime za Haje?”

Moj se puls pomalo ubrzao, što je blesavo jer je veličine dečje igračke. Vrelina njegovih očiju nije trebalo da ima tako snažno dejstvo, ah mi se usta osušiše a glas postade šaputav. „Voljeni Potkrilni.”

„Da”, rekao je. Krenuo je ka meni, i da nije bilo blesavo, povukla bih se. Osoba kraća od moje nadlanice ne bi mogla da me zbuni, ali on jeste.

Gejlen mi šapnu na uvo: „On zna da ga ne čeka seks, zar ne?”

„Znači nisam jedina koja želi da ustukne.”

„Ne”, odgovorio je Gejlen.

„Veoma si dobar”, rekao je Dojl.

Pogledala sam Dojla, ah je on bio zaokupljen malenim poluvilenjakom. „Kako to misliš?”, pitala sam.

„Glamur”, rekao je Dojl.

„Da li su svi poluvilenjaci dobri sa glamurom kao Sejdž i ovaj?”, pitao je Ris.

„Ne svi, ali velika većina jeste”, odgovorio je Dojl.

Ris je zadrhtao. „Neću da delim postelju sa ovim. Sejdž mi je očitao lekciju, ne treba mi još jedna.”

„Nisi na meniju za večeras, Rise.”

„Prvi put mi je drago zbog toga”, rekao je.

„Sa kim vas onda delim?”, pitao je Rojal. Pogledala sam ga a osećanje seksualnog uzbuđenja i zbunjenosti su se pojačah.

„Jače je kada te gledam.”

Rojal klimnu glavom. „Zato što samo to radite. Pa, sa kim vas delim večeras?”

Gejlen mu je odgovorio: „Sa mnom, ali, da budem iskren, nisam siguran da mogu to da učinim. Izvinio sam se u naše ime, ali još uvek ne želim da me dodiruju.”

„Upravo dodiruješ jednog od nas", rekla je Nisevena.

Gejlen je pogledao dole u još uvek usnulu vilu u svojoj ruci. „Ali to je drugačije", rekao je.

„Na koji način je drugačije?", pitala je.

„Ova me ne plaši." Pokazao je rukom nagore, na Nisevenu.

Royal se nasmejao poput zvončića na veselom vetru. „A ja plašim, zeleni viteže?"

Stajala sam dovoljno blizu da vidim kako Gejlenov puls bije u vrat. „Da", odgovorio je suvo baš kao što sam se i ja osećala.

Royalov smeh pretvorio se u nešto mračnije. „Takva priča skreće pažnju, zeleni viteže." Njegov pogled je govorio dovoljno o tome koliko mu je drago što ga se Gejlen plaši.

„Neki glamur se pojačava od fizičkog dodira", rekao je Adejr. Držao je šlem na glavi.

„Pitate me da li moj glamur jača, hrastov viteže?", pitao je Royal.

„Razmišljam, ne pitam", rekao je Adejr, kao da mu je ispod časti da postavi pitanje poluvilenjaku.

Pa, Adejr može da bude uobražen ako to poželi, ali se zbog polu vilenjaka ne bi skidao. „Da li se tvoj glamur osnažuje fizičkim dodirrom?", pitala sam.

Iskezio mi se. „Da."

Gejlen prošaputa kroz moju kosu, „Da li Nika i vi možete da budete sa njim? Ja ću sa sledećim."

Pogledala sam ga. „Ako želiš tako."

Uzdahnuo je i oslonio se čelom na vrh moje glave. „Do đavola, Meri."

„Molim?", pitala sam.

„Ne mogu da preskačem užasne stvari koje još uvek morate ih činite. Sigurni ste da morate ovo da uradite?"

„Zar ne želiš da znaš zašto je kraljica Nisevena rekla da bi te Blagosiljani dvor prihvatio ako bi im ponudio više moći?"

„Da", rekao je, „da, do đavola!" Pogledao je gore u Nisevenu. „A ona zna da bi mi voleli da znamo."

„Špijun je dobar koliko i informacija koju ima, zeleni viteže."

„Moje ime je Gejlen, molim vas da ga koristite."

„Zašto?"

„Zato što oni koji me tako zovu pokušavaju da me povrede."

Pogledala ga je nakratko, a onda se brzo pomerila gore-dole. „Dobro, Gejlene. Bio si iskren sa mnom, zato ću ja biti iskrena sa tobom, ah te to neće utešiti.”

„Istina to retko čini”, odgovorio joj je. Njegov glas me je naveo da mu čvrsto zagrlim slobodnu ruku.

„Mi se ne hranimo samo krvlju i magijom.”

„Hranite se i strahom”, rekao je Dojl i nešto u tom ravnodušnom glasu mi je govorilo da ima šta da kaže na tu temu.

„Da, Tamo”, rekla je Nisevena, „kao i mnoge stvari ovde, na Neblagosiljanom dvoru.” Okrenula je leđa Gejlenu i meni. „Mislim da će zeleni... Gejlen, biti prava gozba za kraljicu.”

„Hajde da se dogovorimo”, rekla sam.

„Već smo napravili dogovor, princezo.”

Odmahnula sam glavom. „Ne, treba da se dogovorimo oko toga šta Rojal može i ne može da radi u mom krevetu i sa mojim telom.”

„Zar smo mi zaista tako zastrašujuća bića da morate da se dogovarate sa nama oko detalja, kao i sa goblinima?”

„Ukorili ste me zbog toga što sam vas tretirala kao niže od goblina, kraljice Nisevena. Ako se ne bih dogovarala sa vama kao što bih i sa goblinima, zar to nije još jedna vrsta uvrede?”

Skrstila je ruke ispod svojih malih grudi. „Vi niste poput drugih šia, Meredith, uvek ste komplikovani, prevrtljivi.”

„Pokušali biste da me ubedite a da okom ne trepnete, da pomislim kako ste Rojal i svi vi bezopasni? Da ste poput likova iz dečjih knjiga koje imitirate? O, ne, kraljice Niseveno, ne možete na dve strane odjednom, barem ne sa mnom. Ili ste opasni, ili niste.”

Nadurila se savršeno, poput deteta. „Da li vam se činim opasnom, princezo?” Ulagivala se glasom, i samo na trenutak sam pomislila da joj kažem: „Ne, naravno.”

Gejlen mi je čvrsto stegnuo ruku što mi je pomoglo da se saberem.

„Videla sam vaše pravo lice, kraljice Niseveno”, rekao je. „Vaš glum ne može da radi na meni sada, čak ni kada ga gurate poput nekog zida.”

„Da”, rekao je Nika, „nikada nisam osetio ovoliku snagu poluvilenjaka.”

„Poluvilenjaci su suština kraljevstva“, rekao je Dojl. „Kako kraljevstvo povećava svoje moći, i oni ih povećavaju, očigledno.“ Nije zvučao presrećno zbog toga.

Nisevena se okrenula ka njemu. „Pa, Tamo, da ne znam, pomislila bih da nas se i vi plašite.“

„Moje sećanje je dugo poput vašeg, Niseveno.“ Tajanstvena izjava ju je izgleda obradovala.

„Plašite se da nam povratite kompletne moći, a princeza ovamo pokušava da se dogovori upravo oko toga. Ironija je slatka kada je na pravom mestu.“

„Obazrivo uživajte u ironiji, Niseveno, previše ironije može da vam škodi.“

„Tamo, da li je to pretnja?“ Glas joj nije zvučao nimalo nežno.

„Upozorenje“, odgovorio je.

„Jesam li toliko važna kraljičinoj Tami da bi mi pretio? Bože, uznapredovali smo na dvoru!“

„Znaćete kada vam Dojl bude pretio, mala kraljice“, rekao je Frost.

Pomerala se gore-dole u vazduhu, i opet zahvaljujući Sejdžu, znala sam da je to kao kad se mi sapletemo. „Ne plašim se Tame.“

Frost se nagnuo ka njoj, kao kad nekom pretite time što mu ugrožavate lični prostor. Njena krila i veličina su kvarili taj utisak, ali ne u potpunosti.

„Ne plašim se ni ubice Frosta odgovorila je.“

„Plašićete se“, zapretio joj je.

I tako je krenulo pregovaranje. Završilo se sa rojem beskrilnih poluvilenjaka u mojoj sobi, i nijednim srećnim šiom. Nisevenina ideja je bila da je Sejdža upropastilo to što je nastavio da se hrani ši krvlju. Nisam mogla da sporim njenu logiku. Ako mi se večeras ne dopadne Rojal, mogu da odaberem nekog drugog, ali svi moraju da budu u sobi. Napravilih smo kompromis, ali nije htela da nam kaže šta je znala o Blagosiljanom dvoru dok ne nahranimo Rojala. Sutra, obećala je, ako se nahrani preko njega, i pronađe našu magiju u njegovoj krvi. Sutra možda saznamo neke tajne sa Blagosiljanog dvora. Večeras, te tajne moramo da platimo krvlju, mesom, i magijom. I, kao i obično, neko će da isproba moju krv, i da uzme moje meso. Gde je dvojnjak kada vam treba?

DVADESET SEDMO POGLAVLJE

Ris je koračao uz kadu iako nema mnogo prostora za koračanje. Kupatilo jeste prostranije od većine uobičajenih modernih kupatila, ah kada su u njemu Frost, Dojl, Gejlen, Nika i njegova krila, Kito i ja, nije-dno kupatilo, osim kupatila kraljice Andejs ne bi bilo dovoljno veliko. Kito je punio kadu i izigravao slugu, što je činio sve češće. Andejs mi je ponudila sluge ali ih je Dojl odbio iz straha za moju bezbednost. Niko-me nismo mogli da verujemo do nama samima. To je jedan razlog, a drugi taj da bi sluga špijunirao za Andejs, a mi smo imali previše tajni i nismo hteli da ih delimo sa Andejs.

„Kada sam ispraćao majora Voltersa i dobru doktoru do njihovih kola, FBI je još uvek bio tu.”

„Uporni skotovi”, rekla sam.

Ris je odmahnuo glavom, i zaustavio se kraj mene. „Ne, Meri, nisu uporni. Karmajklova, kojoj je naš ubica Frost toliko lep, i sama je upravo stigla do kola.”

„Šta hoćeš da kažeš, Rise?” Dojl je stajao naslonjen na vrata.

„Da je po onome što govori FBI i oni koji su ispratili Karmajklovu napolje, prošlo samo nekoliko minuta otkad sam izveo Karmajklovu iz kraljevstva.”

„Prošli su sati od tada”, odgovorila sam. Sedela sam na prostranom mermernom obodu kade, pokušavajući da budem što manja, kako se ne bi stiskali.

„Ljudi napolju tvrde drugačije”, rekao je Ris.

„Šta to znači?”, pitala sam.

„Da se kraljevstvo igra sa vremenom”, rekao je Dojl.

„Vreme uvek čudno teče unutar vilenjačkog kraljevstva”, zaključila sam.

„Ali samo pod određenim uticajem”, rekao je Ris, „i samo na nekoliko minuta, možda sat vremena. Vilenjačko kraljevstvo je u istoj vremenskoj zoni kao i svet smrtnika još i pre nego što smo stigli u Ameriku.” Naslonio se na dupli lavabo, smeštajući se pored Gejlenu.

Nika je sam zauzimao udaljeni ćošak kupatila sve sa krilima. „Šta to znači?”

Frost je progovorio kraj zida sa druge strane vrata. „To znači da se moći ne vraćaju samo šiima i poluvilenjacima.”

„Rekli ste mi da su ljudi reagovali pri ulasku u kraljevstvo kao da je hodnik ima svoj stari glamur”, rekao je Dojl. „Zašto se čudimo što se kraljevstvu, takođe, vraćaju stare moći.”

Obgrlila sam kolena u pokušaju da ne primećujem okorelu krv na farmerkama koja me je svrbela. Kito je proveravao gotovo punu kadu. Rekla sam: „Nekada o kraljevstvu pričaš kao da je samo građevina, ponekad kao da je biće za sebe, a nekad kao da je vilenjak. Jednom sam pitala oca da li je kraljevstvo živo, i on mi je odgovorio da jeste. Pitala sam ga da li predstavlja vilenjake u potpunosti, odgovorio je da ne. Da li iko živ danas može, zapravo, da kaže šta je kraljevstvo?”

„Ponekad postavljate najkomplicovanija pitanja.” Ris je prekrstio ruke, te je bela boja njegovog mantila uokvirila njegovo svetlo odelo. Vlažna štrafta na pantalonama stajala je na mestu gde je sneg uprljao tkaninu. On je večeras barem dva puta više izlazio napolje od većine nas.

„Da li to znači da na pitanje ne možeš da odgovoriš, ili nećeš?”

„Vi ste princeza Meredith Nik Esus, naša buduća kraljica; ako vi to naredite, moramo da odgovorimo”, rekao je.

Namršteno sam ga pogledala. „Nisam ti naredila da mi odgovoriš, Rise, pitala sam te.”

Ivicom dlana je protrljao zdravo oko i, kada je spustio ruku, izgledao je umorno. Možda će se zauvek činiti dečački lep, ah njegovo lice je još uvek, povremeno, pokazivalo tragove umora. „Žao mi je, Meri. Ako kraljevstvo nešto radi sa vremenom, moramo ispred njega da postavimo stražu kako bismo otkrili hronološku razliku između ova dva mesta. To će nam reći koliko je stvar loša, ali...”

„Ali ne i koliko će se ta razlika uvećavati”, završio je Nika.

Ris je klimnuo glavom. „To može da bude veoma loše.”

„Nešto ne shvatam”, rekla sam. „Zašto svi izgledate zabrinuto?”

„Ne gledajte mene”, rekao je Gejlen. „Ni ja ne znam zašto svi oni izgledaju toliko potišteno zbog toga. Kraljevstvo radi puno toga naopakog, kao i inače.”

„A šta ako se odluči da tu razliku uveća ne za sate u odnosu na minute, već za godine u odnosu na dane?”, rekao je Ris.

Gejlen i ja se zagledasmo. On je rekao: „Može li to da uradi?“ Odgovorila sam: „Oh!“

„Uradilo je u prošlosti“, rekao je Ris.

„Mislila sam da kraljica ili kralj dvora kontrolišu vremensku razliku“, rekla sam.

„Nekada“, rekao je Dojl, „ali je ta mogućnost odavno izgubljena.“

„Čekajte“, setio se Gejlen, „rekli ste da kraljica može da kontroliše vremensku razliku?“

Nekoliko nas je klimnulo glavama.

„Ne govore li stare priče da su unutar kraljevstva prolazili sati, ali su zato vekovi prolazili u svetu ljudi?“

„Da“, potvrdio je Dojl, gledajući u Gejlenu kao da je ovaj izgovorio nešto pametno.

„Dosta toga smo postigli u poslednjih nekoliko sati, ali je ostatak sveta potrošio tek nekoliko minuta. Zapravo, naše se kraljevstvo kreće brže od svih drugih. Nije li to suprotno od onoga kako je nekada činilo? Nije li se smrtno vreme kretalo brže od našeg?“

Gledala sam dok su ostali razmenjivali poglede, osim Kitoa, koji je izgledao potpuno zauzet pripremanjem kade za kupanje. „Nešto sam propustila, sudeći po izrazu vaših lica.“

„Puno toga smo morali da uradimo večeras“, rekao je Gejlen. „Još uvek imamo da uradimo dosta toga, i kad to sve završimo, spoljni svet će se jedva pomeriti. Pitanje je, da li smo mi jedino kraljevstvo koje doživljava ovu promenu u vremenu?“

Ris ga zagrli jednom rukom. „Znaš, pametniji si nego što izgledaš.“

„Nemoj previše da me hvališ, Rise, uобразиću se.“ Ali se smeškao.

„Jesam li toliko usporena večeras, ili su svi brži od mene?“, pitala sam.

„Baš tako“, rekao je Dojl.

Pogledala sam ga popreko. „Šta je baš tako?“

„Da li ste ikada tokom večeri naglas izrekli da vam treba više vremena?“, upitao je Dojl.

„Možda sam rekla nešto poput toga da nemamo dovoljno vremena da istražujemo ubistva i da se igramo dvora sa kraljicom. Ne tim recima, ali...“ Pogledala sam Dojla. „Hoćeš da kažeš da sam to svojom željom proizvela?“

„Učinili ste da se ogledalo pojavi u vašoj sobi“, rekao je Dojl, „samo time što ste hteli da vidite kako vam stoji ogrtač.“

Iznenada sam se toliko uplašila, da mi se hladnoća lagano spuštala do vrhova prstiju. „Ali Dojle, to znači da sve što kažem kraljevstvo može da shvati bukvalno.“

Klimnuo je glavom.

„Moramo da otkrijemo kako vreme funkcioniše u drugim kraljevstvima“, zaključio je Frost. „Ako goblini ili slui dobijaju sate u odnosu na svet smrtnika, onda je sam vilenjački svet rešio da se promeni. Nekada to čini.“

„A ako je to samo naše kraljevstvo?“, pitao je Nika.

„Onda Meredith mora da bude veoma, veoma pažljiva kada govori.“ Gledao me je, i gotovo da sam mogla da vidim kako mu se rađa neka ideja u glavi.

„O čemu razmišljaš?“, pitala sam ga.

„Ne razmišlja samo on“, rekao je Ris.

„Ne, ne razmišlja samo on“, rekao je Gejlen. Zadrhtao je, trljajući ruke kao da je i njemu hladno. „Prvi put znam koje su to loše vesti i pre nego što ih neko izgovori.“

„Onda me uputi u to“, rekla sam.

„Ako samo kraljica može da promeni vreme u kraljevstvu, a Meri je to isto uspela...“, rekao je Gejlen i ostavio nedovršenu rečenicu.

„Nekada davno“, rekao je Dojl dubokim glasom koji je ispunjavao celo kupatilo tihim režanjem, „čak i ako ste borbom stizali do prestola, ili su vas svi drugi vladari odabrali za vrhovnog kralja ili kraljicu, ipak niste mogli da vodite kraljevstvo. Niste mogli da sedite na prestolu određenog kraljevstva ukoliko vas samo kraljevstvo nije prihvatilo kao vladara.“

„Nisam čula tu priču“, rekla sam.

„Zabranjena je“, rekao je Frost gledajući u Dojla.

„Zašto je zabranjena?“, upitao je Gejlen.

Ovoga sam puta ja upotrebila logiku. „Kraljevstvo nije odabralo Andejs“, rekla sam.

„Bila je u Evropi“, rekao je Dojl, „ali kada smo mi stigli u Ameriku, novi vilenjački brežuljak nije došao sa nama.“

„Kako to misliš 'novi'?“, pitala sam.

„Vilenjačko kraljevstvo nije samo fizičko mesto. Onog trenutka kada je Andejs zakoračila unutar novog brežuljka, trebalo je da bude isto, ali nije.

„Svi smo mislili da je to zbog trećeg otuđenja, onog koji nam je nametnula američka vlada pre nego što su nas pustili ovde“, rekao je Ris. „Toliko mnogo nas je izgubilo puno moći da smo...“, slegnuo je ramenima, „zanemarili to što kraljevstvo nije prihvatilo Andejs.“

„Dozvolila je da plemići uđu u kraljevstvo, a da ih mi posmatramo jednog po jednog“, rekao je Frost. „Da je kraljevstvo reagovalo na bilo koga više nego na nju, pristala bi da se povuče.“

„Moja strina se složila da preda presto bilo kom plemiću kojeg kraljevstvo izabere?“, pitala sam.

„Teško je u to poverovati, znam“, rekao je Ris, „ali jeste! Svi smo pretpostavili da joj je treće otuđenje oduzelo isuviše moći da bi mogla da vlada. Ali onda se desilo najgore.“

„Kraljevstvo nije prepoznalo nikog od njih“, rekao je Dojl.

„Dobro, razumem zašto je to loše, ali zašto je zabranjeno o tome pričati?“, upitala sam.

„Da li vam je princ Esus ikada objasnio kako su nastali različiti vilenjački dvorovi?“, pitao je Dojl.

Krenula sam da odgovorim da jeste, naravno da jeste, ali u stvari nije. „Znam da su nekada davno ši imali ne samo dva dvora, onaj Silijevih i Ansilijevih, već na desetine, sa različitim kraljevima i kraljicama, poput dvora sa goblinima i slu dvora, ah još nezavisnijim od njihovih.“

„Toliko nezavisnim da smo se međusobno tukli, dok se svi nismo složili da nam je potreban vrhovni kralj“, rekao je Ris. „Nekada je postojao samo jedan vrhovni ši vladar, ne dva.“

„Znam ovo“, rekla sam. „Kada je prvi vladar Ansilijevih izbačen sa Blagosiljanog dvora, on je odbio da napusti kraljevstvo. Išao je od jednog do drugog dvora i tražio da uđe, ali su se svi plašili šia, te je na kraju ostao samo jedan vilenjački dvor, onaj slua. Najstrašnji i najmanje ljudski od svih. Oni su ga prihvatili, i od tog vremena bilo koji ši koji je izbačen sa drugih dvorova, mogao je da moli da ga prime slui.“

„Veoma dobro“, rekao je Ris, „a da li znate kada su Ansilijevi postali ši dvor, izdvojen od slua?“

„Kada se skupilo dovoljno šia koji nisu hteli da se zovu slui“, rekla sam.

„Skoro da je tako“, primetio je Dojl.

„Zašto skoro?“, pitala sam.

„U jednom trenutku, vilenjak određene sorte bi jednostavno stekao dovoljno moći i magije, da bi ga samo kraljevstvo priznalo, i za njega stvorilo kraljevstvo. Jedan od šia koji se pridružio sluima bio je naš prvi kralj. Kraljevstvo je za njega stvorilo mesto kojim će da vlada, i ši je napustio dvor slua i napravio svoj dvor.“

„Dobro“, zaključila sam.

„Svi se plašimo da to kažemo“, rekao je Ris, „jer smo svi uspeh da izbegnemo da izgovorimo ono što će nas najverovatnije dovesti u nevolje.“

„Šta to?“, pitala sam.

„Dvor bez vladara počinje da nestaje“, rekao je Nika.

Svi su ga pogledali kao da su iznenađeni time što je skupio hrabrost da to izgovori. Trebalo mi je malo vremena da dođem do zaključka.

Gejlen je to izustio naglas. „Boginjo pomози, to se dešava sa našim dvorom! Nismo imali pravog vladara, stoga je kraljevstvo iščezavalo. Naš deo vilenjačkog kraljevstva umire.“

„Ne samo naš“, rekao je Dojl.

„Čiji još?“, pitala sam.

„Naši svetli rođaci prate kralja kojeg kraljevstvo nije priznalo.“

„Ni njihovo kraljevstvo nije prepoznalo nijednog od plemića?“

„Govorka se, i to je samo priča, da ih je on prognao, umesto da prihvati šie koje je kraljevstvo prepoznalo“, rekao je Ris.

„To nije priča“, rekao je Dojl.

Svi smo ga pogledali. „Koga je prognao?“, pitala sam.

„Ajslinga“, rekao je.

Nešto mi je na Frostovom licu govorilo da je on to znao. Ostali su izgledali iznenađeno kao što sam se ja osećala. „Imali su pravog kralja a Taranis ga je prognao?“

Dojl i Frost klimnuše glavom.

„Ali to je užasno“, rekao je Nika. „Čak je i Andejs bila spremna da se odrekne prestola da se našla prava kraljica.“

„Da li to njegov dvor zna?“, pitala sam Dojla.

„Većina njih ne zna.“

„Ali neki znaju?“, pitala sam.

„Neki“, odgovorio je.

„Kako mogu da ga podržavaju? Ansilijevi nisu imali izbora nego da nestanu, ah je on imao novog kralja na prestolu Silijevih. Ne moraju da iščezavaju.“

„Da li je naše kraljevstvo prepoznalo Ajslinga kada nam je došao?“, pitao je Gejlen.

„Nije“, rekao je Dojl.

„Zašto nije?“, insistirao je Gejlen.

Dojl slegnu ramenima, što je već dovoljan odgovor, ih jedini kojeg ima.

„Kupka je spremna“, rekao je Kito, nezainteresovanim glasom sluge.

Dodirnula sam mu rame, a on se nakratko nasmešio. Setila sam se nečeg. „Da li je brežuljak goblina prepoznao Kuraga kada si ti došao u ovu zemlju?“

„Ja nisam toliko bitan da bih znao tako nešto. Ne znam.“

„Goblini ne nestaju poput šia. Još uvek su onakvi kakve smo ih ostavili.“

„Čekajte“, rekao je Gejlen, „Ši Silijevih sporije nestaju od nas. Zašto je to tako? Zar ne bi oba dvora trebalo da iščezavaju istom brzinom?“

„Trebalo bi“, rekao je Dojl.

„Ali to se ne dešava“, zaključila sam.

„Čini se da je tako“, rekao je Ris.

„Setio si se nečega“, primetio je Dojl.

„Šta je nateralo Taranisa da pomogne u puštanju Bezimene, jedne od naših najopasnijih magija, u svet ljudi, da ubije Mejv Rid? Ona je izbačena iz vilenjačkog kraljevstva pre više od jednog veka. Merina poseta ne može biti jedini razlog za ubistvo. To bi ga navelo da pošalje nekog da ubije Mejv, ali ne i da pusti Bezimenu.“ Ris odmahnu glavom.

„Razmišljao sam o tome, i ne vidim smisao.“

„Kao i kad je pozvao Meri na bal“, rekao je Gejlen. „Ni to nema smisla. Mrzeo ju je čitav život.“

„Nije me mrzeo, Gejlene, moraš više da razmišljaš o osobi kako bi je mrzeo, a moj stric ne misli na mene. Na Blagosiljanom dvoru sam bila nebiće više nego što sam to ovde, na Blagosiljanom dvoru.“

„Zašto je tako zainteresovan da te vidi? Zašto sada?“

„Nikome se ne dopada ovaj iznenadni poziv“, rekao je Dojl, „ali smo već o tome pričali, i prihvaćemo poziv.“

„Ipak mislim da je to isuviše opasno za Meri“, rekao je Gejlen.

„Bićemo tamo da je zaštitimo“, ohrabrio ga je Dojl.

„Znate, bilo bi zanimljivo da Ajslinga postavim kao počasnog stražara.“

„Ne verujem da bi Taranis dozvolio da on uđe na njegov dvor“, rekao je Dojl.

„Ako odbije bilo kog od mojih stražara, smatraću to za uvredu i odbiću poziv“, zaključila sam.

Svi su se z gledali. „Ima tu mogućnosti“, rekao je Ris.

Gejlen je klimnuo glavom. „Dopada mi se sve što će Meri držati podalje od tog bala.“

„Kako možeš to da kažeš?“, pitao je Frost. „Video si šta je Melandželi učinio samo jedan dodir Ajslingove moći. Taranis je izdejsstvovao da samo oni stražari koji su išli u krevet sa Meredith mogu da je prate na bal.“

Nisam se setila samo užasa od pogleda na Melandželine nevideće oči, već i onog trenutka kada me je Ajsling pridržao, kad sam u njegovim očima videla prazninu, kao da nešto nedostaje. Ajsling je pokušavao da me poljubi kroz svoj veo. Boginja mi je došla, a u mom umu nije bilo upozorenja u vezi dodirivanja Ajslinga. Da li sam dovoljno ši da legnem sa Ajslingom, u velu ili bez njega? Ih je stvar mnogo jednostavnija? Pretpostavlja se da je prava ljubav otporna na Ajslingovu magiju. Da li sam dovoljno zaljubljena da mogu da mu odolim? I da li вреди rizikovati sa Ajslingovim telom kako bi izbegla Taranisov plan u vezi sa mnom?

„Ako uskoro ne uđete u kadu, kupka će se ohladiti“, rekao je Kito.

Zagrlila sam ga, i on mi je uzvratilo. „Kito je u pravu. Gejlen i ja moramo da se okupamo.“

„I onda da upražnjavamo seks“, rekao je Gejlen.

Uzvratila sam mu osmehom. „Da, a onda da upražnjavamo seks.“

„Kao i Nika“, dodao je Dojl, „kako bi bio slobodan da ode do Bidi.“

Klimnula sam. „Pustiću ih u krevet. Kada sa nekim prvi put upražnjavate seks to ne treba da bude u kadi, isuviše je nezgodno.“

„Seks u kadi sa osobom visokom metar i osamdeset koja ima krila.“ Ris se nacerio i odmahnuo glavom. „Voleo bih to da vidim.“

„Morate da uključite i Rojala“, rekao je Nika.

„Nisam zaboravila na njega“, rekla sam. „Samo nije potrebno da naše vesti prenese svojoj kraljici.“

„On će špijunirati za Nisevenu", rekao je Frost.

„Jasno mi je da je Rojalova dužnost pre svega prema njegovoj kraljici i dvoru."

„Vaša spavaća soba je prepuna poluvilenjaka bez krila", rekao je Ris. „Izgleda kao da je pod najezdom insekata."

„Kraljica Nisevena ne želi da Meredith hrani bilo kog od poluvilenjaka preko reda", rekao je Dojl.

„Ne želim da delim njen krevet sa poluvilenjacima", požalio se Frost.

„O, Froste!", rekla sam.

Podigao je ruku. „Ne kažem da neću, ali ne verujem da bilo ko od nas želi da mu poluvilenjak bude u krevetu kada vodi ljubav."

„Ohladiće vam se kupka", ponovio je Kito.

Ustala sam i krenula da skidam krvavu odeću sa sebe. „Ko god ne ulazi u kadu, neka ide. Vreme odmiče."

Frost se trgnu. „Da li će to da ubrza ili uspori vreme?"

„Zaboravila sam", rekla sam stojeći u brushalteru, sa majicom u rukama. „Zaboravila sam, to je izraz."

„Ne možete sebi da dozvolite izraze", prekorio me je Dojl.

„Potruđiću se, ali je gotovo nemoguće paziti na svaku izgovorenu reč.

„Morate da pokušate, Meredith, morate."

„Hajde da prvo otkrijemo da li goblini i slui imaju ljudsko ili naše vreme, pre nego što uspaničimo Meri", rekao je Ris.

Dojl klimnu glavom. „Odaberi nekolicinu i idi."

„Zašto samo ja idem tamo-vamo u sneg?"

„Smrt ne oseća hladnoću", zaključio je Dojl.

„Ne, kao ni tama, a tebi je toplo i udobno." Mašio se kvake. „Povešću nekoliko stražara. Ovo je više špijuniranje nego bitka."

„Ali možda ćeš morati da se biješ", rekao je Dojl.

„Povedi najmanje još dvoje sa sobom", rekla sam mu.

„Razumem, Kapetane." Odglumio je pozdrav a potom izašao.

Pogledala sam Frosta i Dojla, koji su još uvek stajali kraj vrata. „Ukoliko ostajete da gledate, vreme je da se proredi broj prisutnih", rekla sam.

„Želite li gledaoce?", pitao je Dojl.

Pitanje me je iznenadilo. Razmislila sam, a onda odmahнула glavom. „Ne, zapravo ne.“ Pogledala sam ga, proučavajući njegovo mračno lice. „Nisam znala da uživaš u gledanju.“

„Ne uživam. Jako malo stražara uživa u voajerizmu.“

„Kraljica nas je utukla“, rekao je Gejlen.

Dojl potvrdno klimnu glavom. „Bukvalno.“

„Ja, na primer“, rekao je Frost, „ne želim da gledam bez obzira na to želite li vi ili ne.“

„Nikada od tebe ne bi tražila nešto što bi te povredilo, Froste. Ne, ukoliko mogu da biram.“

Osetio se uvređenim, ili se pretvarao da me ne razume, ah mu se lice raznežilo, pa se čak i nasmešio. „Znam da ne biste. Ne smeta mi što su večeras sa vama Nika i Gejlen, već poluvilenjak. On mi se ne sviđa. Ne sviđa mi se što ši princeza mora da založi svoje telo kao žeton.“

„Froste“, rekla sam, prilazeći mu, „žensko kraljevsko telo hiljadama godina služi kao žeton. Barem se ne zalažem za brak. To bi mogla da bude moja sudbina da sam čovek.“

„Udata za tu...stvar.“ Imao je tako užasnut izraz lica, da je izgledalo smešno. Nasmejala sam se, nisam mogla da se obuzdam. Trgnuo se kao da sam ga udarila.

Dodirnula sam mu ruku, ali se on povukao. Bilo mi je dosta. „Prvo, poluvilenjaci su deo ovog dvora. To kako se prema njima ophode ši, i svi ostali, jeste ponižavajuće. Ili su deo našeg dvora ili nisu!“ Gledala sam kako mu se lice zatvara, kako ga obuzima mračna oholost, ah se nisam zaustavila zato što su njegova osećanja povređena. Nisam mogla da se zaustavim svaki put kada su mu povređena osećanja, jer se to dešavalo isuviše često. „Drugo, umorna sam od tvog poziranja, kao da su tvoja krv i telo isuviše dragoceni za zalaganje. Ja svoje telo i krv zalažem za vas, za sve vas. Ti nećeš nikoga da nahraniš a ne želiš ni da jedan jedini polvilenjak posmatra. Ris ne dozvoljava da ga dodiruju goblini, a sada ni polvilenjaci.“

„Dopao je pod Sejdžov glamur“, pravdao ga je Frost. „Ne želi da ponovo rizikuje.“

„Dobro, ali ja rizikujem. Gejlen ima više razloga da se plaši polvilenjaka i od tebe i od Risa, ali će večeras uraditi ovo za mene, za nas.“ Prišla sam mu bliže, ali nisam pokušala da ga dodirnem. Nisam htela da gledam kako se povlači. „Znam da si svojim telom pokrio moje, da si

danas ponudio svoj život za moj. I Gejlen je uradio isto. Večeras je gotovo platio svojim životom, a ipak je ovde spreman da dozvoli da ga dotakne poluvilenjak."

„Šta želite od mene?", pitao je Frost.

„Želim da prestaneš da se duriš zbog toga što delim svoje telo sa nižim vilenjakom, kada ne želiš da oni dodiruju tvoje 'tako belo' telo. Želim da prestaneš da me teraš da se osećam kao kurva a da si ti isuviše dobar." Shvatila sam da sam zaista ljuta. Ali nisam ljuta na Frosta, već samo ljuta. A nisam mogla da budem ljuta na one na koje sam stvarno želela da budem ljuta, pa me je ova nerazumna ljutina razbesnela. Koža mi se užarila od toga, te sam isijavala kroz sasušenu krv.

Udaljila sam se od njega. „Umorna sam, Froste, a moje telo ima još toliko toga da obavi večeras. Po dogovoru moram da budem sa Rojalom, na neki način. Po kraljičinoj naredbi moram da budem sa Gejlenom i Nikom večeras. A naći će me još jedan Zeleni pre svitanja." Razmišljala sam o tome. „Moram da legnem sa Šoltom pre nego što sutra uveče odemo do dvora goblina kako bismo računali na slue kao naše saveznike." Odmahnula sam glavom. „Opet sam to uradila, zar ne?"

„Pre svitanja?", rekao je Dojl, „Da."

„Ali toliko toga moram da uradim, a sat ponovo počinje da otkucava u zoru."

Klimnuo je glavom. „Nudim svoju krv umesto vaše, ukoliko će to da zadovolji Nisevenu."

Nasmešila sam mu se. „Znam da bi to učinio, ah te poluvilenjaci izgleda ne vole. Kasnije, kada budemo imali vremena, volela bih da čujem priču o tome."

„Ne", rekao je Dojl, „neće vam se dopasti priča, a meni neće biti drago da je ispričam."

Izgledao je tako ozbiljno, gotovo tužno, da sam mu dodirnula ruku i rekla: „Ukoliko ne treba da je znam, tvoje tajno neprijateljstvo sa Niseveninim dvorom može ostati tajna."

„Da li ćeš zaista dopustiti da te mali poluvilenjak dodiruje?", pitao je Frost.

Dojl je pogledao svog prijatelja. „Da, ako je potrebno."

„Kako možeš da dopustiš da te te stvari dodiruju?"

„Kako od princeze da tražim nešto što ni sam ne dam?", pitao je Dojl.

Frost je pognuo glavu i zatvorio oči. Duboko je udahnuo, kao da će zaroniti do velikih dubina. Izdisao je isprekidanim drhtavim dahom. Otvorio je oči i one su izgledale bolno, poput sivih rana. „Nikada od vas ne bih tražio nešto na šta ni sam nisam spreman, Meredith. Izvinjavam se.

Dodirnula sam mu rame koje ovog puta nije izmakao. Naslonila sam se na njega i ponudila mu svoje lice za poljubac. Ukoliko se on ne sagne da me poljubi, velika razlika u visini neće mi dozvoliti da ga poljubim ukoliko ne nađem stolicu, koju ipak nisam morala da tražim.

Našla sam se sa Frostom na pola puta, jer se on nagnuo, uhvatio me za ruke i pridržao me dok sam se propinjala. Poljubili smo se. Htela sam da to bude nevin poljubac za laku noć, ali je on imao druge planove.

Snažno i divlje je pritisnuo usne na moje. Gurnuo je jezik u moja usta, i ja sam ih otvorila, pustila ga da sklizne u njih. Dah mu je zadržao kao da me udiše i on me stegnu, podiže i obmota oko sebe. Hranio se jezikom, zubima, usnama, dok nisam ispustila slabašan jauk od siline njegovog bolnog stiska na usne, ruke i dlanove. Istopila sam se; kada je prestao s ljubljnjem, osetila sam se ošamućenom i pokušavala da produžim poljubac. Zaboravila sam gde smo i šta treba da radim. Zanela sam se kao i na konferenciji za štampu. Zaboravila sam sve, osim ukusa njegovih usta i osećanja koje mi je ostavilo njegovo telo. Zaboravila sam sve osim Frostovog poljupca.

Izmicao se dok sam pokušavala da ga ponovo poljubim. Ispuštala sam tihe zvuke u znak protesta dok je pokušavao da me spusti sa svog tela na pod. Nogama sam mu obgrlila struk i odbijala da me spusti.

„Meredith, Meredith." Mislim da mi je duboki Dojlov glas već neko vreme nešto govorio. Konačno sam ga pogledala. Nasmehio se i odmahnuo glavom. „On sada mora da krene, obojica moramo da pođemo."

Okrenula sam se da pogledam Frosta koji me je konačno ponovo zagrlio pošto mu nisam dozvoljavala da me spusti. Činilo se da je veoma zadovoljan samim sobom. „Sada mogu da te prepustim drugima."

Odmahnula sam glavom, jer je ono što sam htela da kažem bilo da me ne ostavlja, ah nisam mogla. Nije da nisam želela Gejlenu, ah... Frost je izgleda uvek uspevao da ga poželim.

„Ako odlaziš, treba da je spustiš", primetio je Dojl.

Pustio je da mu skliznem niz telo, i ovoga puta sam mu to dopustila. Kolena su mi pomalo klecala, i morao je nakratko da me pridrži za ruku pre nego što sam mogla da stanem na noge.

Nasmejao se čistim muškim smehom. „Neka mi je Boginja u pomoći, zaista vas volim.”

„Dosta, Froste”, rekao je Dojl, „moramo još nešto da uradimo večeras.” Pokazao je na vrata, i ovoga puta Frost je otišao tamo gde mu je rečeno. Kod otvorenih vrata Dojl se okrenuo ka meni. „Sa njim neću da se takmičim.” Rekao je to sa osmehom.

Propela sam se na prste, položila ruke na njegove grudi, i rekla: „To nije takmičenje.”

Spustio je lice uz moje. „Recima smrtnika iz sveta ljudi: 'Đavola nije!'.” Poljubio me je, odlučno i temeljito ah naivno u odnosu na ono što je učinio Frost, a onda se povukao. „Želite li da uvedem poluvilenjake?”

„Prvo da speremo krv. Poslaću Nika ili Kitoa po Rojala.”

„Kako hoćete.” Bacio je pogled iza mene, onda mi dodirnuo lice i zatvorio vrata za sobom.

Okrenula sam se i videla da su se druga dva muškarca mog života već skinula dok sam ja bila zauzeta. Gejlenovo telo bilo je prekriveno mrljama sasušene krvi. Iz straha sam mu prišla i privila se uz njega, ne iz požude. Kasnije će biti vremena za požudu, ali u ovom trenutku samo sam htela da ga zagrlim, da osetim da je topao i živ u mom zagrljaju. Dlanovi kao da nisu mogli da izbegnu taj dodir sasušene krvi koja grebe. Nalazila se svuda na glatkom savršenstvu njegove kože. Napipala sam još uvek svežu ranu na njegovim leđima. Zadrhtala sam.

Zagrlio me je. „Je li vam hladno?”

„Pomalo”, rekla sam glasno. U sebi sam pomislila kako ni kaput ni kupanje to ne mogu da promene.

„Hajdemo u kadu.” Osmehnuo mi se kada je to izgovorio, kao da će malo vrele vode sve da reši. Kada bi život bio tako jednostavan.

Mrko me je pogledao jer je sigurno video moj izraz lica. „Jeste li dobro?”

Klimnula sam glavom i uzdahnula. Toliko toga ima da se radi, toliko savezništava da se iskuje i ojača, toliko neprijatelja da se pronade. Trebalo je da požurim, trebalo je da ponesem listu ciljeva i da se polomim da ih ostvarim. Ali u ovom trenutku nisam mogla da smislim ništa važnije od toga da grlim Gejlenu koliko mogu. Goli u kadi ne rešavam ništa, ali goli sa nekim koga volimo ne može da škodi.

DVADESET OSMO POGLAVLJE

Kupka se još uvek pušila kada sam konačno skliznula u kadu, što znači da ju je Kito napravio još vrelijom nego što se meni dopada. Računao je na to da ćemo se dugo zadržati u razgovoru. Počeo je da naslućuje moje potrebe, ne na način ljubavnika ili prijatelja, već dobrog sluga. Nenametljivo, tiho, uvek tamo gde treba da bude. Nijedan prijatelj ili ljubavnik koga sam imala nije nenametljiv. Oni su neuredni, veseli, srceparajući, divni, ali nikada nenametljivi.

Gledala sam ga dok je Gejlen ulazio u kadu. Kito je jedan od mojih najstarijih muškaraca, a najstariji među nama ne vole da im se zahvaljuje, te stoga to nisam učinila. „Pustio si previše vruću vodu kako bi bila taman u trenutku kada uđemo u kadu. Znao si da ćemo se zadržati u razgovoru.”

Pognuo je glavu, izbegavajući moje oči. „Puno toga je trebalo reći.”

Nagnula sam se nad ivicu mermerne kade dok nisam dotakla njegovo rame. „Kao da uvek znaš šta ću da uradim i pre mene.”

Podigao je oči čisto plave boje, neumrljane beonjačom. Primetila sam nesigurnost u njima pre nego što ih je ponovo spustio. „Šta nije u redu, Kito?”, pitala sam, povlačeći prstima po njegovom golom ramenu. Skinuo je sve sa sebe osim tanga gaćica, što je činio kad god je očekivao da se isprlja. Kako bi sačuvao odeću, govorio je. Imala sam osećaj da Kito sada poseduje više odeće nego što je ikada imao na dvoru goblina.

Odmahnuo je glavom, te su mu crne lokne novoizrasle kose okrnule ramena. Da mu je kosa samo nekoliko centimetara duža, mogao bi biti kažnjen mučenjem jer je samo šiima dopušteno da puštaju dugu kosu. Sada je i on ši sa sopstvenim moćima. Kao i sa Nikovim krilima i Mistralovim probuđenim moćima, tako se i Kitou ši magija vratila posle seksa. Sa novim moćima trebalo je da stekne i novo samopouzdanje, ali nije.

Gejlen se nagnuo preko ivice kade kako bi dotakao Kitovo drugo rame. „Šta je bilo, Kito, možeš da nam kažeš?”

Kito mu uputi jedan od retkih osmeha. „Vi ste oboje najljubavniji ši koje sam ikada upoznao.” Bacio je pogled na Nika. „Svi vi.”

„I ti si sada ši, Kito”, rekla sam.

Odmahnuo je glavom. „Nikada zaista neću biti ši, sudeći po nekima-“

Nika je kleknuo iza njega, dok je krilima zamahivao po podu. „Ko ti je rekao tako nešto?“

Kito ponovo odmahnu glavom, a Nika ga rukama obgrli otpozadi. Kito se, prestravljeno, ukoči. Naginjala sam se preko ivice kade dok ga nisam poljubila. Kada sam se povukla, on podiže preplašene oči.

„Šta su ti rekli?“, pitala sam. Sada sam se stvarno zabrinula. Nikada ga nisam videla ovakvog, i to mi se ne dopada.

Ponovo je spustio pogled, ne gledajući me dok je pričao: „Rekli su mi da ću uvek ostati prljavi goblin. Da će samo kurva da deli postelju sa mnom.“ Podigao je pogled, a imao je povređen i zbunjen izraz lica. „Nisam mislio da će neki vilenjak drugog nazivati kurvom. To ne liči na nas.“

„O, Kito!“, uzdahnula sam.

„Ne bi trebalo da sam ovde ako time umanjujem mogućnost da postanete kraljica.“ Krenuo je da se saginje, kao da želi da se učini što manjim, ali Nikina ruka ga je sprečila u tome. Nika ga je čvrsto ali nežno držao uz sebe.

„Ljubomorni su“, rekao je Nika.

Kito je pogledao preko ramena u Nika. „Ljubomorni su na koga?“

„Na tebe“, odgovorio je Gejlen.

Kito zatrepta i odmahnu glavom. „Ne, ne na mene.“

„Ti si prvi ne-ši kome su se vratile moći posle toliko vekova“, rekao je Gejlen. „Koliko god se činilo uobičajeno, više nije. Ljubomorni su što Meri to može da uradi, i što ti možeš da budeš ši. Plaše se tebe i onoga što može da znači to da se ši goblini pretvaraju u šie.“

Pogledala sam Gejlenu.

„Šta?“, pitao je. „Pa, istina je.“

„Da, ali ja...“

„Niste mislili da ću da primetim“, završio je.

Izgedala sam postidičeno, ali dostojanstveno. „Recimo da nisam verovala da ćeš tako dobro primetiti puno toga.“

Nasmešio se pomalo tužno. „Saznajem koliko me drugi smatraju glupim.“

Dodirnula sam mu rame. „Ne glup, to nikada.“

„Onda budalast ili nesvestan.“

„Nesvestan“, reče Nika. „To ne mogu da poreknem.“

Morala sam da se nasmejem. „Čini se da si nesvestan po pitanju politike.“

Gejlen klimnu glavom. „Bio sam, možda sam još uvek, ali svi treba da ostanemo prisebni. Svi treba da vidimo ono što treba da se vidi, ili ćemo umreti.“ Zgrabio me je za ruke, zapljuskujući nam tela vodom. „Kada je moj život bio doveden u pitanje, i kada nije postojala šansa da dospem do vašeg kreveta, nije me ni bilo briga.“ Privukao me je u zagrljaj. „Sada toliko toga može da se izgubi a ja ne želim ništa da izgubim.“

Zagrlila sam i ja njega, najčvršće što mogu. Dlanovi su mi pratili mrlje sasušene krvi koja ga je prekrivala svuda gde nije uronio u vodu. Rukama sam uronila u vodu i otkrila da se čak i u njoj krv još uvek zadržavala na telu. Užasno mnogo krvi.

„Žao mi je što ranije nisam obraćao pažnju“, rekao je, obraza naslo-njenog na moju kosu. „Mislio sam da nema svrhe, ako ne mogu da budem sa vama. Ne vidim sve, ne onako kao što Dojl ili Frost vide, čak i Ris, ali neke stvari vidim, a pokušavam da primetim još više.“

U grlu mi se zadržavala knedla koju nikako nisam mogla da progutam. Nešto mi se steglo u grudima, i nisam mogla da dišem. Oči mi se zažariše i znala sam da ću zaplakati, trenutak pre nego što se to i desilo. Nisam htela da plačem jer je on na sigurnom, mi smo na sigurnom ah me je osušena krv podsetila na trenutak kada je ležao na leđima u njoj. Taj sudbonosni trenutak kada sam pomislila da sam ga izgubila. Mislila sam da ga nikad više tako toplog neću grliti. Mislila sam da njegove ruke više nikada neće stiskati naša tela u zagrljaju, da nikada više neću videti njegov osmeh niti mu čuti glas ili gledati u te žive oči.

Gejlen me je milovao po kosi i podigao lice ka sebi. „Meri, plačete?“

Klimnula sam glavom jer nisam verovala svom glasu.

„Zašto?“, pitao je.

Nika je odgovorio umesto mene. „Mislila je da te je izgubila, Gejlene.“

Gejlen se zagledao u moje lice. „Zato plačete?“

Ponovo sam klimnula glavom i zagnjurila lice u njegove grudi. Nag-nuo se natrag ka vodi, kako bi mogao da me smesti u naručje. Mazio me je po koži, tapkao po glavi i šaputao: „U redu je. Dobro sam.“

„Ali šta sledeći put?“, pitala sam.

„Kraljica je jasno stavila do znanja da sam ja možda ključan za povratak beba u kraljevstvo. Ne verujem da će sada poželeti da me povrede.“

„Selovi istomišljenici hoće“, rekao je Kito.

Pogledah smo ga.

„Čujem svašta zato što me niko ne primećuje.“

Na to sam se trgnula, jer sam i sama to uradila. Jednom me je optužio da govorim preko njega kao da je pas ili stolica. To se desilo pre nego što je postao moj ljubavnik, ali mi je i sada lakše da ga ne primetim u odnosu na ostale. Preživio je među goblinima zato što je nenametljiv, nevidljiv koliko mu je to polazilo za rukom; zadržao je tu naviku.

„Čuo sam neke šie kako govore da ne veruju da iko iz Andejsine loze može da vrati život na Neblagosiljani dvor.“

„Ko je to rekao?“

„Ugledali su me pošto su to rekli. Mislim da bi pokušali da me povrede da se kralj Solto nije pojavio u dnu hodnika a uz njega i neki od njegovih slua.“

„To se desilo danas?“, pitala sam. „Da.“

„Ako je danas bio ovde, pitam se zašto nije došao do sobe sa prestolom?“

„Ne znam, ah ranjen je“, rekao je Kito.

„Ranjen?“, ponovio je Gejlen.

„Koliko ozbiljno?“, pitao je Nika.

„Ruka mu je u longeti, a zavoj preko dela lica i glave.“

„Ko bi mogao tako teško da rani Ansilijevoj ratnika i kralja slua?“, pitao se naglas Nika.

„Mogu goblini“, odgovorio je Kito, „ako ga uhvate na prepad kada ne može da upotrebi svoju magiju. Postoje ratnici među mojim narodom koji mogu da nadjačaju vašu najbolju magiju, sem ši magije.“

„Ili neki slua“, tiho sam izgovorila.

Svi su me pogledali. „Postoje neki među njegovima koji misle da će on dolaskom u moj krevet postati pravi ši i da će tako izgubiti svog kralja.“

„Čuo sam da je u pitanju njegov harem veštica“, rekao je Nika.

„Da li svi sem mene znaju da su njegove veštice u haremu?“, pitala sam.

Nika i Gejlen su razmenili poglede. „Zavideli smo mu kao jedinom stražaru koji je mogao da pusti mašti na volju“, rekao je Nika.

„Plaše se da bi ga dodir ši tela ukrao“, rekao je Gejlen.

„Niko sem Meri ne bi spavao sa njim“, rekao je Nika. „Nijedan drugi ši ne bi rizikovao da nosi njegovo dete, iz straha da ono ne bude čudovište.“

Odmahnula sam glavom. „Nekada su Ansilijevi prihvatili svako dete. Takav je bio naš dvor. Kada smo to postali klub za antropomorfne? Kada su dve ruke, dve noge, i ljudska lepota postali ideal?“

„Mnogo pre nego što ste se vas dvoje rodili“, odgovorio je Kito.

Nika je potvrdno klimnuo glavom. Više nije samo držao Kitoa već ga je nežno grlio. Kitove su oči i dalje nesigurno gledale, kao da je poverovao u sve što su mu ši rekli. Nijedno uvredljivo prozivanje ne vređa toliko ukoliko, nekim mračnim delom ličnosti, mi u to ne poverujemo. Ako smo dovoljno samouvereni, onda je to samo buka, ali Kito ni najmanje nije samouveren.

Progovorio je gotovo nečujnim glasom. „Kao beba sam izgledao gotovo kao ši. Moja majka me je čuvala nekoliko meseci, a onda mi se oko kičme pojavila krljušt, a kada su izbili zubi, stigli su i očnjaci. To se pokazalo dovoljno da me ostavi kod brežuljka goblina, kako bi me oni uzeli ili ubili. Tamo me je ostavila znajući da goblini vole pokatkad da jedu ši meso.“ Sklupčao se i privio Nikine ruke bliže sebi. Nisam mogla da zaključim da li je namerno ili slučajno tim pokretom jače stegao ruke onom drugom. Većina vilenjaka voli da se dodiruje, to im pruža utehu, ali goblini se razlikuju od većine. Oni vole seks, ali dodir lako može da se pretvori u nasilje koje je za njih poput seksa, a jako malo dodirivanja ne vodi do seksa.

„Grešite, Meredit. Si, čak i Ansilijevi, nikada nisu prihvatili svu decu. Deca koja više liče na goblina nego na čiste šie su ostavljena da umru napolju, kod brežuljka goblina.“

„Goblini su prihvatili decu koja su delom i ši“, rekla sam.

Kito je odmahnuo glavom, i samo su ga Nikine ruke sprečavale da se sklupča u malenu loptu. Samo je Nikina snaga držala malenog čoveka uspravnim. „Ne uvek“, prošaputao je Kito.

Krenula sam da dodirnem njegovo lice. Gejlen, svojim dužim rukama, mogao je lakše da ga dodirne. Našao je ruku na koju je mogao da se osloni, a Kito je zgrabio ispruženu ruku. Da nisam gotovo dodirivala

njegovo lice svojim, ne bih čula šta je sledeće prošaputao. „Nekada su ih odgajah dok ne porastu dovoljno da mogu da ih pojedu. Beba nema dovoljno mesa." Pogledao je gore, u mene, očima punim neprolivenih suza. „Kada sam dovoljno odrastao, žena koja me je dojila nije im dozvolila da me odvedu. Pošto sam bio manji nego što je uobičajeno, trebalo je više vremena da dovoljno porastem, tako da sam progovorio i ona se vezala za mene. Borila se i krvarila za mene. Spasila me je, ali kada sam joj bio potreban, bio sam isuviše mali i slabašan da bih je spasio." Bes je preleteo njegovim licem, i on zatvori oči kao da nije želeo da to vidim. „Jedan od šia je danas rekao nešto, kao da zna? Rekao je da sam uvek bio sitan, isuviše mah da budem pravi goblin ili ši, isuviše sićušan da budem bilo šta osim tereta i opasnosti po one oko mene." Kito je pogledao gore u mene. „Mislio sam da nijedan ši nije išao u posetu brežuljku goblina osim vašeg oca i vas. Kako zna?"

Htela sam da kažem kako je taj ši to sigurno pretpostavio. Da je samo video koliki je Kito i to upotrebio zarad okrutne opaske. Da nije znao ništa o Kitovom poreklu, već je samo nagađao. Da li bi bilo okrutnije da kažem Kitou da je njegova prošlost očigledna tako da potpuni stranac može da je pročita na njegovom telu, ili da ga pustim da veruje kako je njegova prošlost poznata šiu koji je komunicirao sa goblinima više nego što je trebalo?

Gejlen je odlučio umesto mene. „Nisu znali, Kito, samo su pretpostavili. Bili su zlobni. To je sve. Nisu znali da će to što kažu biti veoma blizu istine."

„Pretpostavili?", rekao je Kito, gledajući ga. „Pretpostavili? Oni? Kako? Kako su mogli da znaju? Kako?!" Zgrabio je Gejlenove ruke svojim malim rukama. „Da li je moja sramota ispisana na mom telu? Da li se tako lako primeti da sam slabašan? Da sam teret onima oko sebe? Opasan sam čak i za vas." Krenuo je ka meni, stežući mi ruku toliko da me je skoro zabolela. „Da sam vam napravio dete, nikada me ne bi prihvatili kao kralja, niti vas kao kraljicu. Dva ši gospodara su rekla da bi vas pre videli mrtvu nego što bi dozvolili da ši goblin sedi na prestolu Ansilijevih."

Htela sam da pitam ko su to „oni", ali možda ne zna njihova imena, a da ga sada to pitam činilo mi se isuviše okrutno. Dva gospodara nisu pričala o konspiraciji. Samo su glasno iznela svoje predrasude. Izgovorili su najokrutnije istine koje su mogli da nadu. Ali da su zaista planirali

da ubiju njega, i mene, onda mu to ne bi ni rekli. Ne bi ga začikavali na takav način niti bi dozvolili da ode nepovređen pošto ih je čuo. Njegovo čisto, neizranavljeno telo potvrđivalo je da nisu stvarno tako mislili. U pitanju su siledžije, i ništa više. Kasnije bih mogla da ga zamolim da mi ih opiše. Večeras ne želim da o tome razmišljam. Zelela sam da zaboravi na to, barem nakratko.

Htela sam da ga pomilujem i grlim dok taj pogled ne nestane iz njegovih očiju. Ali večeras nema mesta za njega u mom planeru, ukoliko ne nađem način da ponovo povežem ljude. Gejlen voli da spava na gomili kao što to rade štenci, ali ne voli da upražnjava seks u gomili. Nika nema problem sa tim, i mislim da bi se složio sa gotovo bilo čim samo da može da ode do Bidi koja je u susednoj sobi. Ne smeta mi ako sa mnom požuri. Uživala sam sa njim, ali ne na način koji bi prijao mom srcu i telu kao što mi prijaju Gejlen, Dojl i Frost.

Gejlen je privukao Kitoa bliže kadi. „Žao mi je, Kito, mnogo mi je žao, nisam hteo da kažem..." Nije završio rečenicu, ali je rekao dovoljno da mi stavi do znanja da je svestan da je rekao previše. Da je naglas izgovorio ono što sam ja mislila i da je shvatio da su njegove reči povredile Kitoa. Razumeo je to i spremio se da pokuša da popravi štetu koju je nehotice izazvao.

Mnogi ljudi su, gledajući kako se međusobno dodirujemo, to pogrešno protumačili kao seks, ali nije uvek tako. Ponekad nam samo treba da se dodirujemo. Ponekad vidimo toliki bol i usamljenost u očima drugih vilenjaka da moramo nešto da učinimo, bilo šta, kako bismo taj pogled odagnali. Ponekad seks među nama i nije seks. Ponekad je to poslednji pokušaj da nekom vratimo osmeh.

DVADESET DEВЕТО POGЛАVLJE

Hito je ležao u vodi, sklupčan uz Gejlenovo telo. Gejlen je prešao rukama preko ramena i ruku malenog Kitoa, milujući snažne šake kroz već vlažne kovrdže oko njegovog lica. Kito je napola plutao, zatvorenih očiju dok se privijao ramenima i glavom uz prevoj Gejlenovih grudi.

Prstima sam prelazila niz Kitovu nogu dok nisam stigla do risa stopala. Znala sam da je tu golicljiv i tako sam mu izmamila osmeh, ali su mu oči ostale zatvorene. Držala sam njegovo stopalo u rukama i liznula ris kuda sam maločas prešla prstima. Promeškoltio se i zasmejao. Otvorio je oči i spustio noge u vodu, sedajući. Gejlen spusti ruke na njegova ramena, držeći ga čvršće uz svoje telo.

Pomerila sam se ka Kitovom telu, šireći mu noge. Telom sam okrnula čvrstinu njegovih prepona. Ispustio je zvuk zadovoljstva. Ali kada je stavio ruke na moj struk, učinio je to kako bi zaustavio kretanje mojih kukova.

Kitov glas je zvučao pomalo napeto, ali su me njegove male ruke čvrsto držale za struk, ne dozvoljavajući mi da se jače oduprem o njegovo telo. „Nika treba da bude sa Gejlenom i vama večeras.”

„Biće mi zadovoljstvo da sačekam svoj red”, rekao je Nika koji je klečao pored kade. Krila su mu nežno treperila dok je prstima povlačio po vodi.

Kito odmahnu glavom, dok mu se voda sa mokre kose slivala niz lice, a crne kovrdže se slepile uz belinu kože.

Primakla sam mu svoje prepone što njegove ruke na struku nisu mogle da spreče. Prsti mu se zgrčiše i on ponovo reče: „Ne.” Ali su drugi delovi njegovog tela već reagovali na najblaži dodir koji mi je dopuštao.

„Tvoje telo kaže drugačije”, rekla sam.

S teškoćom je progutao knedlu i zatreptao svojim plavo-plavim očima. „Ne mogu biti vaš kralj, Meri. Kurag, kralj goblina je preneo glas da Holi i Eš izazivaju svakog goblina koji im preotme nagradu.”

Mrko sam ga pogledala. „A to znači šta?”

„Bilo koji goblin koji postane vaš kralj pre Holija i Eša biće izazvan i ubijen.”

„Nemaju nikakvo pravo da ti naređuju, Kito“, rekla sam. „Sada si ši. Imaš moć u svojim rukama. To je ši magija, ne magija goblina.“

Uputio mi je tužan osmejak. „Ne poznajete ih kao ja. Ne bih ja njih jedio, nizašta u vilenjačkom kraljevstvu.“ Dodirnuo je moje lice tamo gde je još uvek bilo krvi. „Dozvolite mi da pomognem vama i Gejlenu da se operete.“ Nasmešio se, i to je bio pravi osmeh, ne više tako tužan. „Počastvovan sam time što je Gejlen prvi krenuo ka meni. Znam da to nije njegov način.“ Nagnuo se ka Gejlenu i nasmešio mu se.

Gejlen mu je uzvratilo osmehom i prešao šakama niz njegovu ruku. „Hteo sam da te vidim nasmejanog.“

Kito se široko nasmešio, gotovo iskezio. „Mnogo mi znači to što se brinete da li sam srećan ili tužan.“ Pogledao me je, i lice mu se uozbiljilo. „Ali poslušajte me, Meri, ši ili ne, princeza ili ne, treba da se plašite Holija i Eša!“

„Oni će doći do mog tela kao što ste i svi vi. Imaće svoju priliku da postanu kraljevi. Mogu da pregovaram sa njima o vrsti seksa koji mogu da očekuju od mene. Sem toga, zašto bi ih se plašila?“

„Bićemo uz Meri na dvoru goblina“, rekao je Gejlen. „Nećemo dozvoliti da joj se dogodi bilo šta loše.“

„Zvučite kao da je sve tako jednostavno“, rekao je Kito, gledajući u Nika.

„Koliko su opasni ti blizanci?“, pitao je Nika.

„Oni su među najstrašnijim ratnicima sa našeg dvora“, odgovorio je Kito.

„Izgledali su kao žgolje kraj Crvenih kapetana“, primetio je Gejlen.

„Ne znam šta znači to 'žgoljav'?“, rekao je Kito.

„Mali, slabašan“, objasnila sam.

Kito klimnu glavom s razumevanjem. „Ali u borbi veličina nije sve. Holii i Eš su poznati po surovosti među goblinima.“

Prestala sam da milujem Kitoa i potpuno sam se umirila, jer mi je ovo što je izgovorio složilo kockice u mozaik. Holii i Eš su tu zastrašujuću reputaciju stekli među goblinima koji su trpeli strašno nasilje od njih, koji se time hrane.

„Goblini su snažniji od nas“, rekao je Gejlen. „Mora da je teško biti poluši na njihovom dvoru?“

Kito zadrhta i opusti ruke kojima me je držao za struk tako da sam mogla čvršće da se pritisnem uz njega. Našao se u sendviču između

naših tela; sklopio je ruke oko mene i prepustio se osećanju koja su naša tela izazivala. „Nemaš predstavu, Gejlene, nikakvu predstavu kako te to označava kao žrtvu. Ja sam te sreće da sam slabašan koliko i izgledam. Holi i Eš su bili divna deca, plava i bleđa, i da nije tih očiju – prošla bi na bilo kom ši dvoru. Čak bi i sa tim očima bih prihvaćeni.”

„Zašto nisu pokušali da dođu na naš dvor?“, pitala sam, lica naslonjenog na Kitovu vlažnu kosu i toplotu Gejlenovog ramena.

„Ne znam“, rekao je Kito, „jer su patili kada su bili mladići. Naše žene traže da se oni pokažu u krevetu, dok ne ojačaju dovoljno da mogu da ih odbiju.”

Gejlen i ja smo ga mrko pogledali, ah Nika je izgleda razumeo. „Kažeš da su ih ženski goblini silovali?”

Kito je klimnuo glavom.

„Nije lako ženi da siluje muškarca“, rekla sam.

„Moguće je“, rekao je Nika, i oslonio glavu na povijenu ruku kojom se oslanjao na ivicu kade. Druga ruka mu je nešto tražila duboko u vodi. „Kraljica voli silovitost.”

Kretala sam se kroz vodu kako bih dodirnula njegovo rame. Trgnuo se kada sam ga dotakla, kao da je očekivao mnogo neprijatniji dodir. Nikine smeđe oči su se previše razrogačile. Kakvo god sećanje da mu se vratilo, nije se činilo lepo. Stražari imaju toliko mnogo neprijatnih uspomena zahvaljujući Andejs.

Nežno sam mu poljubila usne, i povukla se kako bi mu gledala u lice. „Dozvoli da se okupam, pa ćemo nežno voditi ljubav a onda ćeš otići do Bidi, i to će biti nežno.”

Previše brzo je klimnuo glavom, ali oči su mu i dalje imale tu senku straha. Osetila sam kako se voda pomera pre nego što mi je Kito prišao i stavio ruke na moje koje su se nalazile na Nikinom telu. „Dok nisam postao deo princezine pratnje, nisam razumeo kako bilo koji ši može biti prisiljen na takve užasne stvari, ukoliko zaista nije zaslužio tu kaznu.” Dodirnuo je Nikino lice. „Sada znam da patnja postoji na svakom dvoru i da niko nije potpuno siguran.” Poljubio je Niku u obraz. „Dozvoli mi da ih operem od krvi, a onda će princeza da odagna tu tugu iz tvojih očiju.”

Nika mu se nasmešio. „Možeš i drugo šta da radiš sa Meri, osim snošaja Kito, i tebi, takode, može da uradi nešto što će ti odagnati tugu iz očiju.”

Ponovo se nakratko iscerio, kao da se plaši da neko ne ugleda njegov širok osmeh. „Na dvoru goblina onaj koji pruža oralno zadovoljstvo predstavlja niže biće. To pokazuje da si ponizan prema onome kome pružaš zadovoljstvo.”

„Ši to ne vide tako”, rekao je Gejlen, pomerajući se ka sredini kade kako bi nam se pridružio.

Kito mu se još jednom iskezi. „Video sam to kad god bi Meri ubedila nekog od nas da joj dopustimo da nas makar dodirne.”

„Volim oralni seks”, priznala sam.

„Znamo”, odgovoriše uglas njih troje, što ih je zasmejala.

„Ne sviđa mi se to što Holi i Eš misle da mogu da ti naređuju, Kito. Ali, ako ti snošaj zaista ne prija, dopusti mi da završim ono što sam tek započela sa svima osim sa Sejdžom.”

„Bilo vam je zabranjeno da imate snošaj sa Sejdžom”, rekao je Nika. „Kraljica Andejs ne želi da rizikuje da na presto dođe poluvilenjak.”

Klimnula sam glavom. „Stoga nismo uradili ništa što bi omogućilo Sejdžu da me učini trudnom.” Pogledala sam Kitoa, prepuštajući se pogledu koji me je prikovao. „A sada sa Kitoom treba da uradim ono što me, takođe, neće ostaviti trudnu.”

Kito izusti drhtavim uzbuđenim dahom: „Da ste goblin i da me tako pogledate uplašio bih se, ah sam naučio šta to svetio u vašim očima znači.”

„Šta?”, pitala sam glasom koji je već odavao žudnju.

„Da ćete mi uraditi nešto što će mi se dopasti”, odgovorio je. „Dozvolite mi da okupam vas i Gejlenu.”

„A onda?”, pitala sam.

Uputio mi je pogled koji sam već viđala u očima muškaraca, pogled koji kaže da zna šta ćemo uraditi i da nema povratka, nema zaustavljanja. „A onda ću vam dopustiti da mi radite šta hoćete.”

„Osim onog što si dopustio da ti Meri uradi, da li ti je iko ikada priuštio oralni seks?”, pitao je Gejlen.

Kito ga je pogledao. „Ne.”

Dugo sam uzimala dah i zadrhtala pri izdisanju. Nikada nikome nisam prva. Bila sam gotovo sigurna da je svakom od stražara neko nekada već priuštio ovu vrstu zadovoljstva. Biću prva koja je ikada imala Kitoa u ustima, šišajući, ližući i grizući ga, ukoliko to poželi.

„Vaše lice", rekao je Gejlen, „izgleda kao u vreme Božića i kao da ste dobili sve poklone koje ste tražili."

„Ako mi dozvoliš da i tebi to radim, češće ćeš viđati ovakav izraz na mom licu", rekla sam.

Pogledao me je. „Nepopravljivi ste!"

Nagnula sam se ka Gejlenu, preko Kitoa. „Kada bi pristao, video bi koliko sam nepopravljiva."

Zauzvrat sam dobila izraz lica koji kao da je izražavao bol, kao da je hteo da kaže da, ali... snošaj je svima postao cilj pošto smo priželjkivali bebu poput nekog neplodnog para.

„Ja prvi", rekao je Kito.

„Drugi", rekao je Nika, „iako mislim da će se kraljica iznervirati ako umesto pravljenja deteta obavimo oralni seks."

Klimnula sam glavom. „Da, veoma je jasna u vezi sa tim. Ne želim da razočaram Andejs."

Zajedno smo uzdrhtali, ali ovog puta ne iz zadovoljstva.

TRIDESETO POGLAVLJE

Pločice su isuviše hladne da bi legli na njih te smo peškirimama resili taj problem. Kito je legao na leđa, uzdignutih kolena, nogu malo razmaknutih kako bi kroz zagasitocrvenu tamu lakše prišla toj belokosti. Ud mu je oživeo i nabrekao i pre nego što sam kleknula među njegove noge. Iščekivanje je odradilo veći deo mog posla.

Kliznula sam ustima po njegovom nabrekloj vrhu, kao da sam uzela čitavu zreću šljivu; dok nisam napunila usta tako da više nisam mogla ni da zagrizem niti da gutam. Usta mi se napuniše zrećim, ćvrstim mesom, ali ova šljiva u ustima samo je početak, toliko toga je ostalo da se proguta. Topla ćvrstina voća ne migolji se po ustima, dok ga obuhvatate. Ne ispušta zvuk dok ga oblizujete.

Kito rukama uroni u razastrte peškire, gužvujući ih u rukama, grabeći jedinu stvar koju su mogle da nadu dok se uvijao od zadovoljstva.

Nika je rukama gladio moju zadnjicu koja se uvijala dok sam je gurala ka njemu, ali me je on držao podalje od svog tela. Obema rukama mi je uhvatio butine i taj osećaj me je naterao da Kitoa brzo i snažno uvlačim u usta. Kito zajeća. Čekala sam da Nika uleti u mene, ah se to nije dogodilo, ništa sem njegovih obećavajućih šaka na meni.

Gejlen je izgovorio ono što sam pomislila: „Neka nas Pratilac saćuva, Nika, završi sa tim.“ Oćima sam potražila svog zelenog viteza koji je klećao uz ivicu peškira, pored Kitove glave.

Nikini prsti se ukopaše u moje telo bez noktiju; samo su se snaćnije osetili kao da hoće da mi kaće da ako to poćeli, moće veoma snaćno da ih zaroni u moje telo.

Izvijala sam se ka njemu, pokućavajući da ne budem previše gruba prema nežnom delu tela u svojim ustima. Morala sam da ih sklonim sa Kitoa kako bi došla do daha i odagnala potrebu da zagrizem. Drćala sam jednu ruku na samom korenu uda, ali sam promenila zahvat tako da ga je moja ruka pokrivala koliko god je mogla. Odmakla sam se od njegovog tela dok sam rukom već gladila vlaćni uzdrhtali palamar.

Pogledala sam iza sebe u Niku koji je klećao iza mene, ah me više nije dodirivao. Izgledao je savršeno tako smeć dok je klećao, sa kosom još uvek mokrom od kupke, koja se pripijala uz njegovo telo u ćustim

pramenovima koji su se umrsili preko njegovih ramena, ruku, struka i nogu. Krila su mu se uzdizala iza sve te dobrote boje čokolade, poput neke fantastične šećerne pene. Na trenutak sam zažalila što će da ode negde drugde, ali samo na trenutak. Želela sam da bude srećan više nego što želim njega samog.

„Zašto si čekao?”

„Šaljete me u moj bračni krevet, Meri. Ako je ovo poslednji put sa vama, želim da bude upravo onako kako zamišljam. Možete da odbijete.”

Morala sam da se nasmešim. „Pitaj, i znaću koji je moj odgovor.” Onda sam se nečeg setila. „Da li si nesrećan zbog Bidi?”

„Ne”, rekao je ah se namrštio. „Ne, ah će mi ponešto nedostajati.”

„Na primer?” Nisam tražila kompliment, zaista me je zanimalo.

Sada se on nasmejao. „To da vas gledam ispruženu poda mnom kako vrištite od zadovoljstva sa drugim, dok vas dovodim do vrhunca i sipam svoje zadovoljstvo među vaše noge.”

Slušajući njegov opis uz taj pogled u očima, steglo mi se nešto u donjem stomaku. „To i nudim”, odgovorila sam.

„Želim vas na leđima, kao sa Sejdžom. Želim da gledam kako vam se grudi nadimaju dok dišete.”

Prišla sam mu dodirujući lice, pokušavajući da nazrem šta stoji iza tog spoja strasti i ozbiljnosti. Nije to ličilo na njega. „Želim da ti i Bidi provedete srećne, a ne tužne trenutke.”

Nasmešio se, ali uz trag nečeg što nije izgledalo kao sreća. „Sećam se vremena kad brak nije predstavljao kraj takvim zadovoljstvima, već početak. Ši nikada nisu varali svoje supružnike, ali bi uz dogovor i drugi dolazili u naš krevet.”

Pričao je o vremenu pre nego što je Andejs postala kraljica. Pre nego što je hrišćanstvo bilo išta više do jeretične jevrejske sekte. Većina šia o tome nije pričala, jer nisu hteli da pričaju o nečemu što su izgubili. Ko želi da priča o vremenu kada ljudi nisu bili brojniji od šia, o vremenu kada smo se venčavali iz ljubavi, a ne zbog dece. Kada je seks predstavljao radost koja se deli a ne neprestanu poteru za trudnoćom. O vremenu kada neočekivana beba nije nikog prisiljavala na brak bez ljubavi. Osetila sam tu radost kada je prsten izabrao Niku i Bidi. Da li je to pravi ljubavni spoj? Da, opčinjeni su jedno drugim, a možda se pojavi i dete, ali da li će biti zauvek srećni? Ili će je Nika voleti, deliti postelju sa njom,

imati dete, ali ipak žaliti. I da li bi to žaljenje vremenom uništilo njihovu ljubav?

Iznenada sam osetila miris ruža. „Da li osećate miris cvetova jabuke?“, pitao je Gejlen.

„Da“, rekao je Nika, „kao u hodniku sa Mistralom.“

„Miris orlovih noktiju“, rekao je Kito.

Miris je postajao jači. Imala sam trenutak nadahnuća. Ne kao kod posredovanja sa Boginjom, ali... „Kada su ši prestali da rađaju decu, Nika?“

Trepnuo je. „Osećam miris parfema u vazduhu.“

„Odgovori na moje pitanje.“

„Ne znam“, rekao je, „davno.“

„Da li smo prestali da imamo decu pošto smo prihvatili ideal ljudi da imamo samo jednog partnera?“

„Prihvatili smo monogamiju zato što su nas na taj način ljudi nadbrojali“, rekao je Nika.

„Jesu li, zaista?“, pitala sam. „Ili smo postali nadbrojani kada smo prestali da budemo ono što zapravo jesmo?“

„Kako to mislite, Meri?“, rekao je Gejlen.

Podigla sam ruku da pokažem zagasit sjaj metala kraljičinog prstena. „Rekla je da ga je uzela sa tela svog neprijatelja, ali da nikada nije videla bebe sa njim. Videla je požudu, ljubav, zaslepljenost, ali nije mogla da vidi bebe. Šta ako ovo nije kraljičin prsten, već prsten namenjen nekom božanstvu plodnosti? Mi smo ispočetka bili bogovi prirode, pre nego što nas je ljudska potreba učinila više civilizovanim. Mi smo ono što je praiskonsko, osnovno.“

„Ši to nisu već duže vremena“, rekao je Kito.

Okrenula sam se i ugledala ga kako još uvek leži u gomili peškira, kao da se nije ni pomerio. „Kako to misliš, Kito?“

„Goblini su poslednji prihvatili tu ideju o jednom supružniku. Nekada, ako je muž, dominantan partner, mogao da zaštiti, hrani, i primi u kuću više žena, onda je i mogao da ih ima ukoliko se svi sa tim slože.“

„Ne verujem da bi muža bila briga šta misli žena“, primetio je Gejlen.

„Formalno, muž samo označava dominantnog partnera, ne pol goblina, a on ili ona su mogli da dovedu bilo koga bez ženine dozvole. U stvarnosti, ako dovedete nekoga koga vaša žena mrzi, onda vaš dom postaje bojno polje, a to ni goblin ne želi.“

„Onda ti možeš da budeš nečija žena?", pitala sam.

Klimnuo je glavom. „Da."

„Ali ne i muž", zaključio je Gejlen.

„Nisam dovoljno snažan da budem muž." Uvijao se u peškirimama.
„Zašto osećam miris orlovihi noktiju kao da je stiglo leto a ja stojim na suncu? Tako je toplo."

„Bio si u hodniku kada su Meri i Mistral imali svoj mali izlet", rekao je Gejlen, glasom laganim poput njegovih reči. „Meni miriše na cvetove jabuke."

„Kao da stojim u voćnjaku u proleće", rekao je Nika.

Njih dvojica su se nasmešila jedan drugom.

„Energija proleća", primetio je Kito.

Pogledala sam ga. „Molim?"

„Njih dvojica su prolećna energija", rekao je.

„A šta si ti onda?"

„Leto, kada je zemlja vrela i zrela." Uvijao se na peškirimama dok je to izgovarao, istežao je noge kao da se približavao orgazmu. Ud mu je ponovo postao snažan i propet.

„A šta sam ja?", upitala sam ga.

„Jesen", rekao je. „Vi ste zemlja kada je vreme za žetvu. Vi ste doba kome teži cela godina, Meri."

„A šta je zima?"

„Duboki san", rekao je Kito.

Legla sam na njega, služeći se njegovim preponama kao jastukom. Na to je nakratko ispustio dah. Ponovo sam pogledala u Niku koji je još uvek klečao. „Kaži mi šta želiš, Nika? Kaži mi baš ono što želiš."

„Želim vas na leđima. Želim da vidim kako vam ga neko drugi stavlja u usta dok se penjem na vas. Želim da vrištite od zadovoljstva sa njim dok vas krešem."

Klimnula sam glavom, smeštajući kosu preko Kitovih prepona. Uvijao se ka meni. „Možemo to da uradimo", rekla sam.

Nika se nasmeši.

Čuo se drhtav, ali jasan Kitov glas. „Ne znam kako da se postavim za to što tražite. Gde ću sa nogama?"

„Pokazaću ti", rekao je Gejlen glasom tihim od požude.

Povila sam glavu unazad kako bih videla da još uvek sedi iza nas. Taj pokret je ponovo naterao Kitoa da se uvija. Dve ptice jednim dodirom. „Malopre si odbio“, rekla sam.

„Nisam rekao da ću to da radim, samo ću da pomognem Kitou da smesti noge. Stotinu reči nikada ne može da objasni nešto kao praktična primena.“ Oči su mu mnogo ozbiljnije od reči, ozbiljne i tamne od želje.

„Pa, ukoliko je primena dobra“, rekla sam pomalo zadihanim glasom.

„Biće“, rekao je sasvim muškim pogledom. Verovala sam mu.

TRIDESET PRVO POGLAVLJE

Bio je moj red da legnem na peškire. Da ležim i gledam kako Gejlen puzi ka meni. Njegov ud je već postao snažan i čvrst, taman od naleta krvi, tamniji od drugih delova njegovog tela.

Želela sam mnogo toga od Gejlena, i mnogo toga sam i dobila, ali je on kao i ostali muškarci toliko usredsređen na pravljenje dece da nije hteo da traži druge tačke na telu. Gledala sam ga kako mi se približava i osetila sam pohlepu.

Nasmejao se ah više od napetosti i iščekivanja nego zbog šale.

„Izraz vašeg lica, kao da sam dobar za jelo!”

„Mene nije gledala tako”, rekao je Kito.

To me je podsetilo na to da moram da umirim njegov ego. Počela sam da primećujem kako sa ovalikim brojem muškaraca u mom životu nije najteže odabrati pozu za večerašnji seks već ne povrediti ničija osećanja ili izostaviti nekog. Broj tela u krevetu nije komplikovano stvari, već broj srca i ruku.

Ispružila sam ruku i dodirnula Kitovo koleno tamo gde mi je najbliži. Trebalo je da gleda, kako bi naučio gde idu noge. „Gejlen je moja prva ljubav, Kito, prvi muškarac za kojim sam žudela. Prvi koga sam zavolela. Godine sam provela u maštanju pre nego što je došao u moj krevet. Ti si novi na meniju. Nisam imala prilike da maštam o tebi toliki niz godina.”

„Nemoj se vređati”, rekao je Nika. „Ni mene ne gleda tako.”

Pogledala sam niz telo ka njemu. „Nisam mislila...”

Podigao je ruku da zaustavi moje reči. „Nisam se uvredio, Meri. Ko god je imao oči mogao je da vidi da čeznete za Gejlenom. Pratili ste ga poput šteneta kada ste bili tako mladi da niste ni shvatali zašto vam se toliko sviđa.”

Nisam sigurna da mi se dopala opaska o „štenetu”, ali sam prešla preko nje, jer, kad mi je bilo četrnaest godina, to je verovatno bilo tačno.

„Meri”, rekao je Gejlen, „crvenite.”

Pokrila sam lice rukama jer sam retko, ako i uopšte, crvenela. Nisam crvenela zbog sebe sada, već zbog te devojke od pre mnogo godina.

Devojka kakva sam bila nekada, bila bi užasnuta da je znala da njena „tajna“ ljubav nije predstavljala nikakvu tajnu.

Ruke dotakoše moje zglobove. „Meri.“ Gejlenov glas je nežan kao i njegove ruke, dok moje sklanja sa lica. „Zbog mene crvenite.“

Nisam smela da ga pogledam. „Od pomisli da su svi znali. Nisam znala da sam bila tako očigledna kad mi je bilo četrnaest.“

„Svi smo očigledni sa četrnaest“, rekao je s osmehom.

„Prošlo je nekoliko vekova otkad sam imao četrnaest“, rekao je Nika, „ali ako me pamćenje služi, Gejlen je u pravu.“

Kito je prokomentarisao: „Goblini nisu tako prefinjena vrsta.“

„Šta to treba da znači?“, pitao je Gejlen.

„Znači da ako goblin žudi za nekim, to svi znaju. Ne vidimo svrhu u tome da krijemo svoje obožavanje, ukoliko ne strahujemo da će goblin za kojim žudimo to da shvati kao uvredu. Nismo prefinjeni, ali možemo da sakrijemo šta osećamo, ako moramo.“

Pružila sam mu dlan. Uzeo je moju ruku, začuđeno. „Šta želite od mene, princezo?“

„Osmeh“, rekla sam.

Iznenadio se još više.

Gejlen je objasnio: „Želi da odagna tu senku iz tvojih očiju.“

Kito nas je oboje nagradio stidljivim osmehom, a onda je odmahnuo glavom. „Sviđa mi se da budem ši.“

Stegnula sam mu ruku i rekla bih mu nešto utešno, ali je Nika odlučio da se u tom trenutku igra svojom rukom među mojim nogama, i ja iznenađena sve zaboravih.

„Niste dovoljno vlažni“, rekao je Nika.

Dvapat sam progutala pre nego što sam kroz osušeno grlo rekla: „Uvek je tako posle kupanja.“

„Čudno da tolika vlaga čini ženu suvom?“, primetio je dok je prstom tražio moj otvor i skliznuo u njega. Naglo sam uzdahnula i zgrčila ruku oko Kitove. Nika je lagano, nežno pomerao svoj prst u meni. „Nisam obdaren kao neki, ah ni mali. Boleće kada je ovako suva.“

Zadihanim glasom sam rekla: „Navlaži me onda.“

„Kako zahteva moja princeza“, izgovorio je s osmehom. Sklonio je ruku sa mene i rekao Gejlenu: „Pokaži Kitou gde idu noge, da mogu da vidim kada je spremna za snošaj.“

„Reci mi kad budeš spreman“, rekao je Gejlen.

„Neću morati da ti kažem“, rekao je Nika, „znaćeš.“

Miris cveća je iščileo, poput sna o ružama u dugo neprovetravanoj sobi. Otvoriš vrata i osetiš nagoveštaj parfema, koji onda iščili, a ti se pitaš da li si samo umislio? Tako kroz svet ljudi prolaze mnogobrojni duhovi i razne moći. Mnogo toga što ljudi smatraju duhovima jesu zapravo senke stvari koje zapravo nikada nisu smrtne.

Gejlen je malo splasnuo zbog razgovora, a to mi se više dopada za oralni seks. Prvo malo mekote, manje veličine za početak. Opkoračio je gornji deo mog tela, i kako je prišao dovoljno blizu pokušala sam da ga stavim u usta.

Nasmejao se i isprečio svoju ruku. „Dozvolite mi da se prvo smestim; istegnućete mišić u vratu ako to budete tako radili.“

Približio je telo mojim ustima, smestio kolena čvrsto sa obe strane mojih ramena. Njegove prepone su mi ispunile vidokrug, ne samo glavić i palamar, već i stegnuti testisi u njihovom gnezdu od kovrdža tamnozelene dlake. Ruke su mi ostale zarobljene pod njegovom težinom. Mogla sam da mu dodirujem butine, zadnjicu, i najniži deo leđa, ah to je sve dokle su mogle da dopru. Da sam znala da će mi se konačno ukazati prilika da imam Gejlenu u ustima, možda se ne bih složila oko promene poze. Sa mnom odozgo, mogla sam da kontrolišem dokle bih išla ustima, i kako. Ovako sam to morala njemu da prepustim. Trebala mi je ruka da pronađe ugao pod kojim bi ušao u moja usta. Ali nije trebalo da se brinem. Gejlen je gledao u mene odozgo, tamnim očima kao što se muškarcima dešava u najintimnijim trenucima. Svojom rukom je tražio bolji ugao. A kada su mi usta prešla preko glavića, namestio je gornji deo svoga tela tako da mogu celog da ga primim. Osećao se mekan, i gladak u mojim ustima, kožica mu se uvijala tako da je moj jezik mogao da se igra. Žudno sam ga primila ne pomerajući usne. Vrtela sam ga u ustima, sisala, gladila, igrala se jezikom i ustima, dokle god sam mogla. I dok sam uživala u tom osećaju mekote, on je narastao. Osetila sam kako je od mekanog i glatkog postao tvrd i nabreknut i ispunio mi usta i grlo. Morala sam da se povučem, kako bih došla do daha.

Gejlen ga je izvukao iz usta. „Ovo treba da je predigra, Meri.“

„Znaš šta hoću“, rekla sam.

Odmahnulo je glavom.

Rukama sam prešla preko njegove zadnjice. „Nika će da dođe do mog međunožja, a onda ću ga dodirom povratiti. Opslužiće mene i Bidi večeras. Zašto i ti ne bi dvaput svršio večeras?”

„Obično to i uradim.”

Pritisnula sam ga svojim telom, grabeći ga rukama za zadnjicu. Lagano sam se pridigla kako bih mu nakratko liznula testise. „Svrši jednom u usta, a jednom među nogama. Molim te, Gejlene, molim te.”

Nikine ruke skliznuše niz moje butine i osetih kako se smešta između nogu trenutak pre nego što me je njegov jezik dodirnuo. Od tog kratkog dodira sam se uvijala i nežno uronila noktima u Gejlenovo telo.

Zatvorio je oči i odbrojavao udahe.

„Dao bih gotovo sve da me neka žena tako preklinje”, rekao je Kito. „Ne odbijaj takav poklon.”

Nisam gledala u Kitoa, jer mi je sva pažnja bila na Gejlenu.

Nikin jezik liznuo je moj otvor a zatim nagore sigurnim, čvrstim potezom. Morala sam ponovo da učim da dišem, a kada sam otvorila oči, ugledala sam Gejlenu koji me je posmatrao. Nika je počeo da liže u krugovima po ivicama moga otvora, sigurnim dugim pokretima, jer je shvatio da su brzi pokreti dobri za kasnije, ne i na početku. Taj osećaj ispunjenosti je već počeo da raste u donjem delu moga tela.

„Molim te”, rekla sam jednostavno.

Ponovo je smestio telo preko moga, rukom obuhvatio ud i našao ugao koji mi odgovara. „Princeza ne treba da moli, poslednje je što je rekao dok ga je uvlačio u moja usta.

TRIDESET DRUGO POGLAVLJE

Ispunjenost u donjem delu moga tela se povećavala dok me je Nikin jezik u dugačkim snažnim krugovima milovao, a na vrhu tog kruga našao je onu tačku koja će ovu ispunjenost pretvoriti u zadovoljstvo. Ali prvo je morao da me navlaži, u suprotnom bi me bolelo od trenja, ne od zadovoljstva.

Gejlen je prevazišao svoju neodlučnost. Spustio je ruke na pod iznad moje glave, kako bi mogao da pomera kukove kao da vodi ljubav sa mojim ustima. I bilo je to vođenje ljubavi, ne guranje, već milovanje mišićavog somota koje je uklizavalo među usne, ta slatka, tvrda težina koja me je nagnala da još više otvorim usta, kako bi mogao da uvuče svaki centimetar – od glatkog glavića do samog korena palamara. Samo što do toga nije došlo. Nikada ga nije celog stavio u moja usta. Nika je prestao da radi ono što je radio. Znala sam da je još uvek među mojim nogama, jer sam mogla da osetim njegove ruke oko butina, ali je ostao nepomičan, povremeno bi me liznuo, dovoljno da ne pokvari doživljaj, ali nedovoljno da svršim. Obično bi me to razdraživalo, ah mi je tako omogućio da se usredsredim na Gejlenu kakav nikad nije bio u mojim ustima, iako se uzdržavao. Niti jednom me nije dodirnuo mekim, otežalim testisima po licu. Nije ni izbliza davao celog sebe.

Progovorio je glasom koji je odavao napor da obuzda kretanje svojih kukova. „Zaustavio si se“, rekao je napetim glasom. „Nika, zašto si stao?“

„Hteo sam da vas pustim da oboje uživate bez mog uplitanja, iako si ti preterano pažljiv, sudeći po onom što sam video da je uradila sa Sejdžom i Mistralom.“

„Ne želim da je povredim.“

To je u pitanju. Oslobodila sam ruke i gurnula ga. Sklonio se sa mene, bez ikakvog napora, kao da je večno mogao da održava ravnotežu u tom položaju. Zadrhtala sam od samog pogleda na njegovo telo u tom položaju.

„Želim da te celog osetim u ustima, Gejlene, celog.“

„Zar vas to neće zaoleti?“

Nika je položio glavu na moj bok i rekao: „Bio si u hodniku, zar ne? Video si je sa Mistralom.“

Klimnuo je glavom. „Video sam.“ Dok je to izgovarao spustio je ramena.

Prstima sam prelazila preko njegovog tela, niz grudi, stomak, i uhvatila bih ga da se nije okrenuo. „Šta je bilo?“, pitala sam.

„Nije mi prijatno da budem tako grub prema nekome.“

„Ne moraš da budeš grub večeras, samo mi ga daj celog, da te osetim u ustima sve do testisa. Želim te celog u sebi na svaki mogući način. Ako postoji mesto u kome mogu da te držim, želim te.“

Pažljivo me je pogledao.

„Gejlene, Gejlene, gubimo vreme, zar ne shvataš?! Dojl i Frost svakako misle da je prsten odabrao Mistrala za mene.“

Pogodilo ga je to, kao da sam ga ubola nečim sačinjenim od hladnog gvožđa.

„Mislim da nisu u pravu, ne znam, niko to ne zna. Dokle god mogu da vas imam, želim vas. Kako ne razumete?“

Pogledao se dole gde se smanjio, kožica mu je prekrivala glavić. „Ako želite ono što ste radili sa Mistralom, zašto želite mene?“

„Ne volim grubosti svake večeri, Gejlene. Ponekad želim i nežnosti. Ponekad želim da vodim ljubav, ne da se krešem.“

„Ali nekad ipak volite da se krešete“, odgovorio je. „Ja skoro uvek volim da vodim ljubav.“

Nasmešila sam se. „Mogli bi o tome da raspravljamo.“

Pokušao je da se ne nasmeši, ali nije uspeo. „Teško, ako ono što ste radili u hodniku ne zovete kresanjem.“

„To je bilo kresanje sa Mistralom. Seks zavisi od osobe sa kojom si, Gejlene. Vođenje ljubavi dolazi i odlazi u ritmu osoba o kojima je reč.“ Pružila sam mu ruku. „Dođi do mene.“

Odmahnuo je glavom. „Ako dođem sada, neću moći da pridem kada Nika konačno bude u vama.“

„Mogu da te povratim uz malo magije.“

„Naravno, ali ako to uradite sada, malo će me boleti.“

„Nisi mi to rekao.“

Pogledala sam Niku, koji se stišao dok je odmarao glavu na mom boku koji je sada umesto za seks poslužio kao jastuk. „Je l' tako? Da li boli?“

„Do skora sam noć delio sa Risom, tako da je bilo pauza u krevetu, i nije me bolelo. Da sam morao da ponavljam bez pauze, moglo je da boli", rekao je.

„Dojl i Frost se nikada nisu žalili", rekla sam.

„Mislim da njima više odgovara bol u krevetu nego meni ili Gejle-nu."

Razmišljala sam kratko o tome. „Možda."

Do mene je stigao Gejlenov tihi glas. „Da li me želite ovako zato što ne želite da budem vaš kralj?"

Htela sam da izgovorim „ne", ah sam oklevala. Nije to moj razlog za oralni seks, ali je ovo drugo tačno ili je nekad bilo.

„Tako te želim jer te želim", rekla sam.

Nika je progovorio, glave još uvek naslonjene na moj bok. „Video sam da to radi i sa drugima, ne samo sa Mistralom. Izgleda da u tome zaista uživa."

„Misliš sa Sejdžom?", rekao je Gejlen premda još uvek neveselo. Njegovo je lice kao i uvek pokazivalo svako njegovo osećanje.

„Da", odgovorila sam, nesigurna u to šta da uradim kako bih ga razuverila. Gejle-nu nije priličilo da se ovoliko duri, to je više odgovaralo Frostu.

„Sejdž", ponovio je, „još jedan koji nikada neće postati vaš kralj."

Uzdahnula sam. „Pred nama je uzbudljiva noć, a ti je kvariš teškim pitanjima. To ne liči na tebe."

„Ne, više liči na Frosta."

Izgovorio je upravo ono što sam htela da kažem. Večeras je to učinio nekoliko puta.

Nastavio je sa: „Žalite se na njegovo raspoloženje, ali kao da ga sve više volite. Možda vam se više sviđaju komplikovani muškarci?"

Nisam znala kako da odgovorim na to. Zašto volite jednog a ne drugog muškarca? Zašto pri dodiru jedne osobe zatreperite od vreline dok vas dodir druge ostavlja ravnodušnim? To je zaista tajna, ali mogla bih da kažem istinu a da u isto vreme pružim utehu.

„Volim te, Gejlene."

Samo me je pogledao.

„Možda sam zaboravila koliko te volim, ali danas... kada sam te ugledala kako ležiš..." Izdao me je glas, i morala sam da sklopim oči kako ne bih iznova gledala kako leži u jezeru sopstvene krvi.

Nika mi je milovao bok, kako bi me utešio a ne uzbudio.

„Kada sam te videla takvog tamo, mislila sam da ću umreti od tuge ako nikada više ne budem videla tvoj osmeh." Pekle su me oči i nisam mogla da zaključim da li ću se osećati bolje ili gore posle plača.

Dodirnuo mi je lice, i premda nisam otvorila oči, znala sam da je to njegov ruka. Topla, nežna ruka. Spustila sam obraz na njegov dlan. Iznenada sam se setila da sam isto uradila i Dojlu pre nekoliko sati. Gejlen me je tada izneverio, nije razumeo zašto me je Džiletovo nerazumevanje nateralo na plač. Jedno je prepustiti Gejlenu u ruke druge žene koja mu može pružiti noći pune nežne ljubavi; prepustiti ga smrti, nešto je sasvim drugo. To ne bih mogla da podnesem.

Otvorila sam oči i pogledala ga. Susrela sam se sa tim zelenim, zelenim očima.

„Plačete?!", rekao je, začuđenog pogleda.

„Ne baš", odgovorila sam, ah me je glas izdao. Morala sam da pročistim grlo kako bih nastavila: „Možda sam se udaljavala od tebe. Nisam to želela." Dodirnula sam mu ruku svojom, i pritisnula je uz svoje lice. „Užasnila me je pomisao da bi te naši neprijatelji ubili ako bi bio kralj. Da sam birala onog ko bi takvu izdaju preživeo, to ne bi bio ti, moja nežna ljubavi."

„Kao što Dormat misli da ću mu oprostiti što me je gotovo ubio."

„Da."

„Poslednje na šta sam pomislio bih ste vi. Uplašio sam se da je to tek početak napada na sve nas." Spustio je pogled kako me ne bi gledao. „Pomislio sam, Dojl i Frost će se pobrinuti za vas. Ako neko od nas treba da umre prvi, bolje da to budem ja." Njegov se osmeh činio više tužnim nego srećnim. „Pretpostavljam da je moja zaista poslednja misao bila 'Zašto ja?'. Da sam prethodno ubio nekog, to bi bio Dojl, ne ja. Pomolio sam se Boginji za vašu bezbednost i onda sam umro."

„Ne baš", prošaputala sam.

Tada me je pogledao, sa gotovo pravim osmehom. „Kako da vas krijim što ste među njima tražili svog kralja, kad sam na samrti i sam o njima razmišljao? Do đavola, ovde nije dovoljno da je neko dobar kako bi se preživelo. Žao mi je zbog toga."

„Mislila sam da bi te još više ugrozilo ukoliko bi bio moj kralj, Gejlene, ali sad shvatam da će svakako probati da te ubiju." Govorila sam to zbog izraza na njegovom licu. „Nisam znala da Zeleni vraća život na

dvor dok kraljica to nije spomenula. Oni će svakako ubiti što je više moguće mojih saveznika. Ostaviće me bez mojih pomoćnika, ukoliko se usude. Ako si svakako u opasnosti, možeš da budeš i kralj."

„Svakako sam mrtav", rekao je uz osmeh koji je postajao sve tužniji.

Ustala sam i pokušala da ga zagrlim, ah se on malo uzmaknu. Ovaj pokret je naterao Niku da se sa boka premesti na moj brežuljak. Ne zbog seksa, već zbog nežnog jastuka za svoj obraz.

„Dođi do mene, Gejlene, molim te."

„Ne mogu da budem vaš kralj, Meri. Bio bi to kraj svima nama." Opazila sam odlučnost kakvu ranije nisam videla u njegovom pogledu. U tom trenutku videla sam kako mu pogled stari, ah ne od bora ili linija već od iskustva.

„Da li ćeš se odreći svog mesta u njenom krevetu?", pitao je Nika iznenađenim glasom.

„Ne", odgovorio je Gejlen mračnog pogleda i glasa. „Još nisam dovoljno jak da se toga odreknem, ne ukoliko ne moram. Svakako postoji ta mogućnost." Osmehnuo se mada mu se taj mračni pogled zadržao, te još uvek nije bio onaj moj Gejlen. „Ali mogu da preuzmem Nikino mesto, i ljubim vas još nečim pored usana."

„I ranije si to radio."

„Ali nikada tamo gde možete da uzvratite", odgovorio je.

„Imaćeš još večeri za to", rekao je Nika. „Hoćeš da mi oduzmeš poslednje trenutke sa našom Meri?"

„Ne, ukoliko to ne želiš. Da je ovo moja poslednja noć sa njom, hteo bih da bude baš onakva kakvu je zamišljam." Gotovo da se povratio,

ali mu se u očima još uvek video onaj čudan sjaj zbog kog sam bila i radosna i tužna.

„Želim da je dovedem do vrhunca usnama i jezikom, a zatim želim da vidim još jednog muškarca u njenim ustima. Želim da je oboje krešemo, dok je ne ispunimo. To su moje želje."

Gejlen je klimnuo glavom. „Dobro."

„Svejedno mi je ko od vas će da bude u njenim ustima, ali ako si to ti, Gejlene, imam jednu molbu."

Gejlen mu reče: „Kaži."

„Viši si od Kitoa. Ako možeš, priđi joj sa strane, ne spreda. Delimično mi zaklanjaš pogled na njene grudi, a pošto je ovo moje poslednje večer sa najvećim grudima u kraljevstvu, želim da ih vidim."

„Prići ću sa strane", odgovorio je Gejlen.

„Morate da mi podignete glavu ako ćemo tako to da uradimo", rekla sam.

„Možemo da podmetnemo peškire", predložio je Gejlen.

„Dozvolite mi da budem jastuk za Meri", javio se Kito. „Položite glavu u moje krilo, princezo."

Mi ostali smo razmenili pogled, što je bilo dovoljno. „Dobro", potvrdila sam.

Kito se osmehnu vedro i veoma veselo. Nešto tako nevažno mu je pričinjavalo ogromno zadovoljstvo.

Nika je spustio glavu ka mom telu i rukama mi ponovo obuhvatio butine. „Gde smo ono stali?"

Usta su mi se iznenada osušila kada sam upitala: „Zar Gejlen ne treba da bude ovde gore?"

„Neću izdržati u vašim ustima ako budete u ekstazi. Jednostavno ne mogu. Neka vas on dovede do vrhunca, zatim Kito a ja ću onda otići tamo gde Nika želi."

Možda bih se i raspravljala sa Gejlenom da se približi, ali su me Nikina usta ponovo pronašla, i njegove usne i jezik su mi oduzeli reči i dah, i na kraju čitav svet. Za nekoliko dragocenih trenutaka zaboravila sam da smo u opasnosti, da treba da osvojim presto, ili da postoji bilo šta osim Nikinih usta među mojim nogama. Njegova usta i moje telo postali su zadovoljstvo, kao da ne postoje ni koža, ni kosti, ništa čvrsto osim neodoljive treperave radosti orgazma.

TRIDESET TREĆE POGLAVLJE

Kada su mi se oči povratile tako da sam ponovo mogla da gledam, Nika mi se iscerio u lice. „Bilo je dobro.“

Još uvek nisam mogla da govorim, pa sam klimnula glavom.

„Dobar si“, rekao je Gejlen.

„Nikada sa Bidi nisam pričao o seksu. Naletiš na par žena, tu i tamo, koje ti ovo ne dozvoljavaju.“

Glas mi je zvučao nepoznato kada sam izustila: „Lude su.“

„Možda, ali u slučaju da je ovo poslednji put, želeo sam da bude dobro.“

S poteškoćom sam usredsredila pogled. „Ne želim da te pošaljem u njen krevet uz žaljenje.“

Podigao se na kolena i popeo na mene sve dok nije uspeo da se ispruži. Dodir njegovih testisa čvrsto pritisnutih tamo gde su mu do malopre bila usta, naterao me je da se uvijam.

Pogledao me je, oslanjajući gornji deo tela na ruke, dok me je donjim delom čvrstom pritiskao. Koliko god da je neki ljubavnik nežan, pogled mu je, konačno, kao u svakog muškarca. To saznanje, ta snažna radost zbog zadovoljstva koje su vam pružih pa sada mogu i sami da se zadovolje. Ne znam zašto svi muškarci imaju taj skriveni pogled koji čeka da se pokaže, ali sam ga viđala isuviše često da ne znam da postoji.

„Poljubite me, uzmite vaš slatki miris sa mojih usana.“ Spustio je lice ka meni a ja sam se pridigla. Poljubili smo se, a on je bio vlažan od mene i imao je ukus nečeg svežeg i čistog, poput prvog daha jutra posle kiše, kada je svet vlažan i bezazlen.

Ljubio me je dok se naši jezici, šake, i ruke nisu našli. Ljubio me je dok ga nisam očistila od tog ukusa i ostavila za sobom vlažnost svojih usana. Povukao se bez daha i rekao: „Savršeno.“

Shvatila sam šta je mislio kada je rekao da je savršeno. Poljubac je bio upravo onakav kakvog je u tom trenutku poželeo.

Pridigao se na ruke i kolena. Bio je prav i čvrst. „Spreman sam.“

„Vidim“, zadihano sam odgovorila.

Nika je pogledao ostale muškarce i rekao: „Mesta, gospodo.“ Pomalo zapovedničkim glasom koji sam retko čula, čak i tokom seksa. Shvatila

sam da je ovo prvi put da sam upražnjavala seks sa njim otkad je obnovio svoje moći. Ne krila, već moći. Nismo tačno znali koja magija je iz tih moći proistekla, ali je stekao druge moći koje sa magijom nemaju vezu, već sa tim da se dobro oseća u sopstvenoj koži.

Kito je oklevao kao da ne zna šta treba da uradi.

„Podignite se, Meri“, rekao je Gejlen, „objasnite mu gde treba da se smesti.“ Rekao je to s blagošću u glasu i na licu, kao da je shvatio da je Kito nervozan. Gejlen i ja nismo pričali o noćima koje smo proveli u Los Anđelesu, tako da nisam imala priliku da ga vidim kako u intimnim trenucima razgovara sa drugim muškarcima. Mnogo toga možete da doznate o muškarcu kada niste samo sa njim u spavaćoj sobi. Neko ko odbija da deli dovoljno govori o tom muškarcu.

Podigla sam se na laktove. „Dođi, Kito, da spustim glavu u tvoje krilo.“

Pomerio se iza mene, još uvek nesiguran, kao da očekuje da se neko od drugih muškaraca pobuni. Smestio se iza mene povijenih nogu. Nisam se odmah spustila u njegovo krilo, već sam povila glavu unazad kako bih kosom prešla preko prepona. Prelazila sam kosom naprednazad dok nisam čula kako ispušta zvuke.

Položila sam glavu među njegove noge tako da mi je ud dodirivao vrh glave. I kolena su mu bila povrh mog lica. Trljala sam glavu o njega poput mačke. Ubrzao je disanje, ali taj položaj nije dobar za Gejlenu.

„Hm“, razmišljao je Gejlen.

Nika je predložio: „A da Kito legne ispod Meri, tako da ona osloni glavu na njegov stomak?“

Probali smo. Malo smo se ispremeštali kako bi Kito mogao da smesti noge ispod mene. Nika je predložio da se Kito okrene na stomak, što bi verovatno pomoglo, ali ja nisam dozvolila jer sam želela da mi pritiska glavu. Htela sam da mi Kitovo telo, posebno jedan njegov deo posluži kao jastuk. Želela sam da ga osetim, kao i da njemu pružim makar toliko zadovoljstva. On je ustupio svoje mesto i za snošaj i za oralni seks. Zasluzio je da ga barem dodirujem.

I tako sam legla preko Kitovog tela, a glavu sam smestila na jastuk koji je tako topao, čvrst i erotičan. Protrljala sam glavu o taj čvrsti jastuk, a Kito je jauknuo.

„Manje kretnji, Meri, ili će završiti pre nas“, rekao je Gejlen, osmejući se i odmahujući glavom.

Prestala sam da trljam glavom i ostala da ležim na Kitou. „Šta?“, pitala sam.

„Gledam kako vas to čini srećnom.“

„Da li ti to smeta?“, pitala sam.

„Ne“, rekao je i iznenada se široko osmehnuo, „i mogu to da dokažem.“ Dopuzao je do nas i povio telo nad mojim licem, kolena sa jedne a ruke sa druge strane. Uхватила sam rukom njegov ud i lagano ga stegla. Ispustio je uzdah uz drhtavi kikot. „Stanite!“

„Zašto?“, pitala sam dok sam ga gladila i drugom rukom mu obuhvatila testise. Dodirivala sam Gejlenu mnogo puta, ah nikada nisam prestala da se divim tome što smem da ga dodirujem. Mislim da je to zbog toga što sam ga želela mnogo pre nego što sam poželela nekog drugog stražara. Oni su mi bili nedodirljivi i gotovo nestvarni, baš kao i ja njima. Gejlen mi je, zato, uvek bio stvaran.

Pogledao je Niku i glasom koji je jedva kontrolisao, rekao: „Da sam na tvom mestu, Nika, požurio bih. Biće nevaljala.“

Nika se muški nasmejao. „Ne svršavam dok ona ne svrši, odmah da vas upozorim.“

Palcem sam prešla preko njegovog vrha i u isto vreme protrljala glavom po Kitou. Gejlen je uzdrhtao a Kito ispustio još jedan uzdah zadovoljstva. „Potrudićemo se“, rekao je Gejlen. Pogledao me je osmehujući se, širom otvorenih očiju. „Je l' ovo provera naše samokontrole?“

„Ne“, rekla sam.

„Ljuti ste zato što sam toliko dugo odbijao da ovo uradim, zar ne?“

Nakratko sam razmislila a onda se namrštila. „Možda je tako. Žao mi je. Želim da ovo predstavlja zadovoljstvo, ne nešto tek onako.“ Ispuštala sam ga iz ruku, ali mi je zgrabio zglob.

„Potrudite se, manje ili više, i mi ćemo vas pratiti. Žao mi je što vam nisam dao celog sebe. Obećavam da se to neće ponoviti.“

„Dobro“, rekla sam i privukla ga ka sebi. Nije se opirao, samo je popravio položaj kolena, ruku i bokova kako bih mogla da ga vodim do svojih usta. Postao je nabrekao i čvrst te sam morala da otvorim usta šire nego što je udobno kako bi mogao da ga ugura dublje. Gurao je dok nije stigao do dna grla. Pokušala sam da se opustim kako bi mu bilo lakše da prođe. Volim da osetim muškarca tako duboko, ali je za to potrebna vežba. Nemam nagon ka povraćanju ali postoje drugi problemi sa obdarenim muškarcima, kao disanje, na primer, ili ugao pod kojim mogu da

krešu a da mi ne povrede grlo. Loše izvedeno duboko grlo daje sasvim novo značenje bolu u grlu. Pomerala sam glavu pomalo, lagano je ljuljajući po Kitovom telu dok sam pokušavala da nađem odgovarajući položaj za Gejlenu. Iz iskustva sam znala da ću, kada se uzbudim, imati manje problema i da me ništa neće boleti, ali sam htela da se uverim kako me ništa neće boleti ni posle. Gejlen je bio iznad mene, i zaista me kresao u usta. U tom položaju muškarci imaju veću kontrolu nad situacijom nego kada im podajem usta u nekom drugom položaju, ah ne mogu da osete moje telo kao što ja to mogu. Ne mogu da procene kada pokušavam da dođem do daha, kada ću progutati, ili kada treba da obavim obe radnje. Verovala sam da će Gejlen biti nežan, i u to sam se uzdala.

Počeo je da pomera kukove pa mi je uletao dublje u grlo. Udisala sam kada se pomerao naviše, a gutala pri svakom drugom izvlačenju. Pomerala sam ruke dok nisam našla testise kako bi mogla da se poigram sa njima dok je on uranjao i izranjao.

„Ovo je odobrenje“, rekao je glasom koji je još uvek zvučao kao njegov.

Kratko sam klimnula glavom držeći ga u ustima. Nisam htela da se pomeram da ne pokvarim ugao koji smo našli. Gejlen je obdareniji od većine muškaraca kojima sam dozvoljavala ovaj položaj. Kito bi bio podesniji. Ali, kada se Gejlen ponudio, nisam htela da ga odbijem. Imala sam poverenja u njega, u to da se neće zaneti i povrediti me. Nisam sigurna da bih ukazala poverenje drugim stražarima, osim možda Niki.

Nika je imao druga posla večeras. Rukama mi je dodirivao butine što me je nateralo da ispustim kratki uzdah. Gejlen je taj zvuk protumačio kao svoje delo, jer je pomerao celo telo gurajući ga dublje u usta tako da su me njegovi testisi pljeskali po licu. Stavila sam ruke na njegove butine kako bih se pridržala, ne da bih ga pomazila.

Glava mi se pomerala uz svaki pokret i tako sam trljala Kitoa. Osećala sam ga poput svile uz lice.

Nika se progurao do mog otvora. Lagano je uklizao, centimetar po centimetar. Zvučao je promuklo. „Tako je vlažna.“

Gejlen je oklevao duboko zariven u moje grlo. „Nika, požuri! Boginjo, požurite!“ Izvukao se, te sam se gotovo zagrcnula dok sam pokušavala da udahnem vazduh.

Nika se sjurio u mene, iskoristivši vlažnost koju je izazvao.

„Pratioče, ja volim kada je ona ovakva“, rekao je.

„Kakva?“, pitao je Gejlen.

„Tesna i vlažna.“

„O, bože, da“, odgovorio je Gejlen. „Da.“ Telo mu je ubrzalo ritam, a meni je preostalo da širom otvorim usta i ponadam se da me neće povrediti. Bilo mi je teško da nađem pravi trenutak između zarivanja kako bih mogla da progutam i dišem. Čak i bez nagona za povraćanje približavao se trenutak kada ću morati da ga zaustavim kako bih mogla da dođem sebi.

Nika je imao ritam koji je bio brži i jači od svih prethodnih, ali je ostao na kolenima gde su mu noge stajale više raširene. Sa rukama na mojim nogama držao ih je pod uglom od četrdeset stepeni. Rekla bih mu da mi spusti noge jer je ovako ugao tup, ali kada je uklizao u mene nisam htela da se pomeram. Bilo je predivno. Uklizavao je samo jednim delom u mene, ali ga je svaki ulazak vodio do tog mesta, te čuvene G tačke, te se tako ovaj položaj činio savršenim.

Sklopila sam usne oko Gejlenu, nateravši ga da uspori kako bi mogla da gutam i dišem, a onda sam ih opet širom otvorila za njega. Da sam mogla da govorim, rekla bih da se bližilo vreme.

Kito je počeo da se odbija o mene, trljajući se o moju kosu, milujući mi kožu vrelinom svoga tela. Podizao je i spuštao kukove poda mnom.

Nikada do sada nisam imala pažnju tolikog broja muškaraca istovremeno. Imala sam tri muškarca u spavaćoj sobi ali nikada ovako intimno, nikada nisam upražnjavala seks sa svom trojicom odjednom.

Nika je prvi počeo da isijava, ali ovoga puta ne od sunca pod kožom, već od sveće koja mu je bojila kožu jarkom bojom ćilibara, sa tragovima narandžaste i zlatne boje, poput unutrašnjeg sjaja nekog nakita. Nisam videla Kitoa, ali sam osetila njegovu neverovatnu toplotu na svom telu kao da je sama vatra, koja lagano tinja u dugoj zimskoj noći. Koliko sam mogla da vidim, njegovo telo se presijavalo poput bisera, nežnom belom svetlošću.

Kada je svetlost stigla do Gejlenu oterala je sve boje iz njega osim blagog isijavanja, poput lampe koja svetli u mračnoj kući kako ne biste zalutali.

Očekivala sam da se Nikin ritam ubrza, ali je on ostao pažljiv i nežan, nije menjao ritam. Našao je tačku koju je tražio, koju smo tražili, i držao se nje.

Gejlen se borio da održi ritam, da ne ubrza, da ne pojača kako mi ne bi povredio usta i grlo. Osećala sam napetost njegovih bokova, drhtaj ruku dok se borio protiv onog što je hteo da uradi. Hteo je da me kreše, da me uistinu kreše ali je svestan da je isuviše velik za to. Najuzbudljivije od svega bilo je to osećanje njegove borbe, saznanje da želi da mi radi nešto što bi me povredilo i da ga samo samokontrola i volja sprečavaju. Ono što je radio Nika bilo je bolje zbog mesta koje je dodirivao. To me je ispunjavalo snažnom toplom težinom. Zbog tog kretanja ću dostići vrhunac, ali sam se uvijala zbog Gejlenove borbe za samokontrolu. Zbog njega sam opustila usta i grlo, pronašla sopstveni ritam gutanja i disanja kako bih mu ostavila više prostora. Osetio je da su mi se mišići grla opustili i ispustio je glas duboko iz grla. Zadrhtao je i zaustavio se na trenutak u vazduhu kako bi se izborio sa svojim telom, sa samim sobom.

Nika me je rukama zgrabio za bokove kako bi me zaustavio ah se drugi deo mog tela uvijao oko Gejlenu i iznad Kitoa koji je nabreklo treperio u mojoj kosi. Kito je snažnije gurao, svojim vrhom dodirujući ivicu moga uha. Svoju toplu nabreklinu smestio je u udubljenje iza mog uveta, ono toplo mesto gde od daha zadrhtite, i iznova ga pritiskao. Njegovi glatki testisi dodirivah su mi grlo dok je udom pritiskivao to mesto iza uveta i gore po kosi. Taj intimni dodir me je nagonio da se više povijam ka Gejlenu premda sam se borila da ostanem nepomična za Niku, koji mi je jasno stavio do znanja da će promašiti mesto uz koje smo tako puno uživali, ukoliko se pomerim.

Nekako u isto vreme sam shvatila da je soba u mraku i da samo naše isijavanje rasteruje tminu. Moja koža je postala izbledela bela svetlost, poput nežne mesečine koja vodi putem do kuće.

Toplina među mojim nogama narasla je u težinu po kojoj sam znala da nam preostaje još samo nekoliko dodira. Da sam mogla da govorim, to bi im rekla, ah pošto nisam, učinila sam šta sam mogla. Ispuštala sam prigušene, čežnjive zvuke dok je ta nabijena težina među nogama narasla. Gejlen mi se snažnije zario u usta, kao da je moje dozivanje previše za njegovu samokontrolu na izdisaju. Taman sam ispružila ruke da ga usporim, kada se Nika konačno zario u mene i taj poslednji nalet stigao je do tog teškog toplog jezera u mojoj nutrini. Odatle je pokuljao u naletu vreline koja se prosula po mojoj koži, telu, i ja vrisnuh dok se Gejlen sada zarivao duboko u moje grlo, kao što se nekad zarivao i između

nogu. Kito je jeknuo poda mnom dok mu se telo izvijalo ka meni. Nika se zario poslednji put u mene, dok mi se Gejlen izlio niz grlo a Kito me polio vrelinom po koži i ukrasio mi kosu svojim semenom.

Naša tela kao da su disala usklađeno i tako je naše isijavanje utonulo u pomračinu, te se na trenutak činilo da je čitava soba u potpunom mraku. A onda, kao da je čitav svet izdahnuo toplo i teško i zadovoljno. Taj izdah se prostirao tako da smo svi isijavali kao da naša koža ne može da zadrži tu svetlost i toplotu. Zajedno smo vrisnuli od zadovoljstva i iz nas je izbila zaslepljujuća svetlost. Silovit prasak ispunio je svetlost, gromoglasan zvuk potresao je tlo ispod mene i zatreperio mi u kostima kao da su se sami zidovi kraljevstva uvijali sa nama.

Ostali smo u mraku, jedni preko drugih. Gejlen mi se izvukao iz usta a ja sam se zakašljala i okrenula glavu postrance. „Da li sam vas povredio?”

Snažno sam pročistila grlo i odgovorila: „Da, ah mi se dopalo.” Glas mi je zvučao grubo, nepoznato. Bolelo me je pri gutanju, jer mi se grlo iziritiralo.

„Zašto su se pogasila svetla?”, pitao je Kito.

„Zašto u vazduhu miriše na porazbijano kamenje?”, pitao je Nika.

Prva svetlost u tmuni bio je drhtavi, bolesni zeleno-žuti plamen. Dojll je došao sa vatrom u jednoj ruci i pištoljem koji se presijavao u drugoj. Frost je stajao kraj njega poput senke. Ubacio je svetleću kuglu u prostoriiju i bacio se na kolena nišaneći oružjem po sobi u potrazi za metama.

„Gde su?”, upitao je.

„Ko?”, pitala sam.

„Vaši napadači”, odgovorio je Frost.

Mi na podu smo razmenili poglede, koliko je to moguće. „Nismo napadnuti”, rekao je Nika.

„Šta je onda uzrok ovome?” Frost je pokazao jednim pištoljem a treperava srebrna i bela svetlost pomerila se ka tom mestu. Svetlost je lebdelela nad udaljenim zidom kupatila, pa smo shvatili zašto nas je pitao ko nas je napao. Udaljenog zida nije bilo. Izlomljeno kamenje i šut pokazivali su crnu, zjapeću rupu.

Drugi stražari, uključujući i Bidi, stajali su iza njih, sa pripravnim oružjem. „Da li je princeza povređena?”, pitao je neko.

„Ne“, rekla sam, ali mi je glas i dalje zvučao grubo, te nisam bila sigurna da su me čuli. Dvaput sam pokušala pre nego što sam uspela da se jasno oglašim. „Dobro sam.“

Dojl je uputio Hotorna i Adejr da se oprezno približe udaljenom zidu, dok su njihove svetleće kugle u boji lebdele iznad ramena poput kućnih ljubimaca. Jedan od njih se oglašio: „Ovde je vrt. Mah vrt sa praznim bazenom u zemlji.“

„Šta se nalazi oko vrta?“, upitao je Dojl koji je stajao pored nas.

„Kamenje“, odgovorio je Adejr. „To je kamena pećina.“

Dojl i Frost su zurili u nas. Pod oholim izrazom lica, Frost je prebledo. Pogledala sam iza njih i ugledala iskrivljena i polomljena teška ulazna vrata u do vratku.

„Mislili smo da vas je neko napao“, rekao je Dojl s olakšanjem u glasu koje ni Frostovo lice nije moglo da sakrije.

„Bezbedni smo“, rekla sam.

„Zašto vam je glas tako hrapav?“, upitao je Frost.

Gejlen je podigao ruku. „Kriv sam.“

Dojl je odmahnuo glavom i sklonio pištolj. U drugoj ruci mu je trepereo slabašan plamen, kao da je sama njegova ruka fitilj sveće. Bila je to jedina svetlost koju sam ikada videla da je prizvao u mraku.

„Imamo odgovor na makar jedno pitanje“, rekao je. „Seks u vilenjačkom kraljevstvu je drugačiji.“

„Prsten još nikog nije odabrao za mene.“

Kratko se nasmejao, poput tračka svetlosti na tamnom licu. „Drago mi je zbog toga.“

„Da“, primetio je još uvek bleđi Frost, „dobro je.“ Posmatrao je uništenu sobu. „Ako seks postaje sve moćniji, kako da držimo Meri bezbednu i načinimo je kraljicom?“

Dojl je vrhom čizme kucnuo po komadu kamena. „Opasuje ih uredan i jasan krug šteta, kao da ga je neko nacrtao. Meri i njeni ljubavnici su bih bezbedni. Treba da se brinemo za nameštaj i zidove.“

„I za svakog ko nije u krugu sa njima“, rekao je Ajvi i okrenuo se ka raznobojnoj svetlosti koja je skakutala po sobi i osvetljavala jednu stranu njegovog bleđog lica.

„Je li to krv?“, pitala sam.

„Da", rekao je Ajvi i dodirnuo čelo uz bolni izraz lica. „Od vrata koja su se razletela u paramparčad po čitavoj sobi. Vaš novi iscelitelj se brine o povređenima."

„Poluvilenjakinja?" Htela sam da ustanem ali sam se još uvek nalazila zarobljena ispod silnih tela. Gejlen i Nika su se skotrljali sa mene te sam mogla da ustanem. Frost mi je pružio ruku i pomogao da ustanem. Pala bih da me nije uhvatio jer me je ili isuviše snažno povukao ili su moje noge otkazale. Primakao me je ka sebi i rekao: „Šta vam je to u kosi?"

„O! Kito.."

„Ne, Meri", rekao je Kito, „to nije moje seme."

Frost je držao pištolj u drugoj ruci, pa je Dojl pružio ruku i dodirnuo mi kosu. „Neka nas Boginja sačuva!"

„Molim?", pitala sam jer mi se nije dopala reakcija prisutnih. Dojl mi je pomogao, povlačeći pramen kose bliže mom licu. U njoj se nalazilo lišće.

Dojl je protresao šaku i tako ugasio plamen iz svoje ruke, kao kad biste ugasili šibicu oštrim mahanjem kroz vazduh. Frostova svetlost se vratila lebdeći nad nama, i pod tim belim svetlom mogla sam da vidim još nešto pored lišća.

„Imela je upletena u vašu kosu." Dojl je bacio pogled na Kitoa. „Je l' to tvoje delo?"

„Moje seme je bilo u njenoj kosi, ali mislim da to nisam ja."

Bri je stao pored nas; njegovu dugu žutu kosu ukrašavali su delići drveta. „Mogu li?", pitao me je. Ruku je podigao ka mojoj kosi.

Klimnula sam glavom.

Pažljivo je dodirnuo imelu, kao da je strahovao da će ga povrediti ili nestati ako je snažnije dodirne. „Nekada se smatrala božjim semenom." Milovao je čvrste drške i tvrde debele zelene listove dok je prstima nežno prelazio preko belih bobica.

„Seme boga", prošaputao je.

To je dobar znak, veliki blagoslov, ah... „Koliko su ozbiljno povređeni poluvilenjaci? Ako su krhotine toliko povredile Ajvija...kako je njima?", pitala sam.

„Nismo sigurni", rekao je Frost. „Udar nas je sve bacio na pod ih zidove. Oni su mali, i jače su odbačeni."

Istrgnula sam se iz njegovog naručja i krenula ka vratima. On me je podigao dok mi je hladan metal potegnutog oružja pritiskao noge. „Svu-
da naokolo je iverje“, rekao je, dok sam se opirala. Nisam mogla da mu
se usprotivim.

„Odvedi me do njih. Hoću da vidim koliko moje zadovoljstvo košta
moj narod.“

„Vaš narod?“, pitao je Bri, dok su mu oči svetlucale blede i zlatno
pod magičnim svetlom.

„Da“, rekla sam, „oni su vilenjaci Ansilijevih, a to ih čini mojim,
našim.“

„Kraljica na to ne gleda tako“, rekao je Ajvi, dok mu se krv sa lica
presijavala na svetlosti. Stao je pored Brija. Njihove duge blede kose
preplele su se poput upletene lozice.

Odmahnula sam glavom i ta iluzija ili svetlosna varka je nestala i njih
dvoje su samo stajali jedan pored drugog. Dodirnula sam Frostovu ruku.
„Odvedi me u drugu sobu, hajde da im pomognemo.“

„Kako da im pomognemo?“, upitao je Ajvi.

„Haflin može da ih isceli.“

„Upotrebićete ši isceliteljstvo za poluvilenjake?“

Frost je odgovorio umesto mene. „Očigledno ne poznaješ princezu
kada postavljaš takvo pitanje.“

Dojl je dodao: „Ona na to ne gleda kao na gubljenje vremena.“ Klim-
nuo je glavom, i kao da je to bila naredba, Frost me je preneo do razne-
senih vrata. Iz druge sobe se čulo visoko piskavo vrištanje. Pomolila
sam se: „Pomozi nam Majko, pomozij njima, isceli ih. Ne dozvoli da
moja moć bude njihova zla sudbina.“

Osetila sam nejasan miris ruža i glas poput toplog vetra. „Milost
nikada ne može biti zla sudbina.“ Glas je nestao uz tu tajanstvenu mud-
rost, i mi smo se našli u razrušenoj spavaćoj sobi.

TRIDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Soba je izgledala kao malo bojno polje. Mala tela su ležala razastrta svuda po podu kao da je neka igra sa malim igračkama vojnika krenula naopako. Sićušna tela su popadala uz zidove kao da ih je pomela neka džinovska ruka. Gušter dugačak metar i dvadeset centimetara ležao je na leđima i po njegovom iskrivljenom telu sam znala da je bio u samrtnom ropcu. Parče drveta veličine malog bodeža prošlo mu je kroz grlo.

Frost me je uneo, dok su pod njim krčkali komadići drveta i metala od vrata. Gledala sam u mrtvog guštera jer sam se plašila da skrenem pogled na nešto drugo. Plašila sam se da pažljivije pogledam malena tela i otkrijem da su i ona nepokretna, mrtva.

Haflin je uredno rasporedila mala tela po težini povrede. Iznenada nam je trebala pomoć jer se previše muškaraca bavilo mojom bezbednošću i previše ih je bilo u mom krevetu. Trebalo nam je još ruku da spasemo druge. Kraljica me je lišila mnogih a i Ris je poveo neke sa sobom.

„Obavesti kraljicu da nam treba još stražara i još iscelitelja.”

Haflin me je pogledala iako je držala parče tkanine na rani. „Još iscelitelja? Da li ćete upotrebiti ši isceliteljstvo na poluvilenjacima?”

„Da”, odgovorila sam.

„Kraljica ne troši te svoje moći na nižim vilenjacima.”

U pravu je. Zapravo, ima nekih ši iscelitelja koji ne žele ni da dodirnu nekog nižeg vilenjaka, kao da su zarazni. „Možeš li da ih izlečiš?”

Iznenadila se. „Zaista želite da to uradim?”

„Ti si isceliteljka, Haflin, možeš li da sediš i posmatraš kako umiru, i da te to ne dotiče?”

Spustila je glavu, dok sam gledala kako joj se ramena nečujno tresu. Kada se okrenula ka meni ugledala sam suze na licu. „Da, boli me kada gledam toliku patnju a zabranjeno mi je da pomognem.”

„Isceli koga možeš, a ja ću dovesti još iscelitelja.”

„Koga ćete poslati po njih?”, pitao je Frost. Još uvek me držao bez napora, kao da tako može izdržati cele noći. Možda bi i mogao.

Razumela sam ga. Andejs se verovatno bavi mučenjem izdajnika i ne voli da je prekidaju usred „igre”. Oni koji bi to uradili morah su da se

pridruže igri. Da li da pošaljem nekog koga najmanje volim, ili nekog ko ima veće šanse da je urazumi?"

„Koga predlažeš?"

„Dojla", rekao je.

Otkrenula sam se u njegovom naručju u pogledala ga. „Ako se uživala u svoju krvavu igru, samo Dojl može da je urazumi. Ajvi ili Bri bi završili kao žrtve."

„A vi?"

„Nikada me nije slušala kao što sluša Dojla." Izrekao je to bez traga povređenog ega. Bila je to jednostavna činjenica i ja sam mu poverovala.

Dojl je ušetao kroz razvaljena vrata kao da je čuo da smo izgovorili njegovo ime. Rekla sam mu šta mi treba.

„Možda mogu da iscelim neke od njih", rekao je.

Smetnula sam s uma da je i on imao izvesne isceliteljske sposobnosti. Kada me je prvi put dodirnuo intimnije bilo je to kako bi iscelio ranu na mojoj butini. Morao je da isceljuje ustima, ne rukama, stoga se nije često nudio. To je isuviše intimno, a njegova isceliteljska sposobnost nije snažna po merilima vilenjačkih iscelitelja.

„Možeš da isceljuješ?", upitala je Haflin dok je nadlanicom sklanjala žutu kosu sa lica, jer su joj ruke isuviše krvave.

„Pomalo, ali ne rukama."

„Nodens", izgovorila je.

„Jedno od mojih poslednjih imena", rekao je.

„Kakve rane možeš da isceliš?", pitala je.

„Površinske rane, duboke ali uske."

„Možeš li da nameštaš kosti?"

Odmahnuo je glavom.

Pogledala je u svoje pacijente. „Mislim da je Frost u pravu. Mislim da će kraljica da vas posluša a ako iko može da dovede još iscelitelja onda si to ti. Uz više iscelitelja i vaša pomoć će biti dobrodošla. Možemo da sačuvamo snagu i pustimo da dovršiš iscelivanje rane pošto je mi obradimo."

„Drage volje", odgovorio je, „ako ste u to sigurni?"

Klimnula je glavom. „Idi do kraljice kao što te je princeza zamolila. Ubica Frost je u pravu – to je najbolji način da ih sačuvamo."

Dojl je klimnuo glavom, kratko mi se naklonio i uputio ka vratima. Dozvala sam ga dok me je držao za ruku. Privukla sam ga kako bih ga poljubila dok me je Frost držao u naručju. Dojlove su usne tople i meke i prestao je sa ljubljnjem pre nego što sam ja to poželela.

„Dojl ide sam?“, pitao je Gejlen. „Risa ste upozorili da može biti napadnut.“

„On je Kraljičina Tama“, rekao je Bri. „Niko se ne bi usudio.“

Gejlen odmahnu glavom. „Niko nigde ne ide sam, ne dok se ne vratimo u LA.“

„Zeleni viteže, već gospodarite ovim kraljevstvom?“, upitao je Ajvi.

„Ne, ali ne možemo da dozvolimo da izgubimo Dojla zato što smo bili nemarni.“

Po izrazu njegovog lica znala sam da je Dojl spreman na raspravu. On se nasmeši i odmahnu glavom. „U pravu je. Ne smemo da dozvolimo da budemo oholi ili nemarni.“ Pogledao je Frosta te sam znala da bi voleo da ovaj pođe sa njim, ali sam takođe znala da me ne bi lišio obojice u isto vreme.

„Ja ću da pođem“, rekao je Hotorn, „ako me želite.“

„Ja ću da pođem, ako želite, ali je moje mesto ovde gde čuvam princezu“, rekao je Adejr.

„Slažem se.“ Dojl pogleda Gejlenu i kratko se nasmeši. „Da li vam je dovoljan Hotorn?“

„Povedi i Brija“, odgovorio je.

Osmeh ga je napustio. „Mislím da nije potrebno.“

„Trebaće mi puno vremena da se obučem inače bih pošao sa vama“, rekao je Gejlen.

„Zašto ti je moja bezbednost tako bitna, Gejlene?“, pitao je Dojl.

Pitala sam se da li će Gejlen ponoviti Dojlu ono što je rekao u kupatilu. Hoće. „Mislío sam da sam mrtav, i jedna od mojih poslednjih misli bila je da je sve u redu jer ste ti i Frost živi. Znao sam da ćete čuvati Meri. Znao sam da ćete je izvući iz ovoga i vratiti kući, u LA. Pitao sam se, zašto mene da ubiju prvog? Ako bih ja prvi napadao, ubio bih prvo vas. Sigurno nisam jedini koji tako razmišlja.“

Svi smo zurili u njega. „Šta?“, pitao je.

„Nismo navikli da zvučiš tako razložno“, rekao je Ajvi, „ništa drugo.“

„Mnogo vam hvala.“

„Ako mislite da spasimo živote, krenite odmah“, rekla je Haflin.

Dojl mi se nakratko poklonio. Hotorn i Bri krenuše za njim i tako svi odoše.

Pogledala sam Haflin. „Kako možemo da ih sačuvamo u životu dok čekamo?“ Uputila nas je. Ajvi je položio svoj ogrtač na pod kako se pri klečanju ne bih povredila, dok smo pokušavah da im zaustavimo krv, i time sačuvamo u životu.

TRIDESET PETO POGLAVLJE

Zurila sam u Rojalovo telo. Živ je samo zato što rana u stomaku duže ubija. Parče drveta se toliko duboko žarilo u stomak da je drugi kraj izvirivao sa druge strane, promašivši kičmu za milimetar. Postavila sam krpu sa obe strane rane. Haflin me je zamolila da budem pažljiva i da ga ne pomeram, barem dok ne stigne neko sa više isceliteljske moći nego što je njoj ostalo u rukama.

Rojalova sestra, Peni, klečala je kraj njega, haljine umrljane krvlju. Dlanovi su joj isuviše mah da bi mogla da pritisne ranu, ali su joj reči dovoljno velike da mogu da utrljaju krivicu u moje srce.

„Došli smo kod vas po krila, a vi ste nam dali smrt.“ Bacila se na brata, vičući na mene: „Svi ste vi zli! Uvek nam donosite samo poniženje i uništenje!“

Nisam mogla da se svađam sa njom dok pritiskam rane na Rojalovom telu a njegov život ističe.

Pokušala je da ga smesti u krilo, ah on jeknu od bola. Haflin se umeša. „Peni, Peni! Povredićeš ga ako ga budeš pomerila.“

Sa Peni se nije moglo razgovarati, jer je dozvolila da je obuzmu bol i strah. Prišao je neki od nepovređenih poluvilenjaka i odvuкао ju je. Ona je plakala i batrgala se, dok ju je pacov bež boje koji je vukao njihove kočije, pratio u stopu kao preplašeno kuće. Držao se podalje od Rojala, kao da nije znao šta da radi, ah je njoj prišao, kao da hoće da pomogne ostalima da je udalje sa tog mesta.

Rojal me je dotakao rukom, jedva pokrivajući moj zglob celom svojom šakom. On je jedan od najviših vilenjaka u ovoj prostoriji, ali je to relativno kada ste u svetu prepunom onih koji liče na dečje igračke.

Pogledao me je crnim očima, lica bledeg poput duha. Pod mojim prsima pluća su mu se nadimala i spuštala, stomak mu se uvijao dok je zatvarao oči, lice skupljalo u bolnom grču. Osetila sam da se trudi da se ne uvija, dok mu je bol probadao telo.

Rekla sam jedino što sam mogla: „Žao mi je.“ Nisam želela da se ovo dogodi, ah ne želim ni da se pravdam. Kako god, umreće ako uskoro ne dođe odmoran iscelitelj.

Ponovo sam izgovorila. „Žao mi je, Rojale, veoma mi je žao.“

Ovlaš se nasmešio, zbog čega mi se srce steglo. „Ši princeza mi se izvinila." Lice mu se ponovo zgrčilo u pokušaju da se ne pomeri.

„Ne pričaj", rekla sam. „Dolazi pomoć."

Pogledom mi je sve rekao. „Za mene nema pomoći." Glas mu se pretvorio u šapat, pa sam morala da se nagnem kako bih ga razumela. „Kraljica Nisevena me je proglasila... svojim predstavnikom. Dozvolite mi da osetim vaše... usne i krv... jedanput. Pre..." Uhvatio ga je još jedan grč koji mu nije dao da se smiri. Uvijao se od bola dok nije zavrištao a krv brže potekla oko mojih prstiju i natopljene krpe. Umreće na mojim rukama, a ja to nikako ne mogu da sprečim.

Osetila sam slane suze i pre nego što sam shvatila da plačem.

Zatreptao je očima i otvorio ih, ali su one izgledale kao da je već gledao u nešto što živi ne mogu da vide.

Pomerio je usne, ah nisam mogla da ga čujem. Ponovo sam se nagnula ka njemu, i čula kako uzdiše: „Poljubite me... "

Učinila sam šta je tražio od mene premda nikada nisam ljubila tako nežne usne. Osetila sam njegov glamur tek kada su me okrnule, poput dodira pupoljka. Dopustila sam da me zaslepe sažaljenje, kao i činjenica da umire. Teško da bi umirući trošili energiju na seks. Ovaj je poljubac bio najneviniji od svih, ah ga je magija učinila moćnijim.

Njegove usne utisnule su se u moju donju usnu i u tom se trenutku njegov glamur prelio na mene poput tople vode iz kade. Nisam mogla da dišem niti da razmišljam; ništa sem da osećam.

Ovaj mah poljubac činio se kao čitav sat predigre. Rukom mi je dodirnuo gole grudi i ugrizao za usnu. Dodir kao da nije dolazio od te majušne ruke jer sam imala osećaj da me dodiruje ruka velika kao u bilo kog muškarca. Taj mali oštri bol činio se kao poslednji nasrtaj tela, jezika i dodira pred vrhunac i ja zavrištah od zadovoljstva. Njegova su se usta činila većim, on se činio većim. U tom trenutku sam mogla da se zakunem da ležim na odraslom ljubavniku, da ruke koje me dodiruju pripadaju drugom ljudskom biću ili šiu; i da je ta osoba veoma obdarena.

Zaboravila sam na sve osim na osećanje koje mi je pružalo telo ispod mene, ruke koje su me istraživale i usne koje su se hranile mojim. Telom je istraživao moje međunožje pokušavajući da nade moj otvor. Mislim da bih dopustila njegovom glamuru da me razgrne, da oštar bol koji sam osetila u telu nije razbio magiju. Kada sam se osvestila ležala

sam na njemu, koliko je razlika u veličini to dopuštala. Bol nije prestao ni kada se glamur prekinuo već se pojačao kada sam pokušala da se pridignem. Pogledala sam u naša tela i otkrila da se vrh drveta koji je virio iz njegovog tela zario u mene.

Gejlen i Frost su pokušali da me podignu. Htela sam da ih zaustavim, kada je parče drveta izletelo. Zahvaljujući Boginji rana se činila plitka, ali ću morati da im kažem da obrate pažnju pre nego što me pomere. Niko od njih nije navikao na nekoga ko se, poput mene, lako povredi.

Gejlen je pozvao: „Haflin, Meri je povređena!”

„Nisam!”, povikala sam, „Izgleda gore nego što jeste. Drugima je Haflin potrebija nego meni.”

„Vi ste princeza, a oni su samo poluvilenjaci”, rekao je Ajvi.

Odmahnula sam glavom dok me je Gejlen, uzevši me u naručje, polagao na Ajvijev ogrtač. „Dojl može da me isceli kada se vrati”, rekla sam.

„Dozvolite da vas Haflin makar pregleda”, insistirao je Gejlen.

Klimnula sam glavom. „Ako ima vremena.”

Naravno, odmah je prišla. Kleknula je i parčetom tkanine isprala krv u posudi sa vodom kojoj joj je Kito prineo. Pregledala je bolnu ranu i izvadila nekoliko parčića drveta — što je još više zabolelo.

Gejlen mi je dopustio da mu stiskam ruku dok mi je prstima izvlačila te komadiće drveta. Gde su sterilna pinceta kada vam trebaju? Gejlen mi se osmehivao i rekao: „Nisam znao da ste ovako snažni. Kakav stisak!”

Nasmešila sam se, što mu je i bila namera.

Ugledala sam Rojala iza Hafline i Gejlenu. Poluvilenjak je ležao savršeno mirno, sklopljenih očiju. Ruke koje su me milovale ležale su nepomično kraj njegovog tela. Sklonila sam Haflinine ruke. „Pobrini se za Rojala.”

Izgledala je zbunjeno. Shvatila sam da nije upamtila njegovo ime. „Rojal, poluvilenjak kome sam pomagala.”

Haflin je otišla do njega baš kako sam joj naredila. Položila je ruke na telo i kičma mu se povila nagore kao da je povlači neka nevidljiva uzica. Dah mu se vratio u telo u jednom grčevitom naletu. Izdahnuo je uz krik koji je odzvanjao prostorijom. Njegov krik ispratili su i ostali povređeni, kao da su svi imali napad.

„Šta se dešava?”, pitao je Frost.

Haflin je odmahнула glavom. Mislim da ni ona nije znala, što nije dobro.

Mala grupa nepovređenih poluvilenjaka pritrčala je u pomoć, ali je i ona pala na kolena i zavrištala uvijajući se na podu.

„Je li to otrov?“ Adejr se nadvikivao kako bi ga čuli.

Haflin reče: „Ne znam!? Tako mi Boginje, ne znam!“

Iz rana je uvis šiknula krv nalik na desetine crvenih fontana. Nepovređeni poluvilenjaci su se još uvek povijah i bolno ječali, ali nisu imali nikakve rane iz kojih bi ova krv potekla – a upravo je tako izgledalo, kao moja verzija krvave ruke, osim što ja to nisam radila, a niko drugi nije imao istu moć.

Zatim je iz njih pukljala krv, kao da im je neko rukom pritiskao rane. Komadići drveta su izbijali zajedno sa poslednjim naletima krvi i vrisaka, kao da je samo telo odbacivalo drvo.

Komad koji je gotovo presekao Rojala na dva dela izleteo je među poslednjima, jer je bio jedan od najvećih i najdublje zarivenih.

„Da li ih ovo leči?“, pitao je Frost, pokušavajući da nadjača vriske poluvilenjaka.

„Nisam sigurna“, rekla je Haflin. „Čini mi se.“

Čak i tako mi je teško da to posmatram, a onda sam otkrila još nešto. Haflin nije pronašla sve komadiće drveta u mojoj rani. Ti maleni opiljci koje je previdela počeli su da izbijaju iz mog tela.

Gejlen me je pogledao. Čini mi se da sam mu ponovo stegla ruku. Upitno me je pogledao, ah sam odmahнула glavom. Ako Haflin može da ublaži bol, meni to nije potrebno.

Frost je držao pištolj u jednoj ruci a mač u drugoj. Adejr je stajao nešto dalje od njega, sa potegnutim oružjem. Ajvi se udaljio od njih do druge strane sobe, i on sa mačem u ruci. Imao je tako ozbiljan izraz lica da gotovo nije ličio na sebe. Pokrivah su sobu jer su pomislili da je u pitanju napad što ja nisam, ali oni su stražari a ne ja. Osim toga, bila sam isuviše zauzeta držeći Gejlenovu ruku i pokušavajući da ne vrisnem.

Dva malena komadića drveta našla su put napolje a krv je šiknula iz moje rane. Ginilo mi se kao da neko pesnicom pokušava da se probije napolje. Trudila sam se da ne vrisnem, već da držim Gejlenu za ruku ah nisam mogla da mirujem dok magija pokušava da nade izlaz iz mog tela.

Frost je klečao kraj mene. „Meri!“

Neko je vrisnuo tražeći Haflin.

Moja druga ruka je krenula u vazduh i Nika ju je zgrabio. Za trenutak sam držala Gejlenu i Niku za ruke, kada je bol minuo, i činilo se kao da je svet ponovo počeo da diše. Nas troje smo klečali u tišini. Gejlen je upitao: „Šta je ovo?“ Njega sam mogla da čujem. „Magija“, rekao je Nika. Frost je stajao nad nama, pogledom tražeći neprijatelja kojeg treba da pokosi. Bidi je stajala kraj njega i gledala dole u Niku, ah je i ona isukala mač. Odbranili bi me, ali mi sada treba zaštita koja nema veze sa mačevima. Treba nam bolja magija, ne bolji mačevaoci.

Tišina koja nas je držala na okupu kao da je narasla u mehur koji se rasprsnuo. Usledio je bol koji se činio kao hiljade pesnica koje pokušavaju da izlete iz mog tela, kao da svaki mišić želi da se oslobodi kostiju. Cepala sam se. Vrisnula sam i pala na pod. Drugi su vrisци podražavali moj a ruke koje sam čvrsto držala zgrčiše se oko mojih. Kroz oči stisnute od bola ugledala sam Gejlenu i Niku kako padaju zajedno sa mnom, usta izobličeni od bola.

Drugi krici se pridružile našim; posmatrala sam kako se poluvilenjaci uvijaju po podu dok kiša krvi izbija iz njihovih malenih tela. Onda me je sopstvena bol naterala da se uvijam tako da sam mogla da gledam samo nagore.

Krv mi je šikljala iz rane na stomaku. Krv je prskala iz Gejlenove ruke. Nikino rame se pretvorilo u fontanu krvi. Zatim je sve stalo, i to tako iznenada, da mi se učinilo da sam oglevela. Potom sam čula sićušne bolne uzvike i nekog ko je vrisnuo: „Pomagaj, Majko.“

Gejlen se sručio na mene, još uvek me držeći za ruku dok sam drugom držala Nikinu ruku, ali nisam mogla da ga vidim od Gejlenovog tela.

Frost stade iznad mene. „Meri, da li me čujete?“

Dvapat sam pokušala da mu odgovorim, ali mi je glas zvučao tude, daleko i promuklo.

Neko je sklonio Gejlenu sa mene, ali mu nisam dozvolila da nam odvoji ruke. Nije se bunio, već ga je položio kraj mene, tako da smo se nas troje našli na leđima, zureći u plafon. Ženski glas je rekao: „Maleni, pogledajte malene.“ Iako umorna, nešto u njenom glasu me je navelo da okrenem glavu.

Royal nam je bio najbliži. Izvrnuo se na stranu i sklupčao oko stomaka, oko svog bola. Ugledala sam nešto na njegovim leđima. Morala sam

da trepnem kako bih razumela šta je to što vidim. Malena zgužvana krila su se odmotavala na njegovim leđima. Vlažna od krvi, rasla su dok sam ih posmatrala, razvijajući se sa svakim otkucajem Rojalovog srca.

„Imaju krila“, primetila je Haflin, „svi imaju krila!“

Ajvi je klečao kraj naših stopala. „Pogledajte svoj stomak.“

Nisam smela da pogledam, u strahu od onog što bih mogla da vidim. Na mestu gde je bila rana sada se nalazio noćni leptir. Dragi potkrilni noćni leptir, isti kao i krila koja su izbijala Rojalu na leđima. Tek kada je Ajvi krenuo da ih dodirne shvatila sam da se ne nalazi na meni, već u meni. Leptir mi se usadio u kožu.

Nisam imala vremena da se plašim ili užasnem niti išta drugo. Svet je nestao u kovitlacu mutnih slika i konačno je zavladao mrak. Nikakve vizije, niti prizori; ništa osim blaženog zaborava.

TRIDESET ŠESTO POGLAVLJE

Probudila sam se trepćući u baldahin crn poput tame koja me je usisala. Preko drveta ofarbanog u crno prebačen je crni materijal u finim naborima. Pomislila sam, dokono, kako ovo liči na kraljičin krevet. Obuzeo me je strah, oduzevši mi dah. Nije dobro buditi se u ovom krevetu.

Izgleda da sam pomerila ruku više nego što sam htela jer sam dotakla nečiju ruku. Poskočila sam i pogledala u sredinu kreveta.

Gejlen je ležao još uvek zatvorenih očiju i mirnog lica, go kao i svi mi, jer je i Nika ležao kraj Gejlena. Osećala sam užasno se zbog toga što ležimo goli u njenom krevetu.

Pogledala sam po sobi koja se nalazila u potpunom mraku osim vatre koja je gorela u velikom metalnom kaminu na sredini sobe. Zašto nema svetla na zidovima? Gde je svetlost kraljevstva?

Nešto se u ovoj tmini pomerilo i ja se napregnuh, očekujući kraljicu, ali njena bela koža nije sevnula. Znala sam ko je i pre nego što je istupio na jarkožutu svetlost vatre. Dojl, u ogrtaču crnom kao i sve na njemu, stao je ispred vatre kako bi mogao da dođe do kreveta.

„Dojle." Nisam ni pokušala da sakrijem olakšanje u glasu.

„Kako se osećate?" Zatutnjao je svojim dubokim glasom i od samog zvuka moja panika je minula.

„Dobro. Zašto smo ovde?"

„Zato što je kraljica to tražila", odgovorio je.

Puls mi se ponovo ubrzao jer mi se nije dopao odgovor. Neko se nasmeja u mraku. Zagrcnula sam se od paničnih otkucaja svog srca. Osetila sam Gejlenovu napetost, i premda se nije pomerao znala sam da je budan iako se trudio da niko drugi to ne primeti. Neće mu pomoći to što se pretvara da spava, ali svejedno ga nisam odala.

Ponovo se začuo smeh, ali ne kraljičin. Puls mi se dovoljno umirio da sam ponovo mogla da dišem. „Ko je još tu?"

Nastalo je komešanje u udaljenom delu sobe. Primetila sam bledu kosu i kožu, i beli ogrtač. Činilo se kao da je prilika iskrsnula iz tame poput duha, iako znam da nije duh.

Odsjaj vatre me je uverio u to o kome je reč. „Ajvi", rekla sam neveselo jer me je uplašio.

„Zašto se ne radujete što me vidite, princezo? Ponudio sam da zaštitim vaše telo svojim ogrtačem."

„Zašto sediš u čošku? I šta je tako smešno?"

„Smešno mi je da gledam strah na vašem licu što ste se probudili ovde. Sedeo sam u tami jer sam isuviše bleđ da bi se skrivao bliže vatri." Osmeh mu je nestao kada je prišao krevetu. Ramenom se naslonio na veliki izrezbareni stub kreveta, i skupio ogrtač oko sebe kao da mu je hladno. Njegova bleđa kosa ukrašena lozicama i lišćem ostala je pod ogrtačem, pa je izgledalo kao da ima kapuljaču na glavi.

„Gde su ostali?", pitala sam.

„Oporavljaju se", odgovorio je Ajvi.

Gejlen, koji je ležao na stomaku, pridigao se taman toliko da može da ih vidi oboje. „Dosta sa tajanstvenošću! Recite nam šta se dogodilo dok smo spavali?" Zvučao je ljutito dok sam ja zvučala uplašeno.

Čula sam kako se vrata kraljičinog kupatila otvaraju pre nego što sam u sjaju vatre ugledala Risa u dovratku. I on je nosio ogrtač tako da su mu se pod bleđom svetlošću videli samo lice i kosa. „Puno toga ste propustili", rekao je Ris, koji je izgledao umorno.

Stao je pored kreveta malo ispred Ajvija.

„Toliko toga", rekao je Dojl, „da ne znam odakle da počnem."

„Zašto mi nije bolje?", pitao je Gejlen.

„Nije mu ni stalo do toga", zaključio je Nika. „Prava je Tama, sumorna i zastrašujuća."

Nešto se na mom stomaku pokrenulo kada sam se pridigla. Poskočila sam i pogledala dole. Otkrila sam da nisam sanjala, jer je na mestu gde se nalazila rana sada stajao noćni leptir. Oslonila sam se na lakat i pažljivo dodirnula gornja krila, tamnosiva i crna. Zalepršao je krilima kao da mu je zasmetao dodir, sevajući jarkocrvenim i crnim potkrilima koja su isijavala kao krv i tama. Krila su me okrnula po stomaku i mogu da se zakunem da sam osetila nešto čvršće u sebi. Krenula sam da ga ponovo dodirnem, ovog puta po glavi sa paperjastim antenama. Nije reagovao dok ga nisam dotakla, a onda je ponovo zamahnuo krilima pomalo se opirući. Osetila sam kako se pomera u meni jer se donjim delom tela usadio u moj stomak.

Povukla sam prste a na vrhovima su mi ostale boje njegovih krila, kao da sam dodirnula pravog noćnog leptira. „Šta je ovo, u ime Danua?”

„Neće se zadržati, Meri”, rekao je Dojl. „Pretvoriće se u crtež na vašoj koži.”

„Nešto kao tetovaža?”, upitala sam.

„Poput tetovaže”, odgovorio je.

„Koliko dugo će se ovako pomerati?”, raspitivala sam se.

„Nekoliko sati”, rekao je.

„Pričaš kao da si ovo već video.”

„I jeste.” Nika se oslonio na lakat, okrenuvši telo ka meni. Između ramena i grudi, u udubljenju, nalazio mu se beli cvet, u kontrastu sa tamnoputom kožom. Cvet je žut u sredini a pet latica se izdizalo iznad kože, dok je drška bila negde u telu. Kao i moj noćni leptir, i cvet je živ, ah usađen u kožu.

Gejlen se okrenuo na bok i pokazao mi svoju desnu ruku. Tik ispod ramena nalazio se ogroman leptir koji je zauzimao gotovo čitavu dužinu ruke. Njegova žuto-crna štraftasta krila savijala su se oko njegove ruke dok se leptir nežno i sporo povijao, kao da se hrani nekim slatkim nektarom sa cveta.

„Kao da se ne plaši što je zarobljen”, primetio je.

Pogledala sam leptira na svom telu. „Da, trebalo bi da panično pokušavaju da se oslobode. Zašto to ne čine?”

„Nisu pravi”, rekao je Dojl.

„Jesu”, odgovorio je Nika.

Dojl se namršti ah potvrdno klimnu glavom. „Možda 'pravi' i nije najbolja reč. Oni nisu slobodne životinje koje pate zbog zatočeništva.”

Ponovo sam dodirnuti krila noćnog leptira, a on ih je promrdao. Ostavi me na miru, jasno je rekao. Stomak mi je neprijatno zavijao zbog osećanja da nešto u meni migolji. Što sam duže dodirivala krila, činilo se da je leptir uznemireniji. Oslonila sam se na jastuke, zatvorila oči i disala pokušavajući da proniknem u to osećanje.

„Možete li da osetite njegove noge u sebi?” Gejlenov glas nije zvučao ništa srećnije od mog stomaka.

„Da”, odgovorila sam.

„Nije prijatno”, nadovezao se.

Otvorila sam oči i pogledala ga. Izgledao je zeleniji nego obično.

„Nemojte da ih milujete i prestaće da se migolje”, uputio nas je Ris.

Gledala sam u crni, crveni, sivi pa čak i beli prah kojim sam umrljala vrhove prstiju. „Šta je ovo?"

„To je početak tetovaže", rekao je Dojl, „znak moći."

Pogledala sam ga. „Misliš na tetovaže koju su nekad imali ši? Oni su više ličili na belege, zar ne?"

„Neki su rođeni sa tim belezima, ali većina nije."

„Mnogi od nas belege, kao znak moći, dobijaju ulaskom u pubertet, pa čak i u zrelo doba", objasnio je Ris.

„Sećam se da mi je otac pričao kako su naše tetovaže razlog zašto se naš narod oslikavao pred bitku. Radili su to kako bi ih njihovo božanstvo zaštitilo."

„Nekada davno", rekao je Dojl, „znaci na njihovim telima su zaista štitili naše sledbenike, bolje od bilo kog oklopa, jer su time dozivali moć šia."

Primetila sam da Dojl razgovara sa mnom kao što je to činio i ranije, hladno i zvanično. Da li je takav zbog prisustva Ajvija ili se nešto drugo dogodilo?"

„Bili smo njihovi bogovi", rekao je Ris.

„Nismo bih bogovi", odgovorio je Dojl, glasom tihim od srdžbe. „Mislili smo da smo bogovi, ali kada su nas bogovi zaista napustili, shvatili smo da nije tako." Zurio je daleko u mrak, kao da gleda u daleke, minule događaje. „Svlačili su se pred bitku, oslikavali našim simbolima i bili masakrirani jer mi više nismo imali moć da ih spasimo." „Tvrdoglavi su bili ti Kelti", rekao je Ajvi zamišljenim glasom. „Oslikavali su se dugo pošto je to prestalo da deluje."

„Mislili su da su učinili nešto nedolično", rekao je Dojl, „pa su težili da ponovo postanu dostojni." Okrenuo se pa sam tako gledala u pletenicu koja je vijugala niz njegov tamni ogrtač. „Mi smo bili nedostojni."

„U redu, dosta", rekla sam. „Zašto je Dojl ovako samoprekoran? Šta sam propustila?"

„Duri se", odgovorio je Ris.

Dojl je okrenuo glavu, taman toliko da Risu uputi jeziv pogled od kojeg bi većina odjurila glavom bez obzira. „Ne durim se."

Ris mu se iskezi. „O, da, duriš se. Duriš se zbog toga što su znamenja moći na Gejlenovom i Nikinom telu, a ne na tvom. Nas dvojica nikada nismo imali tetovaže, a oni ih prvi dobijaju umesto nas." Kez se izgubio do kraja rečenice.

„Ne sećam se da mi je neko rekao kako dobijanje znamenja boli. Mislio sam da se ono samo pojavi.“

„Neka se samo pojave“, rekao je Ris, „ali je nas nekoliko prvih užasno bolelo i bilo je krvavo.“

Nas troje se složismo.

„Ti si jedan od prvih koji je dobio znamenje?“, pitao je Dojl, koji ga više nije ljutito gledao.

Ris klimnu glavom. „Krom Kruah je jedno od mojih poslednjih imena, Dojle, ne i prvo.“

Zatim je Dojl postavio jedno veoma grubo, ne-ši pitanje. „Šta si bio pre Krom Kruaha?“ Stariji ši to nikada nikog nisu pitali, jer je podsećanje na slavnu prošlost bilo isuviše bolno.

„Tamo, znaš da to pitanje nije u redu“, odgovorio je Ris.

Dojl se uistinu naklonio. „Žao mi je, oprostite mi. Samo...“ Načinio je nestrpljiv zvuk. „Gledam kako se moć svima vraća, a ja ostajem isti.“

„Jesi li ljubomoran?“, pitao je Ris.

Dojl se pogrbi pod ogrtačem, a zatim klimnu glavom. „Mislim da jesam. Ne samo zbog Meri, već i zbog magije.“ Izgleda da se osetio bolje što je to izgovorio naglas, što je razbistrio um, pošto se protresao kao pas kada izađe iz vode i mirno okrenuo ka meni.

„Većina tetovaža je poput mojih krila. Pojavile su se pri rođenju“, rekao je Nika.

Okrenula sam se na ovu opasku jer sam shvatila šta sam propustila. „Gde su tvoja krila?“

Okrenuo se da mi ih pokaže. Očekivala sam da izgledaju kao tetovaža koju sam uvek viđala na njegovim leđima, ali su se ona izdizala nad njegovim telom kao i cvet, opipljiv i stvaran. Sada su sklopljena, više nalik na tetovažu od pre.

„Ponovo se pretvaraju u tetovažu?“, upitala sam.

„Možda“, odgovorio je Ris.

„Ne znaju“, rekao je Nika.

„Jeste li vas dvojica budni duže od mene?“, upitala sam.

„Ne“, rekao je Gejlen, „ali se nismo odmah onesvestili.“

Pažljivo sam se naslonila na uzglavlje. Leptir je zatreperio krilima i iznenada me zaslepeo bojama, da bi se potom vratio u crnu i sivu boju gornjih krila. Potkrilni noćni leptirovi pokušavaju da se stope sa korom drveta kada miruju. Nije kriv leptir, zarobljen u belini moje kože, što se

dobro vidi. Dovoljno je neprijatno što se noćni leptir i najmanje pokreće. Moj novi cilj je da ga ne preplašim. Veoma sam se plašila da će mi pozliti, ukoliko se pomeri. Ako princeza ne sme da pokazuje strah, onda je i mučnina nepoželjna i sasvim neprilična.

Dojl je izgleda razumeo moju poteškoću, jer mi je pomogao da namestim jastuke pod leđa i glavu kako bih mogla da sedim i vidim sobu a da se ne savijam previše ka stomaku. „Kako su Rojal i ostali?“, pitala sam ga.

„Vaš poluvilenjak je dobro, mada je jedini koji je odbio da ode i spre-re krv sa sebe. Zahtevao je da ostane i uveri se da ste dobro.“

Pogledala sam put sobe u mraku. „Je li ovde?“

„Napolju kraj vrata, sa Adejrom i Hotornom.“

Ajvi je rukom obuhvatio stub kreveta, pokazavši svoju bledu kožu. Sinulo mi je da je ostao nag pošto mi je dao svoj ogrtač, ali to nisam primetila u sobi punoj krvi i tela. „Nazvao vas je svojom belom i crvenom boginjom.“ Ajvi je uspeo da od toga napravi šalu i u isto vreme zvuči sasvim ozbiljno. Kao da je to izrekao sa osmehom na licu a ozbiljnim očima.

„Ja nisam ničija boginja“, odgovorila sam.

„Ne znam“, rekao je Ajvi, još više se obmotavajući oko stuba tako da me je samo drvo sprečavalo da ga vidim celog. „Nas, šie su obožavali i zbog manjih stvari.“

„Nekada davno“, primetio je Dojl, „i daleko odavde.“

Ajvi slegnu ramenima. „Tada smo bili u vilenjačkoj zemlji, kao i sada. To i nije tako daleko, Tamo.“

„Gde su ostali?“, upitala sam.

„Kito i Frost i još neki su otišli da vam donesu hranu“, odgovorio je Dojl.

„Zbog Gejlenovog zahteva da niko ne ide sam“, Ris je slegnuo ramenima. „Mudro, novo pravilo je da nas bude po troje u grupi u svakom trenutku.“

„Nemamo dovoljno ljudi za tako nešto“, primetila sam.

„Sada imamo“, odgovorio je Ris.

Mrko sam ga pogledala. „Ne razumem?“

„Kraljica se složila sa tim da nam treba još neko pored Zelenih“, uzvratilo je.

„Zašto je soba prazna?“, pitala sam.

„Nismo vam dovoljni za društvo?“, pitao je Gejlen.

Nasmešila sam mu se. „Ne mislim na to! Samo, kad su svi ovde, znam da su na sigurnom.“

„Zašto smo mi dobili insekte sa krilima a Nika cvet?“, pitao je Gejlen.

„On već ima krila“, uzvratio je Ris. Pomerio se kada je to rekao pa sam spazila nešto pod njegovim ogrtačem.

„Je li to longeta?“, pitala sam.

Pustio je da se ogrtač rasklopi, a desna ruka mu je stajala u longeti.

„Šta se dogodilo?“

„Prvo, otkrili smo da samo nama vreme teče neobično. Van vilenjačkog kraljevstva vreme se jedva pomera te policija verovatno nije ni stigla do laboratorije.“

„Pređi na trenutak kada si povredio ruku“, rekla sam mu.

„Vraćali smo se kada su nas trojica sa Silijevog dvora zaustavila i zamolila da porazgovaramo.“

„Nisu to rekli, barem ne tako“, primetio je Nika.

Gejlen se složio. „To je isuviše pristojno za njih.“ Ležao je na boku, pridignut na lakat i pažljivo držao desnu ruku kako ne bi uznemirio svog leptira.

Ris im se iskezio. „Dobro, tražili su da stanemo, jer su hteli da razgovaraju baš sa mnom.“ Kez je lagano nestajao. „Ja sam glavnokomandujući. Moja je krivica što smo se našli zatečeni.“ Pogledao je Dojla. „Mogli su da poginu zbog mene.“

„Poginu?“, zapitala sam.

„Koristili su hladno gvožđe.“

„Šališ se“, pitao je Gejlen.

Ris se udobnije smestio kraj uzglavlja i odmahnuo glavom. Izgledao je smrknuto. „To nismo očekivali.“

„Nemoj sebe da kriviš zbog toga, Rise“, rekao je Dojl. „Nijedan dvor ne lovi neki drugi uz pomoć hladnog gvožđa. Ono se koristi u ratu, a mi nismo u ratu.“

„Još ne“, završio je.

„Kako to misliš 'još ne'?“, pitao je Gejlen.

„Je li ti hladno gvožđe povredilo ruku?“, pitala sam.

Prvo je odgovorio na moje pitanje. „Jedan od njih me je napao. Bili smo tri na tri, ah tek kad su se uozbiljili shvatili smo da nije u pitanju igra." Odmahnuo je glavom. „Da ga nisam iznenadio, bilo bi i gore."

„Iznenadio kako?", pitala sam.

„Upotrebio sam Dodir smrti na njemu, ah se on nekako zaštitio. Čitava ruka mi je utrnula. Dobro je što je unutra bilo dovoljno iscelitelja. Oni su isceljivali rane nastale od mačeva i sekira, ali moja ruka... Stavili su je u longetu i rekli mi da čekam. Konačno nešto osećam, makar trnce, ah sam srećan i zbog toga."

„Šta se desilo sa Silijevim na koga si bacio čini?", pitao je Nika.

„Odvukli su ga onesvećenog. Biće takav još najmanje dan-dva."

„Zašto ga to nije ubilo?", pitala sam.

„Goblini nemaju sopstvenu magiju, za razliku od šia", rekao je, kao da time sve objašnjava.

„Da li su objasnili zašto su pokušah da te ubiju?", pitao je Gejlen.

Ponovo je uzdahnio. „Jedna dvorska dama me je, zajedno sa još dvojicom, optužila za silovanje."

„Molim?", naglo sam sela, zaustavivši se u pokretu, u strahu da ću da zgnječim noćnog leptira.

„Je li poludela?", pitao je Gejlen.

„Ne znam", rekao je Ris, „ali su zvučali veoma ozbiljno."

„Koga je još optužila?", pitala sam.

„Mene, Gejlenu, Abloeka."

„Zašto?", pitala sam.

„To ne znam", odgovorio je Dojl, „ali sumnjam da je dama tu optužbu sama smislila."

„Taranis?", pitala sam.

„Ne spominjite njegovo ime", rekao je Ris, „za svaki slučaj. Ne želim da me čuje."

„Ne verujem da može da čuje samo zato što je neko izgovorio njegovo ime", primetio je Dojl.

„Udovolji mi", rekao je Ris.

Dojl je klimnuo glavom. „Dobro. Da, mislim da on stoji iza ovoga."

„Ali zašto? Šta time želi da postigne?", začudila sam se.

„To ćemo saznati čim vas troje jedete."

„Kako to misliš?", pitala sam.

„Kraljica zahteva da budete pored nje kada bude pitala Taranisa o ovom poslednjem napadu."

„Taranisovi ljudi su mislili da ćemo im dopustiti da nas uhapsu", zaključio je Ris. „Da ćemo se prepustiti pravdi Silijevih." Gorko se nasmejao. „Pravda za Ansilijeve na Blagosiljanom dvoru? Molim vas!"

„Oni i dalje smatraju da dolazak na ovaj dvor predstavlja jasnu izopačenost i monstroznost", rekao je Dojl.

„To nikada nisam mogao da razumem", primetio je Gejlen. „Mogu da nas pogledaju i vide da izgledamo isto kao i oni."

„Misle da svoju izopačenost krijemo ispod odeće", rekao je Dojl.

Gejlen podiže obrvu. „Kraljica se na ogledalo uglavnom javlja okružena nagim stražarima. Svako ko ima oči može da vidi svaki pedelj stražara."

„O, pa to je zla varka Ansilijevih", rekao je Ris. „Shvati, moj mladi zeleni prijatelju, jedan od razloga zbog kojih Silijevi više vole izgnanstvo među ljudima od dolaska na naš dvor jeste verovanje u to da nas je tama potpuno iskvarila, da nas je načinila uvrnutim i izopačenim. Većina njih veruje da imamo repove, kopita i ogromne penise."

„Pa, veliki su", primetila sam, ali me je Risov pogled naterao da se uozbiljim.

„Meri, ne misle na velike, već ružne i grozne. Opisuju nas kao monstrume, jer ako Silijevi ikada poveruju da smo kao i oni...", slegnuo je ramenima, „ne bi trpeli tolike njegove budalaštine. Mogli bi da odu još negde osim u zemlju smrtnika."

„Plaše se i Andejs", rekao je Dojl, „a ona je taj strah podgrejala svojim krvavim ogledalima i orgijama."

„Razgovarala sam sa kraljem u ogledalu, Dojle", rekla sam. „znam da nas dodirivanje stražara čini uravnoteženim a njegove moći drži podalje od nas. Mislim da kraljici mučenje odgovara baš kao i seks."

Dojl se složio sa tim. „Da, time se njegove moći drže pod kontrolom."

„Nikada zapravo nisam prisustvovala razgovoru dvaju monarha", rekla sam. „Da li je tako strašno kao što zvuči?"

„Uznemirujuće", odgovorio je Ris, „više nego zastrašujuće."

„Uznemirujuće kako?", pitala sam.

„Kralj će probati da upotrebi svoju magiju da nas sve začara i ubedi, uključujući i kraljicu. Ona će upotrebiti svoju lepotu da ga natera na

žudnju. Ona će takođe iskoristite sve oko sebe da sa sebe odagna njegove moći, kao i samog kralja."

„Moraćemo da je upozorimo da ne izlaže tome vaše nove prijatelje", rekao je Ris.

„Misliš... ", pokazala sam na noćnog leptira.

Klimnuo je glavom. „Neće mu se dopasti što ih mi imamo a njegov narod nema."

„Da li ih je kraljica videla?"

„Bila je ovde, i videla šta je imalo da se vidi", rekao je Dojl.

„Zašto mi to zvuči preteći?" „Bila je ushićena", rekao je cinično Ris.

„Šta smo propustili?"

„Budite srećni što ste to propustili", uzvratio je.

Dojl je klimnuo glavom. „Ne budite iznenađeni ako vaša strina bude tražila da joj dođete u krevet." Smrknuo se. „Neobično je što je skinula zabranu sa Nika i Bidi. Mogu da upražnjavaju seks kada se on oporavi. Bila je veoma zadovoljna zbog svega – vrata i zidova koji su eksplodirali, poluvilenjaka koji su dobili krila, suvog bazena. Sve to ju je... "

„Uzbudilo", završio je Ris.

Zadrhtala sam, a leptir je mahnuo krilima kao da je osetio moju nervozu što ga je nateralo da zategne moju kožu. Kao da sam osetila njegove noge u sebi. Morala sam da progutam knedlu, kako bih smirila stomak.

„Ponovo se pomerio?", pitao je Gejlen.

Klimnula sam glavom.

„Ne brinite se", rekao je Ris, „neće ostati tako živahni."

Otvorila su se vrata i Adejr je proturio glavu u šlemu kako bi rekao: „Dojle, stigla je hrana." Pogledao me je i dodao: „Drago mi je što ste se probudili, princezo."

„Drago mi je da sam budna." Smrknuto sam pogledala po sobi. „Premda bi mi prijalo više svetla." Svetlost koja se nalazila svuda po kraljevstvu počela je lagano da ispunjava sobu.

„Vidi ti to?!", prokomentarisao je Ris.

„Šta?", pitala sam.

„Kada je nestalo svetio u vašoj sobi, nestalo je i u čitavom kraljevstvu", rekao je Dojl.

„Nikako nismo mogli da vratimo svetlost", dodao je Ris.

Progutala sam knedlu koja mi se iznenada našla u grlu. „Dok..."

„Dok niste zatražili više svetla“, završi je Ris. „Da, kraljica će imati izmešana osećanja zbog toga što vas je kraljevstvo zavolelo!“

„Izmešana?“, htela sam da znam.

„Srećna zbog vaših moći, besna što je kraljevstvo više ne sluša.“

Polizala sam suve usne.

„Dosta sa tim dok ne završe sa jelom.“ Dojl je zatražio da se unese hrana. Kito je ušao sa tacnom, drugi su ga pratili noseći piće. Frost je prvi od stražara koji je nosio samo oružje. Pogledao me je i nasmešio se osmehom namenjenim samo meni. Ako je i imao neke neraščišćene račune povodom novih moćnih tetovaža, to nije pokazivao. Možda je samo osetio olakšanje što sam se probudila ili se manje brinuo za moći od Dojla. A možda ne razumem svoju dvojicu muškaraca kao što sam mislila. Ja da ne razumem muškarce u svom životu? U to verujem.

TRIDESET SEDMO POGLAVLJE

Paprikaš je pun mesa, gust i težak od mirisa nekog jakog piva kojim se uravnotežuje sladak ukus luka. Megi Mej zna moja najomiljenija jela, a ovo se nalazilo na tom spisku još i pre nego što smo moj otac i ja napustili kraljevstvo i otišli među ljude kad je meni bilo šest godina. Oči su mi se zamaglile a grlo steglo. Paprikaš je ostao isti kao i uvek, a prijatno je imati nešto što se nije promenilo, što je ostalo isto.

„Meri“, pitao je Gejlen, „plaćete?“

Odmahnula sam glavom a onda klimnula.

Zagrlio me je rukom na kojoj nije imao leptira. Noćni leptir sa mog stomaka je panično zatreperio jer sam se izgleda mnogo nagnula. Ukusni paprikaš se neprijatno vrteo u mom stomaku zbog borbenog leptira. Uspravila sam se. Moje držanje je dobro, ali dok se leptir ne pretvori u tetovažu, ne smem da se povijam.

„Boli vas?“, pitao je Dojl.

Odmahnula sam glavom.

„Trgnuli ste se“, primetio je.

„Moj leptir ne voli kad se povijem“, rekla sam. Za razliku od očiju, glas mi je zvučao staloženo i nije se moglo primetiti da plačem.

Kito se pomerio od stola koji je postavio i prstom krenuo ka mom licu. Sklonio je prst na čijem se vrhu presijavala suza koju je podigao ka usnama i liznuo.

Nasmešila sam se a suze su potekle kao da sam ih do tada sprečavala time što se nisam pomerala. „Paprikaš je jedno od mojih najomiljenijih jela. Isti je kao i uvek dok se sve drugo menja, a više nisam sigurna da će sve te promene biti dobre.“

Naslonila sam se na toplo Gejlenovo telo i posmatrala druge. Iznenađena sam znala šta želim. „Poljubite me“, rekla sam.

„Kome se obraćate?“, pitao je Frost.

„Svima vama.“

Gejlen se nagnuo ka meni a ja sam podigla lice. Njegove usne su me dodirnule dok mi se telo pokrenulo samo od sebe. Ruke su krenule ka njemu te smo se zagrlili u poljupcu. Dlanovima sam istraživala njegovo toplo nago telo ne zarad predigre već zbog toga što sam dvaput za manje

od jednog dana pomislila da će tama uzeti jednog od nas ili oboje, i da se nikada nećemo zagrliti sa ove strane groba.

Poljubili smo se, a njegove snažne i nežne ruke su su se našle na svuda po meni, i suze potekoše u bujici.

Gejlen je prekinuo poljubac ali me je čvršće zagrlio i rekao: „Meri, Meri, ne plaćite!“ „Neka se isplaće“, primetio je Ris. „Nije loše kada neka žena plače zbog vas.“ Prišao je do ivice kreveta, gde sam još uvek sedela. Obrisa mi je lice svojom zdravom rukom. „Da li je ijedna od ovih suza za mene?“

Bez reči sam klimnula glavom i dodirnuta njegovu ruku u longeti. Mrdnuo je prstima. „Zalećiće se.“

Ponovo sam klimnula glavom. „Poslala sam te napolje u sneg a da se nisam ni pozdravila.“

Namrštio se, zbunjenog pogleda u onom jednom zdravom oku. „Ne volite me toliko da biste ronili suze zbog toga što se nismo oprostili.“ Još uvek se mršteći, rukom je brisao nove suze.

Pažljivo sam posmatrala njegovo lice; ožiljke koji su mu zamenili oko i pre nego što sam se rodila. Pratila sam linije tih ožiljaka na koži. Stavila sam mu ruke na ramena i primakla ga ka sebi dok nisam mogla da poljubim taj glatki ožiljak na mestu njegovog drugog oka.

Pomisao da je u pravu i da ga ne volim dovoljno još me je više rasplakala, premda nisam znala zašto. Jednostavno mi se činilo da nije u redu. Da je pogrešno to što sam ga poslala u mrak i hladnoću a da se nisam ni pozdravila. Zar ne treba da brinete ako je neko spreman da umre za vas? Zar vam to ne znači mnogo?

Pomerila sam lice tako da mogu nežno da mu poljubim usne. Poljubac je dočekao još uvek zbunjen i uz oklevanje, još uvek napetog tela i uz nelagodu. Uхватила sam ga za sako skupljenih šaka i povukla nadole, prisiljavajući ga da se jednom rukom dočeka na krevet.

Poljubila sam ga kao da želim da se uvučem u njega. Na moje nemilosrdne usne odgovorio je svojim. Dozvolio je da ga povučem na krevet, na sebe, iako je nespretno sa rukom u longeti. Telom se pripio uz moje ah kao da me je njegova odeća povređivala jer sam želela golo telo. Želela sam da osetim njegovu golotinju na sebi kako bih znala da je sa njim sve u redu, da je stvaran i da mu ne smeta što je treći po redu i to što nije moja najveća ljubav a ipak mora da rizikuje svoj život za mene kao da jeste sve to. Htela sam da ga držim i kažem mu da mi je žao što

moje srce nema mesta za sve, a ponajviše zbog toga što je mogao da umre tamo u mraku i hladnoći a da mi nikad ne saznamo. Da ja nikad ne saznam. Boginja me je upozorila da pripazim na Gejlenu i Barintusa, a Ris kao da joj nije dovoljno važan da bi na njega trošila svoje moći.

Nikada više neću moći da ga pošaljem negde a da se ne priupitam da li sam ga poslala u smrt. Izvukla sam košulju iz njegovih pantalona. Morala sam još da ga dodirujem. Morala sam da mu kažem svojim rukama i telom da mi nešto ipak znači, da ga držim na oku i da ne želim da umre negde u mraku gde ne mogu da ga nađem.

Pridigao se na zdravu ruku kako bih mogla da izvučem košulju. Htela sam da pređem rukama po toj bleđoj koži ah se Ris pustio na mene, pritiskajući me svojim gladnim ustima. Zaboravila sam na noćnog leptira i na sve drugo osim na njegovo telo stisnuto uz moje.

Trenutan, poput iglica oštar bol probio mi je kožu stomaka. Ris je opsovao i sklonio se sa mene, kao da ga je nešto ujelo, što se možda i desilo.

Podigao se na kolena i pokazao mi svoj stomak. Izgledao je kao krvava verzija leptira sa mog stomaka samo ravna, jednodimenzionalna. Koža u obrisu i boje su hrapave i crvene, nadute i otečene, ah sam mogla da prepoznam izgled leptira sa mog stomaka.

Ostali su se skupili oko nas, a Gejlen je upitao: „To nije isto što i mi imamo?”

„Ne", Dojl ga je veoma pažljivo dodirnuo ah se Ris i od toga trgnuo.

„Joj!", jauknuo je Ris.

Dojl se osmehnuo. „Ili se leptiru nije dopalo da bude zgnječen ili..."

„Da", rekao je Frost.

„Nemoguće!", uzviknuo je Hotorn.

„Šta je nemoguće?", pitao je Gejlen.

„Da je to prizivanje." Dojl je krenuo da izvlači crnu majicu iz svojih pantalona. Baš kada sam htela da primetim kako nikada neće moći da skine majicu a da prethodno ne skine futrolu za pištolj, on prebaci otvor majice preko glave tako da je ona ostala iza njegovih ramena, još uvek mu prekrivajući ruke dok su mu grudi i stomak ostali goli.

„Šta je prizivanje?", pitala sam.

„O čemu ste razmišljali trenutak pre nego što ste poljubili Risa?", pitao je.

„O tome da ne želim da ode sam u tamu a da ja ne mogu da ga nađem.“

Ris je skliznuo sa kreveta glumeći bol, ah je ponovo koristio obe ruke. I on je to primetio, jer je izvadio ruku iz longete, savijajući prste. „Iscljena je.“ Pogledao je u ranu na svom stomaku, a onda u mene. „Sudbina je svakog odnosa da se stvore odgovarajuće tetovaže.“ Pokušao je da se našali, ali lice mu nije odgovaralo tim veselim recima.

Dodirnula sam svog noćnog leptira koji je opet zalepršao krilima, uznemiren od dodira. „Moj je još uvek živ.“

Po prvi put sam ustuknula kada se Dojl uvukao u krevet. „Dojle, objasni mi!“ Podigla sam ruku ne dodirujući ga ah spremna da ga držim podalje od sebe.

„Možda je vaš znak moći jednostavno reagovao na uznemiravanja. Dešava se i to.“ Nalazio se nada mnom, na sve četiri, ah me nije dodirivao telom. „Ako je u pitanju prizivanje, ono će vam omogućiti upravo ono što ste poželeli. Moći ćete da pronađete Risa i u mraku i na svetlu. Samo ćete pomisliti na njega, a vaš znak će vas uputiti do njega. Neki znakovi upozoravaju svoje nosioce na moguću opasnost ili povredu prizvanih.“

„Pravo prizivanje može da učini mnogo toga“, rekao je Frost.

„Vekovima nije bilo pravog prizivanja među nama“, podsetio je Hotorn.

„Kako možete da sumnjate“, pitao je Adejr i skinuo šlem pa sam mogla da vidim da je nasmejan. Izgledao je savršeno siguran u tu priču. „Ona je naš ameradur!“

Dojl je krenuo da legne preko mene, ali sam ga zaustavila rukom. Htela sam da postavim još pitanja pre nego što nastavimo sa našim malim eksperimentom. Istog trenutka kada sam mu dodirnula grudi osetila sam trenutani i oštar bol. Nije me zbolela ruka već grudi na istom onom mestu gde sam dotakla Dojla. Krv je krenula da sipi niz njegove grudi tik ispod srebrnog prstena na bradavici. On nije reagovao na bol osim što je držao skupljene oči.

„To je odgovor na jedno pitanje.“ Nika je otišao na drugi kraj kreveta, gde je sedeo naizgled savršeno opušten. „Nije da samo znak ne želi da ga dodiruju.“

Dojl se nagnuo kako bi me brzo poljubio. Ništa me nije bolelo, a nestala je i napetost u ramenima koju nisam ni primetila.

Uputio mi je osmeh koji se učinio kao blesak na tamnom licu. „Rekli ste da želite poljubac.“

„Zašto si tako zadovoljan? Boli me.“

Osmeh je nestao. „Nisam srećan ako vam nanosim bol, Meredith, ah to što nas obeležavate znacima predstavlja nešto izvanredno.“

„Zašto?“, pitala sam.

„To znači da ste vi moć.“ Ris nije izgledao zadovoljno. „Nekada sam ja obeležavao druge, ah kada sam stupio u kraljičinu službu, ona me je obeležila. Potom je i to nestalo i više nije bilo znakova, ne ovakvih.“ Prstima je lagano prešao preko uzdignute i pocrvenele kože.

Haflin je progovorila u pola glasa. „Želite li da vas prepovijem?“

„Da, dok ne zarastu“, odgovorio je Dojl i skliznuo sa kreveta.

„Kraljica će biti zadovoljna, ali drugi neće“, rekao je Hotorn. „Ima onih koji su oduvek verovali da znaci predstavljaju služenje nekom moćnijem od njih samih. Znak jasno govori da je ova osoba moj gospodar.“

Gledala sam ga još uvek obučenog u oklop, sa šlemom na mestu. „Da li i ti tako misliš?“

„Nekada jesam“, odgovorio je.

Frost je zavrnuo rukav kako bi pokazao svoju nadlanicu. „Ako znaci rade kako treba, važno je da ih dobro vidimo. Preko njih ćemo da šalje-mo poruke, upozorenja. Koliko god želeo da se pripijeni telom uz vas, više bih voleo da znak bude na mojoj ruci, gde mogu lako da ga vidim.“

Dojl je uzdahnuo. „Strateški je to bolje mesto od grudi. Nisam razmišljao.“

„Bio si opčinjen njenom lepotom i obećanjem moći.“

Dojl je ponovo uzdahnuo. „Da.“

Frost ispruži ruku ka meni. Pažljivo sam sela, ne želeći da uznemirim leptira. „Zašto me svaki put zaboli? Nemam znak na svojoj koži.“

„Već nosite znak“, rekao je Frost. „A bol...“ Nežno mi se osmehnuo, pogledom koji je skrivao meni nepoznato znanje. „Meri, do sada ste valjda naučili da se svaka moć plaća.“

Htela sam da to prokomentarišem, ali nisam mogla. U pravu je. Gledala sam u njegovu bleđu mišićavu ruku i čekala. Duboko sam udahnula i izdahnula kada sam spustila dlan na njega. Zaštitao je.

Na trenutak nisam disala a onda sam se borila za dah. Pogledala sam Gejlenu i Nika koji su još uvek ležali u krevetu. „Ako sve troje imamo znak, šta će se desiti ako se dodirnemo?”

„Hajde da to ne otkrivamo, barem ne večeras”, rekao je Dojl. „Ne znam da li će to da radi između vas troje, dok ste još uvek – sveži.”

Kito je stao kraj Frosta. „Rado bih nosio vaš znak, Meri.”

Morala sam da mu se nasmešim. Ako ovi znaci zaista vode računa gde se ko nalazi, nisam htela da izostavim Kitoa. „Daj mi ruku, onda.”

S poverenjem mi je ispružio ruku. Uхватила sam je i položila dlan na njegovu ruku. On je zašištao poput ljutite mačke, ali se nije cimnuo. Kada sam sklonila dlan, ostao mu je krvavi noćni leptir.

Dodirnula sam svoju ruku na bolnom mestu. „Hajde da promenimo ruke u sledećem navratu, važi?”

„A ko je sledeći?”, pitao je Ajvi. „Ništa lično, princezo, samo – ja sam se pogodio za seks, ne za ropstvo.”

Mrko sam ga pogledala. „Kako to misliš 'ropstvo'?”

„Znaci kažu da smo mi vaši”, rekao je Dojl. „Oni su dokaz da nas je Boginja odabrala za vas.”

„Ovo, znači, ne radi sa svakim?”, pitala sam.

Odmahnulo je glavom. „Samo sa onima koji su stvarno za vas.”

„Objasni to 'za vas'?”, insistirala sam.

Dojl se namrštitio. „Da budem iskren, nisam siguran kako to da objasnim. Nekada borac dođe onda kada vam treba i položi zakletvu. Nekada je to vidovnjakinja, ah su to uvek oni koji vam trebaju kako biste bih uspešni u potrazi koju ste započeli.”

„Znakovi prizivaju druge samo kada je to potrebno”, rekao je Ris.

„Jednom označeni, ne možete se vratiti na staro”, dodao je Hotorn.

„Kraljičini znaci su izbledeli”, primetila sam.

„Nemojte da joj kažete da smo vam rekli”, zamolio je Ris, „barem ne izvan ove sobe.”

„Rado ću položiti zakletvu princezi”, rekao je Adejr. Položio je šlem na noćni stočić i krenuo da skida oklop sa šaka i ruku. Frost je prišao da mu pomogne jer je oblačenje i skidanje oklopa lakše uz nečiju pomoć.

Pritisnula sam dlan na Adejrovu golu nadlanicu ali se ništa nije dogodilo.

„Svašta”, rekao je Ris.

Dojl klimnu glavom. „Morali smo da se borimo kako bismo se pridružili Andejs i dokažemo da smo vredni njenog znaka.”

„Ne mislim da će borba da im obezbedi Merin znak”, rekao je Frost.

„Koliko je važno da večeras budu označeni?”, pitao je Gejlen.

„Kraljica će doći po nju”, rekao je Frost.

„Bolje bih se osećao ako probamo barem sa jednim. Ako legne sa Adejrom a njegova koža ne prihvati znak, možda je prizvala sve koji su joj potrebni za pobedu?” Dojl je prišao Adejru sa druge strane kako bi mu pomogao da brže izađe iz oklopa. Frost je ubrzo nastavio tamo gde je stao. Krenuh su da ga rastavljaju, otkrivajući delove kože i donjeg rublja koje je sprečavalo da oklop žulja.

Pogledao je u jednog pa u drugog i rekao: „Šalite se sa mnom?”

„Ne šalimo se”, rekao je Dojl, dok su on i Frost odvezivali trakice koje drže pancir. Podigli su i oslobodili ga najukrašenijeg dela oklopa. Još uvek je nosio zavoj na mestu gde ga je Haflin delimično izlečila čuvajući svoju magiju.

„Ne delim Meredith tako lako”, rekao je Frost. Skinuo je poslednji deo oklopa i krenuo da skida isečenu i krvavu postavu. „Šta ako izgubimo bitku zato što nam je nedostajao samo jedan hrabar ratnik?” Snažno je odmahnuo glavom tako da je njegova srebrna kosa zasijala u pomračim. „Ne želim da moja ljubomora ugrozi njenu ili bezbednost mojih stražara.” Pogledao je u još uvek krvavu ranu na svojoj ruci. „Meredith je, između ostalog, boginja plodnosti i tu leže njene moći. Borbom ne bih osvojio njen znak.”

On i Dojl ustuknuše jedan korak ostavljajući Adejra da skine poslednji deo donjeg rublja.

„Ako možeš da osvojiš gospinu naklonost, učini to”, rekao je Frost glasom gotovo lišenim prezira. Zaista se trudio.

Adejra je, poslednji put, pogledao Dojla. „A ako me znak ipak ne prihvati?”

„Onda ćeš prekinuti svoju dugu apstinenciju i uživati u našoj gospi. Jer, ona je naša gospa, a da li je i tvoja – ostaje da se vidi.” Zatim se povukao kao i Frost. Gejlen i Nika skliznuše sa kreveta. Nika je rekao: „Krevet je velik, ah prvi put treba da se dogodi sa nekim ko deli sa tobom, ili samo sa tobom i gospom.”

Tada sam primetila da Bidi nije u sobi. Počela sam da se raspitujem gde je a Adejr je već stajao kraj kreveta, nag. Mora da se svukao dok sam gledala na drugu stranu kreveta u Nika.

Videla sam ga nagog i pre i u skorije vreme. Kraljica se postarala da me on dočeka na dvoru bez odeće, samo sa oružjem. Andejs nikada nije diskretna, a bila je odlučna u tome da spavam sa što je više vegetativnih bogova moguće. Ne znam da li je mislila da ćemo biti brži zato što su oni goli, ili je verovala da će pogled na njihovu golotinju u meni da probudi požudu. Ostao je lep kao što je i tada bio. Očekivala sam da vidim požudu ili barem nestrpljivost na njegovom licu, ah je on neodlučno spustio pogled.

Nije reagovao kada sam pružila ruku da uhvatim njegovu – nije je prihvatio niti sklonio. „Adejre“, rekla sam, „šta nije u redu?“

„Prošlo je jako mnogo vremena otkad sam bio sa ženom.“ Ponovo je spustio pogled.

„Biće nežna ako je potrebno“, rekao je Nika sa kraja kreveta.

„Ili neće“, dodao je Dojl.

„Biće ono što ti treba“, objasnio je Frost, „u tome je njena magija“

„To je, delom, ono što ona jeste“, pojasnio je Dojl.

Adejre je pogledao muškarce. „Šta je ona?“

„Ona je plodna zemlja“, zaključio je Dojl.

„Nosila je ruku od krvi i mesa“, umešao se Motom. „To su mračne moći.“

„Ajde, sad, Vajtorne“, našalio se Ris, „krv i meso su pomagali pri rastu posejanog i pre seksa.“

„Ne zovi me tako“, rekao je Hotorn.

Ris slegnu ramenima. „Dobro, ali ona spaja plodnost oba dvora.“

„Boginja je svakom dvoru podarila moć nad različitim oblastima plodnosti“, objasnio je Hotorn.

„Ono što Boginja smatra podesnim za podelu, može i da izokrene“, primetio je Dojl.

Stegla sam Adejrovu ruku. Okrenuo se i plašljivo me pogledao, a potom ponovo spustio pogled. „Neću te povrediti, obećavam.“

Progovorio je još uvek spuštenog pogleda. „Više se plašim da ću ja vas povrediti.“ Frost se nasmejao.

Svi smo ga pogledali.

Odmahnuo je glavom. „Sećate se šta sam vam rekao prve noći?“, upitao je.

Nasmešila sam se i klimnula glavom. „Da, a sećam se i šta smo radili.“

„Nećeš je povrediti, Adejre. Zar nisi video šta su ona i Mistral uradili u hodniku?“

Adejre je oblizao usne i bacio još jedan pogled na mene. „Da li ste imali publiku prvi put?“

„Ah!“, odgovorio je Frost, i gotovo se raznežio.

Dojl je odgovorio. „Svi smo bih na tvom mestu. Veoma dugo bez dodira žene. Svi smo se pitah da li smo u stanju da nekom pružimo zadovoljstvo, uključujući i nas same.“ Pljesnuo je Adejra po ramenu. „Ne kažem da se nismo popravili kroz vežbe posle duge apstinencije, ah smo uspeli i prvi put, kao što ćeš i ti.“

„Mislim da želi manje gledalaca“, rekla sam.

„Ko treba da ode a ko da ostane?“, pitao je Dojl.

„Odlučite ti i Adejre.“

Adejre me je pogledao iznenađeno. „Dozvolićete mi da odlučim ko da ostane a ko da ode?“

„Većina ovih muškaraca su moji prijatelji i ljubavnici, ali nisu tako bliski sa tobom. Večeras je zadovoljstvo tvoje.“

„Želim da ono bude i vaše.“

Nasmešila sam mu se. „I ja to želim. Hoću da kažem da sam ispunila svoju želju. Večeras želim tebi da ispunim želju.“ Sela sam odmaknuvši se od uzglavlja. „Kako me želiš? Šta želiš da uradiš sa mnom? Kakvi su te snovi ili fantazije najviše mučile? Šta ti je najviše nedostajalo?“

Više nije bacao pogled na mene već se zablenuo. Oči su mu se caklile ali ne od magije. „Sve.“ Skrenuo je pogled da ga ne gledam kako plače.

„Sve' je poprilično zahtevna želja“, primetila sam, „sada kada čekamo da nas kraljica pozove.“

Neznatno je pognuo ramena kao da sam ga udarila.

Stegnula sam mu ruku i nežno ga privukla ka krevetu. „Zahtevan si, ali ću se potruditi.“

Pogledao me je sa nevericom, strahujući da ne mislim to što sam rekla. Mislio je da ću ga povrediti, prevariti ili ga lišiti nečega što je Andejs dugo zloupotrebljavala.

Kleknula sam i približila mu se zagrlivši ga. „Poljubi me, molim te.“

„Molim te?“, ponovio je i pogledao me suznim ah ljutitim očima. „Kažete 'molim', u čemu je štos?“

„Molim kako bi znao da ti ne izdajem naredbu. Tražim poljubac jer ga želim, ah samo ako ti želiš da mi ga daš.“

Ponovo je pogledao muškarce raštrkane po sobi. „Da li ona razume šta znači to što nas za nešto moli?“

Većina je klimnula glavom. „Razume“, odgovorio je Dojl.

„Zato to i radi“, objasnio je Nika, „zato što oseća naše potrebe.“

Adejr se ponovo okrenuo ka meni. „Šta želite od mene?“

„Samo ono što želiš da pružiš“, odgovorila sam.

Prišao mi je uz jecaj, ali onog trenutka kada su nam se usne dotakle, kao da je sva nesigurnost nestala. Grizao mi je usne, zarivao prste u ruke. Popeo se na krevet i sručio me na njega. Legao je preko mene i otkrio da je isuviše visok za misionarsku pozu, kao i većina drugih. Narastao je od želje, ali to nije bilo konačno. Sve više je rastao dok je oklevao nada mnogom, oslanjajući se na ruke.

Lebdeo je nada mnogom uporno se trudeći da me ne dodirne. Setila sam se da je juče u hodniku kada smo se sreli, njegova magija prepoznala moju. Čak i sa odećom, naša magija je drhtala od uzajamne bliskosti ali je njegovo telo večeras hladno. Njegova ruka u mojoj je topla, i živ je kao i svaki muškarac, ali kao da je magija blokirana.

Pogledala sam mu telo, kožu boje sunčeve svetlosti koja se probija kroz lišće, onu predivnu nijansu zlatne koju nijedno sunčanje ne može da stvori. Ši to zovu „poljubac sunca“, a ono tako i izgleda. Ponovo sam mu pogledala lice i trostruku boju njegovih očiju – unutrašnji krug topljenog zlata, zatim prsten bledežute sunčeve svetlosti i poslednji, najdeblji narandžasto-crveni prsten nalik na latice nevena. Kratko podšišana smeđa kosa činila je da njegovo lice izgleda ogoljenije od tela, kao da mu je kraljica ukrala nešto važnije od kose koju je ošišala.

Gledala sam ga u lice i rekla: „Čuvaš svoju magiju od mene, zašto?“

„Jedva smo se dodirnuh, a naša magija je dozvala lekovito proleće i tekuću vodu. Šta će se desiti ako uradimo i nešto više?“

Pažljivo sam mu posmatrala lice i oči i ugledala – strah. Ne kukavičluk, već strah od nepoznatog i još koječega. Onaj strah koji osećate na vrhu tobogana, kada ste istovremeno uzbuđeni i plašite se. Želite to da učinite, da se predate tom iskustvu, ali želja ne umanjuje strah. Možda ga smiruje, ah strah ne nestaje.

„Ne bih da ometam“, rekao je Ris, „ali kraljica može svaki čas da pozove.“

„Ne, dok ne završi sa mučenjem gospodara Gvenina“, primetio je Frost.

Pogledali smo ga. „Sreo sam jednu od kraljičinih sluškinja na putu iz kuhinje. Ona i Ezekijel su se posebno zainteresovali za Gvenina.“

„Jadno đubre“, rekao je Ris.

I pored toga što sam znala da je bacio čini na mene i Bidi koristeći našu ljudsku krv, mogla sam samo da se složim sa Risom. Mučenje je jedna stvar, biti u kraljičinoj nemilosti druga; držati pažnju i nje i njenog miljenika – značilo je i viši stepen bola, o čemu nisam htela ni da razmišljam.

„Samo sam hteo da kažem da je ostalo jako malo vremena“, pojasnio je Frost.

Pogledala sam Adejra. „Spusti svoje štitove, gospodaru hrasta. Neka me tvoja magija pozove, i neka svetlost i senka plešu po zidovima.“

Gotovo bolan pogled ispunio je njegove oči. Prošaputao je tako tiho da sam ga samo ja čula. „Plašim se.“

Nisam ga pitala čega se plaši, jer bi onda i drugi muškarci shvatili šta je rekao što on očigledno nije želeo. „Poljubi me, Adejre, samo me poljubi.“

„Ne mogu samo da vas poljubim“, prošaputao je.

Nasmešila sam mu se. „Želiš li da to ponudim Ajviju ili Hotornu umesto tebi?“

Pognuo je glavu, skoro me dodirujući njome. „Ne“, gotovo je viknuo. Kada je podigao glavu, na licu sam mu videla odlučnost, ljutnju, ponos – sve ono što mu se obično videlo u očima. „Ne“, ponovio je, i spustio štitove.

TRIDESET I OSMO POGLAVLJE

njegova je magija treperila nada mnom, podrhtavajući uz moju nagost.

Uvijala sam se od samog dodira te moći koja se nije u potpunosti ispoljavala, jer se još uvek trudio da spusti štitove. Dahtala sam. „Zašto mi se tvoje moći čine drugačijima?”

Još uvek se nadvijao nada mnom, oslanjajući se na ruke i nožne prste. Dvapat je progutao knedlu pre nego što je izgovorio: „Naše magije su slične.”

„Sličnosti se privlače”, prošaputala sam.

„Ja sam moć koja čini da se seme oslobodi svog zatvora i krene put sunca.” Spuštao se, kao da radi neke veoma usporene sklekove. Činilo se kao da se probija kroz slojeve moći, dok su naše aure buktale različitim plamenovima, što sam mogla da vidim u svojoj glavi, kao u snu. Progovorio je kroz svoju moć: „A vi ste zemlja koja prima seme.”

„Ne”, prošaputala sam, „Amateon je zemlja.”

„On je plug, ne zemlja”, ispravio me Adejr.

Odmahnula sam glavom, podrhtavajući od njegove moći koja se povijala oko moje. Same površine naših magijskih aura su se upinjale jedna o drugu kao dva dela jedne celine.

„Amateon je magija zemlje koja oživljava seme. Ti si sunčeva toplota koja priziva to seme ka svetlosti. Amateon je gospodar polutame koji drži seme u svojoj tamnoj klevki dok ga ti ne dozoveš.”

Reči su bile moje, kao i glas, ah sam sada već prepoznavala eho Boginje.

Adejrova moć je tako jasno isijavala da smo oboje zatvorili oči kako bi se zaštitili od sunca, kao da je slika vatre stvarna. Moja moć je, potom, zasijala kao bela svetlost koja stvara ravnotežu njegovoj zlatnoj vrelini.

Kada je svetlost minula dovoljno da ponovo vidim njegovo lice, oči su mu postale jasna žuta svetlost, kao da je njegova moć upila sve druge boje i kao da se u njegovom središtu nalazi velika zlatna sveća koja šija, dok obris tela ostavlja u mraku.

Koža mi je svetlela kao da se pun mesec promalja kroz nju, ali je mesečeva svetlost samo odraz sunčeve vreline pa je tako moja moć odražavala Adejrovu; kao da je njegova moć hranila moju.

Njegova su usta lebdela nad mojim dok je šaputao: „Ako sam ja ono što doziva seme, a Amateon zemlja koja drži seme, šta ste onda vi, Meredith? Šta ste vi?"

„Ja sam život koji niče iz semena, Adejre. Rastem, hranim moj narod, umirem, ali se i ponovo rađam. Rastem i opadam. Dajem svetlost i krijem se u mraku. Ja sam uvek i zauvek."

„Boginjo", prošaputao je. „Danu."

Usne nam se susretoše i on udahnu toplotu u moja usta, kao da udiše svoju suštinu, magiju.

Prestao je da me ljubi a magija je ostala da lebdi između naših usana, nekako toplo i gusto i slatko. Prošaputao je kroz tu slatku moć „Meredith." Osetila sam kako se namešta na meni. „Meredith", ponovio je. Provukao je svoje noge između mojih a ja sam ih raširila za njega. „Meredith." Vrelim šapatom je izgovarao moje ime dok je nabreklienom tražio mesto između mojih nogu. Toliko je očvrstnuo da sam se uvijala pri njegovim nasrtajima, povijala kukove ka njemu kako bih mu pomogla da pronađe ono što traži. Skliznuo je u mene, a pošto nije mah očekivala sam da će ga gurnuti – ali se to nije desilo. Ušao je kao što bi mač, konačno, našao svoje korice. Magija se na trenutak povukla, poput džina koji uzima dah. Ležali smo na krevetu u najintimnijem od svih zagrljaja, kao muškarac i žena, i sve je izgledalo kao povratak kući; kao da sam vekovima čekala da me ovaj muškarac drži u zagrljaju, da njegovo telo bude u mom. Na njegovom licu sam ugledala istu začuđenost.

Posmatrala sam kako se svetlost ponovo širi iz njega. Osetila sam kako se magija nadima, džin sprema da izdahne — i sa tim osećanjem narastajuće magije Adejr je krenuo da se povlači iz mene, dok mu samo zaobljeni vrh nije ostao unutra. Magija se rasplamsala u život i na samo jedan otkucaj srca pre no što će nas moć obuzeti, on je zaronio duboko. Vrišteći sam se propela, zarivajući nokte u njega u pokušaju da se uhvatim za bilo šta; dok se on sa svojom magijom, iznova i iznova zaletao, do trenutka kada više nisam mogla da razaznam da li to telo ili magija odjekuju kroz mene.

Svet se, potom, promenio. Kroz blesak bele i žute svetlosti koju su činile naše magije i tela, ugledala sam kako nas nadvija ogromna crna

praznina. Više se nismo nalazili u kraljičinoj sobi. Dojl, Ris i Frost su poskočili u nameri da nas zaštite. Delom sam se pitala gde će nas kraljevstvo odvesti, a delom mi je bilo svejedno jer sam razmišljala samo o Adejru među mojim nogama. Zajednička magija je razbila tamu u senke i svetlost koja pleše a Adejr je i dalje uranjao. Moć je pulsirala i rasla dok nisam pomislila da će mi se koža rasprsnuti a ja se istopiti i postati svetlost. Vrištala sam od zadovoljstva u vatrene senke, ali još nije bio kraj našem vođenju ljubavi.

Osetila sam kako mu noktima param kožu dok mu telo krvari žutom i zlatnom bojom poput sunčeve svetlosti.

Zemlja poda mnom se pomerala pod naletima Adejrovog tela kao da ću da propadnem u nju baš kao i Amateon u viziji. Zemlja je proključala i za čas postala voda koja se u toploj plimi preliva preko mene. Kroz nju je prošao i Adejr koji je u mene uterivao tu, kao krv toplu vodu. Iz te tople tečnosti izvirile su ruke i telo koji su se pritiskali uz mene, prateći kretanje vode. Mišići, koža, telo, čitavo i stvarno, stvorilo se ispod mene. Znala sam ko je i pre nego što je Amateon promolio svoje lice taman da vidim njegove oči-latice. On je već bio u meni i pre nego što se otelotvorio i dok je Adejr uranjao, njihova tela su me delila.

Prijalo mi je što su magija i Adejrovo telo već toliko dugo u meni iako je tesno i pored silnog rastezanja, guranja i opiranja naših tela.

Ponovo sam vrisnula od pomešanog zadovoljstva i bola jer su isuviše veliki i široki za mene.

Adejrs se propeo na ruke a Amateonove ruke nađoše moje grudi.

Našli su zajednički ritam i osećala sam ih kao jedan veliki organ koji se zariva u mene, kao da su postali jedno široki poput mladog drveta. Otvorila sam usta da kriknem, da im kažem kako više ne mogu da izdržim ah je orgazam odjednom pretvorio preveliki bol u pravo zadovoljstvo. Telom sam se uvijala oko njih, osećajući kako se i njihova tela grče.

Potom sam ih ponovo osetila razdvojene, dva muškarca koji su se još jednom, poslednji put, žarili u mene i zajedno stigli do vrhunca terajući me da vrištim i otimam se o njihova tela. Njihovi krici pratili su moje.

Ostali smo da ležimo iscrpljeni jedni drugima u naručju dok se svetlost gasila. Adejr je pao na mene a osećala sam kako mi Amateonovo srce bije u leđa. Divno je ležati između njih, ali čim sam to pomislila, telo me je upozorilo da će me sve boleti kada endorfini iščile, a već sam

počela da osećam nelagodnost koja je rasla. Obojica su i dalje imali erekciju, ne istu kao pre, ah je trebalo da izađu pre nego što endorfini potpuno nestanu. U suprotnom će me sve boleti iako nisam sigurna da me ne bi svakako bolelo. Njih dvojica čine maksimum moje izdržljivosti.

Udahnula sam vazduh kako bi im rekla da se sklone, ali je drugi glas ispunio tišinu. „O, hrabra Meredith!" Tapšala je i drugi sa njom, jer kad kraljica zatapše moraš da joj se pridružiš.

Endorfini su nestali u jednom naletu, bolno mi zatežući telo oko dvojice muškaraca, kao da sam ih snažnije stiskala oko sebe. Jauknula sam jer sam znala da će me boleti.

Adejr je polako, pažljivo krenuo da se izvlači iz mene, što sam propratila uz još jedan bolan jauk.

„Meredith", rekla je, „Nisam znala da to možeš da postigneš!" Potom se nasmejala sopstvenoj šah i još se smejala dok se Adejr nije dovoljno pomerio da me izloži njenom pogledu.

Njeno telo je pod nejasnim svetlom sijalo od sveže krvi kojom je prekrivena. Duga kosa joj se slepila od krvi i nečeg gušćeg.

Amateon je pokušao da izađe iz mene, ali se zatekao u nezgodnom položaju. Ris je prišao da mi pomogne, uzevši me u naručje, pomažući Amateonu da dođe do malo više prostora za manevrisanje.

Oslobodila sam se Amateona, tek kada me je Ris podigao, što mi je odgovaralo jer sam jedva stajala na nogama. Frost i Dojl su stajali kraj nas, gotovo me štiteći od kraljice.

„Tražimo te, bratanice. Ipak nam tvoji policajci nisu trebali."

„Kako to mislite?", pitala sam promuklim glasom.

„Imamo priznanje za počinjena ubistva, Meredith, i za to nam nisu trebali forenzičari." Sagnula se ka svojim stopalima i podigla uvis ruku; debeli kanap vodio je do nečeg na zemlji. Videla sam i pre nego što mi je slika doprla do svesti. Kraj njenih nogu nalazilo se telo, sklupčano postrance, toliko okrvavljeno i uništeno da nisam mogla da razaznam da li je u pitanju muškarac ili žena.

Andejs je cimnula kanap koji je držala u ruci a ta prilika je vrisnula; jer nije držala kanap već creva, koja su još uvek uvezana.

TRIDESET DEВЕТО ПОGLAVLJE

Jesi li me čula, Meredith? Mučenje je rešilo tvoje zločine pre nego što je policija završila sa prikupljanjem tih takozvanih dokaza." Još jednom je cimmula rukom pa se nesrećniku oteo još jedan isprekidani krik iz grla. Gotovo sam sigurna da je u pitanju muškarac.

Sklopčala sam se na Risovim grudima pokušavajući da umirim lice koliko-god je to moguće. Znam da nisam sasvim uspela u tome, jer nisam mogla u potpunosti da sakrijem užas. To je jednostavno nešto najstrašnije što sam videla i nisam baš mogla da sakrijem svoja osećanja. Pokušala sam da ih potisnem, shvatila da mi to ne polazi za rukom, i, konačno mi je postalo svejedno. Ponekad se Andejs ljutila ako ne uživate u njenim delima, u čemu ja nikada nisam uživala, i tako sam samo mogla da joj pokažem koliko je njena veština zastrašujuća, užasavajuća.

Kratko se nasmejala. „Kakav pogled, Meredith! Smatraš da je Gveninova sudbina užasna?"

Klimnula sam glavom i čvršće se priljubila uz Risa, koji me je jače stegnuo rukama. „Da, strina, smatram da je užasna."

„Ali nemaš ništa protiv rezultata, je li tako?"

Protivila sam se, ali sam rešila da okolišam po tom pitanju. „Ako kažete da je Gvenin kriv, verujem, ah istini za volju to ne bih znala."

„O, svakako je kriv." Pogledala je u priliku kraj sebe i čvršće stegla „kanap". Zaječao je ali je to nije učinilo dovoljno srećnom. Ponovo je cimmula rukom, i on je ponovo vrisnuo. To joj je pružilo zadovoljstvo.

„Zašto je ubio Beatris?" Postavila sam pitanje na koje sam znala da bi svako od prisutnih imao odgovor kako bi zaustavio mučenje, počevši od Kenedijevog ubistva preko silovanja do pljačkanja Rima. Niko ne bi izdržao to što je ona njemu radila.

„Išla je u njegov krevet, a onda je, iznenada, odbila da to čini."

„Ubio je Beatris zato što je u jednom trenutku odbila da bude njegova ljubavnica?" Borila sam se da ne pokažem nevericu u glasu.

Andejs iznenada i naglo cimnu rukom, što je proizvelo još jedan krik iz njegovog grla. „Reci joj ono što si rekao meni", tražila je.

Zakašljao se da pročisti grlo, i načinio hrapav zvuk izbacujući krv, a onda je, konačno, progovorio. Glasa slomljenog baš kao i tela, promu-

klog i odranog od vrištanja. „Nisam želeo da umre. Ona je vilenjakinja, besmrtna. Nisam upotrebio ni hladno gvožđe ni čelik. To nije trebalo da bude smrtonosan udarac." Ponovo se zakašljao i sve se više spuštao ka tlu ali ga je Andejs i dalje čvrsto držala za creva, te je morao da se pridi-gne na jednu ruku sa odranom kožom.

Kada se malo povratio, upitala sam ga: „Zario si joj nož u leđa zato što nije više htela da ti bude ljubavnica?"

„Bila je zanimacija, ne ljubavnica."

„Zanimacija?", rekla sam. „Zato što je niža vilenjakinja, a one ne mogu biti ljubavnice?"

„Da", odgovorio je tim odranim glasom.

Za divno čudo, više nisam osećala sažaljenje spram njega kao trenu-tak pre. To je tužno, i niko ne zaslužuje mučenje, ali... „Ako ti ništa nije značila, zašto te je njeno odbijanje navelo da je ubiješ?"

„Nisam želeo njenu smrt." Glas mu se prekinuo, ali ne zbog suza već zbog Andejsinog zlostavljanja.

„Ali, Gvenine, ako je ona bila samo zanimacija, mogao si da nađeš na desetine istih. Mnoge niže vilenjakinje bi bile presrećne da imaju priliku da legnu sa ši gospodarom."

Njegovo bezoblično lice, koje sam prepoznavala samo po senci koju su pravile kosti, nije odavalo osećanja. Andejs ih je oderala zajedno sa kožom i mesom. Ali je u njegovom glasu bilo nečeg: „One nisu Beat-ris."

U tome je sva istina. Voleo ju je na svoj način, ah ga je ona prezrela. Nije imao nameru da je ubije, samo da je povredi kao što je i ona njega povredila. Zario joj je nož u srce da joj vrati za bol u svom srcu.

Nije mogao da zna da je vilenjačko kraljevstvo postalo toliko krhko, da oštrica koja nije ni hladno gvožđe ni čelik može da je ubije.

„A ljudski novinar?", pitala sam. „Zašto je on morao da umre?"

„Bio je svedok", odgovorio je Gvenin.

Izdahnula sam i sklupčala se uz Risa, poželevši da sklonim pogled od sve te pustoši ali sam nastavila da gledam. Tražila bih od Risa da me spusti da sam bila sasvim sigurna da mogu da stojim na nogama, ah bi pad u blato uništio i ono malo autoriteta koji sam posedovala.

„Zamolila bih da sačekamo potvrdu ljudske policije i njihove nauke. Konferencija za novinare će izgledati bolje ako policija bude tu da sve potvrdi."

„Konferencija za štampu? On umire najkasnije do sutra.“

„Strino Andejs, ubio je ljudskog novinara. Ako ga pred novinarima ne pokažemo zdravog i manje-više u jednom komadu, to može pokvariti sav dobar publicitet koji ste izgradili tokom decenija.“

Glasno je uzdahnula. „Mudro govoriš, Meredith. Novinari će želeti da ga vide čitavog, ili barem više u jednom komadu.“ Nasmešila mu se. „Šteta što će se isceljivanje utrošiti na nekog ko je već mrtav.“

Složila sam se sa tim, ali sam rekla: „Ne bi trebalo da dopustimo da ga ljudi vide ovakvog.“

„Misliš da bi ih to uvredilo?“

„Mislim da bi to samo potvrdilo ono što Blagosiljani dvor govori o nama.“

„Ti blatnjava, ja krvava – gotovo isto izgledamo“, primetila je.

Pogledala sam svoj dlan na Risovoj beloj košulji i shvatila da je u pravu. Bila sam prekrivena gustim, tamnim blatom. Amateon je izgledao potpuno crn od blata kao kraljica od krvi. Kosa mu se slepila uz telo. Kada je nestao, kosa mu je bila do iznad ramena, sada je sezala gotovo do listova.

Adejr je manje prljav, jer se nalazio odozgo, ali je njegova kosa padala u blatnjavim talasima oko lica. Ona više nije tako kratka iako nije dosegala do ramena, ali je i to nešto.

Okrenula sam glavu i otkrila da je i moja kosa, slepljena uz leđa i ramena, duža – sada je padala do ispod ramena.

„Uprljala si ulaz u moju sobu sa prestolom, Meredith.“

„Izvinjavam se, strino Andejs, nije bilo namerno.“ Glas mi je zvučao gotovo normalno dok sam to izgovarala. Pokušala sam da ne gledam u izmučenog muškarca kojeg je držala, ali je to podjednako teško kao i da ga netremice gledam. Gledala sam, jer još uvek nisam mogla da prepoznam ponosnog, visokog, oholog i zgodnog Gvenina u toj ogoljenoj, bezobličnoj prilici kraj njenih stopa; nije pomoglo ni to što sam znala ko je u pitanju – uništila ga je.

Svako bi priznao bilo šta da zaustavi tu patnju. Nisam verovala njenim „priznanjima“, ah se nisam usuđivala da to naglas izgovorim. Činila se u potpunosti samozadovoljnom jer je nikad nisam videla tako srećnu kao posle dobrog i uspešnog mučenja. Pretpostavljam da je svima potreban hobi.

„Tamo gde ste se vas troje zabavljali, sada se nalazi izvor“, rekla je.

Ris se izmakao kako bih mogla da vidim da ispod nas tlo zaista žubori tamo gde je nastao izvor. Voda je sipila i širila se u tankom mlazu, praveći korito ili jezerce. Proći će vreme dok voda ne nađe svoj put i odluči kakav obris zemlja treba da uzme; da li želi da bude duboko, mirno jezero ili potok sa kamenjem preko koga bi prelazila stvarajući vesele zvuke.

Trebalo je da znam da o tome ne razmišljam. Jedino opravdanje mi je što sam pokušala da gledam u nešto drugo, da razmišljam o nečem drugom umesto o tom nesrećnom jadniku koji je nekada bio šii gospodar.

Tlo je zadrhtalo poput konja na koga sleti muva. Stenje se uzdizalo iz blata, probijajući se duž vodenog toka.

„Vilenjačko kraljevstvo je ponovo oživelo“, primetila je Andejs, ah joj glas nije zvučao veselo kao što sam očekivala. „Mislim da bi duboko jezero odgovaralo jezeru koje već imamo, zar ne, Meredith?“

Nisam znala kako da odgovorim jer bi potvrdni odgovor predstavljao laž a odrečni bi se činio politički neispravnim.

Pogledala me je skupljenih očiju i rekla: „Ne slažeš se sa mnom, bratanice?“

„Ne znam šta da kažem, strino Andejs.“

„Istina bi bila na mestu“, rekla je glasom koji je jasno značio da zapravo ne želi to, već želi da se složim sa njom.

„Vaše reči govore jedno, ali vaš glas drugo; pa mi je nejasno da li da poslušam vaše reči ili ljutinu u glasu.“

Ovoga se puta nasmejala, činilo se iskreno. „O, Meredith, ne samo što ti je kosa porasla za nekoliko centimetara već si stekla i diplomatsku veštinu.“ Opet je skupila oči i rekla: „Govori istinu, bratanice, da li misliš da izvor treba da postane jezero koje se ogleda?“

Navlažila sam usne i bacila pogled na Dojla pokušavajući očima da ga pitam kako da odgovorim.

Viknula je: „Ne traži odgovor od njega! Ako treba da postaneš kraljica, onda budi kraljica. Odgovori mi!“

„Ne, ne mislim da treba da postane jezero.“

„A šta onda treba da bude, moja bratanice?“

Ris stegnu ruke oko mene kako bi me upozorio, premda mi to nije trebalo. Osećala sam njenu ljutinu i to da mi sprema zamku. Ako slažem – izdaću samu magiju koja je spojila zemlju i vodu – govorilo je nešto u

meni; nisam mogla da slažem, ali ona ne želi da čuje istinu, šta god pričala.

Koračala je ka nama i vukla Gvenina za sobom, a on je vrištao, ječao, preklinjao i bauljao na svojim slomljenim rukama. „Meredit, kakav izvor želiš. Neki veseli, žuboreći potok?“

„Da“, odgovorila sam. „Da, to bi bilo dobro.“

Tlo se opet zatreslo, i ovoga puta se zemlja sklanjala kako bi napravila put za vodu; stvorile su se obale i korito i niklo je još kamenja kako bi voda žuborila i pevala.

Stala je između nepomičnog jezera i fontane sa stenjem i spremnim lancima koje čekaju svoje žrtve. „Želim pravu baštu sa obe strane ovog tvog potoka.“

Htela sam da se složim, ali ona podignu svoju okrvavljenu ruku. „Ne, Meredith, nemoj samo da se slažeš. Kaži nešto drugo, ali se potrudi da to stvarno poželiš. Postaraj se da tako izgleda okruženje kroz koje želiš da protiče tvoj veseli, mali potok.“

Pogledala sam Adejra i Amateona. „Vi ste mi pomogli da ga stvorim, šta mislite?“

„Meredit, Meredith“, rekla je, „ne možeš da deliš moć i vlast.“

„Nisam sama dozvala ovu zemlju, niti izvor. Nas troje smo ih napravili. Zašto mi oni ne bi pomogli?“

Samo se namrštila jer nije imala odgovor na to. Videla sam da je zbunjena, čak i kroz skorelu krv.

Njih dvojica su se međusobno pogledali. Ris se sasvim primirio uz moje telo, kao da se plaši da diše.

„Odgovori joj, gospodaru hrasta, odgovori joj“, rekla je Andejs.

„Livada bi bila lepa“, rekao je Amateon. „Lepo ravno parče zemlje sa visokom travom i cvećem. Dobra plodna zemlja iz koje može da izraste sve što poželiš.“

Adejra klimnu glavom. „Da, lepa, sunčana livada, to bi bilo dobro.“

Nisam mogla da se suzdržim, nasmešila sam im se. „Da, lepa cvetna zelena livada, okupana suncem i milovana mesecom.“

Maleni zeleni izdanci su se probijali iz sveže zemlje. Nisu odmah narasli u odrasle biljke, ah su tu, a soba se iznenada ispunila bogatim zelenim mirisom koji čini proleće. Zemlja se osenčila tim prvim zelenilom što me, posle svega, više nije iznenađivalo. Potom je plafon iščezao a sobu je iznenada natkrililo magličasto nepostojano nebo. U toj izma-

glici nalazila se topla zlatna kugla. Na novom nebu se pojavilo sunce. Čula sam glasine i legende da smo nekada imali podzemna sunca i mesece, ah ih ja nikada nisam videla niti sam ih očekivala.

Andejs je posmatrala novo sunce. „Izgleda da si u pravu. Vas troje ste načinilo ovo mesto, i tri vaše moći su se manifestovale. Ah, upamti, Meredith. Sada kada kraljevstvo ponovo živi, probudiće i magije drugačije od tvoje. Budi pažljiva kad u nekom budiš moći, jer neće sve biti po ukusu tvojih Silijevih.”

„Ja sam ši Ansilijevih, strino Andejs.”

„Videćemo, Meredith, videćemo.” Pogledala me je a potom i sebe. Izgleda da je zaboravila da u ruci drži nečija creva. „Moramo da se doteramo. Treba da se vidimo sa kraljem i da rešimo još jednu misteriju.”

„Kakvu misteriju, strino Andejs?”, zapitala sam.

„Zašto bi Tarani rizikovao da zaratuje sa nama zbog neke laži? Zašto bi njegovi dvorani napali naše, zbog laži koje je izrekla neka fufica Silijevih?”

„Ne znam, strino Andejs”, odgovorila sam.

„Ni ja ne znam, Meredith, ah ćemo saznati.” Pustila je Gvenina i približila mi se. Bila je viša od Risa za nekih petnaest centimetara i činila se još višom tako prekrivena krvlju, ili samo strašnjom.

„Poljubi svoju strinu, Meredith.”

Otvorila sam usta da je upitam zašto, ali sam se predomislila. Delom je to radila zato što je okrutna, ah svi koje sam danas dodirnula su imali koristi od mog dodira, pa joj je činjenica da ne želim da je dodirnem celu stvar učinila – slalom.

„Naravno, strino Andejs”, odgovorila sam gotovo bezizražajnim glasom.

„Da li ti se gadi pri pomisli da ćeš me dodirnuti svojom belom kožom?”

To je opasno pitanje. „Plašite me, strino, sve drugo bi bilo laž.”

„Poljubi me, onda, bratanice. Dopusti da osetim strah sa tih crvenih usana Silijevih.”

Čvrsto sam stegla Risovu ruku, poput deteta koje se plaši noći. Nagnula se nad nama i ja sam poslušno podigla lice ka fijoju, uplašena da postupim drugačije.

Pritisnula je usne na moje, ali to joj se nije činilo dovoljno. Zgrabila me je za kosu i silom gurala usta na moja ljubeći me sa taksom žestinom

da sam morala ili da ih otvorim ili izgrizem sopstvenim zubima. Otvorila sam ih i osetila njena usta, usne i slankastu zgrušanu Gveninovu krv. Shvatila sam tada da je pila njegovu krv, jer su joj usta bila puna nje.

Krv je jedna od najdragocenijih tečnosti. Ona je samživot, i može se deliti poput najvećeg dara, ali to se nije tako dogodilo. Ovo je bilo oduzimanje, napastvovanje svega što Gvenin jeste.

Zarila sam nokte u Risovo telo kako ne bih povratila. Isisam se usuđivala da pokažem silnu neprijatnost. Borila sam se da dođem do daha, da progutam, da ne povratim na kraljicu Vazduha i Tame.

Prestala je da me ljubi, oči su joj se zacaklile a lice izgledalo ekstatično. „O, ovo ti se nimalo ne dopada, zar ne?“

Duboko sam udahnula kako bih se umirila. Neću da povratim. Jednostavno neću. Nisam imala predstavu šta bi mi u radila da sam povratila, a Gvenin me je podsećao na šta je sve spremna jer sam u ustima još uvek osećala njegov ukus. Pokušavala sam da odagnam taj ukus ovladavanjem svog disanja i stomaka, ali sam znaka da ne mogu da savladam svoje lice.

Nasmejala se oštrim, plahovitim, veselim glasom koji i je zvučao kao krik sokola. „Mislim da ću, pre nego što ti prepustim prosto, zahtevati jednu noć sa tobom, Meredith. Ti si previše čovek, previše Silijeva i neće ti se dopasti ono što ću ti raditi.“

„Ne biste nalazili svrhu u tome da mi se dopada“, odgovorila sam bez oklevanja, više ljuta nego uplašena.

Gotovo je tužno odmahнула glavom. „Ti opet tako, Meredith. Reči zvuče sasvim pristojno, ali tvoj glas kaže da se nosim i ja i konj na kome sam dojahala.“

Konačno sam je pogledala, ne pokušavajući da se suzdržim. Dopadalo joj se što je mrzim. Uživaoće u tome da me na silu odvede u krevet, delom zbog toga što je mrzim a delom zato što ona mrzi mene.

„Kaži šta misliš, Meredith. Uputi svojoj najdražoj strini reči koje će odgovarati tim ljutitim očima Silijevih.“ Počela je da prede, glasom izmešane ljutnje, zavodjenja i patnje koja mi sleduje.

Ris jače stisnu ruke oko mene i napnu telo. Izgovorila sam: „Mrzimo se, najdraža strino, i uvek smo se mrzele.“

„Kako se osećaš zbog činjenice da ću te prisiliti da dođeš u moj krevet?“

„Volela bih da što pre postanem kraljica.“

Začuli su se uzdasi. Andejs se nasmejala. „Pretiš li mi ti to?“

„Ne. Kada mi je Gejlen umirao na rukama, pomislila sam da je to prevelika cena da se bude kraljica na bilo kom dvoru. Još uvek tako mislim, ali zahvaljujem vam najdraža strino što ste me podsetili da ću biti kraljica ih umreti.“

„Dolazak u moj krevet nije smrt, Meredith.“

„Neke smrti su, najdraža strino, smrt duše a ne tela.“

„Kažeš da ću ubiti tvoju dušu ako te prisilim da dođeš u moj krevet?“

Ponovo se nasmejala.

„Kažem da ćete ubiti nešto u meni, i u tome uživati.“

„Da“, priznala je, „uživaću.“

U tom sam trenutku osetila blag, nežan miris ruža.

Andejs se osvrnula oko sebe. „Kakav je to miris?“

„Miris cveća“, odgovorila sam.

„Ovde nema cveća.“

Zagledala sam se u to lice sa sasušenom krvlju. „Biće ga.“ Te su jednostavne reči imale težinu i značenje.

„Ruže su krhke, Meredith. One ne rastu van zidina bez baštovanske nege.“

„Divljoj ruži ne trebaju zidovi da je štite“, primetio je Dojl.

Okrenula se i pogledala ga. „Šta to brbljaš, Tamo?“

„Zar ne osećate miris, kraljice Andejs? To je miris poljske ruže, divlje ruže kojoj ne treba zaštita zidova, niti pažnja baštovana. Zapravo ju je nemoguće iščupati ili uništiti kada jednom pusti korenje.“ „Nisam znala da te toliko zanima baštovanstvo, Tamo?“ „Ovo je ruža koja pravi svoj vrt gde god da raste.“ Zurila je u njega, proučavajući njegovo nepomično lice kao da je u njemu videla nešto što ja nisam uspela da pročitam. „Nemoj previše da se zaljubljuješ u ružu, Tamo, jer ima trnje.“

„Da“, odgovorio je, „svi moramo da obratimo pažnju na trnje kada želimo da uberemo ružu.“

„Da li ćeš me ubosti svojim trnjem, Tamo?“ „Kakvo dobro od ružinog trna ako ne pusti krv?“ „Je li to pretnja?“, upitala je.

„Šta ako je deo njene duše koji želite da ukradete upravo onaj koji upravlja kraljevstvom? Šta ako je deo njene sreće koji uništavate upravo onaj kome se Boginja obraća? Želite li da uništite sve što je oživelo zarad svog trenutnog mračnog poriva?“ „Ja sam ovde kraljica, Tamo.“

„A vaš brat Esus vas je veoma voleo", odgovorio joj je on. Kraljica se namrštila, a i meni se to učinilo neobičnim. „Zašto pričaš o mom bratu?"

„Zašto Esus nije bio kralj?", pitao je tim svojim ravnodušnim glasom. Natmurila se. „Odbio je presto." „Nije istina", rekao je.

Polizala je usne. „Nije hteo da me ubije da bi došao do prestola." „Esus vas je isuviše voleo", odvratio je.

Okrenula se ka meni. „A njegova me ćerka ni najmanje ne voli. Je li to hoćeš da kažeš, Tamo?"

„Meredit, ćerka Esusa, ne voli vas, Andejs, kraljicu Vazduha i tame. Skupljenih očiju je rekla: „Pretiš mi."

„Kažem da je one koji su hteli da vide Esusa na prestolu sprečavala njegova ljubav prema vama, a ta ljubav sada ne stoji između vas i zla."

Poželela sam da joj bolje osmotrim lice, ah ju je krv zaklanjala. „Mislila sam da me služiš iz dužnosti, Tamo." „Ne, moja kraljice, ne iz dužnosti."

„Ali me sada ne voliš, Tamo?"

„Ne", odgovorio je, „davno ste ubili taj deo mene."

„A ako kažem da Meredith nikada neće naslediti moj presto, nikada neće postati kraljica, šta imaš da kažeš na to?"

„Onda ćemo otići, svi mi koji to želimo, u izgnanstvo u Zapadne zemlje."

„Ne misliš tako."

„Mislim sve što kažem, Andejs, kraljice Vazduha i Tame. Uvek sam mislio sve što sam vam rekao." Ispustio je mekan zvuk, jecaj, i suza mu se zacaklila na obrazu.

„Nisam..." Prekinula je i pokušala ispočetka. „Nisam znala."

„Niste me gledali", rekao je sigurnim glasom.

„Ali, uvek si bio uz mene."

„Ali me niste videli."

„Da li te ona vidi, Tamo? Da li te zaista vidi?"

Klimnuo je glavom. „Da, vidi me. Vidi sve nas."

Gledali su jedno u drugo na trenutak, i ona se prva okrenula. „Idi, i ponesi sa sobom svoju ružu i njeno novo trnje. Idite, svi idite!"

Nije morala da ponavlja. Ris me je preneo do udaljenih vrata. Bila sam sigurna da mogu da hodam, ah mi je odgovaralo da me nosi u naručju. Zagrlila sam ga oko vrata i gledala preko njegovih leđa u strinu.

Oni koji su bih sa njom su još oklevali, čekali; nesigurni u to da li se naredba i na njih odnosi. Vrištala je na njih: „Idite, idite! Pođite svi!“ Žurno su krenuh. Čak je i Gvenin pokušao da otpuže od nje. Nogom je stala na dugački debeli deo creva i zlim zavijajućim glasom rekla: „Ne ti, Gvenine, ne ti!“

Stigli smo do udaljenih vrata, izašli i upravo smo ih zatvarah kada je prvi kreštavi krik zaparao vazduh. Da sam mogla da ga povedem sa nama učinila bih to, jer nikog ne bih ostavila na kraljičinu milost i nemilost.

Dojl me iznenada gurnu iza sebe. Trenutak kasnije čula sam da neko trči. Nekolicina je trčala ka nama. Adejr i Amateon nisu imali pripravno oružje pa su me zaštitili svojim telima kao živim štitovima. Nisam mogla da vidim unaokolo od širokih leđa i isukanog oružja. Morala sam da čekam, okružena stražarima koje više nisam htela da dovodim u opasnost. Trebah su mi stražari koje neću baš toliko voleti. Začula sam Gejlenov glas: „Gde je Meri?“ Amateon i Adejr su gotovo klonuli od olakšanja. Borila sam se sa potrebom da se nasmejem ili zaplačem ili da sve izguram kako bih mogla da gledam. Svi smo čekali da nam Dojl kaže da li da se krećemo ili ne.

Najudaljeniji stražari su se razdvojili poput zavese, i tek tada su se Amateon i Adejr pomerili kako me više ne bi štitili. Gejlen i svi koje smo ostavili u sobi, išli su hodnikom ka nama. Dojl ih je uveravao da sam dobro.

Gejlen se progurao do mene i zastao pre nego što me je zagrlio. Nasmejao se. „Šta ste to radili, igrali se u blatu?“

Nas troje smo se zgedali. „Igrali smo se u blatu“, rekao je Adejr. „Amateon je bio blato.“

Gejlen ga mrko pogleda.

„Kasnije“, rekla sam. Ugledala sam sveže isceljeno Onilvinovo lice među stražarima. „Kada vam se on pridružio?“

Gejlen je shvatio na koga mislim. „Trčali smo da vas pronađemo kada se on pojavio.“

„Zašto nam niste rekli šta se dešava?“, upitao je Ajvi. „Došli bismo pre nego što nas je Meri tako iznenada napustila.“

„Nije bilo vremena“, rekao je Dojl.

„Jedva da smo i mi stigli na vreme“, dodao je Frost.

Ris je upitao: „Kako ste znah gde smo?“

Kito istupi ispred visokih stražara. U ruci je držao isukan kratak mač. Podigao je ruku sa tetovažom noćnog leptira. „Njega sam pratio.”

„A mi smo išli za njim”, rekao je Gejlen i čvrsto me zagrlio, musaveći se blatom.

„Mogu li da pridem, princezo?”, pitao je Onilvin.

Pogledala sam ga u pokušaju da prepoznam oholost ili mržnju, ali je on izgledao nepristrasno. „U redu, priđi.”

Prošao je kroz improvizovani špalir koji su načinili ostali. Gejlen je obmotao ruku oko mene, tako da sam stajala postrance. Amateon i Adejr su stali levo i desno od mene; čak i tako nenaoružani i blatnjavi izgledah su kao pravi stražari. Nekada sam mislila da su Amateon i Onilvin prijatelji, ali su svi poslali jasnu poruku da nisu sasvim sigurni da je Onilvin i jedan od mojih stražara.

Pao je na kolena preda mnom. „Čuo sam razne glasine, princezo Meredith. Ako je samo i polovina od njih tačna, molim vas da mi oprostite i nudim se da budem u vašoj službi.”

„A princ Sel?”, pitala sam. „Šta ćeš uraditi kada on opet izađe na slobodu i zahteva tvoju lojalnost?”

„Ja sam zakletvu dao kraljici, nikada njemu.”

„Bio si mu prijatelj, Onilvine.”

„Princ Sel nema prijatelje, samo poltrone i založnike.”

Zagledala sam se u njegovo lice, pokušala da pročitam laž ali je nisam našla. „Ne verujem u ovu promenu, Onilvine.”

„Recite mi šta treba da uradim da bih vam dokazao svoju iskrenost?”

Razmišljala sam i ničega nisam mogla da se setim. Visok, bolan krik se čuo iza vrata. Oni koji nisu znali za Cveninovu sudbinu su poskočili i pogledali ka vratima. Onilvin je prebledeo. „Ko je to?”, prošaputao je.

Rekla sam mu.

„Gvenin je bio njen saveznik.”

„Više nije”, odgovorio je Dojl. „Sada je samo meso.”

Onilvin je oborio pogled, i kada je ponovo podigao glavu, nešto nalik na bol mu se naziralo u očima. „Sel je pričao o danu kada će zauzeti mesto svoje majke. On namerava da preuzme njeno mesto u svakom pogledu, princezo. Žudi da mu dvorske dame postanu igračke. Njegove su maštarije mračnije od svega što možete da zamislite, princezo Meredith. On vas sanja, princezo. Kaže da ukoliko njegova majka želi da zatrudnite, njegovo će seme ispunjavati vašu utrobu.” Ovo poslednje je

izrekao glasom promuklim od užasa, možda zabrinut za to kako ću podneti te vesti.

„Znam za plan svog bratanca vezan za mene“, rekla sam.

Onilvin je izgledao začuđeno. „Ko...?“

„Prijatelj“, odgovorila sam pre nego što je Dojl stigao da odmahne glavom, u pokušaju da me spreči da kažem kako ga je Selov lični stražar izdao. Nisam verovala ovom novom, iskrenijem Onilvinu ništa više od njega.

„Biću vam prijatelj, princezo.“

„Želiš samo seks!“, rekao je Gejlen koji je zvučao pomalo neprijateljski.

„Da, svi to hoćemo, ali joj sada nudim iskrenu lojalnost.“

„Šta si joj ranije nudio?“, upitao je Amateon.

„Bio sam Selov špijun, kao i ti.“

„Ja sam podržavao njegov zahtev za presto, nisam bio njegov špijun.

Onilvin slegnu ramenima. „Kako hoćeš, ali ja sam došao zbog obećanog seksa, i da predstavljam Selove oči i uši.“

„A sada?“, upitala sam.

„Ono sam što želite da budem.“

„Treba češće da ga udaraš tiganjem“, primetio je Ris, „izgleda da mu se dopada.“

Još jedan krik se prolomio vazduhom, praćen bespomoćnim jecajima.

„Hajde da se sklonimo odavde“, rekao je Dojl, „pre nego što se umori od svoje nove igračke i potraži drugu.“

Svi smo ga sledili niz hodnik. Onilvina smo ostavili da kleči ispred vrata. Pitala sam se šta će da mu uradi kraljica ako izađe i vidi ga takvog. Nešto užasno, bez svake sumnje.

Gledao me je izgubljenog pogleda, kao da se neko drugi nalazi na njegovom mestu.

„Hajde, Onilvine, neću te ostaviti kao poklon ispred vrata.“

Kratko se nasmešio i ustao, žureći da nam se pridruži. Nije mi se dopala njegova iznenadna promena. Ili je on, možda, savršen poltron i kao takav, ide za moćnima.

Ako je promenio stranu, učinio je to zato što je mislio da će mu to doneti moć na dvoru. Zato se svi poltroni uvlače. Koliko će ih još Sel izgubiti u sledećih nekoliko nedelja? A koliko će ih stajati po strani da vidi ko je, na kraju, ostao na nogama?

